

КАТЛИН УИНДЗОР

ВЕЧНАТА АМБЪР

ПЪРВИ ТОМ

КАТЛИЙН УИНЗОР ВЕЧНАТА АМБЪР ПЪРВИ ТОМ

Превод: Ралица Кариева

chitanka.info

Още от 18 годишна Катлийн Уиндзор се надява, че ще напише бестселър. И нейната мечта се сбъдва през 1944, когато сътворява своя романтичен роман „Вечната Амбър“. Романът обаче не е публикуван в оригиналния си размер — издателите настояват да бъде намален пет пъти. Резултатът е книга със „скромния“ размер от 972 страници.

В нея е разказана историята на сирачето Амбър, което израства като зашеметяваща девойка в английското общество от 17-ти век и има връзки с множество влиятелни мъже. Три години след отпечатването на книгата 20th Century Fox създава филм по нея.

Но, за бога! Какво време и какъв свят — да не може човек да живее, без да бъде хитрец и лицемер.

Самуел Пейпис

ПРЕДИСЛОВИЕ

1644 Г.

Стаичката беше топла и влажна. Силни гръмотевици разтърсваха стъклата, светкавиците сякаш браздяха самата стая. Никой не дръзваше да каже това, което всички мислеха — че тази буря, страшна дори за средата на март, беше сигурно някаква лоша поличба.

От стаята, както повечето стаи на родилки, бяха извадени по-голямата част от мебелите. Бяха оставили само леглото — високо, с ленени завеси, — до което стигаха по стъпала, половин дузина ниски столове и родилния стол на акушерката със странични облегалки, полегат гръб и изрязана седалка. Близо до камината имаше маса с оловен леген, кафява връв и нож, бутилки и буркани с мехлеми, както и купчина от фини бели долни дрехи; до леглото — празна още, много стара, покрита люлка.

Жените от селото в пълно мълчание гледаха към леглото с напрегнати и неспокойни лица. Съчувствие, тревога и разбиране се четеше в очите им, които отскачаха от малкото червено бебе, легнало до жената, току-що родила, към потъналата в пот акушерка, надвесена с ръце под разстланите одеяла. Друга една жена, също бременна, се приближи до детето изплашена и смутена. Изведнъж бебето пое дъх, кихна, отвори уста и почна да реве. Жените си отдъхнаха облекчени.

— Сара! — каза тихо акушерката.

Бременната жена вдигна очи. Те размениха няколко думи на нисък глас, сетне — докато акушерката се настани при камината, за да къпе детето в едно коритце, пълно с червено топло вино — другата жена пъкна ръце под покривката и почна с леки и уверени движения да мачка корема на майката. Изражението на безпокойство, граничещо с ужас, изчезна бърже, щом жената от леглото бавно отвори очи и я погледна.

Лицето ѝ беше изпито и изострено от продължителното страдание, с очи, потънали сред тъмните кръгове. Само леките ѝ руси

коси, разпръснати безредно около главата, изглеждаха още живи. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча слабо и глухо, почти като шепот:

— Сара! Сара! Моето бебе ли плаче?

Без да прекъсне работата си, Сара кимна утвърдително и се насили за мигновена лъчезарна усмивка.

— Да, Джудит! Вашето бебе, вашата дъщеря.

Острите гневни крясъци на детето изпълваха стаята.

— Моята... дъщеря?

Колкото и да беше изтощена, разочарованието ѝ бе явно.

— Момиче — повтори тя, шепнейки уморено и разочаровано. — Но аз желяех момче. Джон би искал син!

Очите ѝ се напълниха със сълзи, отрониха се от угълчетата им и се търкулнаха по слепоочията. Тя обърна мъчително глава, сякаш за да не чува крясъците на детето.

Ала бе твърде изтощена, за да бъде погълната от това. Малко по-малко я обземаше сънливо отпускане. Усещането бе почти приятно и понеже то я завладяваше телом и духом, тя му се предаде, сякаш за да се освободи от агонията през двата дни. Жената чувстваше лекото бързо туптене на сърцето си. Сега тя беше завлечена във водовъртеж, после от някаква вихрушка, която я отнасяше все по-бързо — имаше усещането, че нещо я тегли вън от самата нея, вън от стаята — запокитена във времето и пространството.

Естествено, Джон нямаше да има нищо против, че е момиче. Той щеше да го обича — а после щяха да дойдат и момчета — момчета и още момчета. Сега, когато първото бебе се роди, следващия път щеше да бъде по-леко. Нейната майка бе казвала това, а тя бе родила девет деца.

Джудит си представи лицето на Джон от стъписването и изненадата, когато щеше да му каже, че е станал баща, и после — внезапния изблик на щастие и гордост. Усмивката му бе широка, а белите зъби блестяха на загорялото лице; очите му я съзерцаваха влюбено, както последния път, когато се бяха видели. Тия очи си спомняше винаги — с цвят на кехлибар, подобно чаша бира, огряна от слънчев лъч, с блестящи зелени и кафяви точки около зениците.

Някаква странна сила излъчваха тия очи, сякаш цялото му същество бе съсредоточено в тях.

През цялата си бременност се надяваше, че детето ще има очите на Джон; желанието ѝ бе толкова силно и никога не се усъмни, че няма да се сбъдне.

Още когато бе съвсем малко момиче, Джудит знаеше, че един ден ще се омъжи за Джон Мейнуоринг, който след смъртта на баща си ще наследи Росуудското графство. Нейното семейство принадлежеше към стар английски род — наричан бе Де Мариско, когато неговите предци бяха дошли заедно с нормандския завоевател, но през вековете името му се бе преобразило на Мерш. Мейнуоринговци, от друга страна, бяха засилили още през миналия век своята власт, тъй като си бяха разделили наследството на католическата църква. Поради съседството на именията им между двете семейства се бяха създали от три поколения насам приятелски връзки. Нямаше нищо по-естествено от това, най-големият син на Мейнуоринговци да се ожени за най-голямата дъщеря на Мершовци.

Джон бе с осем години по-голям от нея и дълго време не ѝ обръщаше внимание, макар да смяташе със сигурност, че ще се оженят един ден; договорът за годеж бе подписан още когато той бе дете, а Джудит бебе. През следващите години, когато растяха, го виждаше често, понеже идваше в Роуз Лоун да язди, да ходи на лов и да са упражнява във фехтовка с четиримата по-възрастни братя на Джудит, но той се интересуваше от нея не повече отколкото от собствените си сестри и отвърщаше с благосклонно равнодушие на нейното плахо възхищение. Джон замина да следва първо в Оксфорд, сетне в продължение на около година в Иннър Темпъл^[1] и накрая на обиколка из Европа. При завръщането си намери едно възхитително младо шестнадесетгодишно момиче и се влюби в него. Понеже Джудит го бе обичала винаги и техните семейства се разбираха отлично, нямаше причина да отлагат. Сватбата бе насрочена за месец август — месеца, в който почна войната.

Бащата на Джудит, лорд Уилям Мерш, се обяви веднага на страната на краля, докато граф Росууд — както и доста други — се колеба няколко седмици, преди да се присъедини към парламентаристите^[2]. Джудит ги бе слушала да спорят от време на време повече от година насам; но макар и да се гневяха и да стигаха

често до крясъци и вдигнати юмруци, накрая се помиряваха и изпиваха по чаша вино заедно. Тя не предполагаше ни най-малко, че тия спорове можеха да променят целия ѝ живот!

Граф Росууд бе заявил сто пъти, че понася абсолютизма на Чарлс I, но не и църковната политика на Лауд, а лорд Мерш бе убеден, че неговият приятел в решителния момент ще проумее и ще се нареди на страната на краля. Когато Росууд не го направи, той бе потресен, изпълнен с горчивина и омраза. Джудит не бе разбрала, че в Англия има гражданска война, докато майка ѝ каза хладно, че не трябва да мисли за Джон Мейнуоринг и че тази женитба не ще се осъществи никога.

Смаяна, Джудит се съгласи с кимане на глава, без да повярва. Войната, чуваше баща си, ще свърши след три месеца и тогава ще забравят кавгите и ще станат пак добри приятели. Ще остане в живота им само като неприятен епизод; нищо съществено не ще се промени, никакъв сериозен проект не ще бъде изменен, никакъв семеен обичай. И не ще засегне нито нея, нито някого от тия, дето познаваше.

Но когато Джон дойде да се сбогува с нея, преди да замине за войсковата си част, лорд Уилям го посрещна на кон, разгневен и заплашителен, и му забрани да влезе в имението. Като научи това, Джудит плака с часове — той тръгна на война, без дори да се целунат.

Подир няколко дни лорд Уилям и четиримата братя на Джудит отидоха да се присъединят към краля, следвани почти от всички здрави мъже от имението и от селото. Войната започна и тя изпита ненавист към нея, възмути се от нахлуването ѝ в спокойния, щастлив и приятен дотогава живот.

Както бе предсказал лорд Уилям, роялистите имаха успехи. Племенникът на Негово величество, красивият гигант принц Рупърт, печелеше победа след победа, така че цяла Англия с изключение на югоизточната област беше минала в ръцете на краля. Ала бунтовниците не се отказваха от борбата и месеците започнаха да се проточват.

Джудит бе заета, защото сега, когато мъжете отсъстваха, имаше много работа. Нямахше време да се упражнява в танци и пеене, да бродира или да плете. Но въпреки работата си продължаваше да мисли за Джон Мейнуоринг, като се питаше кога ще се върне при нея и си правеше планове за едно бъдеще, което войната не би променила.

Майка ѝ отгатваше лесно причината за замисленото спокойствие на Джудит и нетърпеливо ѝ заповяда да изгони от мисълта си спомена за Джон. Тя ѝ даде да разбере, че лорд Уилям и самата тя имат предвид друга женитба, по-подходяща, с мъж, чиято привързаност към краля е неоспорима.

Джудит нямаше намерение да забрави Джон. Не можеше да мисли за женитба с друг мъж, тъй както не би приела да ѝ наложат някакъв нов бог.

След пет месеца от заминаването си Джон бе успял да ѝ изпрати писъмце, в което ѝ пишеше, че е добре и я обича: „Ние ще се оженим, Джудит, щом войната свърши, каквото и да казват родителите ни!“ И прибавяше — удаде ли се случай, ще стори всичко да я види.

Едва в средата на юни можа да изпълни обещанието си. Джудит измисли някаква история пред майка си, препусна на кон за срещата на брега на рекичката между двете имения. За първи път, откакто се познаваха, се виждаха свършено сами, свободни, без някой да бди над тях; Джудит бе изпитвала предварително страх, нервност и стеснение, но щом слезе от коня, се хвърли в обятията му без колебание и тревога. Никога не се бе чувствала тъй уверена в себе си.

— Разполагам с малко време, Джудит — каза бързо той, прегръщайки я. — Дори не би трябвало да бъда тук. Но трябваше да дойда! Позволете ми да ви погледам. О! Колко сте красива, по-красива, отколкото ви бях запомнил.

Тя отчаяно се притисна в него, като си мислеше, че никога няма да го остави да замине отново.

— О! Джон! Джон! Мили, как ми липсвахте!

— Чудесно е, че ми говорите тъй. Толкова се боях заради това, че нашите родители се карат. Затова пък ние се обичаме не по-малко...

— Не по-малко? — извика тя, задавена от сълзи на боязън и щастие. — О! Джон! Ние се обичаме много повече. Не знаех колко ви обичах, преди да заминете, боях се, че... О! Тази ужасна, ужасна война! Мразя я! Кога ще свърши, Джон? Скоро ли?

И тя го погледна като малко момиче, което моли за благоволение, с големите си замислени и уплашени сини очи.

— Скоро, Джудит!

Лицето на Джон се помрачи, остана за миг мълчалив, докато тя го наблюдаваше с безпокойство, а уплахата се промъкваше в нея.

— Няма ли да е скоро, Джон?

Той прокара ръка около кръста ѝ и те тръгнаха бавно по брега на реката. Небето беше лазурно, изпъстрено с големи къделести облаци, като след порой; въздухът бе влажен и миришеше на мокра пръст; край бреговете стърчаха нежни елхи и върби; белите гладиоли бяха цъфнали.

— Не вярвам, че войната ще свърши веднага, Джудит — каза той най-сетне. — Може да трае още дълго, години може би.

Джудит спря и го загледа невярващо. На седемнадесет години шест месеца са цял век; една година — цяла вечност! Тя не можеше и не искаше да си представи, че годините ще текат така и те ще бъдат разделени един от друг.

— Години, Джон! — провикна се тя. — Но това е невъзможно. Какво ще правим? Ще остареем, преди да сме започнали да живеем! Джон...

Тя го хвана изведнъж за ръката.

— Вземете ме с вас! Ще се оженим веднага. О, няма значение как ще живея — каза тя бързо, виждайки, че той се готвеше да я прекъсне. — Други жени следват мъжете си на бойното поле, зная това, мога и аз да направя същото! Не се боя от нищо, мога...

— Джудит, мила... — Гласът му беше умоляващ, очите — нежни и пълни с тревога... — Ние не можем да се оженим сега. Заради вас не бих сторил това за нищо на света! Вярно е — има жени, които следват мъжете на бойното поле, но не жени като вас, Джудит. Не, мила моя, ние не можем нищо да направим; трябва да чакаме — войната ще свърши един ден. Не може да трае вечно...

Неочаквано всичко, което се бе случило през последната година, започна да ѝ се струва действително, болезнено и с постоянен смисъл. Той щеше да замине скоро, днес дори — и кога ще го видя отново? Не ще го видя с години — може би никога! Ами ако го убият? Отпъди бързо тази мисъл. Безполезно бе да си прави илюзии. Войната бе действителност. Тя щеше да засегне техния живот. Беше преобърнала вече всичко онова, което Джудит очакваше — онова, в което тя вярваше, — войната можеше да ѝ отнеме нейното бъдеще, да превърне в прах най-простичките желания и стремежи...

— Но, Джон — извика тя с горчив протест, — какво ще стане тогава с нас? Какво ще правите, ако кралят излезе победител? И какво

ще стане с мене, ако победи парламентът? О! Джон, страхувам се! Как ще свърши всичко това?

Джон се обърна със стиснати челюсти.

— За бога! Джудит, не зная! Какво става с хората, когато една война свърши? Ще се наредим по един или друг начин, предполагам!

Джудит закри изведнъж лицето си с ръце и почна да плаче, загубвайки всякакво самообладание, обхваната от чувството на преживяната самота и от тази, която я чакаше занапред, Джон я взе отново в обятията си, като се опита да я успокои и утеши.

— Не плачете, скъпа Джудит. Аз ще се върна. Един ден ние ще имаме свой дом, свое семейство. Един ден ще бъдем един до друг.

— Един ден, Джон! — Тя се впи отчаяно в него; лицето ѝ изразяваше ужас, а очите ѝ — безразсъдство. — Един ден! Но ако тоя ден не настъпи никога!

След един час той замина, а Джудит се върна у дома си спокойна и честита, по-доволна от всеки друг път в живота си. Защото сега — независимо какво щеше да се случи, кой щеше да спечели или да загуби войната — те бяха сигурни един в друг. Понякога можеха да се отдалечават един от друг, но никога вече не можеха да бъдат разделяни. Животът ѝ изглеждаше по-прост и по-пълен.

Най-напред мисълта да зърне майка си, да я погледне в лицето я смущаваше и плашеше. Също както някога, когато беше малко момиченце и когато лейди Анна знаеше винаги — без да я погледне — дали бе сторила или не някоя глупост. Но след като първите дни преминаха без всякакъв инцидент, Джудит се отдаде на насладата на спомена. Тя си припомни всички усмивки, всички целувки, всички движения и любовни думи, съхранявайки ти като скъпи съкровища, за да стопля и огрява с тях своите самотни часове, за да се утешава в мигове на съмнения и да пропъжда мрачните страхове, когато я обхванат.

След един месец се получи новината за голяма победа на роялистите при Раундуей Даун и лорд Уилям писа на жена си, че мирът е близък. Надеждите на Джудит достигнаха див оптимизъм въпреки изявленията на лейди Анна, която твърдеше строго, че ни Джон Мейнуоринг, ни някой друг от семейството му ще стъпи някога в Роуз Лоун.

Само да свърши веднъж войната, не е важно как, те ще намерят решение на проблемите си — Джон бе заявил това.

И тогава разбра, че е бременна.

От известно време усещаше странни признаци, но си мислеше, че е леко неразположение, и изведнъж разбра. Сътресението я накара да пази леглото в продължение на няколко дни. Не можеше да се храни, ставаше все по-бледна и по-слаба. Когато майка ѝ влизаше в стаята, където лежеше, тя я следеше с болезнен страх, плашейки се от най-беглия ѝ поглед, от всяка нейна дума, уверена, че подозира нещо, че долавя някакво прозрение в гласа ѝ. Не дръзваше да си помисли за това, което би се случило, ако истината бъде открита един ден. Защото гневът и предубеждението на нейния баща биха били толкова силни, че той навярно ще намери Джон, за да го убие. Ето защо, преди още нейната бременност да стане видима, трябваше да замине, да отиде при Джон — независимо къде се намираше той! Тя не можеше да роди незаконно дете; това щеше да бъде за семейството ѝ петно, което нищо не би могло да заличи.

Лорд Уилям се върна през септември, тържествуващ и преизпълнен с истории за успехите на роялистите.

— Те не ще бъдат в състояние да ни се противопоставят още месец — потвърди той.

Джудит, която не бе получила никаква вест от Джон слушаше жадно баща си, надявайки се, че той ще произнесе поне името му или ще намекне, че нейният любим е жив и здрав. Но лорд Уилям не каза нищо в присъствие на дъщеря си; и майка ѝ запази същото мълчание.

Държаха се така, сякаш Джон Мейнуоринг никога на е съществувал.

И изведнъж вестта, че са ѝ избрали съпруг.

Едмънд Мортимър, Редклифски граф. Джудит го бе срещнала преди година и половина, когато бе дошъл в Роуз Лоун. Беше тридесет и пет годишен, вдовец отскоро и баща на едно момченце. Всичко, каквото тя можеше да си спомни за него, бе, че не ѝ беше симпатичен. Той нямаше повече от метър и шестдесет и нещо, с деликатна структура и много едра за тесните му рамене глава, както и крехко тяло. Чертите му бяха аристократически: тесен нос, стиснати устни и макар очите му да бяха твърди и студени, те издаваха строга и култивирана интелигентност. Това съвсем не бяха качества, които

можеха да се препоръчат пред едно младо седемнадесетгодишно момиче, чието сърце бе изпълнено от красив млад човек, храбър и мъжествен. При това имаше нещо у графа — тя не знаеше какво точно, — което ѝ вдъхваше отвращение. Тя не би го взела за мъж, дори и да не бе срещнала никога Джон Мейнуоринг.

— Не искам да се омъжа — каза тя, изненадана от собствената си смелост.

Баща ѝ я погледна втренчено и очите му почнаха да горят опасно. Но щом той отвори уста да говори, лейди Анна заповяда на дъщеря си да излезе от стаята, като прибави, че ще ѝ говори сетне. Сърдитото упорство на Джудит изненада и раздразни родителите ѝ. Но те не се отказваха от своите проекти за женитба, без да питат дъщеря си, убедени, че колкото по-скоро бъде омъжена и не мисли вече за Джон Мейнуоринг, толкова по-добре ще бъде за всички.

Булчинската ѝ рокля, ушита преди година и половина за сватбата ѝ с Джон, бе извадена от сандъка, изчеткана и окачена в стаята ѝ. Тя бе от плътен бял сатен, цялата бродирана с перли. Голямата яка и ръкавите бяха от кремава дантела, полата цепната, подгънатата на гърба върху светла долна фуста от блестяща сребърна коприна. Изработена на ръка във Франция, това бе красива и много скъпа рокля, която тя обичаше в началото. Сега не можеше дори да се реши да я изпробва, заявявайки твърде разпалено на своята бавачка, че би ѝ послужила по-скоро за погребална плащеница.

Наскоро и графът пристигна, но Джудит, макар да ѝ бяха препоръчали на няколко пъти да му засвидетелства почит и обич, отказа упорито да стори това. Тя го избягваше, доколкото ѝ бе възможно, говореше му студено и прекарваше часове в стаята си, плачейки. Четвъртият месец от бременността ѝ бе изминал и тя живееше с постоянния страх да бъде открита, въпреки че широките поли ѝ позволяваха да се укрива още няколко седмици. Грижите и тревогата я бяха стопили; тя подскачаше нервно при всеки ненадеен шум, беше мълчалива, мрачна и раздразнителна.

— Какво ли ще ми се случи? — питаше се тя, гледайки през прозореца, с неистова надежда, молейки се богу да ѝ помогне да зърне Джон или някакъв негов пратеник на кон, идващ откъм планината, за да ѝ се притече на помощ. Ала никой не идваше. От месец юни насам тя беше без новини от него. Не знаеше дори дали бе жив или не.

Въздъхна с облекчение: петнадесет дни преди определената за сватбата ѝ дата дойде неочакваната вест, че парламентаристите са атакували едно голямо имение на двадесет мили югозападно и че графът е заминал на кон заедно с баща ѝ.

Роуз Лоун се намираше на границата, която отделяше роялистката територия от тая, завладяна от парламентаристите, и новината за една тъй близка атака имаше твърде голямо значение. Още от началото на войната къщата бе подготвена за евентуални изненади. Според наставленията на мъжа си лейди Анна започна да се приготвя за обсадата. Не беше рядко впрочем да се видят няколко жени и старци да задържат въоръжени войници в течение на седмици и дори месеци. Всички, които познаваха лейди Анна, не се съмняваха, че ако Роуз Лоун бъде обсаден, тя ще се държи, докато последното ѝ дете и куче умрат от глад.

На следната нощ един часови даде внезапно тревога. Жените почнаха да реват от ужас, мислейки, че е настъпил часът — децата крещяха, кучетата лаеха, неизвестно откъде се чу изстрел от карабина. Скачайки от леглото, Джудит надяна къщната си роба и се затича да търси майка си. Намери я долу да разговаря с чифликчията и щом се появи, лейди Анна ѝ подаде запечатано писмо. Джудит нададе лек вик, пребледня, но въпреки студения и обвиняващ поглед на майка си не можа да скрие чувството си на гореща благодарност. Сигурно бе от Джон. Докато разтвори плика и почна да чете, лейди Анна изпроводи чифликчията.

След няколко дни ще атакуваме Роуз Лоун. Невъзможно ми е да попреча на атаката, но мога да ви поставя, вас и вашата майка, на сигурно място. Не носете нищо, което може да ви пречи при пътуването, и чакайте при устието на реката, под къщата, утре вечер на смрачаване. Не ще мога да ви видя, но имам един верен слуга и наредих да ви настанят до момента, когато ще мога да дойда при вас.

Джудит вдигна очи, срещна погледа на майка си и бавно, сякаш бе принудена да стори това, ѝ подаде писмото. Лейди Анна хвърли

бърз поглед върху него, прекоси стаята и го хвърли в огъня. Сетне се обърна към дъщеря си.

— Е? — каза тя най-подир.

Джудит импулсивно се затича към нея.

— О, мадам, трябва да заминем! Рисуваме да бъдем убити, ако останем тук. Той ще ни заведе на сигурно място.

— Нямам намерение да напускам моя дом в такъв момент. И не ще приема, разбира се, покровителството на един неприятел.

Очите ѝ разглеждаха студено Джудит. Тя стоеше горда, невъзмутима, посвоему жестока.

— Избирайте, Джудит, но постъпете внимателно. Защото, ако заминете, ще кажа на баща ви, че сте била пленена. Не ще ви видим никога вече.

За миг Джудит изпита желание да признае истината на майка си. Ако би могла да ѝ обясни всичко, да я накара да разбере колко се обичаха с Джон — че е невъзможно да се сподави тази любов поради едничката причина, че Англия е във война. Ала четейки в очите на лейди Анна, тя си даде сметка, че нейната майка никога не би я разбрала, а щеше да я намрази и да я осъди. Оставаше да реши сама, без възможност за обяснение.

С една рокля и с няколко скъпоценности тя напусна Роуз Лоун. Цялата нощ пътува придружена от прислужника и на следния ден сутринта пристигна в един чифлик в Есекс, в територията, заета от парламентаристите. Тя бе представена на Сара и Матю Гудгрум под името Джудит Сейнт-Клер, жена на Джон Сейнт-Клер, напуснала дома си поради разпра между нейното семейство и това на съпруга ѝ. Сара знаеше, че бе жена от добро общество, без обаче да познава нейното положение, и Джудит, подчинявайки се на наставленията на Джон, не ѝ каза нито дума повече. Когато свърши войната и Джон се прибере при нея, тогава ще обяснят всичко. Междувременно Сара я представи в селото като своя сестра, дошла да живее при нея, тъй като войските водеха бой близо до чифлика на нейния мъж.

У Сара имаше нещо уверено, великодушно и трепетно, което вдъхваше у Джудит чувство на сигурност и ѝ връщаше оптимизма. Те станаха големи приятелки и Джудит се почувства по-щастлива, каквато не бе се чувствала отдавна.

Всеки път щом можеше, Джон ѝ се обаждаше с уверение, че ще дойде при нея, когато това бъде възможно. Веднъж ѝ съобщи кратко, че Роуз Лоун се държи още. Ала нейният дом, родителите ѝ, граф Редклиф изглеждаха сега почти недействителни за Джудит. Животът ѝ бе изцяло погълнат от чифлика, от новите ѝ приятели, от малкото село Меригрийн, от нейните мисли и мечти за Джон и особено от малкото същество, което носеше в утробата си. Освободена от грижите и страховете си, сега, когато я смятаха — и както сама си вярваше, — че вече е уважавана и омъжена жена, тя се разхубавяваше все повече и се чувстваше все по-щастлива. Бременността ѝ отиваше. Очакваше с нетърпение деня, когато ще подари своя пръв син на Джон — никога не ѝ минаваше през ума, че детето може да излезе момиче.

Тя беше почнала да се движи неспокойно, смътно усещаше мъчителни свивания в мускулите на ръцете и на краката си. Погледът ѝ беше мътен, сякаш гледаше с отворени очи през вода. Без да си дава сметка за времето, което беше протекло, Сара още действаше, разтриваше корема ѝ със своите здрави и опитни ръце, а лицето ѝ бе опънато и влажно от пот.

Трябва да ѝ кажа да спре — помисли си Джудит полудремецка. — Изглежда тъй уморена.

Тя долови хленча на бебето и си спомни, че е момиче.

— Никога не съм мислила за нейното име! Как да я нарека? Джудит — или Анна — или Сара, може би...

Сетне добави:

— Сара мисля, че ще я нарека Амбър... заради цвета, който имат очите на нейния баща.

Тя разбра от суетнята и шума, че в стаята има и други жени; някой се наведе, за да ѝ постави топла кърпа върху челото и да махне другата, която беше изстинала. Върху нея бяха натрупани завивки, но лицето ѝ беше все така студено и мокро и тя чувстваше пръстите си овлажнели. Ушите ѝ бръмчаха; отново я обхвана шемет, който я поваляше и отнасяше нагоре и надалече, докато престана да вижда и потъва в мъгла с едва доловим шепот.

Сетне, докато правеше леки движения, опитвайки се да смекчи гърчовете, които свиваха постоянно нозете ѝ, Сара закри внезапно лицето си с ръце и започна да хълца. Без никакво колебание друга жена

се надвеси над нея и продължи работата, мачкайки и разтривайки я здраво.

— Сара! Моля ви, Сара!... — пошепна Джудит, пълна със състрадание към нея.

Много бавно, правейки голямо усилие, тя измъкна ръка изпод покривките и я протегна към приятелката си. Тогава забеляза, че дланта и пръстите ѝ бяха червени от влажна кръв. Тя я съзерцава един миг унесено, сетне внезапно схвана отгдето идеше това странно усещане на благоразположение като от топла вана. Очите ѝ се разшириха от ужас, тя нададе остър вик на гореща молба и негодувание.

— Сара!

Сара коленичи с лице, свито от скръб.

— Сара, Сара! Помогнете ми. Не искам да умра.

Другите жени хълцаха, но Сара, съвземайки се, започна да се усмихва.

— Нищо, Джудит! Не бива да се страхуваш. Малко кръв — не е нищо!

Ала след миг чертите ѝ се сгърчиха от жестока болка и тя избухна в сълзи, неспособна да се владее повече.

В продължение на няколко секунди Джудит наблюдава сведената глава и разтърсваните от хълцания плещи; едно диво, гневно, безпомощно негодувание я изпълваше и ужасяваше.

Невъзможно е да умра! — рече си тя. — Не мога! Не искам да умра! Искам да живея!

После бавно почна да губи почва, носейки се към топлия и приятен свят, който не познаваше страх от смъртта, гдето Джон и тя ще се намерят отново. Не виждаше; очите ѝ се затваряха — бръмченето на ушите ѝ заглушаваше всеки друг звук. Не се съпротивляваше; беше се отпуснала, изпълнена с непосилна умора, и посрещаше с облекчение обещанието за успокоение. Сетне изведнъж долови отново, силни и ясни, крясъците на дъщеря си. Те се повтаряха, но отслабваха малко по малко, чезнеха, докато най-сетне заглъхнаха.

Опита се да говори още на Сара, да вика за помощ — да иска:

— Сара! Сара!... Не ме оставяйте да умра!...

Но не чуваше думите си и не знаеше дори дали нейните устни ги сричаха.

[1] Една от четирите английски институции, имащи изключителната привилегия да подготвят влизането в ордениите. ↑

[2] Привърженици на парламента, противници на Чарлс I. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

I

Меригрийн не бе се променило през тия шестнадесет години. То се бе преобразило съвсем малко и през последните две столетия.

Църквата „Света Катерина“ се издигаше откъм северния край на пътя, а надолу, от двете страни, се редяха къщи: дървени домове с издадени горни етажи и покрити с изтравниче или слама, постепенно потъмняла и добила хубав смарагденозелен цвят. Малки прозорчета, обвити в орлови нокти и бръшлян, гледаха като очи навън. Гъсти, неподрязани плетища отделяха къщите от пътя, докато тук-там се издигаха малки дървени врати, над които се виеха пълзящи рози. Над плетищата се виждаха множество цъфнали цветя, люляци, делфини, пурпурни и бели ружи, стигащи чак до покривите; ябълкови, сливови, черешови дървета в пълен цъфтеж.

От другата страна на църквата се простираше общинската поляна, гдето в празнични дни момчетата играеха футбол, устройваха различни състезания и цялото село се стичаше, за да танцува.

В селото имаше странноприемница, изградена от трошливи червени тухли, чиято дървена скеля от сребристосив дъб личеше ясно; огромна табела с нарисуван безформен златен лъв висеше над пътя. Наблизо се намираше жилището на ковача заедно с работилницата му, а така също домовете и магазините на аптекаря, дърводелеца и другите търговци. В останалите къщи обитаваха земеделци, които обработваха своите малки имоти и работеха едновременно в големите околии чифлици. Близко до Меригрийн нямаше нито чифлик, нито богато имение и икономически селото съществуваше благодарение на тия дребни заможни земеделски стопани.

Денят беше спокоен и топъл, небето синьо, с провлечени по него бели облаци, които изглеждаха като нарисувани с четка върху някой неизсъхнал акварел; пролетната влага изпълваше въздуха с хубавия мирис на мокра пръст. Пилета, гъски и малки врабченца шареха по пътя. Пред една от оградите малко момиченце държеше в ръцете си опитомено зайче.

Почти не се виждаха хора, тъй като беше късно следобед и всеки се занимаваше с работата си; единствени скитници бяха кучетата, една или две забавляващи се котки и най-малките деца, на които не можеше да се повери още някаква полезна работа. Една жена с кошница под ръка прекоси пътя и се спря за няколко секунди да поприказва с друга, която приповдигна долния отвор на един прозорец, обкръжен от клематисти и пълзящи рози. Около кръста на селото, останал по чудо незасегнат от Кромуеловите войници, стояха осем-десет млади момичета от околните дървени къщици; пазеха добитъка в общинските пасбища — да не се загубят или да не бъде открадната някоя коза, крава или овен.

Най-младите играеха една игра: „На колко мили е оттук Вавилон?“ — докато трите по-възрастни разговаряха оживено, изпълнени с възмущение и гняв. С ръце на кръста те гледаха отгатык мерата двамата младежи, с палци, затыкнати в джобовете на панталоните, пристъпващи несръчно и олюляващи се ту на единия, ту на другия си крак, водейки твърде оживен разговор с някого, който, изглежда, бе причината за тяхното смущение и неувереност. Дватама млади люде бяха заели такова положение, че затуляха своя събеседник.

— Тази Амбър Сейнт-Клер! — измърмори най-възрастното от момичетата, като отметна гневно назад дългите си руси коси. — Появи ли се мъж наоколо, бъдете уверени, че ще видите и нея да се върти! Аз мисля, че ги помирисва отдалеч!

— Още преди година е трябвало да я омъжат и задомят, казва майка ми!

По-младото момиче се усмихна дяволито и рече напевно:

— О, възможно е да не е омъжена още, но вече е била...

— Шшт!... — прекъсна я първата, като посочи с глава към по-младите.

— Няма значение! — настоя другата, като сниши гласа си до шепот: — Моят брат каза, че Боб Стерлинг му разказал, че на третата неделя от Велики пости си поиграл добре с нея!

Ала Лизбет, която бе подхванала разказа, щракна презрително с пръсти:

— Глупости, Гертрудо! Джек Кларк разказа същата история преди шест месеца, но тя не е по-едра днес, отколкото тогава!

Гертруда имаше готов отговор:

— Но искате ли да знаете защо, Лизбет Мортън? Защото тя е способна да плюе три пъти в устата на жабата... ето защо! Меги Литъл Джон я е видяла да върши това!

— Бре! Майка ми казва, че никой не може да плюе три пъти в устата на жаба!

Спорът прекъсна внезапно, защото неочаквано сред тихата малка долина се разнесе шум от галопиращи копита и на завоя на пътя, над църквата „Света Катерина“, се появи група конници, препускащи по тясната улица към тях. Едно шестгодишно момиченце изпищя от страх и се втурна да се скрие зад полите на Лизбет.

— Това е старият Нол! Връща се от страната на дявола, за да ни отнесе!

Дори мъртъв, Оливър Кромуел продължаваше да буди страх у непослушните деца.

Конниците дръпнаха юздите на конете си, които спряха пъргави и нервни на десет крачки от купчината млади момичета, чиято първоначална уплаха и страх отстъпи пред откровеното любопитство и възторг. Всичките бяха може би четиринадесет души, но половината от тях — слуги или водачи, защото носеха съвсем обикновени граждански дрехи и стояха на дискретно разстояние от другите шестима, очевидно джентълмени.

Те носеха коси до раменете според модата на кавалерията тогава, а облеклото им беше блестящо — костюмите от черно и тъмночервено кадифе, зелен сатен с големи бели ленени яки и бели ленени ризи. Носеха широкополи шапки, окичени с огромни извити пера, а върху плещите им висяха дълги пелерини. Бяха обути с високи кожени ботуши, със сребърни шпори и всеки един от тях носеше отстриани препасана шпага. По всичко личеше, че бяха изминали значително разстояние, защото дрехите им бяха напращени, а по лицата им имаше следи от пот и прах. Ала в очите на младите момичета изглеждаха страшно величествени.

Един от мъжете свали шапка и се обърна към Лизбет, навярно защото тя беше най-красивата.

— Ваш покорен слуга, мадам — каза той с весела безгрижност в очите и в гласа, ала под погледа, който я разглеждаше бавно от глава до пети, Лизбет поруменя цяла и загуби дъх. — Търсим място да обядваме. Има ли тук някоя добра кръчма?

Онемяла за миг, Лизбет го гледаше втренчено, докато той продължаваше да ѝ се усмихва отпуснал спокойно ръце върху седлото си. Облеклото му беше от черно кадифе с къс жакет и с широки бричове, обточени със сърма и стигащи до коленете. Беше с тъмна коса, сиво-зелени очи, а малките черни мустачки очертаваха горната му устна. Явно беше красавец — но не с това правеше най-силно впечатление. Защото лицето му имаше изражение на неумолима твърдост и сила, която го издаваше, въпреки безспорната му артистичност като авантюрист, комарджия и човек, за когото няма ни закон, ни спирачка.

Лизбет преглътна и направи малък реверанс.

— Ще ви хареса „Грите чаши“ в Хийтстоун, милорд.

Тя не се осмеляваше да препоръча своето бедно малко селце на тия великолепни чужденци.

— На какво разстояние отстои Хийтстоун?

— По дяволите, Хийтстоун! — извика един от мъжете. — Лоша ли е вашата тук? Бих се строполил от тая кранта, ако измина още една миля път, без да ям!

Това бе красив рус мъж с червено лице, който въпреки недоволния си вид беше весел и добродушен. Докато говореше, останалите почнаха да се смеят, а един от тях се наведе към него и го тупна по рамото.

— Господи! Каква банда гладници сме! Алмсбъри не е турил залък хляб в уста, откакто изяде тая сутрин овнешката плешка!

Всички избухнаха в смях, тъй като апетитът на Алмсбъри бе очевидно за тях постоянна тема за шеги. Младите момичета също се изсмяха вече по-свободни, а шестгодишното момиченце, което ги бе взело за пуритански привидения, се осмели да излезе иззад роклята на Лизбет и да се приближи с няколко крачки. Нещо се случи в тоя миг и внезапно промени отношенията между мъжете и момичетата.

— Нашата кръчма не е лоша, милорд! — обади се нисък женски глас и младото момиче с двамата селски младежи се затича към тях през ливадата.

Другите момичета настръхнаха като котки, но мъжете погледнаха с изненада.

— Стопанката там приготвя най-хубавата бира в целия Есекс.

Тя направи лек реверанс на Алмсбъри, сетне погледът ѝ срещна тоя на кавалера, заприказвал пръв и който я наблюдаваше с едно съвсем ново изражение на лицето с размисъл, възторг и живост. За миг времето бе спряло, своя ход въпреки желанието си.

Амбър Сейнт-Клер вдигна ръце и посочи в улицата голямата фирма с изтъркания позлатен лъв, проблясващ слабо, щом лъчите на залязващото слънце го огреят.

— Близо до ковачницата, милорд.

Косите ѝ, с цвета на пчелен мед, падаха на гъсти кичури под раменете ѝ. Когато вдигна очите си, проблесна светъл кехлибар и леко се скри в ъглите. Веждите ѝ бяха черни, миглите също гъсти и черни. Някаква топла пищност избуяваше от цялата ѝ същност и будеше веднага у мъжете сладостни предчувствия — нещо, с което я бе надарила природата и за което тя имаше ясно съзнание. Другите момичета я ненавиждаха повече за това, отколкото за красотата ѝ.

Бе облечена приблизително като тях, с груба вълнена пола върху зелена долна фуста, с бяла блуза, жълта престилка и тясно пристегнато черно елече, с красиви черни обувки на голи нозе. И все пак не приличаше на другите, тъй както едно полско цвете не прилича на цветето от цветарника или едно врабче на един златист фазан.

Алмсбъри се наведе напред, като кръстоса ръце върху предната част на седлото си.

— За бога — каза бавно той, — какво правите вие тук, в тази загубена провинция?

Извъръщайки очи от другия мъж, младото момиче го погледна, усмихна му се, показвайки белите си равни и красиво подредени зъби.

— Тук живея, милорд!

— Ей, богу! Виждам това. Но, дявол го взел, как сте дошли тук? Коя сте? Незаконно дете на някой благородник, оставена при дойка селянка преди петнадесет години?

Това го чуваше доста често, но се раздражни и смръщи вежди.

— Не, сър! Дете съм на своя баща, каквото сте и вие, дори нещо повече.

Цялата дружина, включително и Алмсбъри, се изсмя от все сърце на това и той ѝ се усмихна.

— Не се обиждайте, мила! Господи! Искях просто да кажа, че нямате вид на селско момиче.

Тя се усмихна набързо, сякаш за да се извини заради проявеното лошо настроение, но погледът ѝ мина веднага върху другия мъж. Последният още я наблюдаваше по начин, който я сгриваше и възбуждаше. Ездачите обърнаха конете си и когато неговият отскокна, той ѝ се усмихна и кимна. Алмсбъри повдигна шапката си в знак на благодарност и те заизкачваха пътя по посока на механата. Младите момичета останаха за миг мълчаливи, гледайки ги, като слизаха от конете си и влизаха в заведението, докато синовете на кръчмаря излязоха, за да са погрижат за конете.

Когато те се загубиха от очите им, Лизбет изплезе веднага език към Амбър и я блъсна.

— Ето! — извика тя с тържествуващ глас, вресливо като коза. — Голяма чест беше това за вас, госпожице кокетке!

Амбър отвърна светкавично на блъскането, като я накара почти да загуби равновесие, и извика:

— Гледайте си плетивото, лоша бъривке!

За момент те постояха втречени една в друга, най-после Лизбет се обърна и пое през ливадата, където другите млади момичета събираха добитъка си, тичаха и викаха, надпреварваха се една друга, нетърпеливи да се завърнат за вечеря. Слънцето бе залязло и небето, огненочервено на хоризонта, се издигаше над тях нежносиньо. Тук-там се появяваше по някоя звезда; въздухът беше изпълнен с очарованието на здрача.

С още туптящо сърце Амбър се върна към мястото, където бе оставила кошницата в тревата. Двамата млади селяни бяха заминали. Прибра кошницата си и се запъти към кръчмата.

През живота си тя не бе срещала мъж като този кавалер. Облеклото, което носеше, гласът му, изразът на очите, всичко я караше да мисли, че бе надникнала в някакъв друг свят, и тя желаше страстно да го види пак, макар и само за миг. Всичко останало, нейната среда в Меригриин, чифликът на чичо Мат, младежите, които познаваше, всичко ѝ се струваше сега непоносимо тягостно, дори достойно за презрение.

От разговорите със селския обуцар тя бе разбрала, че тия люде ще да са благородници. Но какво търсеха тук, в Меригриин? Амбър не можеше да си представи. Защото през последните години кавалерите

се бяха изпокрили кой где свърне и както може или бяха последвали примера на кралския син, сега Чарлс II, в изгнание.

Обущарят, който се бе сражавал в гражданските войни на страната на Негово величество, й бе разказал много неща за това, как е видял Чарлс I в Оксфорд и бил толкова близо до него, че можел почти да го докосне, за красотата и веселостта на роялистките дами, за храбростта на мъжете — това бе живот, пълен с живописност, духовитост, романтика. Но тя не бе видяла нищо, защото всичко се бе свършило, докато тя бе още дете! Бе изчезнало завинаги в утринта, когато Негово величество бе обезглавен в двора на собствения си дворец. Нещо от тая атмосфера бе почувствала Амбър у странника с черните коси — не у другите. Имаше и нещо повече, нещо силно лично.

Като стигна до хана, тя не влезе през предната врата, а заобиколи отзад, гдето едно момиченце седеше на прага и си играеше с кученце с лисичи уши. Минавайки край него, потупа го по главата. В кухнята госпожа Потърел се луташе възбудена и обърквана. Върху дъската за кълцане бе сложено сурово парче говеждо месо, което дъщерите й пълнеха с навлажнена смес от хляб и лук и миризливи треви. Едно момиченце вадеше вода от кладенеца в ъгъла на кухнята, а кучето, въртящо ръжена от своята ниша над огнището, лаеше сърдито, защото друго едно малко момченце му пареше с въглен задните крака, за да се движи по-бързо, та месото да се опече еднакво от всички страни.

Амбър привлече вниманието на госпожа Потърел, която тичаше от единия край на стаята до другия с пълна престилка яйца.

— Ето ви сладкиша с холандска есенция, който леля Сара ви праща, госпожа Потърел!

Това не бе истина, защото леля Сара го бе изпратила за жената на ковача, но Амбър си каза, че ще бъде по-добре да го даде тук.

— О! Крайно благодаря, мила. О! Никога не съм изпадала в подобно положение. Шест благородници едновременно у мен. Господи! Какво да правя?

Докато говореше, бе започнала да чупи яйцата в една дълбока чиния.

В тоя миг петнадесетгодишната Мег се показва откъм отвора за избата натоварена със зелени прашни бутилки. Амбър се затече към нея.

— Чакай, Мег! Позволете ми да ви помогна.

Тя взе пет бутилки и влезе в съседната стая, като блъсна вратата с коляно. Очите ѝ бяха наведени, тъй като цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху бутилките. Мъжете стърчаха прави. Те бяха свалили пелерините си, но бяха с шапки на главите си. Алмсбъри я съгледа още щом влезе, и се насочи към нея усмихнат.

— Е! Миличко... позволете да ви помогна. И тук значи се играе старата игра?

— Каква игра, милорд?

Той взе от ръцете ѝ три бутилки и тя сложи останалите върху масата, сетне го погледна и му се усмихна. Но Амбър потърси с очи другия мъж, до прозореца, играещ на зарове върху една маса. Беше гърбом и не се обърна към нея, но хвърли една монета, докато единият от другите двама изщракваха с пръсти след всяко сполучливо хвърляне. Изненадана и разочарована, защото тя очакваше той да я забележи веднага — или дори да я потърси, — тя се обърна към Алмсбъри.

— Това е най-старата игра на света — рече той. — Да държиш красива млада прислужница, за да привлича клиентите, докато те похарчат и последния си шилинг. Обзалагам се, че сте привлекли и разорили не един чифликчийски син!

Усмихвайки се, той взе една бутилка, отпуши я и я поднесе към устните си. Амбър му отвърна с усмивка, хитро и дяволито, като искаше другият да се обърне и я види.

— Не съм прислужница тук, сър. Донесох само един сладкиш на госпожа Потърел и помогнах на Мег да изнесе бутилките от избата.

Алмсбъри преполови бутилката на няколко глътки.

— За бога! — извика той доволен. — Е, добре! Тогава коя сте? Как се казвате?

— Амбър Сейнт-Клер, сър.

— Амбър? Никога селска жена не би помислила за подобно име!

Тя започна да се смее и хвърли скришом поглед към другия край на стаята, но той продължаваше да бъде погълнат от играта на зарове.

— Същото казва и моят чичо Мат. Той казва, че моето име би трябвало да бъде Мери или Анна, или Елизабет.

Алмсбъри отпи още няколко глътки от бутилката и избърса устата си с опакото на ръката.

— Вашият чичо е лишен от въображение! — Докато тя гледаше отново към играчите, той отметна глава назад и се засмя. — Значи при него искате да отидете? Добре! Елате!

И като я хвана за китката, прекоси стаята заедно с нея.

— Карлтън — каза той, щом стигнаха до тримата играчи, — ето едно младо момиче, което мечтае да си легне с вас!

Карлтън се обърна, погледна шеговито Алмсбъри и се усмихна на Амбър. Тя не чу какво си казаха и продължаваше да го гледа с големите си светнали очи. Момичето не бе по-високо от метър и шестдесет, така че дори мъж със среден ръст изглеждаше внушителен при нея. Но Карлтън стърчеше най-малко с тридесет сантиметра над нея.

Момичето долови само част от думите, с които Алмсбъри го представи.

— Един мъж, към когото изпитвам най-висока почит, макар това копеле да ми отнема всички красиви девойки, на които спирам поглед. Брус, лорд Карлтън.

Амбър направи реверанс и той я поздрави с поклон, като свали шапка с такъв широк и почтителен жест, сякаш се намираше пред някоя кралска принцеса.

— Всички тук — продължи той — се връщаме с краля.

— С краля? Завръща ли се кралят?

— Връща се... скоро — каза Карлтън.

При тази чудна новина Амбър изгуби всяко стеснение. Защото, ако Гудгрумовци хранеха някога симпатии към парламентаристите, те бяха почнали малко по-малко, както всички в страната, да съжаляват за монархията и за стария начин на живот. От убийството на краля насам неговите поданици бяха почнали да го обичат, както никога приживе не са го обичали, и бяха пренесли тази своя обич върху неговия наследник.

— Господи — въздъхна тя. Това бе толкова голямо събитие — да се възприеме веднага, и то при такива смущаващи обстоятелства!

Лорд Карлтън взе една от бутилките, които Мег бе сложила върху масата, избърса праха от шийката на шишето с ръка, отпуси я и почна да пие. Амбър продължаваше да го гледа втренчено, обзета от чувство на страхопочитание и възхищение.

— Заминаваме за Лондон — рече той. — Но един от нашите коне се нуждае от подковаване. Как е този хан? Може ли да се пренощува тук? Не рискуваме ли да бъдем обрани от ханджията? Няма ли дървеници, въшки?

Говорейки, той наблюдаваше лицето ѝ и поради някаква причина, която тя не разбираше, в очите му се четеше закачливост.

— Да ви ограби? — извика Амбър възмутена. — Господин Потърел не е ограбвал никого никога! Това е един превъзходен хан — заяви тя с най-убедителна лоялност. — Оня в Хийтстоун не струва нищо в сравнение с тоя!

Двамата мъже се засмяха.

— Добре! — каза Алмсбъри. — Нека ханджията ни открадне обувките, нека да има въшки, едри като мартенски врани в необработено поле, все пак това е английски хан, за бога! Добър!

Той я поздрави с почтителен поклон: „Ваш слуга, мадам“, и отиде да потърси друга бутилка, като ги остави сами.

Амбър чувстваше как цялото ѝ същество се разтапя. Тя го наблюдаваше неподвижна, проклинайки се за вцепенението, което парализираше езика ѝ. Защото тя — която намираще всякога подходяща дума по адрес на всеки мъж независимо от неговата възраст и положение — сега не знаеше какво да каже. И то в момент, когато искаше отчаяно да му направи впечатление, да сподели с него възбудата и възхищението, които изпитва. Накрая каза единственото нещо, което ѝ хрумна:

— Утре е майският панаир в Хийтстоун.

— Наистина?

Очите му се сведоха към младите, сочни и заострени гърди на девойката. Тя бе от тия жени, дето съзряват рано и бързо загубват юношеското у себе си.

Амбър усети, че кръвта ѝ започва да нахлува към шията и лицето.

— Това е най-хубавият панаир в целия Есекс — побърза да го увери тя. — На него се стичат селяни, които пътуват по десет мили.

Очите им се срещнаха отново, той се усмихна, повдигайки вежди, силно заинтригуван от тоя величествен местен събор, сетне доизпи виното. Тя усети острия му дъх, лъхна я мъжка пот от дрехите му и мирис на кожа от ботушите му. Тази смесица от миризми я доведе

до опиянение, до замайване и тя почувства горещото желание на своята плът. Дръзко подметнатите думи от Алмсбъри не съдържаха нищо преувеличено.

Сега той погледна навън през прозореца.

Смрачаваше се.

— Ще трябва да си вървите. — И той тръгна към вратата, за да я отвори.

Нощта бе настъпила бързо, многобройни звезди се бяха показали. Луната беше бледа и прозрачна. Подухваше свеж ветрец. Те бяха сами навън, сред шума от разговорите и смеховете, които се носеха откъм кръчмата; в притихналото поле се чуваше щурец и далечна жаба, бръмчене на комари. Тя го погледна. Бялото ѝ лице блестеше като лунно цвете.

— Ще дойдете ли на панаира, милорд?

Тя се страхуваше, че не ще го види вече, и тази мисъл беше непоносима.

— Може би, стига да имам време — каза той.

— О, моля ви! Панаирът е на големия път, оттам ще минете. Ще се спрете, нали?

Гласът и очите ѝ умоляваха — печални и заставящи.

— Колко сте красива! — каза нежно той и за пръв път, изражението му стана напълно сериозно.

Постояха още миг един срещу друг, сетне Амбър неволно се наведе към него, притваряйки очи. Той я хвана през кръста, притегли я към себе си и тя усети силните мускули на нозете му. Отметна глава назад и отвори уста за неговата целувка. Той я освободи от прегръдката си след доста продължителен момент, който ѝ се стори много кратък. Тя се почувства почти измамена. Отваряйки наново очи, Амбър забеляза, че той я гледаше леко изненадан. Дали причината за това бе тя или той, Амбър не знаеше. Светът ѝ изглеждаше експлодирал. Тя се чувстваше съвсем замаяна, като че бе получила силен удар, който я бе омаломощил.

— Трябва да си вървите сега, скъпа моя — каза той най-сетне. — Родителите ви ще се безпокоят, задето сте останали толкова до късно навън.

Дръзки, необуздани слова напиреха на устните ѝ.

„Все едно ми е, да, все едно дали ще се върна или не вкъщи. Мисля само за вас. О! Позволете ми да остана тук и да тръгна с вас, утре...“

Но нещо я възпря да ги произнесе. Може би образът — твърде силно запечатан в ума ѝ — на леля Сара, смръщила вежди, смутена, разтревожена, и строгото, открито и укорително лице на чичо Мат. Подобре е да не се показва толкова дръзка, защото това би било причина той да я намрази. Леля Сара ѝ казваше често, че мъжете не обичат безсрамните жени.

— Не живея далеч — каза тя. — Само на четвърт миля от долния край на пътя през полето.

Тя се надяваше, че ще ѝ предложи да я придружи, но той не направи нищо подобно; след като почака още няколко секунди, тя се поклони:

— Ще ви чакам утре, милорд!

— Ще дойда, може би. Лека нощ!

Той се поклони и свали шапката си почтително, с усмивка, придружена с един поглед, който я разсъблече от глава до пети, сетне се прибра в кръчмата. Амбър почака още миг като някое загубено дете, след това изведнъж се завъртя и се затича, макар че спря веднъж, за да погледне назад, но той си беше отишъл.

Продължи да тича нагоре по тесния път и покрай църквата. Ускори крачка, прекосявайки гробищата, където беше погребана майка ѝ, и сви надясно по една очертана с дървета пътечка, която водеше през полето за чифлика Гудгрум. Обикновено се страхуваше да остава самичка навън нощем, но сега не се боеше ни от сенки, ни от вещици, ни от призраци. Умът ѝ бе зает с други мисли.

Никога не бе виждала мъж, който да прилича на него, нито бе помисляла, че може да има такъв мъж. Той въплъщаваше в нейните очи всички най-красиви и най-храбри благородници, които обуцарят ѝ бе описал и които тя бе украсила още повече в своите мечти. Боб Стерлинг и Джек Кларк, какви дебелаци!

Чудеше се дали той мислеше за нея сега. Бе убедена в това. Никой мъж не можеше да прегръща така една жена и да я забрави веднага след това. Тази целувка — казваше си тя, — ако не друго, ще го докара утре на панаира, ще го доведе там въпреки желанието му

може би. Тя се поздрави за това, че много добре разбира мъжете и тяхната природа.

Нощният вятър беше тъй хладен, като че идеше откъм ледено поле, ливадите бяха осеяни с червена детелина и бели камбанки. Амбър влезе в чифлика откъм задната врата. Премина вадата по мост, направен от две дъски, прекоси зеленчуковата градина покрай многобройните пристройки — хамбари, конюшни, обори, — всичките варосани, с покриви, покрити с мъх и жълти лишей. Сетне, завивайки край локвата на патиците, влезе в двора.

Къщата беше двуетажна постройка с декоративно издълбани дъбови скели, чиито стени от червени тухли бяха покрити с лози. Комините бяха обвити с бръшлян и една сводеста лозница, окичена с орлови нокти, окръжаваше вратата на кухнята, над която бе закована подкова — за пропъждане на вещиците. В двора, постлан с тухли, по продължение на стените Сара бе насадила цветя — бели и червени виолетки, ружи, достигащи до покрива, гъсталаци от миризлива лавандула, която слагаха между покривките на леглата. Няколко овощни дръвчета бяха разцъфнали и изпълваха въздуха с аромата си. Върху малка дървена скамейка бяха сложени два кошера, покрити със слама. Малък кафез, потънал в рози, беше окачен до вратата, а под кафеза немирно коте със зелени очи ближеше краката си.

Къщата излъчваше красота, спокойствие и внушаваше усещането за активен и полезен живот. Съществуваше повече от един век; пет поколения бяха живели под нейния покрив, оставяйки зад себе си атмосферата на просперитет — не на богатство, но на благосъстояние, топлота и комфорт. Една къща, създадена само за обич.

Преди да влезе, Амбър се спря, взе малкото котенце на ръце и го погали по меката козина, докато то предеше от удоволствие. Вечерята бе свършила и само Сара стоеше още в кухнята заедно с петнадесетгодишната Агнес. Сара тъкмо вадеше от фурната топли хлябове, а Агнес украсяваше един свещник.

Агнес говореше оживено с неприкрита злост:

— Няма нищо чудно в това, че приказват по неин адрес! Кълна ви се, майко, че изпитвам срам, загдето имам такава братовчедка.

Амбър я чу, но остана безразлична към думите ѝ. Агнес бе говорила толкова пъти вече за нея. Тя влезе в стаята с радостен вик и се затече да прегърне леля си:

— Лельо Сара!

Сара обърна глава усмихната, но погледът ѝ бе изпитателен и загрижен.

— Кръчмата е пълна с благородници. Негово величество се връща!

Смуцението изчезна.

— Уверена ли сте в това, мило дете?

— Да! — каза гордо Амбър. — Те ми съобщиха новината.

Тя бе изпълнена със значимост поради новините, които носеше, както и поради насладата, която току-що бе изпитала. Мислеше си, че щом я погледнат, и ще забележат колко се бе променила за двата часа, откакто бе напуснала дома си.

Агнес изглеждаше открито подозрителна — и пренебрежителна, но Сара излезе тичешком, за да отиде при хамбара, където повечето от мъжете привършваха вечерната си работа. Амбър я последва. Щом като двете жени обадиха почти едновременно новината, веднага се разнесе общ радостен вик. Мъжете излязоха бързо от хамбарите и от оборите, жените се втурнаха във от домовете си — в чифлика имаше няколко малки къщурки — и дори кучетата залаяха весело, сякаш и те вземаха участие в общата радост.

— Да живее Негово величество крал Чарлс III!

Миналата седмица на пазара Матю бе чул слухове за реставрация. Такива се бяха пръснали в страната още в началото на март, разнасяни от пътници, от пътуващи продавачи, от всички ония, които търгуваха с големия свят от южната област. Тъмбълдоун Дик, синът на протектора, бе изгонен от поста, който заемаше. Генерал Мънк бе дошъл от Шотландия, бе завзел Лондон и свикал свободен парламент. Изглеждаше, че ще избухне отново гражданска война между цивилното население и многобройната мобилизирана войска. Всички тия събития будеха едновременно умора и надежда — умора поради непрекъснатите смутове за възстановяване на монархията, която щеше да докара отново мир и сигурност. Всички въздишаха по старите обичаи. Завръщането на кавалерите не можеше да не означава, че и крал Чарлс се връщаше и че се откриваше един златен век — на щастие и мир.

Когато възбудата най-после почна да намалява и всеки се върна на работата си, Амбър се прибра вкъщи. Трябваше да станат рано на

другия ден сутринта, за да отидат на панаира, а тя искаше да поспи дълго, за да изглежда възможно най-добре. Когато минаваше през млекарницата, за да влезе в кухнята, долови да произнасят тихо и настойчиво нейното име и спря. Том Андрюс бе застанал в тъмното и протегна ръка, за да я улови за китката.

Том беше двадесет и две годишен младеж, работеше при чичо ѝ и бе влюбен в Амбър, която го обичаше тъкмо заради това, макар да знаеше, че той съвсем не бе партия за нея. Съзнаваше, че нейната майка ѝ бе оставила зестра, която ѝ позволяваше да се омъжи за най-богатия земеделец в областта. Но Амбър изпитваше наслада от обожанието на Том и го насърчаваше.

След като огледа добре, за да се увери, че нито леля Сара, нито чичо Мат можеха да я видят, тя влезе вътре. Малката стая, хладна и приятна, беше съвсем тъмна. Том я хвана грубо, прокара ръка около кръста ѝ, а другата му веднага се плъзна под блузата ѝ, докато сам търсеше устните ѝ. Това очевидно не беше нищо ново нито за единия, нито за другия. И Амбър се остави да я прегърне и помилва за миг, сетне се отскубна изведнъж, като го блъсна силно.

— Наистина, Том Андрюс! Кой ви позволи да бъдете толкова дързък с мен?

За нея беше невероятно, че целувката на един прост мъж се различаваше толкова от тази на един лорд, но Том, докачен и разсърден, се опита да я хване наново.

— Какво има, Амбър? Какво сторих? Какво ви прихвана?

Разгневена, тя отскубна ръката си и излезе тичешком. Амбър чувстваше, че се е издигнала над подобни празни занимания с мъже като Том Андрюс; имаше само едно желание — да се прибере в стаята си и в леглото си, да мисли само за лорд Карлтън и да мечтае за утрешния ден.

В кухнята нямаше никой освен Сара, която се бе заловила да премете, преди да си легне. Бяха запалени три или четири свещи и рояк молци прелиташе над всеки пламък; само песента на щурците, подобна на звънче, нарушаваше нощната тишина. Мат влезе намръщен, без да пророни дума, отиде при бурето с бира, сложено на студено в ъгъла на стаята, напълни едно голямо гърне и го изпи на един дъх. Чичо Мат бе сериозен мъж, среден на ръст, работеше здраво, печелеше добре и обичаше семейството си. Беше съвестен и се боеше

от бога; имаше ясно определени идеи върху доброто и злото, върху правдата и неправдата.

Сара го погледна.

— Какво има, Мат? По-зле ли е жребецът?

— Ще оживее, струва ми се. Но това момиче!

Навъсен, той се отправи към огромната камина, заобиколена отвсякъде с почернели съдини, с лъскав бакър, с тъй хубаво изтъркани и излъскани калаени прибори, че имаха вид на сребро. Сланина и пушено месо висяха на гредите в големи мрежи, както и едри връзки сушени треви.

— Кое? — попита Сара. — Амбър?

— Коя друга? Преди един час я зърнах да излиза от млекарницата и след това Том Андрюс я последва като пребито псе. Почти е подлудила това момче, не е годно за никаква работа вече. Но какво прави тя, питам те, в кръчмата с тая дружина от джентълмени?

Той повиши гласа си все по-възбуден.

Сара сложи метлата пред вратата, затвори я и бутна резето.

— Шшт! Мат! Има още хора в стаята. Не мисля, че е направила нещо лошо. Минала оттам и ги видяла, много естествено, че ще се спре.

— И че се е върнала вкъщи сама в тъмнината? Един час ли е нужен, за да научи, че кралят се връща? Казвам ти, Сара, трябва непременно да я оженим. Не искам да петни семейството ми. Чуваш ли ме?

— Да, Мат, чувам те.

Сара се приближи до люлката при камината, защото бебето шаваше и приплакваше. Тя го взе и му даде да суче и седна на скамейката с високата облегалка, като въздъхна слабо от умора.

— Само че тя не иска още да се жени.

— О — каза Мат саркастично, — тя не иска да се жени? Предполагам, че Джек Кларк или Боб Стерлинг не са достатъчно подходящи за нея, двамата най-хубави момци в Есекс!

Сара се усмихна слабо, гласът ѝ бе мек и уморен.

— Най-сетне, Мат, Амбър е дама.

— Дама! Развратница е! От четири години насам ми причиняваш само неприятности — и бог ми е свидетел! До гуша ми дойде. Нейната майка може би е била дама, но тя е една...

— Мат, не говори така за детето на Джудит. Знам! Аз също се тревожа. Опитвам се да я предупредя, но не зная дали ме слуша. Агнес ми каза тая вечер. О, не вярвам, че това значи нещо! Тя е красива, момичетата са ревниви и измислят разни истории.

— Не съм толкова уверен в тази работа, Сара. Ти си склонна да виждаш хората по-добри, отколкото са, но те не заслужават винаги такова отношение. Боб Стерлинг я поиска отново днес и аз ти казвам, че ако тя не се омъжи скоро, дори Том Андрюс не ще я иска вече — със или без зестра!

— Но ако баща ѝ се върне и я намери омъжена за земеделец? Мат! Ние грешим понякога, като не ѝ казваме коя е тя в действителност...

— Какво друго да направим, Сара? Нейната майка е покойница. Баща ѝ също, иначе бихме научили нещо за него, а нямаме никакви сведения и за другите Сейнт-Клеровци. Уверявам те, Сара, ще стори най-добре, ако се омъжи за някой земеделец. А колкото до това, да знае, че е по рождение...

Той направи неясно движение с ръка.

— Бог да ви пази! Съжалявам момъка, когото ще вземе. Защо да правим положението му още по-мъчително! Не, не я оправдавай, Сара. Ще бъде Джек Кларк или Боб Стерлинг — единият или другият — и колкото по-скоро, толкова по-добре!

II

С коли, боядисани в синьо или в червено, пеша или на кон всички чифликчии и селяни, в радиус двадесет мили път, отиваха в Хийтстоун. Те водеха със себе си жените и децата си, караха жито и друго зърно, храна за продан, ленени и вълнени платове, тъкани от жените през дългите зимни вечери. Но те идваха също, за да си купят някои неща — обуца, оловни съдове, сечива за чифлика, както и много други работи, от които имаха нужда; но колко щастливи бяха, когато купеха играчки за децата, панделки за косите на дъщерите си, картини за домовете, касторени шапки за самите тях.

На поляната, до стария саксонски път, се издигаха бараки, пред които се тълпяха хора в празнично облекло — с широки бричове, високи, обърнати надолу яки и рокли с дълги ръкави — всички излезли отдавна от мода, но въпреки това грижливо пазени в сандъците и изваждани оттам за един или друг тържествен случай. Биеха барабани и свиреха цигулки. Продавачите от бараките хвалеха стоката си с прегракнали от викане гласове. Любопитни тълпи наблюдаваха с израз на съчувствие един потящ се човек, комуто вадеха развален зъб, докато зъболекарят заявяваше високо, че изваждането е свършено безболезнено. Имаше фокусник, който гълташе огън, друг, който вървеше на кокили, дресирани бълхи и един акробат, жонгльори и научени на всевъзможни игри маймуни, един фарсов театър и друг — куклен. Над една голяма палатка се развяваше знаме, което показваше, че вътре се даваше някакво представление, но влиянието на пуританите бе все още много силно, та броят на зрителите бе незначителен.

Застанала между Боб Стерлинг и Джек Кларк, Амбър въсеше вежди и удряше с крак, като мятеше нетърпеливи и бързи погледи към тълпата.

„Где е той?“

Тя беше тук от седем часа, а сега вече минаваше девет, а нямаше следа ни от лорд Карлтън, ни от другарите му. Стомахът ѝ се свиваше от нерви, ръцете ѝ бяха влажни, устата ѝ суха. Очевидно, ако той

искаше да дойде, щеше да бъде вече тук... Но той е отпътувал! Забравил ме е съвсем, заминал си е...

Джек Кларк, едър момък с груби черти, я бутна с лакът.

— Вижте, Амбър. Как ви харесва това?

— Какво? О, да! Много е красиво.

Тя изви глава и видя купчина хора, които крещяха весело около един смешник, който се бе покачил върху подиум, намазан от главата до петите с крем, който му подхвърляха срещу няколко стотинки бурканчето.

Защо не идва той!

— Амбър, харесва ли ви тази панделка?

Тя подари на всеки по една усмивка, като се опита да не мисли повече за лорд Карлтън, но не можеше. Мисълта ѝ и сърцето ѝ бяха изпълнени със спомен за него и ако тя не го видеше отново днес, мислеше си, че не би могла да преживее това разочарование. Не бе прекарвала подобна криза — помисли си тя.

Амбър се бе облякла особено грижливо и знаеше, че никога не е била по-красива.

Роклята ѝ, която не стигаше съвсем до глезените, беше от грубо светлозелено сукно, възпретната отзад, за да се вижда раираната в червено и бяло долна фуста; тя бе стегнала, доколкото може, връзките на своето черно елече, за да изпъкне тънката ѝ талия още по-добре, и след като излезе от къщи и леля ѝ Сара не можеше да я види, разтвори бялата си блуза до падината между гърдите си. Като корона на главата ѝ лежеше венец от сплетени бели маргаритки, а в ръката си държеше широкопола сламена шапка.

Щеше ли да отиде напразно тоя труд, който бе положила за тоалета си и който съвсем не бе предназначен за тия глупаци, които се въртяха около нея, подрънкваха пари в джобовете си и си отправяха взаимно гневни погледи?

— Мисля, че ми харесва това... — каза тя разсеяно, като посочи една панделка от червен сатен, забутана между купчина други панделки.

Сетне, мръщейки се, отново се обърна и го видя.

— О!

Остана за миг неподвижна и изведнъж, прибирайки роклята си, се затича, като остави и двамата изумени и разгневени. Лорд Карлтън

заедно с Алмсбъри и друг млад мъж пристигнаха на поляната, където бе панаирът, и по стар обичай една стара жена клекна, за да избърше обувките им. Амбър пристигна запъхтяна, усмихната и им направи реверанс, на който те отговориха, като свалиха шапки и се поклониха почтително.

— Дявол го взел, хубавице! — извика Алмсбъри възторжено. — Вие сте най-красивата малка дяволка, която съм виждал.

— Благодаря, милорд! — каза тя, като насочи веднага поглед към лорд Карлтън, който я наблюдаваше с очи и я караше да изпитва тръпки по гърба. — Страхувах се, страхувах се, че сте отпътували.

Той се усмихна.

— Ковачът бил на панаира и ние трябваше сами да подковем коня.

Той хвърли поглед наоколо.

— Е, добре! Откъде да започнем?

Някаква безгрижна веселост се четеше в очите му и в гримасата на устните му. Тя изпита стеснение от това, почувства се безпомощна, несръчна, неспособна да говори, дори малко разгневена. Как ще му направи впечатление, ако не намери какво да каже и остане бледнееща и руменееща, гледайки го като глупава гъска?

Старата жена бе приключила и всеки един от благородниците ѝ бе хвърлил по една монета, „за да си плати входа“. Тя тръгна, но се обърна, за да погледне Амбър, която почна да се чувства като прицелна точка на общото внимание, защото всички гледаха кавалерите и се питаха без съмнение каква работа може да има с тях една млада селянка. Тя би се очаровала от интереса, който бе възбудила, но се страхуваше да не я види някой от роднините ѝ, тъй като знаеше какво би значело това за нея. По-добре бе да намери някое по-спокойно и усамотено място.

— Знам какво искам да видя най-напред — каза Алмсбъри. — Ония бараки там, където се продава испанско вино. Ще ви намерим на кръстопътя, под града, Брус, когато слънцето стигне ей там... — И той посочи зенитната точка. После като се поклоня още веднъж, замина с другия джентълмен.

Амбър се поколеба за миг в очакване да чуе от него това, което той искаше да стори, но понеже той не каза нищо, тя се обърна и се насочи към дървените стълбове в голямата палатка, дето даваха

представление. Тълпата бе многолюдна, но мястото — отдалечено от центъра на панаира. Той вървеше до нея, без да разменят нито дума в течение на няколко минути. Амбър беше щастлива, че шумът им пречи да говорят, без да викат, като се надяваше той да помисли, че заради това мълчи. Страхуваше се, че всичко, което може да каже или да стори ще му се види смешно. Последната нощ, легнала в кревата си, тя се чувстваше твърде весело, обливайки го със своето очарование, както беше с Том Андрюс, Боб Стерлинг и много, много други. Но отново си даде сметка за огромното разстояние, което ги отделяше и което не успяваше да прехвърли. Нейната чувствителност и вълнението ѝ бяха достигнали едно почти болезнено напрежение и всичко това, което тя виждаше, добиваше необикновен блясък.

За да потули своето стеснение и смущение, Амбър разглеждаше с най-голямо любопитство всички бараки, край които минаваха. Когато стигнаха пред една от тях, където млада жена продаваше блестяща бижутерия, лорд Карлтън сведе поглед към нея и я попита:

— Виждате ли нещо тук, което бихте искали да имате?

Амбър го погледна приятно изненадана. Всички тия скъпоценности ѝ изглеждаха великолепни, но очевидно струваха много скъпо. Никога не бе носила подобни украшения, макар ушите ѝ да бяха пробити, защото — казваше Сара, — когато се омъжи, ще сложи обиците, останали от нейната майка. Естествено, ако се върнеше къщи с такава скъпоценност, чичо Мат ще побеснее и леля Сара ще почне отново да ѝ говори за женитба, ала примамливостта на тия украшения и мисълта за подарък от негово високоблагородие бяха неудържими! Амбър отговори без колебание:

— Бих искала едни обици, милорд.

Като ги видя да се спират, младата жена зад тезгяха започна своята заучена приказка, предлагайки им огърлици, гребени и гривни. Чула Амбър да говори за обици, тя взе един чифт от цял куп грубо изработени, ярки и цветни.

— Вижте тия тук, красавице! Достойни са да красят ушите на една графиня, повярвайте ми. Наведете се към мен, мила, да ги изпробвам. Малко по-стегнати. Ето, тези са добре. Какво ще каже, ваше благородие? Вярвайте ми, това я променя изведнъж, истинска високопоставена дама, честна дума! Вижте, мила, погледнете се в

огледалото. О! Никога досега не съм виждала украшение да преобразява до такава степен, кълна ви се, мадам...

Тя бърбеше с бясна скорост, като държеше огледало, за да даде възможност на Амбър да констатира сама настъпилата учудваща промяна у нея. Амбър се наведе, като отметна косите си назад, за да открие ушите си; очите ѝ горяха от удоволствие. Тия обици я правеха да изглежда голяма и ѝ придаваха донейде израз на леконравна жена. Тя се усмихна с крайчеца на устните си на лорд Карлтън, като искаше да узнае какво мисли той, защото желаше горещо да притежава тия обици, но се страхуваше да не направи лошо впечатление с настойчивостта си. Той ѝ се усмихна и се обърна към продавачката:

— Колко струват?

— Двадесет шилинга, милорд.

Той извади от джоба си две златни монети и ги хвърли върху тезгяха.

— Сигурен съм, че те си го заслужават!

Те се отдалечиха. Амбър беше очарована от тоя подарък, убедена, че обиците бяха направени от чисто злато, с диаманти и рубини.

— Ще ги пазя вечно, ваше благородие! Кълна се, че никога няма да нося друго украшение.

— Драго ми е, че ви доставят удоволствие, мила. А сега накъде? Искате ли да видите представлението?

И той посочи с глава палатката, която приближаваха. Амбър, която бе желала винаги да види някое театрално представление — защото ѝ бе забранено, откакто се помнеше, — хвърли поглед, пропит с желание. Тя се колебаеше обаче донякъде от страх да не срещне там някой познат, а още повече може би защото желаше да бъде насаме с него, далеч от всички хора.

— Нека бъда откровена с вас, сър, не мисля, че чичо Мат би ме пуснал да отида...

И както стоеше до него, желаейки той да реши заради нея, тя съгледа на не повече от десетина метра Агнес, Лизбет Мортън и Гертруд Шекерли. И трите я наблюдаваха втренчено, с отворена уста, смаяни, възмутени, раздражени, яростни от ревност. Очите на Амбър срещнаха за миг очите на нейната братовчедка, която нададе слаб вик на ужас и побърза да погледне на друга страна, като се помъчи да си

даде вид, че не ги е забелязала. Пръстите ѝ започнаха да играят нервно с шнура на шапката ѝ.

— Беда, ваше превъзходителство! — промълви тя възбудено. — Това е моята братовчедка. Сигурно ще изтича да разкаже всичко на леля ми. Да се измъкнем оттук...

Тя не видя усмивката на лорд Карлтън, защото беше вече тръгнала, пробивайки си път през тълпата. Той я последва, без да поглежда трите момичета. Амбър се обърна само веднъж, за да се увери, че Агнес не я следва по петите, и му отправи най-хубавата си усмивка. Агнес сигурно щеше да побърза да отиде при Сара или Мат и някой от членовете на семейството щеше да бъде изпратен да я намери и да я върне на сигурно място. Трябваше да побързат да се скрият от погледите, защото тя беше решила да прекара един или два часа с него, колкото и големи неприятности да понесе впоследствие.

— Ето църковния двор — каза тя забързано, — да влезем и да изречем по едно желание пред фонтана.

Той се спря и тя направи същото, поглеждайки го с някаква загриженост.

— Мила — каза той, — мисля, че се излагате на големи неприятности. Очевидно е, че вашият чичо е твърде морален джентълмен, и аз съм уверен, че не ще му бъде приятно да види племенницата си в обществото на един кавалер. Може би сте твърде млада, за да го знаете, но пуританите и кавалерите нямат доверие един на друг особено, що се отнася до родственички.

В гласа му се долавяше същата нотка ленивост, а лицето му имаше оня израз на лека закачливост, който я бе развълнувал така странно през изтеклата нощ. Защото чувстваше, че това нехайно равнодушие прикрива зле един пламенен, неумолим и може би дори малко жесток характер. Без да си дава ясна сметка за собствените си желания, тя съзнаваше неясно, че ѝ се иска да разкъса този воал от учтивост, за да опознае нещо от онази буйна жила, която долавяше тук, съвсем близо до повърхността, грижливо овладяна.

Тя отвърна смело, защото започваше да се чувства по-уверена в себе си:

— Не ме интересува моят чичо! Леля ми вярва. Оставете ме сама да реша това, ваше благородие. Моля ви се, сър. Така много бих искала да си пожелаю нещо!

Той вдигна рамене и я последва. Те прекосиха пътя и минавайки през обраслата с бръшлян желязна врата, се отправиха към двата малки фонтана, които се намираха на около три крачки един от друг. Амбър коленичи помежду им, потапяйки ръцете си във всеки от тях, докато водата покри китките ѝ. После изрече безмълвно желанието си, затваряйки очи.

— Искам той да се влюби в мен!

Тя остана за миг неподвижна, вгълбена, после вдигна ръцете си със събрани шепи и пи от водата. Той я повдигна, подавайки ѝ ръка.

— Предполагам, че сте пожелали да покорите света — каза той.
— Колко време ще ви е нужно?

— Една година... ако имам вяра. Иначе никога.

— Но, разбира се, вие вярвате?

— Всичките ми други желания са били чути. Не искате ли и вие да си пожелаете нещо?

— Една година не ще бъде достатъчна за повечето от моите желания.

— Нима? Господи! А пък аз мислех, че една година стига за всичко!

— Да, когато човек е на седемнадесет години.

Тя започна да оглежда наоколо, отчасти защото не можеше да понася по-дълго твърдия блясък на неговите сиво-зелени очи, отчасти поради това, че търсеше място, където биха могли да отидат.

Църковният двор бе твърде посещаван. Тук можеха да дойдат и други хора, а всеки мъж, жена или дете като че ли криеше заплаха за нейното щастие. Тя имаше чувството, че всички се бяха съюзили, за да я отделят от него и да ѝ върнат строгата и неплодна закрила на чичо ѝ и леля ѝ.

До църквата имаше градина, отвъд която се простираше ливадата, отделяща Хийтстоун от горите на Блубел. Ами, разбира се, че това е мястото! В гората беше тъмно и прохладно и имаше много скрити кътчета, гдето никой не би могъл да ги види; самата тя си спомняше няколко от панаирите през последните три или четири години. Тя се отправи нататък, надявайки се той да повярва, че са тръгнали съвсем случайно.

Прекосиха градината, прехвърлиха се през една ограда и се намериха сред ливадата.

Тревата бе осеяна с лютичета, полски маргаритки и диви жълти перуники. При всяка стъпка те затъваха в меката мочурлива почва. Подалеч, близо до реката, едно оранжево петно показваше мястото, дето растяха ружи, а докато се приближаваха, забелязаха зелените стъбла на тръстиката, подаващи се над водата. По стръмните брегове растяха върби, а от другата страна на реката, в самия край на гората, се виждаше горичка от трепетлики, чиито листа блестяха на слънцето като старовремски сребърни монети.

— Почти бях забравил колко хубава е Англия през пролетта — каза той.

— От колко време сте я напуснали?

— Приблизително шестнадесет години. Майка ми и аз заминахме за чужбина, след като баща ми бе убит в Мърстън Мер.

— Шестнадесет години в чужбина! — възкликна тя с тон, в който се долавяше съмнение. — Боже мой! И как го направихте?

Той сведе очите си към нея и ѝ се усмихна с отсянка на нежност.

— Всички ние бихме предпочели нещо по-друго, но нямахме избор. Що се отнася до мен, не мога да се оплача.

— Но там не ви харесваше? — попита тя смутена и дори възмутена от подобно богохулство.

Сега те прекосиха бързо течащата река по един тесен и разклатен мост, направен от стъбла на дървета; под тях минаваха бързи като стрели риби, а водни кончета танцуваха над повърхността на водата и над водните лилии, които растяха около малко блато. След като се озоваха на другия бряг, те навлязоха в гората и тръгнаха по малка пътека между дървета и папрат, сред нацъфтели диви зюмбюли. Беше приятно, прохладно и спокойно; благоуханието на цветята се смесваше с мириса на изгнили листа.

— Може би е предателство от страна на един англичанин да признае, че обича някоя друга страна. И все пак аз съм обичал много страни — Италия, Франция, Испания. Но преди всичко Америка.

— Америка? Как така? Та тя е от другата страна на океана!

Наистина, това беше всичко, което тя знаеше за Америка.

— Много далеч от другата страна — добави той.

— И кралят ли беше там?

— Не! Отплувах веднъж на експедиция с братовчеда на Негово величество, принц Рупърт — и още веднъж с един търговски кораб.

Тя беше смаяна. Да видиш толкова далечни страни! Да преминеш океана! Това беше невероятно, като приказка! Тя, която никога не беше ходила по-далеч от Хийтстоун, и то само два пъти в годината за пролетния и есенния панаир. Обущарят беше единственият между познатите ѝ, който беше ходил някога в Лондон — на двадесет и пет мили югоизточно от Меригрийн.

— Колко ли е хубаво да видиш широкия свят!

Тя въздъхна.

— Ходили ли сте и в Лондон?

— Само два пъти. Отидох там преди десет години и се върнах отново няколко месеца след смъртта на Кромуел. Но никога не съм оставал дълго.

Те се бяха спрели и той погледна през дърветата към небето, сякаш искаше да види още колко време му остава. Виждайки това, Амбър беше обхваната от внезапна паника. Той щеше да си отиде — щеше да се върне в онзи обширен свят с неговите вълнения, шум и суета, — а тя трябваше да остане тук. Испита съвсем ново и ужасно чувство на самота, сякаш беше отстранена в някакво далечно ъгълче през време на празник, където беше единствената чужденка. Всичките тези страни, които той беше видял и които тя никога нямаше да види; всичките тези приятни неща, които той беше правил и които тя никога нямаше да направи. Но най-лошо от всичко беше това, че никога повече нямаше да го види.

— Време е да тръгваме!

— Не, разполагам с още малко време.

Амбър коленичи в тревата, правейки гримаса и с бунт в очите, а миг след това той седна срещу нея. Тя остана намръщена в продължение на няколко секунди, размишлявайки за своето окаяно бъдеще, после бързо го погледна. Той я наблюдаваше сериозно и внимателно. Тя отвърна на погледа му с разтуптяно сърце. И се почувства обхваната от приятна умора, така обезсилваща, че очите ѝ се затваряха. Цялото ѝ същество се разкъсваше от желание. И все пак тя оставаше полунаплашена, несигурна и сдържана, изпълнена с чувство на ужас, едва ли не по-силно от желанието ѝ.

Най-сетне той я прегърна с ръка през кръста и я привлече бавно към себе си. Амбър наклони глава, за да срещне устните му, и обви шията му с ръце.

Тогава сдържаността, която беше проявил досега, изчезна, за да стори място на дива, буйна, безмилостно егоистична страст. Неопитна, но не и невинна, Амбър отговаряше пламенно на целувките му. Засилено от милувките и ръцете му, нейното желание нарасна в унисон с неговото; макар че преди малко бе доловила някъде дълбоко в себе си предупредителния зов на Сара, ала този образ се изличи бързо, за да изчезне съвсем.

Когато той я повали на земята, тя се възпротиви и нададе слаб вик. Това бе всичко! Протестът ѝ не отиде по-далеч. Може би я очакваше нещо тайнствено и ужасно. Отблъсна мъжа с двете си ръце, от устата ѝ се изтръгна леко, плахо ридание и тя извърна глава. Обхвана я безумен, буен, почти болезнен истеричен страх.

— Не! — изкрещя тя. — Пуснете ме да си вървя!

Тя видя над себе си лицето му и очите, които станаха искрящо зелени. Изведнъж Амбър се усети разхълцана, почти безумна от страст и ужас.

С някаква неясна съпротива тя възвърна бавно съзнанието си за външния свят и за тях двамата като отделни индивиди. Все още със затворени очи, тя въздъхна дълбоко и сладострастно. Имаше усещането, че не може да помръдне дори малкия си пръст.

След един продължителен миг той се отдръпна от нея и седна подпрял лакти на коленете си със стръкче трева между зъбите и с поглед, втренчен пред него. Бронзовото му лице бе влажно от пот и той го избърса с опакото на ръкава си от черно кадифе. Амбър остана до него напълно неподвижна, със затворени очи, скрила чело под прегънатата си ръка. Беше ѝ горещо, спеше ѝ се, чувстваше се прекрасно и беше щастлива с всички клетки на тялото си.

Струваше ѝ се, че до този момент е била наполовин жива.

Чувствайки погледа му върху себе си, тя извърна леко глава и му се усмихна кротко. Искаше ѝ се да му каже, че го обича, но не се решаваше. Искаше ѝ се той да ѝ говори за любов, но той се задоволи да се наведе над нея и да я целуне много нежно.

— Съжалявам — каза той тихо. — Не очаквах, че още си девствена.

— Щастлива съм, че бях такава.

Това беше всичко, което той можеше да ѝ каже. Тя чакаше и го наблюдаваше. Започваше да изпитва смътно чувство на несигурност и

страх. Сега той отново ѝ се струваше такъв, какъвто ѝ се стори първия път, когато го видя. Нищо нито в израза му, нито в държането му не разкриваше колко близки бяха станали. Това я изненада и огорчи, защото онова, което току-що се беше случило, трябваше да промени и него така, както и нея. Нищо не трябваше вече да бъде същото за когото и да било от тях.

Най-сетне той се изправи, дирейки с очи слънцето.

— Сигурно ме чакат. Искаме да стигнем в Лондон преди настъпването на нощта.

Той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане. Скачайки на крака, Амбър приглади косите си, оправи блузата си и докосна с ръка обичите си, за да бъде сигурна, че не ги е изгубила.

— Господи! Не трябва да закъсняваме.

Изчиствайки от прах шапката си, той ѝ хвърли учуден поглед. После свъси вежди, сякаш беше получил повече, отколкото се бе пазарил.

Пред този поглед усмивката и възбудата на Амбър изчезнаха за миг.

— Не искате ли да ме отведете?

Беше готова да заплаче.

— Но, миличка, леля ви и чичо ви няма никога да одобрят това.

— Не ме интересува. Искам да дойда с вас! Мразя Меригрийн! Не искам повече никога да го видя! О, моля ви, ваше благородие, позволете ми да дойда с вас!

Изведнъж Меригрийн и целият ѝ живот там ѝ бяха станали непоносими. Карлтън олицетворяваше целия ѝ неспокоен копнеж, жажда и пламенното ѝ желание за по-свободен и по-весел живот, всичко, което ферментираше несъзнателно у нея още от времето, когато преди много години бе говорила за първи път с obuцаря.

— Лондон не е подходящо място за неомъжена девойка без пари и връзки — каза той с безпристрастен тон. И Амбър си даде сметка, че той съвсем няма намерение да бъде обезпокояван от нея.

После, съжалявайки може би, загдето я беше огорчил, додаде:

— И аз самият няма да остана там дълго. Какво ще правите, когато замина? Не ще бъде лесно да се върнете тук. Много добре зная какво мисли едно английско село за подобни бягства. А в Лондон не

съществуват много начини за една жена да изкара прехраната си. Не, мила, мисля, че ще направите по-добре да си останете тук.

За голяма изненада на Карлтън, а и за нейна собствена, тя неочаквано се разрида.

— Не искам да остана тук! Не искам! Сега не мога да остана! Как искате да обясня на чичо Мат къде сме били през тези два часа, когато стотици хора ни видяха да напускаме панаира!

По лицето му пробягна израз на отегчение, но тя не го забеляза.

— Казах ви какво би могло да се случи — забеляза той. — Дори и чичо ви да е ядосан, пак ще бъде по-добре да се върнете и...

— Не! — прекъсна го тя. — Няма да се върна. Не искам повече да живея тук! Чувате ли? И ако вие не ме вземете със себе си, ще замина сама!

Тя се спря внезапно и го погледна разгневена, нападателна, но и умоляваща.

— Ваше благородие, моля ви, вземете ме със себе си!

Те се измерваха с поглед; най-сетне намръщениостта му изчезна и той се усмихна.

— Много добре, малка глупачке, ще ви взема, разбрано. Но не ще се ожения за вас, когато отидем там, и никога не забравяйте, каквото и да стане, че съм ви предупредил.

Тя чу само първата част от онова, което той бе казал; засега останалото нямаше значение.

— О, ваше благородие! Наистина ли мога да дойда? Няма да ви преча, кълна ви се!

— Не знам! — отвърна той бавно. — Мисля, че е тъкмо обратното!

Те пристигнаха на коне в Лондон по Уайтгеръл Роуд към средата на следобеда, след като бяха преминали през многобройни малки села, разположени близо до града, но чиято външност въпреки тяхната близост до столицата съвсем не се отличаваше от тази на Хийтстоун и Меригрин. Крави пасяха из ливадите, дърпайки лениво тревата, а селяните бяха прострели прането си по храстите. Докато минаваха, хората познаваха в тях роялистите, които се завръщаха, и шумно ги поздравяваха. Малки момчета тичаха край тях, опитвайки се да докоснат ботушите им, жени се навеждаха от прозорците, мъже се спираха и сваляха шапки, викайки шумно:

- Бъдете добре дошли!
- Да живее кралят!
- Слава на Негово величество!

Зад стената градът беше нещо като гърне, прогнило от вековете; стар, грозен, той миришеше лошо, но беше живописен и пъстър, с повехнала хубост. Той беше ограден от обширни пространства, из които се търкаляха купища смет, пръскащи задушлива миризма. Улиците бяха тесни, някои от тях постлани с чакъл, но повечето не, а в средата или по края им течаха вадички мръсна вода. Поставени нарядко колове отделяха пътя, запазен за колите, от тясното пространство, определено за пешеходците. Улиците бяха заградени от къщи, всеки етаж на които се издаваше над по-долния, отнемайки така почти напълно светлината и въздуха дори и в най-широките места.

Острите кули на църквите затваряха хоризонта, защото във вътрешността на града се намираха стотина от тях, и непрестанният звън на техните камбани заливаше Лондон с най-страстната и най-красива музика. Скърцащи табели се люлееха над главите на минувачите със своите златни агнета, сини глигани, червени лъвове; голям брой от тях бяха съвършено нови, носещи ризниците на Стюартите или профила на някой мъж с червени коси, мургаво лице и корона на главата. Полето бе потънало в слънце и там беше почти топло, но над града лежеше тежка мъгла, сгъстявана още повече от пушека на сапунарите и печките; студът беше пронизващ.

Улиците бяха пълни с народ; амбулантни търговци известяваха за минаването си с напевен вик, който нямаше претенциите да бъде разбран, и домакинята можеше да набави от прага на къщата си всичко необходимо. Носачи мъкнеха на гърбовете си клатещи се товари и ругаеха онези, които им препречваха пътя. Изправени пред магазините си чираци хвалеха шумно стоката си, като не се поколебаваха дори да хващат клиентите си за ръкава, за да ги накарат да влязат.

Имаше сакати певци, просяци, дребни благородници, облечени в коприна, знатни дами с маски от черно кадифе, важни търговци, дрипави скитници, а понякога и прислужници, проправящи път за носилката на някоя графиня или херцогиня. Повечето от хората се движеха пеша, а някои в наемни коли, в носилки или на кон, но когато ставаше натрупване на хора, както се случваше често, те биваха принудени да спират.

Лесно беше да се види още при пръв поглед, че лондончанинът се различаваше напълно от англичанина от провинцията. Съзнанието за неговата власт го правеше груб, защото той представляваше кралството и знаеше това. Беше шумен и сприхав, готов да се впусне в смъртоносна борба с всеки, който не му отстъпваше мястото край стената. След като бе поддържал парламента в продължение на осемнадесет години, той се готвеше да посрещне законния владетел, пиейки по улиците за негово здраве и кълнейки се, че винаги е обичал Стюартите. Той мразеше французите заради начина им на говорене и държане, заради дрехите и религията им и им подхвърляше на драго сърце цял куп ругатни или пък духаше в лицата им пяната от бирата си, преди да вдигне наздравица за проклетие. Но той мразеше също така жестоко датчаните и всички чужденци, защото за него Лондон бе целият свят и всеки, който не живееше там, не струваше пукната пара!

Лондон — вонящ и мръсен, шумен и пъстър — беше самото сърце на Англия и неговите граждани управляваха нацията.

Амбър имаше впечатлението, че се намира у дома си, и се влюби в Лондон още от пръв поглед, както се беше влюбила в лорд Карлтън. Този напрегнат, буен, енергичен живот отговаряше на най-дълбоките й, най-живи емоции. Той беше предизвикателство, провокация. Инстинктивно — като всеки добър лондончанин — тя почувства, че е видяла всичко, което трябваше да види. Никой град на света не можеше да бъде сравняван с него.

Групата кавалери се пръсна при Бишопсгейт, като всеки тръгна на своя страна. Брус и Амбър продължиха заедно, следвани от двама прислужници. Те слязоха на коне надолу по Грейшъс стрийт и спирайки се пред фирмата на Роял Сарасин, завиха, минаха под портала и влязоха в двора на хана. Постройката го заобикаляше от всички страни, а по дължината и на четирите етажа имаше балкони. Брус помогна на девойката да слезе и двамата влязоха в къщата. Стопанинът беше зает и след няколко минути Брус я помоли да го почака, докато отиде да го потърси.

Амбър го гледаше как се отдалечава с очи, пълни с възхищение и гордост; дъхът й почти пресекваше от възбуда. Аз съм в Лондон! Не е възможно, но е вярно! Аз съм в Лондон! — Струваше й се невероятно, че животът й бе могъл да се промени така бързо и така безвъзвратно за по-малко от двадесет и четири часа! Защото тя беше твърдо решена да

не се връща никога вече в Меригрийн, каквото и да стане. Никога, докато е жива!

Все още облечена в пелерината на Брус, тя пристъпи към огъня, протягайки ръце към приятната топлина; тогава тя си даде сметка, че трима или четирима мъже, седнали до прозореца, я наблюдават, пиййки своето пиво. Суетността ѝ бе приятно поласкана, защото тези мъже бяха лондончани; тя извърна леко глава, за да покаже своя профил с леко вирнат нос и хубавите си пълни устни над малката закръглена брадичка.

В този момент Брус се върна усмихнат и спрял поглед върху дребния човечец, който вървеше до него и едва достигаше до раменете му. Той беше собственикът и изглеждаше много развълнуван.

— Боже мой! Ваше благородие! — викаше той. — Мислех, че сте мъртъв, честна дума! Онези разбойници от „Кръглите глави“ дойдоха половин час след заминаването ви и обърнаха къщата ми наопаки, за да ви намерят. Когато видяха, че не ще открият нищо, те бяха обхванати от такъв бяс, че ме пренесоха през двора и ме хвърлиха в шахтата за въглища.

Той се изплю на пода.

— Пфу! Чумата да ги отнесе! Бих желал да ги видя всичките обесени като шунка на Тибърн Хилс!

Брус се засмя.

— Не се съмнявам, че желанията ви ще бъдат чути.

Докато говореха, те се приближиха до Амбър и гостилничарят подскочи, защото не беше забелязал присъствието ѝ; той се поклони леко.

— Мадам Сейнт-Клер — каза Брус, — позволете ми да ви представя нашия домакин, господин Гъмбъл.

Амбър беше щастлива, загдето я беше нарекъл „мадам“, защото само много младите момичета или професионалните проститутки отговаряха на определението „госпожица“.

Тя се усмихна и наклони глава, долавяйки, че социалното ѝ положение не ѝ позволява вече да прави реверанс на един хотелиер. Все пак тя изживя един миг на несигурност, питайки се дали погледът, който той ѝ хвърли, не изразяваше неодобрение, загдето виждаше негово благородие да пътува заедно с жена, която не му беше съпруга. Във всеки случай Брус се държеше така свободно, като че ли му беше

сестра, и господин Гъмбъл поднови незабавно разговора оттам, гдето го беше прекъснал.

— Цяло щастие е, че не пристигнахте един ден по-късно, милорд. Кълна ви се, че никога не съм виждал толкова много свят у себе си. Цяла Англия идва в Лондон, за да поздрави с добре дошъл Негово величество! В края на седмицата тук и в Темпъл Бар не ще има нито една свободна стая.

— Защо сте сложили корона на главата на вашия Сарасин, за да го направите да мине за крал! Почти всички фирми, които видяхме, представляват глави на крале или пък носят оръжие.

— О! Наистина! Те са тук! Чули ли сте какво се говори? Ако главата на краля е празна, оръжията му не са!

След което избухна в смях. Брус се усмихна, а мъжете в другия край на стаята се разсмяха шумно. Амбър не познаваше достатъчно добре репутацията на краля, за да разбере шегата.

Дребният човечец извади кърпата си и изтри челото си.

— Ах, ние ще бъдем много щастливи, че се връща, уверявам ви! Честна дума, ваше благородие, вие не можете да си представите какво сме изживели! Никакви карти, никакви зарове, никакви игри! Нито пиене, нито танци! Боже мой! Та те дори се опитвах да обявят любовния акт за голям грях!

Брус се засмя.

— Доволен съм, че останах в чужбина.

И този път Амбър не разбра шегата. Тя не знаеше смисъла на думата „акт“. Но все пак се усмихна така, сякаш беше разбрала духовитостта.

— Хайде, стига приказки! Сигурно ваше благородие е гладен. Може би е и уморен. „Цветът на лилията“ е още свободен.

— Отлично! Тази стая ми донесе щастие последния път. Може би и този път ще е същото.

Те се отправиха към стълбата и докато се изкачваха, чуха мъжете, които започнаха да пеят или по-скоро да крещат долу весело, нестройно и фалшиво.

Кралят обича бутилката, приятели!

Кралят обича пълната чаша!

*Той ще налее по чаша
на всички хубави девойки
и ще направи всички ни рогоносци, приятели!
И ще направи всички ни рогоносци!*

Стигнал до горния край на стълбата, господин Гъмбъл отключи една врата и им стори път да влязат. Стаята беше доста просторна, а Амбър я намери великолепна, защото никога не беше виждала подобно нещо.

Стените бяха с богата ламперия от тъмен дъб; камината, също от дъб, беше украсена с мотиви от резба, представляваща плодове и цветя. Подът беше гол и всички мебели — в онзи тежък и претоварен стил, който бе характеризирал началото на столетието, при все че креслата и столовете бяха тапицирани плътно в убито зелено или рубиненочервено кадифе, достатъчно изтъркано, за да добие старинен блясък.

В алкова се намираше огромно легло с четири колони и завеси от червено кадифе, които човек можеше да затвори през нощта, за да отдели обитателите му в интимност, с риск да ги задуши. Два шкафа за дрехи, поставени до стената, няколко стола, две кресла, една малка масичка с огледало над нея и едно писалище допълваха мебелировката. Една цяла стена от стаята беше заета от високи врати прозорци, отварящи се към балкон със стълба, водеща към двора.

Амбър се оглеждаше наоколо, изгубила за миг способността да говори, докато Брус казваше:

— Много е уютно. Ще вечеряме тук. Изпратете най-хубавото, което имате.

След като ги увери многократно, че и двамата ще получат всичко, което желаят, господин Гъмбъл си отиде, а Амбър се изтръгна от безмълвието си. Хвърляйки пелерината, тя се спусна към прозореца, за да погледне на улицата от височината на двата етажа. Група млади момчета бяха наклали огън и печеха на него късове месо, осмивайки парламента; гласовете на мъжете, които все още пееха долу, проникваха слабо през дебелите стени.

— О, Лондон! Лондон! — възкликна тя страстно. — Обичам те!

Брус се усмихна, свали шапката си и приближавайки се изотзад, обгърна с ръка кръста ѝ.

— Вие се влюбвате лесно!

И тъй като тя се обърна живо към него, той додаде.

— Лондон изяжда младите момичета, знаете ли?

— Не и мен! — заяви тя победоносно. — Не се страхувам!

III

Ето че той се връщаше най-сетне в Англия, сред своя народ, и то тогава, когато изглеждаше, че нищо вече на ще се промени. Чарлс Стюарт не беше вече Чарлс Лекланд^[1].

Преди единадесет години малка банда от пуритански екстремисти беше обезглавила неговия баща и викът на ужас, изтръгнал се от хилядите хора, които присъстваха на екзекуцията, отекна из цяла Европа. Това беше престъпление, което щеше да тегне винаги върху сърцата на англичаните. Изгнаник във Франция, най-големият син на покойния крал научи за пропадането на усилията му да спаси баща си едва тогава, когато видя, че изповедникът му коленичи пред него, наричайки го „Ваше Величество“. Тогава той се беше оттеглил в стаята си, за да бъде сам в траура — крал без кралство, владетел без поданици.

В Англия могъщата пета на Кромуел се беше стоварила тежко върху шията на англичаните. Беше престъпление да се числиш към аристокрацията, а верността към покойния крал беше простъпка, заплащана често пъти с конфискуване на имуществото и парите. Онези, които имаха възможност, последваха Чарлс II в чужбина с надежда да се върнат някога, при по-добри времена. Някаква мрачна унилоост легна над цялата страна, обезсърчавайки почти всичко, което беше типично английско — доброто настроение, любовта към спорта, празничните ваканции, здравето удоволствие да се пие, танцува, играе и люби.

Народните игри бяха забранени, театрите затворени. Предпазливи, жените изоставиха своите копринени и кадифени рокли със светли цветове, сложиха отново маските си, ветрилата, буклите и изкуствените коси, закриха широките деколтета на корсажите си и не смееха дори да слагат червило на устните си и да очертават с черно очите си от страх да не бъдат заподозрени в симпатии към роялистите. Дори самата мебелировка стана мрачна.

В продължение на единадесет години Кромуел управляваше страната. Но Англия най-сетне откри, че и той е смъртен.

Когато новината за неговата болест се пръсна, около портите на двореца се събра тълпа от войници и граждани. Страната беше тероризирана: тя си спомняше хаотичните години на гражданската война, когато шайки от скитащи войници бяха опустошили надлъж и шир цяла Англия, плячкосвайки чифлиците, обирайки къщите, отвлечайки добитъка, избивайки всички, които се опитваха да се противопоставят. Те не искаха Кромвел да живее, но се бояха и да не умре.

С настъпването на нощта се беше разразила ужасна буря, толкова силна, че къщите трепереха върху основите си, дърветата биваха изтръгвани от корените си, а кулите и камбанариите — събаряни. Подобна буря можеше да означава само едно: дяволът идваше да иска душата на Оливър Кромвел. Ужасен, самият Кромвел извика:

— Страшно е да попаднеш в ръцете на живия бог!

Бурята, разразила се над цяла Европа, бушува през цялата нощ и продължи на другата сутрин. Не преставаше да опустошава острова, дори и когато Кромвел почина в три часа следобед. Тялото му бе балсамирано и погребано набързо. Привържениците му облякоха в парадни дрехи една негова восъчна статуя и я поставиха в Съмърсет Хаус, сякаш беше крал. За да го охули, народът хвърляше мръсотии върху посмъртното му изображение.

Но нямаше кой да заеме мястото му и смъртта му бе последвана от две години на полуанархия. Синът му, когото протекторът беше определил за свой наследник, не притежаваше нито едно от качествата на баща си и военните автократи се отърсваха най-сетне от него, за негово собствено облекчение. Веднага изникнаха схватки между кавалерията и пехотата, между старите ветерани и младите новобранци: новата гражданска война между народа и войската изглеждаше неизбежна. Страната изпадна в отчаяние. Да преживееш отново всичко това, когато то не беше послужило за нищо! Всички започнаха да мислят за възстановяване на монархията като единствено средство за спасение.

Генерал Мънк, който бе служил при Чарлс I и бе постъпил след смъртта му на служба при Кромвел, настъпи от Шотландия към столицата и я превзе. Макар и войник, Мънк знаеше, че военната власт трябва да бъде подчинена на гражданската, и неговата цел бе да освободи страната от всяко заробване чрез силата на войската. Той

почака предпазливо, за да види какви са настроенията сред народа. След това убеден, че монархистичният ентусиазъм, разпален във всички класи на обществото, се превръща в неудържима вълна, се обяви за привърженик на Чарлс Стюарт. Свикан бе свободен парламент, кралят му изпрати от Бреда едно писмо, в което изясняваше добрите си намерения. Англия започна да се готви да стане отново монархия, следвайки собствените си предпочитания.

Лондон беше препълнен от роялисти и техните семейства и ако в целия град бе останал човек, който не желаше завръщането на Негово величество, той мълчеше или се криеше. Постепенното възвръщане към смеховете и удоволствията — приспани още в края на войната — се засили внезапно. Ограниченията бяха премахнати. Строгата облекло и благочестивият външен вид се смятаха за признаци на известни пуритански симпатии, избягвани от всички, които искаха да покажат своята лоялност. Светът направи акробатически скок и всичко, което беше порок, стана добродетел.

Но изведнъж това не означаваше само желание за лоялност, преходен ентусиазъм спрямо възстановената монархия или радост, задето се бяха освободили от потисничеството. Имаше нещо по-дълбоко и по-трайно. Дългите години на войната бяха разрушили семействата, подкопали устоите на старите социални традиции, съборили преградите на условностите. Изграждаше се нов социален ред — блестящ, но и дързък, весел, но и по-разпуснат, елегантен, но и вулгарен.

На 23 май 1660 година — точно на тридесетия си рожден ден — Чарлс II влезе на кон в Лондон.

Този ден означаваше за него край на петнадесетте години изгнаничество и скитания из Европа от една страна в друга, навсякъде нежелан, тъй като присъствието му беше неприятно за политиците, които се опитваха да завържат делови връзки с убиеца на неговия баща. Това беше край на бедността, на изтърканите дрехи, на храната, измолвана от някой недоверчив гостилничар. Край на безплодните усилия да завладее отново своето кралство, усилия, които полагаше безспорно повече от десет години. И преди всичко край на униженията и презрението, на присмеха и оскърбленията от страна на хора, които му отстъпваха по ранг и по всичко друго. Той беше престанал да бъде човек без отечество, крал без корона!

Денят беше ясен и весел, слънцето блестеше в безоблачното небе и хората говореха помежду си, че това време било добра поличба. Всички улици, балкони, прозорци и покриви по дължината на целия път от моста на Лондон до Уайтхол бяха претъпкани. И при все че шествието се очакваше едва следобед, още от сутринта беше невъзможно да се намери свободно място. Гражданската милиция, възлизаща на двадесет хиляди души, беше направила кордон — тези хора се бяха били някога против Чарлс I, но сега поддържаха реда при завръщането на неговия син.

Всички табели бяха украсени с майски цветя: по улиците се издигаха големи арки, дъбови клони украсяваха фасадите на къщите. От един прозорец до друг бяха спуснати гирлянди, украсени с панделки и сребърни лъжички, които блестяха на слънцето. Богатските къщи бяха украсени с килими и червени, златни или зелени знаменца — знамена се развяваха дори и над покривите на най-скромните жилища. Виното се лееше, а камбаните на църквите звъняха с пълна сила. Най-сетне глух топовен гърмеж извести, че шествието е достигнало Лондонския мост.

Приятен вятър задуха из тесните улички. Копитата на конете удряха ритмично по настилката, чуваше се острият звук на тромпети и кларнети, цимбалите звънтяха и техният глух шум отекваше над хълмовете. Цялата процесия искреше и грееше с приказен, почти невероятен блясък. Тя се разгъваше във вълна, която изглеждаше безкрайна: море от хора в червени или сребърни дрехи, в черно, златисто, зелено или сребърно кадифе, с лъскащи шпаги, с развети знамена, с коне, които танцуваха, вдигайки гордо копита. Шествието продължи часове наред, така че очите на зрителите започнаха да се премрежват, гърлата им се продраха от виковете, а ушите им заглъхнаха от целия този нестихващ шум.

Стотици предани кавалери, сражавали се за първия Чарлс, продали стадата и имотите си, за да му се притекат на помощ и последвали сина му в чужбина, язدهха почти накрая. Всички без изключение бяха богато облечени — макар и на кредит. След това идваше лорд-мерът с гола сабя. Край него беше генерал Мънк, нисък, дебел и грозен човек, който въпреки това седеше с голямо достойнство на коня си и внушаваше уважение както на войниците, така и на цивилните. Може би този ден той беше най-популярният човек в

Англия, като се изключи кралят. От лявата страна на лорд-мера яздеше Джордж Вилиърс, вторият херцог на Бъкингам.

Херцогът, едър и красив човек с мъжествена външност и рус като бог, отправяше усмивки и кимаше с глава на жените по балконите, които му пращаха целувки и хвърляха цветя по стъпките му. По ранг идваше веднага след принцовете по кръв и беше най-богатият човек в Англия. Беше успял да се ожени за дъщерята на парламентарния генерал, на когото бяха дадени собствените му земи; по този начин беше успял да се спаси. Мнозина знаеха, че е в неблагоприятно положение и дори в немилост поради многобройните си измени, но херцогът изглеждаше така доволен, сякаш самият той лично бе организирал Реставрацията.

След това идваха няколко пажове, много тропетисти, върху чиито знаменца се виждаха кралските бронирани ризници, и барабанчици, потънали в пот поради усилието да произвеждат мощен грохот. Веднага след тях яздеше Чарлс II, наследствен владетел на Англия, Ирландия и Франция, господар на Великобритания и защитник на вярата. При преминаването му от тълпата, обхваната от безумно, истерично, почти религиозно обожание, някои се хвърляха на колене и простираха ръце към него, хълцаха и не преставаха да викат името му.

— Бог да благослови Ваше Величество!

— Да живее кралят!

Чарлс вървеше бавно и усмихнато и поздравяваше с вдигната ръка.

Висок повече от шест стъпки, той излъчваше добро здраве и животинска сила. Надарен с прекрасна физика, най-добре изпъкваше на кон. Издънка на много националности, имаше повече вид на Бурбон или Медичи, отколкото на Стюарт. Кожата му бе смугла, очите — черни, а гъстите черни лъскави коси се спускаха тежко в естествени къдри чак до раменете. Когато се усмихваше, зъбите му блестяха от белота под тънките мустачки. Строгите му, силно изпъкнали, черти изглеждаха още по-сурови поради циничното и недоверчиво изражение на лицето, въпреки това притежаваше приветлив чар, който привличаше сърцата.

Тълпата го обикна незабавно.

От двете му страни яздеха двамата му по-млади братя. Джеймс, Йоркски херцог, беше също така едър и добре сложен, но рус и със сини очи. Приличаше повече от братята си на покойния крал. Беше хубав момък, три години по-млад от краля, с гъсти, добре очертани вежди, малка трапчинка на брадичката и упорита уста. За свое нещастие не притежаваше привлекателността на брат си. Още от самото начало бе приет сдържано поради малко студеното си високомерие, което обиждаше. Хенри, Глочестърски херцог, беше едва на двадесет години. Той беше човек щастлив, че живее, изглеждаше влюбен в целия свят и не се съмняваше нито за миг, че и светът му отговаря със същото.

Беше вече доста късно, когато кралят се извини, че не ще може да присъства на последните церемонии, и се оттегли в апартаментите си в Уайтхол съвсем изморен, но много щастлив. Все още облечен във великолепните си дрехи влезе в спалнята си, носейки на ръце малък черно-кафяв шпаньол с опашка като перо, дълги уши и изражение на стара, сърдита жена. Беше заобиколен от половин дузина други кучета, които подскачаха и джавкаха пронизително. Изведнъж те останаха неподвижни и погледнаха нагоре при звука на някакъв носов вик, дошъл от другия край на стаята. Един зелен папагал се люлееше върху спуснат от тавана обръч, гледаше кучетата и надаваше гневни викове.

— Проклети кучета! — казваше той. — Ето ги отново идват!

Откривайки стар неприятел, шпаньолите възвърнаха смелостта си и се натрупаха под него, като подскачаха и джавкаха, докато птицата продължаваше да ги ругае. Чарлс и всички благородници от свитата му започнаха да се смеят, но скоро кралят направи уморено движение с ръка и менажерията бе отстранена в друга стая.

Един от царедворците запуши с ръце ушите си и разтърси силно глава.

— Исусе Христе! Струва ми се, че никога вече не ще мога да чувам! Ако утре в Лондон все още може да се намери някой, който може да използва гласа си, той е предател и заслужава да бъде обесен.

Чарлс се усмихна.

— Наистина, господа, мисля, че единственият упрек, който може да ми бъде отправен, е този, че останах твърде дълго в чужбина. От четири дни не съм срещнал човек, който да не твърди, че е желал горещо моето завръщане.

Общ смях посрещна шегата. Защото сега, когато си бяха отново у дома лордове, а не нежелани просяци, подхвърляни от една страна на друга, тези хора възвръщаха способността си да се смеят. Току-що изминалите години бяха добили вече нещо като патина и сега, когато историята беше свършила добре, си казваха, че в края на краищата всичко е било само романтично приключение.

Чарлс, комуто помагаха да се съблече, се обърна към един от своите хора и попита тихо:

— Дойде ли Проджърс?

— Чака долу, сир.

— Добре.

Едуард Проджърс беше паж на тайната свита на Негово величество. Занимаваше се с частните му финансови работи, с тайната преписка и служеше като кралски сводник. Това беше едно положение, което не беше лишено нито от престиж, нито от работа.

Най-сетне те излязоха, оставяйки го сам. Прав, с кавалерийски ботуши, брич и ленена риза с дълги ръкави, той им направи прощално лениво движение с ръка. Проджърс изчезна на свой ред през друга врата. Чарлс прекоси стаята, доближи се до отворените прозорци и зачака, щракайки нетърпеливо с пръсти. Нощният въздух беше свеж и прохладен; реката течеше точно отдолу, малки лодки се люлееха на котва и фенерите им, отразяващи се върху водата, приличаха на светулчици. Дворецът бе разположен край завоя на Темза, безброй радостни огънове заливаха с пламъците си небето и той можеше да види жълтеникавата следа на ракетите, които се издигаха бързо и след това падаха със съскане във водата. Грохотът на оръдията се чуваше отново и отново, слабо долиташе и звукът от все още биещите камбани.

За известно време той постоя до прозореца, вирайки се навън. Лицето му беше намръщено, почти тъжно. Приличаше по-скоро на уморен, огорчен и обезсърчен човек, отколкото на крал, завърнал се триумфално сред своя народ. После, чувайки, че някаква врата се отваря зад него, бързо се обърна на токовете си с очи, светнали от радост и възторг.

— Барбара!

— Ваше Величество!

Тя наклони глава и направи дълбок реверанс, докато Проджърс се оттегляше дискретно от стаята.

Беше по-дребна от него, но достатъчно висока, за да бъде величествена. Тялото ѝ беше великолепно, с пълна гръд и тесен кръст, който подчертаваше съвършените ѝ нозе, скрити под гънките на копринената ѝ рокля. Носеше пелерина от виолетово кадифе с капюшон, обточен с черни лисици, а върху големия маншон от същата кожа бе забодена скъпоценна игла с аметисти. Косите ѝ бяха тъмночервени, кожата — много бяла, а отражението от пелерината променяше сините ѝ очи до виолетови. Притежаваше поразителна, почти нападателна красота, която говореше веднага за страст и за дива, силна необузданост.

Приближавайки се до нея, Чарлс веднага я взе в прегръдките си и целуна устните ѝ. Когато прегръдката му отслабна, тя сложи настрана маншона си, остави пелерината да се смъкне на земята, давайки си сметка за погледа му, който не се отделяше от нея. Тя протегна ръце, а той ги пое в своите.

— О, беше великолепно! Колко ви обичат!

Кралят се усмихна, повдигайки леко рамене.

— Така, както биха обичали всеки, който им е позволил да напуснат войската.

Тя се отдръпна и се приближи до прозореца, кокетираща смело.

— Спомняте ли си, сир — попита кротко, — деня, в който ми казахте, че ще ме обичате, докато се качите на престола?

Той се усмихна.

— Смятах, че това е завинаги!

Пристъпвайки зад нея, той обгърна с ръце гърдите ѝ и се наклони, за да докосне с устни тила ѝ. Гласът му беше дрезгав и дълбок, лицето му изразяваше нетърпение и желание. Барбара се беше уловила за рамката на прозореца и шията ѝ се изви назад, но гледаше право пред себе си в нощта.

— Няма ли да е завинаги?

— Но, разбира се, че ще е, Барбара! Дойдох тук завинаги и има едно нещо, което знам. Никога вече не ще възобновя своите пътувания, каквото и да стане.

Пъхайки неочаквано ръка под коленете ѝ, той я вдигна леко.

— Къде мисли господинът, че се намирате сега?

„Господинът“ беше името, което бяха дали на нейния съпруг.
Тя целуна гладко избръснатата му буза.

— Казах му, че ще отида да пренощувам у леля си, но,
предполагам, подозира, че съм тук.

По хубавото ѝ лице пробягна презрителен израз.

— Роджър е глупак!

[1] Без земя. ↑

IV

Седнала пред тоалетката, Амбър се разглеждаше в огледалото. Носеше камизола от прост бял лен, силно деколтирана, украсена с дантели и панделки и с бухнати, достигащи до лактите, ръкави; полата ѝ беше широка и дълга. Малкият корсет с банели, стегнат много силно, повдигаше гърдите ѝ нагоре и стесняваше с два инча нейната и без това тънка дваисет и два инча талия. Той ѝ пречеше малко при дишането и навеждането, но ѝ придаваше такова разкошно чувство за модност, че би понесла на драго сърце двойно повече страдания. Полата ѝ, вдигната над коленете, позволяваше да се видят кръстосаните ѝ крака, обути в черни копринени чорапи, прикрепени от дантелени жартиери, украсени с панделка. Носеше пантофки от черна коприна с високи токове.

Зад нея се суетеше дребен, пъргав човек, господин Бодлер, наскоро пристигнал от Париж, който въртеше с върха на пръстите си всички трикове, способни да превърнат главата на една англичанка в глава на истинска парижанка. Той се беше занимавал с нея в продължение на около час, бърбрейки на своя полуфренски, полуанглийски жаргон за „похитители на сърца“, „букли целувки“ и „фаворитки“. Тя не разбираше онова, което ѝ казваше. Смаяна и задъхана от вълнение го наблюдаваше как си служи сръчно с гребените, мазилата, четките и фуркетите.

Най-сетне той бе успял да направи косите ѝ лъскави и блестящи като коприна, с цвета на карамел. Разделени по средата, те обвиваха главата ѝ на едри вълни и се спускаха към раменете в две гъсти букли, придържани от невидими гребени. Отзад бяха вдигнати нагоре и свити във висок кок, прикрепян от фуркети със златни главички. Такъв бил, казваше той, стилът, усвоен от всички знатни дами, и той променял напълно чертите ѝ, придавайки им предизвикателна, но същевременно привличаща пикантност. Като готвач, украсяващ някакво празнично ястие, той прикрепил по една дръзка панделка от черна коприна от всяка страна на слепите ѝ очи, отдръпнал се, плеснал с ръце и наклони настрана главата си като малка любопитна птичка.

— Ах, мадам! — възкликна той, не обръщайки никакво внимание на нея, а само на косата ѝ и на своя шедьовър. — „Похитители на сърца“ О, мадам! Великолепно! Същински триумф! Това е най-красивата...

Липсваха му думи, обърна удивено очи и разпери ръце. Амбър споделяше напълно неговото възхищение.

— Господи! — И въртеше глава на всички страни с огледало в ръце. — Брус няма да ме познае!

Нужни бяха шест седмици, за да ѝ се ушие рокля, защото всички по-добри шивачи и шивачки на Лондон бяха приели повече поръчки, отколкото можеха да изпълнят. Но мадам Дарние ѝ беше обещала, че тоалетът ѝ ще бъде готов днес следобед, а негово благородие бе дал дума да я заведе там, където би пожелала. Беше броила дните, тъй като бе имала много малко развлечения досега, ако не се смята гледането през прозореца и слизането на улицата, за да прави покупки от всеки минаващ търговец. Лорд Карлтън отсъстваше почти през цялото време. Тя не знаеше къде, а се срамуваше да излиза в селските си дрехи, при все че ѝ беше купил каляска, винаги на нейно разположение.

Но сега всичко щеше да се промени.

Когато оставаше сама, копнееше понякога за родното си място; мислеше за Сара, която бе обичала истински, за многобройните млади хора, които ѝ се покоряваха при най-малкия знак, за важната особа, която самата тя бе представлявала в селото, където всяка нейна постъпка бе наблюдавана и тълкувана.

Но най-често спомените от миналия ѝ живот ѝ вдъхваха само презрение.

— Какво бих правила в този момент? — се питаше тя. Сигурно щеше да помага на Сара в килера за припаси, да преде, да прави свещи, да готви, да ходи на пазар или на църква. Не можеше да повярва, че толкова скучни занимания я бяха поглъщали от ранна утрин до късна вечер.

Сега се излежаваше, докогато искаше, свита под пухената завивка, потънала в сладострастни мечти. Всичките ѝ мисли се въртяха все около една и съща тема: лорд Карлтън. Беше лудо влюбена, заслепена и отчаяна, когато го нямаше, и безумно щастлива от присъствието му. И все пак знаеше много малко за него, а и малкото,

което беше научила, идваше от Алмсбъри, който я беше посетил на два пъти в отсъствието на Брус.

Тя откри, че Алмсбъри не беше истинското му име, както беше мислила досега, а титла. Той се наричаше Джон Рандолф, граф Алмсбъри. Беше ѝ разказал, че минали през Меригрийн, защото слезли на сушата при Ипсуич, откъдето били отишли на няколко мили на север в Карлтън Хол, където Брус си получил малката касетка със скъпоценности, която майка му не посмяла да отнесе със себе си в момента на бягството им, защото по онова време страната се намирала в ръцете на парламентаристите и била пълна с войска. Меригрийн и Хийтстоун се намираха на главния път за Лондон.

Струваше ѝ се божие провидение, че бе имала щастието да бъде на полето при тяхното преминаване. Защото Сара бе възложила най-напред на Агнес да отнесе сладкиша, но Амбър така се беше умилквала, че най-сетне бе натоварена с поръчката. Обичаше да излиза от чифлика, за да влиза в допир с по-обширния свят на Меригрийн. Агнес се беше разсърдила, но Амбър бе тръгнала вече, тананикайки някаква песенчица, дебнеща с поглед всичко, което би могла да забележи. После бе скитала така дълго с Том Андрюс, че едва не ги беше пропуснала за четвърт час. Но подобни мисли само затвърдяваха нейната увереност, че са били предопределени още от рождение да се срещнат на общинската ливада на 5 май 1660 година.

Алмсбъри ѝ съобщи, че Брус е на двадесет и девет години, че родителите му починали и имал по-малка сестра, омъжена за френски граф, с когото живее в Париж. Амбър се интересуваше живо какво е могъл да прави през онези шестнадесет години, прекарани далеч от Англия, и Алмсбъри задоволи любопитството ѝ.

През 1647 година двамата постъпили като офицери във френската армия, защото доброволческата служба е част от възпитанието на всеки благородник. Две години по-късно той взел участие в една частна мисия на принц Рупърт, пътувайки по море и плякосвайки корабите на парламентаристите. Последвал нов военен период, после нова пиратска експедиция в Западна Индия и по бреговете на Гвинея, все с принц Рупърт. Колкото за самия него, Алмсбъри не обичал живота по море и предпочел да остане заедно с двора, който скитал из половин Европа, водейки несигурен живот по кръчмите и странноприемниците. При завръщането на Брус заедно

пропътували континента, препитавайки се както могат, което в повечето случаи означаваше хазарт. Последните две години участвали в испанската войска и се сражавали срещу Франция и Англия.

Такъв беше, общо взето, животът на всички благородници в изгнание с тази разлика, че Брус беше по-неспокоен и се насищаше лесно на развлеченията на двора. Амбър намираще, че това е най-интересното и най-привлекателното съществуване по света, и се заричаше да разпита подробно Брус за всичко, което е вършил.

За да ѝ намери занимание, докато отсъстваше с дни, той ѝ бе наел учител по френски, учител по танци, учител по китара и пеене: всеки от тях идваше два пъти седмично, Амбър работеше усърдно, защото горещо желаше да бъде свършена жена, за да го привлече още повече. Оставаше само едно: да чуе от устата на самия лорд Карлтън, че я обича — нещо, за което бе готова на драго сърце да се научи да гълта огън или да танцува по въже. Сега разчиташе много на въздействието, което щеше да упражни новата ѝ рокля и модерната ѝ прическа.

В този момент на външната врата се почука и Амбър скочи да отвори. В стаята вече влизаше една немного млада жена, закръглена, запъхтяна и възбудена сред шумоленето на своята тафтена пола.

Беше мадам Дарние — францужойка, дошла в Лондон, за да се възползва от изблиците на франкофилство, които бушуваха сред аристокрацията. Черните ѝ коси бяха осеяна със сребърни нишки, а бузите ѝ бяха яркорозови. Зелена копринена панделка като голяма зелка беше забодена на върха на главата ѝ зад кичур изкуствени букли. Черната корава и лъскава рокля беше твърде къса. Въпреки това съвсем не изглеждаше смешна и беше успяла да придобие елегантен вид като всички францужойки. Мадам Дарние бе следвана от млада скромно облечена девойка, която носеше голяма кутия от позлатено дърво.

— Бързо! — викна Амбър, пляскайки с ръце и подскачайки от възбуда. — Покажете!

Като говореше бързо на френски, мадам Дарние направи знак на девойката да сложи кутията на масата, откъдето отстрани с величествен жест зелената вълнена пола на Амбър и фустата на райета. След това вдигна тържествено капака и извади своето творение,

държейки го с върха на пръстите си, за да даде възможност да му се насладят.

Амбър и фризьорът ахнаха, правейки две стъпки назад, докато девойката грееше от гордост, споделяйки триумфа на своята господарка.

— Оооо! — прошепна Амбър.

После отново:

— О!

Никога през живота си не беше виждала нещо толкова красиво.

Роклята беше от коприна в черен и меден цвят с тясно прилепнал корсаж, дълбоко кръгло деколте, широки, достигащи до лактите, ръкави и пола с набран шлейф, върху която бе поставена втора пола от прекрасна черна дантела. Пелерината беше от кадифе в меден цвят, обточена с черна коприна; капюшонът бе обточен с ивици от черна лисица. Дантелено ветрило, дълги, парфюмирани бежови ръкавици, огромен маншон от лисица и маска от черно кадифе, както ги носеха елегантните дами, когато излизаха навън, допълваха тоалета. И наистина, налице бяха всички принадлежности на висшата мода.

— О, дайте да ги пробвам!

Мадам Дарние беше ужасена.

— О, не, мадам! Най-напред трябва да гримирате лицето си.

— Но да! Първо трябва да гримираме лицето! — повтори като ехо господин Бодлер.

Те пристъпиха към масата и мадам Дарние разгъна голяма кърпа от червено кадифе, като изтърси съдържанието ѝ: шишенца и флакончета, малки порцеланови бурканчета, заешка лапа, четка за вежди, малки листчета, червена испанска хартия, моливи и изкуствени бенки. Амбър нададе слаб вик на изненада, когато оскубаха първото косъмче на веждите ѝ, после продължи да седи спокойно и търпеливо, наблюдаваща с безграничен възторг промяната, която се извършваше пред очите ѝ. Бъбрейки, спорейки и издавайки слаби възклицания, те я превърнаха за по-малко от половин час в едно лъскаво, блестящо и изкуствено същество — в истинска светска жена, поне външно.

Най-сетне бе готова за обличането на роклята — начинание от най-голяма важност, тъй като не биваше нито да я смачкат, нито да изместят косъм от фризура ѝ, нито да изтрият частица от червилото или малко прашец от пудрата ѝ. За да успеят, и тримата трябваше да се

заловят за работа всред възклицанията и гукането на мадам Дарние, която крещеше ту на девойката, ту на господин Бодлер. Усилията им бяха увенчани с успех. Мадам Дарние разшири още малко деколтето, за да разкрие по-добре раменете и почти целите гърди; слагайки ветрилото в ръцете ѝ, тя ѝ заповяда да прекоси бавно стаята и след това да се върне с лице към тях.

— Господи! — викна тя с пълно задоволство. — Та вие можете да се мерите със самата мадам Палмър!

— Коя е мадам Палмър? — попита Амбър, докато се разглеждаше.

— Любовницата на Негово величество!

Шумейки с роклята си, мадам Дарние се въртеше из стаята, за да оправи някоя гънка, да извърти ръкава на четвърт инч, да приглади корсажа.

— Засега попе — прошепна тя и сви вежди, напълно погълната от това, което вършеше. — Другата седмица може би ще бъде някоя друга. — И тя вдигна рамене.

Амбър се почувства поласкана от комплимента, но сега когато беше готова, искаше той да дойде. Външно изглеждаше спокойна и искряща като най-фина хартия, но стомахът ѝ се свиваше нервно, а ръцете ѝ бяха влажни.

— Може би няма да ме хареса така! — Тя започна да се страхува и да се чувства зле. — О, защо не идва?

В този момент в далечината се отвори врата и тя го чу да я вика на име.

— Мога ли да вляза?

— О, той е тук! Бързо! — каза тя, вдигайки ръка към устата си.

Тя бързаше да ги изпрати и тримата се заловиха да прибират кутии, шишенца и гребени. Стигнаха до вратата в момента, когато на прага се появи Карлтън. Докато правеха поклони, не можаха да устоят на желанието да хвърлят бегъл поглед през рамото му, за да видят как ще реагира. Амбър стоеше в средата на стаята с полуотворени уста, притаен дъх и искрящи от очакване очи. Той влезе усмихнат и се спря внезапно с израз на изненада.

— Боже господи! — прошепна той. — Колко сте хубава!

Амбър си отдъхна.

— О, харесвате ли ме така?

Карлтън се доближи до нея и взе ръката ѝ, за да я накара да се извърне бавно, а тя го гледаше през рамо, защото не искаше да изпусне нито един израз на задоволство върху лицето му.

— Вие сте най-красивата жена, за която един мъж би могъл да мечтае!

Той ѝ подаде пелерината.

— А къде ще идем сега?

Амбър знаеше много добре къде и нямаше търпение.

— Искам да отида на театър.

Той се усмихна.

— Добре, но трябва да побързаме. Часът е почти четири.

Минаваше четири и половина, когато пристигнаха в стария театър „Червеният бик“, в горния край на Сейнт Джон стрийт. Пиесата беше започнала преди повече от половин час. В залата беше горещо, задушно и влажно, миришеше на пот, неумити тела и силни парфюми. Цареше непрекъснатата суматоха и движение. Когато заеха местата си в предната част на една ложа, десетки глави се обърнаха любопитно към тях. Дори актьорите не пропуснаха да ги погледнат.

Амбър наистина се замая, опитвайки се да види всичко наведнъж; беше развълнувана и възбудена от шумната воняща, зле възпитана и странно разпалена тълпа. Имаше чувството, че е пожънала някакъв личен триумф, и не си даваше сметка, че тези хора биха гледали със същия интерес всяка друга хубава жена, дошла по-късно. Всяко развлечение бе добре дошло за тях, защото нито актьорите, нито публиката се интересуваха сериозно от пиесата.

В приземието — наречено партер — бяха поставени скамейки, по които бяха насядали около триста млади мъже, които не преставаха да разговарят помежду си. Между тях имаше и няколко жени, повечето добре облечени, но силно гримирани. Когато Амбър попита тихо Брус кои са тези жени, той отговори, че били проститутки. В Меригриин нямаше проститутки — ако бе имало, здравомислещите селяни и техните жени щяха да ги вържат за позорния стълб и щяха да хвърлят мръсотии върху тях. Амбър се изненада, когато видя, че младежите се отнасят към тях с явно почитание, говореха им открито и от време на време дори ги целуваха или прегръщаха! От друга страна, и жените, изглежда, не се чувстваха опозорени или засрамени. Те се смееха и бърбеха високо, съвсем свободно и с щастлив вид.

Наредени срещу сцената, която имаше форма на кухненска престилка и стигаше навътре в партера, половин дузина девойки с кошнички на ръце рекламираха шумно стоката си — портокали, лимони и захаросани плодове, които продаваха на прекомерно високи цени.

Над партера, но съвсем близо до сцената, се издаваше балкон, разделен от ложи. Там се намираха високопоставени дами, великолепно облечени, отрупани със скъпоценности и придружени от своите съпрузи или любовници. Над този балкон имаше втори, пълен с жени и грубияни, а над него още един, където чираците удряха в такт със своите пръчици и надаваха от време на време неодобрителни викове; когато бяха истински възмутени, тяхното шумно свирене изпълваше театъра.

Общо взето, публиката беше аристократична — проститутките и чираците бяха, така да се каже, единственото изключение, — дамите и благородниците идваха тук, за да гледат и да бъдат гледани, да бърбят и да флиртуват. Пиесата имаше съвсем второстепенно значение.

Амбър не изпита никакво разочарование. Всичко беше тъкмо такова, каквото беше очаквала.

Възбудена, с нервни, напрегнати от прекалено щастие движения, тя седеше съвсем изправена до Брус, а очите ѝ блестяха, блуждаейки от единия до другия край на залата. Значи това беше висшето общество! Амбър имаше остро съзнание за новата си рокля, за изкусната фризура, за уханието на своя парфюм, за малко познатото, но приятно, усещане на кремове и червилото върху кожата си, за нежната милувка на кожения маншон, за сладното разголване на гърдите си.

После, гледайки към съседната ложа, срещна погледа на две жени, които я наблюдаваха леко наведени напред; изразът на лицата им я накара да потрепери.

И двете бяха твърде хубави, богато облечени, искрящи от скъпоценности и притежаващи онова неопределено високомерие и самоувереност, в които тя вече разпознаваше аристократизма. Когато Амбър и Брус влязоха, той се поклони и ги заговори, както поздрави и много други лица и отговори на джентълмените от партера, приветстващи го с добре дошъл. Но когато очите ѝ срещнаха техните, в погледа на тези дами светна презрение и те размениха усмивка;

едната прошепна нещо зад ветрилото си и повдигайки вежди двете се обърнаха на другата страна.

Изненадана, наранена и почти болна от унижение, Амбър продължи да ги наблюдава още известно време; после сведе глава над ветрилото си и прехапа устни, потискаща внезапното си желание да се разплаче. О — каза си тя жестоко оскърбена, — те ме вземат за леко момиче! Презират ме! В един миг триумфът бе я напуснал, изчезвайки във веселия свят; би предпочела никога да не бе идвала тук, за да не се излага на презрението и присмеха на хората.

Брус, който, естествено, бе доловил тази размяна на погледи, ѝ стисна нежно ръката, което повдигна духа ѝ. Тя му хвърли изпълнен с благодарност поглед, обърна се към сцената и се помъчи да се съсредоточи в пиесата. Но това не ѝ се отдаде. Искаше само едно: представлението да свърши и те да се върнат отново в успокояващото усамотение на своето жилище. Как ли би се срамувала Сара от нея и колко ли би се ядосал чичо Мат, ако можеше да види докъде е стигнала!

Най-сетне епилогът бе произнесен и зрителите наставаха. Брус я запита с усмивка, като ѝ намяташе пелерината:

— Е, добре! Хареса ли ви?

— Аз... да... хареса ми!

Амбър не вдигаше очи, не смееше да погледне наоколо от страх да не би да се срещне отново лице в лице с двете дами или с някое друго подигравателно лице.

Долу в партера няколко младежи се трупяха около продавачките на портокали и ги прегръщаха фамилиарно, докато други играеха на прескочикобила, блъскаха се и хвърляха взаимно шапките си на земята. Актьорът, който бе играл ролята на Жулиета, все още с русата си перука и в роклята си с подпълен бюст, слезе да поговори с някои красавици. Други се качиха на сцената и отидоха зад кулисите. Над главите им се чуваше тропотът на хората, които слизаха. Около тях се образуваха малки групи, дамите се целуваха със слаби възклицания, а мъжете се усмихваха с любезна снизходителност. През цялото време Амбър, свъсила вежди и втренчила поглед върху връзката на Брус, имаше само едно желание: всички тия хора да излязат колкото може по-бързо.

— Тръгваме ли, мила?

И той ѝ предложи ръката си.

Веднъж излезли от театъра, те трябваше да минат покрай много групи от разхождащи се, за да стигнат до колата на Брус, която ги чакаше сред цяла върволица превозни средства, препречващи улицата. Движението на пешеходците беше почти спряно; всеки се блъскаше, за да се провере; уличните продавачи и носачите ругаеха гневно. Изведнъж пред тях изскочи някакъв просяк с отворена уста; той издаваше неразбираеми звуци, повдигна лице към Амбър и посочи своя отрязан, разкъравен език. Изпълнена с отвращение и състрадание, но и малко изплашена, Амбър се притисна към Брус. Той подаде една монета на просяка.

— Дръж! И офейквай!

— О! Клетият човек! Видяхте ли го? Защо са му направили това? Бяха стигнали до колата, той ѝ помогна да се качи.

— Нищо му няма! Всички хитруват. Свиват някъде езиците си, така че да ме се виждат, и после ги пробиват, за да кървят.

— А защо не работи, вместо да прави това?

— Работи. Не мислете, че просяшкият занаят е най-лесният на този свят.

Тя се настани в колата, докато той се обърна да поговори с двама младежи, които го бяха извикали по име. Амбър видя, че я гледат през рамото му, без да прикриват възхищението си. Отвърна смело на погледите им, вдигайки вежди и присвивайки леко очи; после се изчерви внезапно и се обърна на другата страна. О, господи, навярно и те имаха за нея същото мнение като двете дами преди малко. Но не можа да устои на изкушението да им хвърли още един поглед и очите ѝ срещнаха тези на по-красивия от двамата. Извърна бързо глава. И все пак — нямаше никакво съмнение — този поглед, идващ от страна на мъж, не ѝ се стори така оскърбителен.

Най-сетне Брус се обърна, каза нещо на кочияша и се качи в колата. Потеглиха с внезапен тласък. Той взе ръката на Амбър.

— Вие завладяхте града! Моят приятел — лорд Бъкхърст, твърди, че сте безкрайно по-красива от Барбара Палмър.

— Любовницата на краля?

— Да. Дявол да го вземе, вие сте в течение на всички сплетни!

Развеселен, той я погледна, както се гледа красива кукла или играчка.

— Шивачката ми го каза. Брус, кои бяха тези две дами? Онези от съседната ложа, които ви направиха знак?

— Съпруги на мои приятели. Защо?

Тя наведе очи над ветрилото си и сви вежди.

— Видяхте ли как ме разглеждаха?

И направи гримаса, имитирайки напълно и дори подсилвайки лукаво изражението на въпросните личности.

— Взеха ме за проститутка, почувствах го!

Брус я изгледа изненадано, после отметна назад глава и се разсмя за голямо нейно учудване.

— Е, добре! — викна тя обидено. — Не виждам какво смешно намирате в това! Дявол да го вземе!

Тя започваше да си служи с някои от неговите изрази, думи и фрази, които Мат Гудгрум никога не би търпял, дори и от страна на синовете си. На Амбър се струваше, че всички добре възпитани хора ругаят и че последното е признак на добро възпитание.

— Съжалявам, Амбър! Не се присмивах на вас. Но да ви кажа честно, мисля, че ви зяпах по друга причина. От ревност, без съмнение... Нито една от тях няма право да има лошо мнение за другите жени. Доколкото знам, и двете са спали с по-голямата част от благородниците, избягали във Франция.

— Но вие ми казахте, че са омъжени?

— Вярно е! Ако не бяха омъжени, сигурно щяха да бъдат по-дискретни.

Амбър се чувства облекчена, но в същото време в ума ѝ се мярна бързо подозрение: дали и той не беше един от тези благородници? Но реши веднага, че в такъв случай не би говорил за тях, и отстрани тази мисъл. Нетърпелива да изживее нови приключения, тя започна да възвръща веселостта си.

— Къде отиваме сега?

— Мислех, че ще искате да вечеряме в някоя кръчма?

След като се върнаха в Сити, спряха на Ню стрийт пред една сграда, която имаше табела с изображение на златен орел. Докато слизаше, Амбър вдигна високо полата си, да покаже жартиерите си от черна дантела, както бе видяла да правят някои дами на излизане от театъра. После, когато прекрочваха прага, един познат мъжки глас извика:

— Хей, Карлтън!

Учудени, те се обърнаха. Беше Алмсбъри, седнал в един фиакър заедно с много други младежи. Скачайки от колата, той махна с ръка на другарите си и забърза към тях. Когато забеляза Амбър, присви очи като заслепен от силна светлина; после свали шапка и се поклони дълбоко.

— Свети боже! Да бъда проклет, ако не сте красива като венецианска куртизанка!

Усмивката на доволство угасна върху лицето на Амбър. Значи така мислеше той за нея! Веждите ѝ се свиха гневно, но един поглед на Брус накара графа бързо да поправи своята нетактичност. Той повдигна рамене и направи комична физиономия.

— Хайде! Не знаете ли, венецианските куртизанки минават за най-красивите жени на света. Затова помислих, че ако вие...

Той млъкна, гледайки я с най-привлекателна усмивка. Амбър вдигна бавно глава. Не можеше да устои на този приятелски тон и се усмихна. Той предложи ръката си.

— Господи, сърце мое! Не бих искал да ви оскърбя за нищо на света!

Тримата влязоха в залата и по искане на Брус бяха отведени в отделен салон на първия етаж.

Когато господата поръчаха вечерята, келнерът донесе малка бъчвичка, пълна със стриди, които те се забавляваха да отварят, ядяха ги сурови с малко сол и няколко капки лимон. А черупките хвърляха на земята. Алмсбъри предсказа, че скоро стридите ще станат главната дворцова храна. Амбър го погледна изненадано, но Брус ѝ обясни смисъла на шегата и тя се разсмя от сърце.

Едва бяха привършили стридите, когато донесоха и останалите блюда: печена патица, пълнена със стриди и лук, задушени аспержи и сочна сирена торта с препечена кора. След това двамата мъже си наляха бургундско, а Амбър се задоволи с бяло рейнско вино, плодове и орехи. Затоплени и добре хапнали, те останаха дълго на трапезата, бъбрейки оживено. Амбър забрави раздражението си.

Виното беше по-силно от бирата, с която беше свикнала; след като изпи две чаши, тя стана сънлива и притвори очи мълчалива и заслушана в разговора на двамата мъже. Чувстваше се обхваната от лекота, сякаш главата ѝ, отделена от тялото, плуваше в пространството.

Наблюдаваше с възхищение Брус, всеки израз на лицето му и всяко движение на неговите ръце. А когато се обръщаше към нея — нещо, което се случи един или два пъти, или пък докоснеше бузата ѝ с върха на устните си, Амбър се чувстваше на върха на щастието.

Най-сетне тя се наведе, прошепна няколко думи на ухото му и след като получи отговор, стана и се отправи към съседната тоалетна. Едва беше влязла, когато чу шум от отваряне на врата, звук от непознат глас и после пак врата, която се затваряше.

При завръщането ѝ Алмсбъри беше съвсем сам и си наливаше нова чаша вино. Той я погледна през рамо.

— Повикаха го по работа, но ще се върне веднага. Елате и седнете тук, за да мога да ви гледам.

Десет или повече минути изминаха бавно. Амбър не откъсваше поглед от вратата, подскачайки при най-малкия шум; беше нервна и се чувстваше неудобно. След около час келнерът влезе и се поклони пред Алмсбъри.

— Господине, негово благородие съжалява, че е повикан по много важна работа, и ви моли да имате добрината да отведете госпожата у дома ѝ.

Алмсбъри, който не беше престанал да наблюдава Амбър, докато човекът предаваше поръчението си, поклати утвърдително глава. Амбър го погледна, беше бледна и очите ѝ бяха така уплашени, сякаш беше ранена.

— Работа? — повтори тя бавно. — Къде би могъл да отиде по работа в този час?

Алмсбъри повдигна рамене.

— Не зная нищо, миличка! Хайде, изпийте още една чашка.

Макар да прие поднесената чаша, Амбър само седеше и я държеше. От месец и половина насам очакваше тази вечер, а той си бе отишъл заради някаква работа! Всеки път, когато тя го запитваше откъде идва или какво е правил, получаваше един и същи отговор: работа! Но защо именно тази вечер? Тази вечер, на която толкова много бе разчитала и от която очакваше всичко! Изморена и обезсърчена, остана неподвижна в креслото си, без да промълви дума, така че след няколко мига Алмсбъри стана и заяви, че е време да се прибират.

През време на завръщането тя не се опита да поддържа разговора с графа. Когато стигнаха обаче в Роял Сарасин, тя го попита дали би пожелал да се качи горе, като се надяваше, че ще откаже. Напротив, той прие веднага и докато Амбър се изкачваше първа, той спря в залата, за да вземе няколко бутилки испанско вино. Когато излезе от своята спалня, облечена в домашна роба от позлатен сатен — скорошна придобивка — и с малки тропаци чехли, Амбър го завари удобно изтегнат върху купчина възглавници, натрупани пред огъня. Той ѝ направи знак да се приближи и когато седна до него, взе едната ѝ ръка, разглежда я дълго и после я поднесе към устните си. Със смръщени вежди, Амбър гледаше в празното пространство, като едва съзнаваше неговото присъствие.

— Къде мислите, че е отишъл? — запита най-после тя.

Алмсбъри повдигна рамене и отново надигна бутилката.

— Какви, по дяволите, са тези „работи“, за които той винаги говори? Знаете ли?

— Всеки роялист в Англия в този момент има свои „работи“. Едни искат да си възвърнат имотите, други търсят някаква синекурна служба, за да бъдат обезщетени за това, че са служили на краля. Галериите са пълни със селски благородници, стари воители и предвидливи майки, които са чували, че кралят имал слабост към красивите жени. Всички желаят да получат нещо, включително и аз. Аз искам възвръщането на замъка Алмсбъри и моите земи в Хиърфордшиър. Негово величество не може да задоволи всички дори ако съчетава в себе си цар Мидас и всемогъщия Юпитер.

— Какво иска Брус? Карлтън Хол?

— Не вярвам. Владението е било продадено, а не иззето. Не мисля, че продадените имения ще бъдат възвърнати.

Той довърши бутилката и се наведе да вземе друга.

Графът понасяше пиенето по-добре от всички мъже, които тя бе видяла до това време. Брус ѝ бе казал, че поради навика да прекарва времето си по кръчмите, кръвта му се била превърнала в алкохол. Тя не можеше да разбере напълно добре дали това беше някаква шега или самата истина.

— Не разбирам какво би могъл да желае — каза тя. — Нали е богат...

— Богат?

Алмсбъри изглеждаше учуден.

— Е, добре, не е ли така?

Амбър бе много невежа по отношение на парите, защото никога не бе имала на свое разположение повече от няколко шилинга, и зле различаваше стойността на една монета от стойността на друга. Струваше ѝ се, че лорд Карлтън притежава приказно богатство, за да може да има каляска с четири коня, да бъде облечен така и да ѝ купува толкова чудесни неща.

— Съвсем не. Неговото семейство е продало всичко, което е притежавало. Не, не е богат. Всъщност е почти толкова беден, колкото съм и аз.

— Но тогава каляската... и моите дрехи?

— О, все пак той може да си позволи това. Един човек като него трябва само да седне за няколко часа пред игралната маса или да хвърля заровете, за да събере няколкостотин лири.

— Да си служи с измама?

Тя бе засегната и почти сигурна, че Алмсбъри лъже.

Обаче той се усмихна.

— Хайде! Може би подпомага малко своето щастие. Но ние всички го правим. Очевидно има хора, които са сръчни, други — не толкова. Брус може да се мери с когото и да било в Европа. Повече от петнадесет години вече картите и заровете са главното му средство за препитание и той печели дяволски добре — повече отколкото всички нас! Наистина, онази вечер го видях, като спечели в Груум Портърс Лодж две хиляди и петстотин лири за четири часа!

— И това са работите — игрите, заради които той винаги си отива.

— Отчасти. Той има нужда от пари.

— И защо не иска от краля, щом като всички правят това?

— Мила моя, вие не познавате Брус.

В този миг тя чу тропот на кола по улицата и хукна към прозореца. Но за голямо нейно разочарование екипажът продължи пътя си и зави зад ъгъла.

Тя остана наведена, искаше да прозре тъмнината, тъй като по улицата нямаше никаква светлина освен бледия блясък на новата луна и звездите. Беше пусто, по улицата не се виждаше никой. Вечер лондончани оставаха по домовете си, освен ако не се налагаше да

излязат поради някаква важна причина. Тогава се придружаваха от факлоносци.

Тя съзря далече фенера на публичния викач и долови еднообразния му припев:

— Минава десет часът в хубавата и топла лятна вечер. Всичко е добре. Минава десет часът!

Погълната изцяло от тревогите си за Брус, тя бе забравила за присъствието на Алмсбъри. Внезапно почувства ръцете му около себе си. Той пъкна едната под роклята ѝ, а с другата я обърна и целуна по устата. Изненадана, тя нададе лек вик, отскубна се бързо и му удари шумна плесница.

— Оставете ме! — извика тя. — Това ми било приятел! Когато негово благородие узнае, ще ви даде да разберете.

Той я погледна за миг учуден, после започна да се смее, като отхвърли назад глава.

— Да ми даде да разбере! Господи! Сърце мое! Каква глупава мисъл! Хайде, да видим! Вие да не си въобразявате, че Брус ще ми се разсърди, загдето съм наел неговата курва за една вечер?

Очите на Амбър пламнаха от възмущение. Обзета от гняв, тя се нахвърли върху него и започна да го удря с юмруци и да му нанася ритници.

— Да не съм някаква курва, проклето куче! Махайте се оттука, или ще ви накъсам на парчета!

— Добре, добре! — Той я хвана грубо за китките и я разтърси. — Престанете, моя малка вещице! Но какво правите? Съжалявам! Извинете ме... Не знаех...

— Излизайте! Лакей! — викаше тя.

— Отивам си, отивам си! Престанете да крещите.

Прибра шапката си, която тя бе съборила, и се отправи към вратата. Хвана дръжката и се обърна към нея. С поставени на хълбоците пестници, тя все още го гледаше вторачено, обаче в очите ѝ блестяха едри сълзи. Въздържа се с голяма мъка да не заплаче.

В него изчезна всяка следа от лекота.

— Само една дума, скъпа, преди да изляза. Противно на това, което леля Сара би могла да ви каже, един мъж не ви обижда, когато ви кани да споделите леглото му. Ако сте честна спрямо самата себе си, вие ще се съгласите, че с това си предложение аз ви лаская. Защото,

ако има нещо, което една жена никога не прощава на мъжа, това е нежеланието да спи с нея. Хайде, не искам повече да ви отегчавам. Лека нощ!

Той се наведе и отвори вратата.

Все още изправена, Амбър го гледаше като малко момиче, което чичото посвещава в тайните на доброто поведение. Тя започваше да си казва, че нейната селска нравственост не подхожда тук, в Лондон, както и зелената ѝ вълнена фуста и смачканата ѝ памучна пола. С неволно и колебливо движение тя му протегна ръка, след като пристъпи няколко крачки напред.

— Милорд, не си отивайте. Аз съжалявам... Но...

— Но вие сте влюбена в Брус.

— Да.

— И смятате, че не бива да спите с някой друг. Добре, моя мила, може би един ден вие ще откриете, че това в края на краищата не променя нищо. В такъв случай... Ваш покорен слуга, госпожице.

Той отново ѝ се поклони.

Смутена, тя го гледаше, без да знае какво да прави. Защото, макар да допускаше, че в известен смисъл бе поласкана от неговото предложение, тя не можеше да повярва, че верността към този, когото обичаше, бе нещо без значение. Струваше ѝ се напълно невероятно, че мисълта да легне с друг мъж би могла някога да я завладее. Никога, никога в живота ѝ.

Още веднъж се разнесе тропот на минаваща кола по уличната настилка и Амбър се втурна към прозореца. Каретата се спускаше по улицата, накланяйки се ту на едната, ту на другата страна. Кочияшът дръпна поводите и екипажът спря пред вратата. Подвижен като маймуна, лакеят слезе от капрата и побърза да отвори вратичката. След миг лорд Карлтън се яви, като се обърна, за да говори с някого, който седеше вътре в колата. Друг прислужник държеше запалена факла, която осветляваше част от лицето на негово благородие и хвърляше дълги сенки по улицата и отсрещните стени.

Амбър се готвеше да го поздрави, като се надвеси напред, когато с голям ужас съзря на вратичката на колата женска глава: за миг видя хубаво лице, с бял цвят на кожата, което се смееше под кичури червеникави коси. Брус се наведе към нея и тя долови шепота на гласовете им. След миг той се отдръпна, свали шапката си, лакеят

затвори вратичката и колата потегли. Като се обърна, Брус изчезна в преддверието.

V

Сякаш учуден, той се спря и последователно ги изгледа. Но преди да може да изрече дума, Амбър избухна в ридание и побягна към спалнята си, където се хвърли на леглото, като блъсна шумно вратата след себе си.

Риданията разтърсваха нейното тяло и тя изцяло им се отдаде. Това бе най-нещастният миг в живота ѝ. Тя не проявяваше никакво желание да показва храброст и да се владее. Да страда тихо, не бе в характера ѝ. Когато видя, че той не се втурна веднага след нея, както бе очаквала, стана още по-истерична, като най-после започна да повръща.

Най-сетне чу вратата да се отваря и шумът на неговите стъпки, докато прекосяваше стаята. Риданията ѝ се усилиха. Ох — мислеше си тя неудържимо, — бих искала да умра. Сега, веднага. И тогава той ще страда.

Светлина озари стаята, когато Брус запали няколко свещи, тя чу, че сваля пелерината си и хвърля настрана шапката си. После откачи шпагата си все така безмълвен. Съвсем отпаднала, Амбър вдигна главата си, която бе завряла между ръцете си, и го погледна. Очите ѝ бяха червени и подути, а лицето подпухнало.

— Е! — изпика тя предизвикателно.

— Добър вечер.

— Това ли е всичко, което намирате за нужно да ми кажете?

— Какво друго бих могъл да ви кажа?

— Бихте могли да ми кажете поне къде и с кого сте били?

Той развърза връзката си и откопча дрехата си.

— Не мислите ли, че това си е лично моя работа?

Амбър нададе слаб вик, сякаш я беше ударил. Тя му се беше отдадала с цялото си сърце, без ни най-малка задръжка и вярваше, че и той бе постъпил така с нея. В този миг разбра, че това съвсем не е така. Нито животът му, нито неговите навици се бяха променили. Тя просто не означаваше кой знае какво за него.

— О — каза тихо, като отвърна поглед.

За миг той я наблюдава мълчаливо, после внезапно се приближи и седна на леглото.

— Прощавай, Амбър, не исках да бъда груб. Бях отчаян, че трябваше да ви оставя, да разваля вечерта, която вие очаквахте с такова нетърпение от толкова дълго време. Но действително имах важна работа.

Тя го погледна недоверчиво и едри сълзи се търкулнаха по сатенената ѝ рокля.

— Работа, наистина! Каква ли работа може да има един мъж с една жена?

Той се усмихна. Погледът му беше нежен и малко шеговит. Тя имаше винаги чувството, че той не се отнася сериозно с нея, и това я караше да се чувства неловко.

— Повече отколкото можете да си представите, мила моя, и аз ще ви обясня защо. Кралят естествено не е в състояние да възнагради всички онези, които са му били верни, и е принуден да прави избор между хиляди молби, които са еднакво основателни. Аз не вярвам, че една жена — или който и да е друг — може да убеди Негово величество да извърши нещо, което не е негово лично убеждение, обаче щом като се отнася до избор между множество неща, които той би искал да извърши, е, тогава, жената, която е край него, може много успешно да му помогне за вземане на правилното решение. В такъв момент никой няма по-голямо влияние върху краля от една жена, която се нарича Барбара Палмър, а тя бе вече достатъчно добра да използва своето влияние в моя полза...

Барбара Палмър! Следователно това бе жената, която тя беше видяла.

Внезапно я обзе ужасяващо чувство на поражение, защото положително жената, която беше способна да очарова краля, би трябвало да притежава изключително женско излъчване. Напусна я всяка самоувереност. Бе победена и смазана от собственото си суеверно убеждение, че кралят и цялата му свита са едва ли не полубожества. Главата ѝ клюмна между ръцете ѝ.

— О, Амбър, мила моя, моля ви, няма нищо лошо в това! Тя просто минала оттука и като видяла моята кола, накарала да попитат дали съм в хотела. Щях да бъда пълен глупак, да откажа. Тя ми помогна повече от всички други да получа онова, което желяех.

— Кое? Земите ли?

— Не. Те са продадени. Не бих могъл да ги получа освен ако не ги откупя от сегашния им собственик. Но не възнамерявам да направя това. Тя обаче ми помогна да убедя краля и неговия брат да организират едно частно начинание заедно с мене. Те двамата ми отпуснаха няколко хиляди лири. Ето и височайшия документ.

— Какво означава това?

— Писмо от краля, което позволява на приносителя му да залавя корабите и товарите на други народи: в такъв случай бих могъл да заловя испанските кораби, които отиват за Америка.

Страхът и ревността ѝ към Барбара Палмър се изпариха.

— Само не ми казвайте, че ще тръгнете по море?

— Да, Амбър. Купих за моя сметка два кораба. С парите, които ще получа от краля, както и от Йоркския дук, аз бих могъл да купя още три кораба. Щом бъдат екипирани и набера моряци, ще отплувам.

— О, Брус, не можете да заминете. Това е невъзможно.

Отсянка на нетърпение пробягна по лицето му.

— В Хийтстоун ви казах, че няма да остана дълго време. Може би още два месеца или малко повече, но щом се приготвя, тръгвам.

— Но защо? Защо не поискате, забравих как ги наричаше Алмсбъри... пари за това, че сте помогнали на Негово величество да си възвърне престола?

Той се засмя, докато нейното лице остана сериозно.

— Това е, защото аз не желая да притежавам онези неща, чието име вие сте забравили. Аз имам нужда от пари, обаче искам да ги спечеля сам. Да се влача по корем през остатъка от моя живот, това далеч не е моята мечта.

— Тогава вземете и мен със себе си. Ох, Брус, моля ви се. Няма да ви преча, вземете ме, моля ви.

— Не мога, Амбър. Животът на борда е достатъчно суров дори и за един мъж — храната е отвратителна, — студено е, а и няма връщане назад. А ако си въобразявате, че няма да пречите... — Той се усмихна и очите му я измериха многозначително. — Не, мила моя, безполезно е да се говори за това.

— Но какво ще стане с мене? Какво ще правя аз, когато вие заминете? О, Брус, ще умра без вас!

Тя го гледаше изпълнена с тъга и отпусна ръце върху неговите като малко изоставено кученце.

— Именно това ви питах, когато настоявахте да дойдете в Лондон с мене. Забравихте ли? Изслушайте ме, Амбър. Единственото нещо, което можете да сторите, е да се върнете колкото може по-скоро в Меригрийн. Ще ви дам толкова пари, колкото ми е възможно. Ще измислим някаква история за пред вашата леля и чичо. Зная, че това няма да бъде твърде приятно за вас, но дори в село значителна сума пари налага уважение. След известно време клюките ще престанат, вие ще можете да се омъжите. Почакайте, оставете ме да свърша. Зная, че съм виновен за това, че ви доведох тука, и не претендирам, че моите подбуди бяха благородни. Не съм мислил за вас, нито за това, което може да ви се случи, и, нека кажа откровенно, всичко това ме интересуваше твърде малко. Сега обаче гледам по друг начин на тези неща и не желая повече да ви причинявам болка. Вие сте млада, невинна и хубава. Всичко това, прибавено към вашия жар за живота, заплашва да ви погуби. Аз не се шегувах, че Лондон поглъща младите момичета, че градът е пълен с разбойници и авантюристи от всякакъв вид. За миг вие ще бъдете хваната в капана. Вярвайте ми, зная какво говоря и затова върнете се вкъщи, в своето естествено обкръжение.

Очите на Амбър блестяха от гняв и тя вдигна главата си, за да му отговори:

— Не съм толкова невинна, милорд. Аз ви уверявам, че мога да защитавам моите интереси, както всеки друг. И не си въобразявайте, че не разбирам намеренията ви. Вие ми се наситихте и сега, когато любовницата на краля привлече любопитството ви, се опитвате да ме залъжете с някаква празна история, че е в мой собствен интерес да се завърна вкъщи. Но вие не знаете какво приказвате! Чичо Мат няма да ме пусне в дома си независимо дали имам пари или не. И цялото градче ще се подиграва зад гърба ми.

Тя замълча и потъна в сълзи.

— Не искам. Не искам да се върна вкъщи.

Той я прегърна.

— Амбър, мила, не плачете. Заклевам ви се, пет пари не давам за Барбара Палмър. И казвах самата истина, когато ви съветвах да се върнете, за ваше добро. Сега продължавам да мисля по същия начин. Причината не е в това, че съм ви се наситил. Вие сте очарователна, по-

привлекателна, отколкото можете да си представите. Боже мой, съществува ли изобщо някой, който би могъл да ви се насити?

Постепенно под милувките на неговите пръсти хълцанията на Амбър поутихнаха, нежна топлина се разля из тялото ѝ и тя замърка като котка:

Значи вие не сте ми се наситили, Брус? Значи мога да остана с вас?

— Ако желаете, но аз продължавам да мисля...

— О, не казвайте нищо. Все ми е едно. Не ме интересува какво ще се случи с мене, щом като съм с вас. Аз ще остана с вас.

Той я целуна леко и продължи да се съблича, докато тя коленичила го наблюдаваше с възхищение в погледа. Тялото му беше стройно, гърдите и раменете широки, хълбоците тесни, а краката му красиви и мускулести. Кожата му беше тъмнокафява, а тялото обгорено от слънцето. Всяко негово движение изразяваше гъвкавата и лека изящност на едно привидно отпуснато, но иначе пъргаво диво животно.

Като прекоси стаята, той загаси свещите. Внезапно Амбър, като не можеше повече да се сдържи, извика:

— Брус, имали ли сте любов с нея?

Той не отговори, но ѝ отправи полугневен поглед, като даваше да се разбере, че въпросът е излишен. После се наведе и духна и последната свещ.

Още отначало Амбър се опасяваше и се надяваше едновременно, че ще забременее. Надяваше се, тъй като любовта ѝ към него търсеше да се осъществи по всеки възможен начин, но същевременно се боеше, тъй като знаеше, че той няма да се ожени за нея, а същевременно ѝ бе добре известно, че жена с незаконно дете не може да се радва на особено ласкаво отношение от страна на обществото. Преди две години в Меригриин дъщерята на един земеделец беше забременяла, без да бъде в състояние или пък не желаше да каже името на своя прелъстител, така че бе принудена да отстъпи пред общественото мнение и да напусне селото. Амбър си спомняше за това много добре, тъй като събитието беше дало повод за множество разгорещени

разговори между скандализираната младеж и тя се бе показала не по-малко презрителна и подигравателна от другите.

А сега подобно нещо можеше да се случи и със самата нея!

Тя знаеше какви можеха да бъдат първите признаци на бременността, тъй като често бе разговаряла за това със своите омъжени приятелки и бе наблюдавала Сара, която бе имала четири деца. Към края на юни след повече от двумесечен престой в Лондон тя нямаше още никакво основание да смята, че е забременяла. Поради това, за да сложи край на своите съмнения, тя реши да се допита до някой астролог.

Това не бе трудна работа, защото в града имаше безброй астролози. Един ден тя потегли с колата на Брус, за да научи своята съдба при някой си господин Чоут. От дъното на каретата тя внимателно наблюдаваше улицата. Веднага щом забеляза табелка, върху която бе изобразена луна, шест звезди и ръка, тя накара да спрат колата и изпрати лакея да почука на вратата. Астрологът, който бе надничал от прозореца, излезе лично да я посрещне.

Той не ѝ се стори тайнствен с голямото си червендалесто лице, с обсипания си с черни точки нос и дъх на застояло. Но той я поздрави с толкова голяма любезност, покланяйки се пред нея, сякаш в жилите ѝ течеше кралска кръв, така че доверието ѝ към него порасна.

Лакеят я последва и остана в чакалнята, докато тя и господин Чоут се оттеглиха в отделна стая. Стаята беше мръсна и дъхаше така зле, както и самият собственик. Амбър хвърли недоверчив поглед към стола, който ѝ бе предложен. Той седна срещу нея и започна да говори за завръщането на Стюартите и за собствената си преданост към краля. Говорейки, той потриваше мръсните си ръце, а погледът му сякаш щеше да проникне под наметката ѝ. Най-сетне подобно на лекар, който достатъчно добре е предразположил своя пациент, разпитвайки го за незначителни неща, той я запита какво би желала да знае.

— Бих искала да узная бъдещето си.

— Много добре, госпожо, вие сте попаднали на човека, който ви е необходим. Но преди всичко трябва да ми разкажете някои неща.

Амбър се боеше да не би да ѝ зададе въпроси, с които да я постави в неловко положение, но той се задоволи да я запита за датата и часа на нейното раждане, както и мястото, където бе родена. След това той погледна няколко карти, втренчи поглед в една кристална

топка, която се намираше пред него, разгледа двете длани на своята посетителка и поклати сериозно глава. През всичкото това време тя не преставаше да го наблюдава с безпокойство, като разсеяно поглаждаше едрата сива котка, която се търкаше в полата ѝ.

— Госпожо, вашето бъдеще е извънредно интересно. Вие сте родена под знака на Венера, съчетан със знака на Марс.

Амбър прие тържествено съобщението, прекалено впечатлена в първия момент, за да се учуди какво ли би могло да означава то. После, когато се готвеше да отвори уста, за да се осведоми, той продължи:

— Именно за това, госпожо, вие имате особено предразположение към извънредно силни чувства и към твърде поривисти влечения спрямо противоположния пол. Това, госпожо, може да ви създаде сериозни неприятности. Вие сте също много склонна да се отдадете на насладата от радостите на този свят и затова ще изпитате затруднения.

Замислена, Амбър въздъхна леко.

— И нищо ли хубаво не виждате?

— О, разбира се, госпожо, разбира се, ето. Аз ви виждам като притежателка на твърде голямо богатство.

Видът на нейните дрехи и каретата ѝ го караха да предполага, че има пред себе си жена, която живее в охолство.

— Да, наистина? — извика Амбър очарована. — Какво друго виждате?

— Виждам ревност и раздор. Обаче — добави той бързо след това, сякаш да предвари някакъв протест — аз виждам също, че разстоянията между Венера, Нептун и Уран ви придават значителен магнетизъм, така че никой мъж не може да устои пред вас.

— Ох! — въздъхна Амбър. — Небеса! Какво друго? Ще имам ли деца?

— Позволете да видя отново дланите ви, госпожице. Да, наистина, много добро разположение. Линията на богатството е ясно очертана. Кръговете на щастието са твърде широки. Тези разстояния посочват броя на децата. Вие ще имате — позволете ми да ги преброя — няколко деца. Мисля, около седем.

— И кога ще имам първото? Скоро ли?

— Да!

Той плъзна поглед по наметката ѝ, която обаче не издаваше нищо.

— Това ще рече, госпожице, в рамките на определен срок, разбирате ме, нали?

— А кога ще се омъжа, скоро ли?

Гласът и очите ѝ бяха изпълнени с надежда и молба.

— Позволете ми да видя. Хммм! Кажете какво сте сънували онази нощ. Няма нищо по-сигурно от сънищата, за да се предскаже на една жена дали ще се омъжи скоро.

Амбър смръщи вежди, като се мъчеше да си спомни. Единственото, което и хрумна, бе, че бе сънувала хлебчета с подправки, които приготвяше за Сара, особено след двата годишни събора. Но и това се оказа достатъчно за господин Чоут.

— Това е изключително важно, госпожице. Твърде важно. Сънуването на хлебчета с подправки означава винаги женитба.

— Ще се омъжа ли за човека, когото обичам?

— Вижте, госпожице, точно това не мога да потвърдя.

Но когато видя изражението на Амбър, той побърза да смекчи своята присъда.

— Разбира се, госпожице, вие ще се омъжите за него един ден — не днес или утре, но някой ден. Тези черти показват съпрузите. Вие ще имате — позволете да видя — около половин дузина...

— Половин дузина! Но аз не искам толкова много. Искам само един!

Тя отдръпна ръката си с леко чувство на отвращение, тъй като той я бе стиснал твърде силно. Но той още не беше свършил.

— Още едно нещо, ако ми позволите да бъда откровен вас. Виждам, госпожице, че един ден ще имате повече от стотина обожатели.

Неговите жадни очи я наблюдаваха със сладострастна пресметливост, изпитвайки садистична наслада от червенината, която заливаше бузите и врата ѝ.

— Поне стотина.

Амбър се усмихна притеснено и същевременно възбудена. Този човек я караше да се чувства неловко и тя изпита желание да си отиде. Едва дишаше и въпреки че той не се беше доближил, тя се чувстваше потисната от неговото присъствие.

— Стотина обожатели! — извика тя, като се опитваше да се покаже възпитана и естествена. — Наистина! Стига ми само един! Това ли е всичко, господин Чоут?

Тя се изправи.

— Не е ли достатъчно, госпожице? Не ми се случва често да открия толкова много, позволете да ви кажа. Това струва десет шилинга!

Амбър извади дванадесетина монети от своя маншон и ги постави на масата. Широката усмивка на астролога я накара да предположи, че бе проявила щедрост. Но на нея ѝ бе все едно. Брус винаги ѝ даваше достатъчно пари, а когато сумата намалееше, той ѝ даваше други. Десет шилинга не бяха нищо за нея.

Ще имам бебе, ще се омъжа за Брус и ще бъда богата! — казваше си тя ликуваща, като се прибираще вкъщи.

През нощта тя попита Брус какво означава планетата Венера, без да му разкаже за своето посещение, като предпочиташе да изчака, да види какво от предсказаното ще се сбъдне. Но той като че се досети.

— Това е една звезда, наричана Венера, по името на богинята на любовта у римляните. Тя се смята, че ръководи съдбата на онези, които са родени под нейния знак. Казват, че тези хора са красиви и желани, изобщо обладавани от своите чувства, ако вие вярвате на подобни глупости.

Той ѝ се усмихна, защото лицето на Амбър изразяваше истинско разочарование от такава критична присъда.

— Вие не вярвате ли в това?

— Не, мила. Не вярвам в това.

— Добре!

С ръце на хълбоците, тя отметна с рязко движение своите златисти къдрици.

— Един ден ще ви припомня този ваш израз. Почакайте малко.

Обаче през следващите дни не се случи нищо, което да потвърди предсказанията на господни Чоут. И животът продължи своя обикновен ход.

Повечето време Брус бе далече от нея, в Груум Портърс Лодж, където млади хора се събираха, за да играят на карти или на зарове, освен ако не беше зает да наблюдава екипировката и натоварването на своите кораби. Често — тя знаеше това — той отиваше на балове или

вечери в двора или пък при приятели. Въпреки че тя често си мислеше, че щеше да бъде чудесно да може да го придружи, той никога не поиска това, а и тя не посмя да му предложи. Защото Амбър ясно съзнаваше пропастта, която отделяше тяхното обществено положение, и въпреки това през дългите часове на очакване се чувстваше самотна, тъжна и изпълнена с ревност. Тя изпитваше болезнен страх спрямо Барбара Палмър и другите подобни на нея жени.

Алмсбъри я навестяваше често и когато Брус отсъстваше, той я извеждаше на разходка.

Един ден те отидоха да видят лова на бикове от другата страна на реката, в Съдърк. Наведена над вратичката, Амбър наблюдаваше с ужас животните, шибани от вятъра — на брой не по-малко от двадесет до тридесет, — изложени като призрачна войска от клечки за зъби, отразяващи се в огледало. Друг път той я заведе на състезание по фехтовка, през време на което един от дуелиращите се загуби едното си уху, което падна в скута на една от зрителките.

Вечеряха в прочути кръчми и той я заведе два-три пъти на театър. Тя обръщаше толкова внимание на представлението, колкото останалите зрители, като се интересувате много повече, макар и да се преструваше, че ѝ е безразлично, на ефекта, който предизвикваше сред зрителите от партера. Двама или трима младежи се приближиха до Алмсбъри, който се принуди да ѝ ги представи, и някои от тях ѝ направиха дръзки и обидни предложения. Алмсбъри я защити с достойнство, като им заяви, че тя не е лека жена, а благонравна госпожица. Амбър се срамуваше много от провинциалния си акцент, надяваше се, че ще я сметнат за видна дама роялистка, която е живяла уединено с родителите си по време на парламентарното управление и след това се е завърнала в двора.

Обаче най-забележително събитие за нея бе посещението ѝ в Уайтхол.

Уайтхол се намираше на запад, на завоя на реката, след Сити. Това бе разпръснатото множество от постройки от червени тухли, изградени по стария стил на Тюдорите, набраздено от галерии, с десетки сгради, които минаваха от една в друга подобно на истински лабиринт. Там живееше кралското семейство заедно с цялата свита и придворните. Дворецът гледаше направо към реката и бе разположен толкова близо до нея, че при прилив кухните често биваха

наводнявани. Ниско там минаваше неприятната мръсна уличка „Кинг стрийт“, заобиколена от едната страна от двореца, наричана „Кокпит“, а от другата — от стените на Прайвит Гардън.

Уайтхол бе достъпен за всички посетители. Всички онези, които биваха представяни в двора или придружаваха някого, който имаше достъп там, минаваха през небрежно охраняваните порти. Така, когато Амбър и Алмсбъри стигнаха до „Стоун Галери“, тя бе изпълнена от такава голяма тълпа, че бе невъзможно да се премине.

Тази галерия представляваше главната артерия на двора — коридор, дълъг около четиристотин стъпки и широк петнадесет. Стените бяха украсени с великолепни картини, събрани от Чарлс I, които сега неговият син опитваше да събере отново: картини на Рафаел, Тициан и Гуидо. Всички врати, които водеха към кралските покои, бяха закрити с драперии от яркочервено кадифе и пред всяка една от тях стояха копиеносци от кралската стража. Тълпата представляваше пъстра смесица от дами в сатенени рокли, млади охолни и линеещи безделници, бързаци делови мъже, които сякаш имаха да разрешават възможно най-сериозните проблеми на света, войници в униформи, провинциални благородници, придружени от своите съпруги. Амбър разпознаваше твърде лесно тези последните, защото те бяха облечени с явно излезли от мода облекла, а мъжете носеха ботуши, които един джентълмен не би обул дори за езда, както и широкополи шапки подобно на пуританите. Амбър презираше тези провинциалисти и се чувстваше щастлива, че нейното облекло не издаваше произхода ѝ.

Въпреки това тя не изпита голяма самоувереност.

— Господи! — прошепна тя на ухото на Алмсбъри, с широко разтворени от учудване очи. — Колко са красиви всички тези дами!

— Нито една от тях — каза графът — не може и наполовина да се сравнява с вашата красота.

Тя го възнагради с лъчезарна усмивка на признателност и го хвана под ръка. Те бяха станали големи приятели и макар той никога вече да не бе искал от нея да спи с него, беше ѝ казал, че ако има нужда от пари, ще бъде много щастлив да ѝ помогне. Тя чувстваше, че е влюбен в нея.

Внезапно стана едно произшествие. Тръпка на възбуда премина през галерията, като накара всички глави, включително главите на

Амбър и на графа, да се обърнат.

— Идва лейди Палмър!

Амбър се обърна заедно с всички останали. И тя видя едно великолепно създание с червеникави коси и бял цвят на лицето да се приближава към тях, а от двете ѝ страни хората отстъпваха назад, за да ѝ направят място. Прислужница, двама пажове и един негър я следваха. Високомерна и горда, тя вървеше с вдигната глава, без да погледне никого, ако и да чувстваше впечатлението, което създаваше. Очите на Амбър блестяха от ярост и ревност и сърцето ѝ започна да бие силно: тя почувства, че се задушавя. Испита болезнен страх да не би лейди Палмър да забележи Алмсбъри — който се познаваше с нея — и да се спре. Но това не стана и тя отмина, без да хвърли поглед.

— Мразя я!

Тези думи се изтръгнаха от устата ѝ с внезапна ярост.

— Мила моя — каза ѝ Алмсбъри, — вие ще узнаете един ден, че е просто невъзможно да бъде ненавиждана всяка жена, с която един джентълмен евентуално се е любил. Това е във ваша вреда, ето всичко.

Амбър не искаше, нито желаше да приеме неговата благородническа философия.

— Не ме интересува! — каза тя упорито. — Аз я ненавиждам! Дано я хване едра шарка!

— Несъмнено, така и ще стане.

След това те отидоха в банкетната зала, за да присъстват на едно угощение на краля, което се правеше в един часа всяка сряда, петък и неделя. Галериите бяха пълни с хора, които желаша да го видят, когато минава, но той не дойде и всички трябваше да се разотидат разочаровани. Амбър беше много по-силно поразена в деня, когато видя завръщането на Чарлс II в Лондон. Тя го смяташе за най-изискания човек в Англия — след Брус.

Около първи август Амбър разбра, че е бременна: отначало защото изпитваше първите признаци и особено поради обстоятелството, че постоянно мислеше за това. От няколко седмици броеше всеки ден на пръсти, но не се забелязваше нищо. После почна да усеща как гърдите ѝ се увеличават и сякаш хиляди игли се опитваха да ги прободат. Тя искаше много да каже за това на Брус, но се опасяваше, че няма да бъде очарован.

Той ставаше всяка сутрин рано — без оглед на късния час, в който се бе прибрал вкъщи — и тогава Амбър навличаше домашната си роба и бърбеше с него до излизането му. След това се връщаше отново да спи. Тази сутрин бе седнала на края на леглото, клатеше голите си крака и реши с кокален гребен сплетените си къдрици. Брус бе близо до нея, по панталони, обут в ботуши. Той се бръснеше с добре изострен бръснач.

Никой от двамата не говореше. Амбър го наблюдаваше. Всеки път, щом отваряше уста, сърцето ѝ започваше да бие силно и смелостта ѝ замираще. Внезапно тя каза:

— Брус, какво би станало, ако забременея?

Той трепна неволно и се поряза. Капчица червена кръв се появи върху брадичката му.

— Защо казвате това? Мислите ли, че сте бременна?

— О, нищо ли не сте забелязали?

Тя се чувстваше особено смутена.

— Да забележа какво? Не съм мислил за това.

Той свъси вежди и въпреки че не тя бе причината за лошото му настроение, се почувства странно самотна. Той сложи грижливо стипца върху порязаното място.

— Господи! — прошепна той.

— О, Брус!

Скочи от леглото и се втурна към него.

— Моля ви, не ми се сърдете!

Той бе започнал отново да се бръсне.

— Да ви се сърдя? Това е моя грешка. Винаги съм се старал да бъда внимателен, но понякога забравям.

Смутена, Амбър го погледна. За какво говори той? Тя бе чула в Меригрийн, че зачеването могло да бъде избягнато, като се плюе три пъти в устата на жаба или като се пие урина от овца. Обаче Сара я беше предупреждавала, че подобни мерки не са особено сигурни.

— Какво сте забравяли понякога?

— Нищо, което да си струва трудът човек да си го спомни сега.

Той избърса лицето си, хвърли кърпата под масата и облече останалите си дрехи.

— Господи! Амбър, съжалявам! Това е отвратителна история!

Тя остана мълчалива за миг, после каза:

— Не обичате бебета, нали?

Тя му зададе този въпрос с такъв наивен вид, като го гледаше тъй тъжно и замислено, че той я прегърна и притисна към себе си, милвайки нежно косите ѝ.

— Да, моя мила, разбира се, че ги обичам.

Устните му докоснаха челото ѝ, но той имаше загрижен вид и бе леко раздразнен.

— Какво ще правим? — запита тя най-сетне.

В неговите прегръдки, притиснала тялото си до неговото, тя се чувстваше на топло, щастлива и проблемът бе решен. Защото, въпреки че той ѝ беше заявил, че не ще се ожени никога за нея и че тя му бе повярвала още от началото, тя бе уверена сега, че той ще го направи. Защо не? Те се обичаха и бяха щастливи заедно. През тези няколко седмици на съвместен живот тя почти бе забравила, че той бе лорд, а тя племенница на един земеделец. Онова, което по-рано изглеждаше абсолютно невъзможно, сега ставаше почти естествено, логично.

Като я остави, той почна да говори с отпуснати ръце, гледайки я втренчено с острия и безмилостен поглед на своите зелени очи. Нямаше съмнение, че говореше напълно сериозно.

— Аз няма да се ожения за вас, Амбър. Казах ви това още в началото и никога не съм изричал дума, която би могла да ви накара да повярвате противното. Съжалявам за случилото се, но вие знаехте, че това беше възможно, дори вероятно. И припомнете си, че именно вие пожелахте да дойдете в Лондон, а не аз. Аз не искам да ви изоставя, ще сторя всичко, което е в моя власт, за да улесня положението ви, всичко онова, което няма да попречи на моите планове. Ще ви дам достатъчно пари за вашата издръжка и за издръжката на бебето. Ако не желаете да се завърнете в Меригрин, най-добре ще бъде да намерите някоя от онези жени тук в Лондон, които се грижат за бременните. Там никой няма да се интересува за бащата на детето. След като се възстановите, ще може да правите каквото пожелаете. С неколкостотин лири на ръка една хубава жена като вас може лесно да се омъжи за някой провинциален благородник или дори и за истински градски благородник, ако сте достатъчно хитра.

Амбър го наблюдаваше с втренчен поглед. В нея се надигаше безумна ярост и радостта при мисълта да му даде дете сега отстъпи пред мъката и засегнатото самолюбие. Тонът на гласа му я разяряваше

— да говори с такава студенина, сякаш това — да обичаш един мъж и да имаш дете от него — можеше да се уреди посредством сметки и пари, както оборудването на кораб. Почти го ненавиждаше.

— Ах! — извика тя. — Значи вие ще ми дадете достатъчно пари, за да мога да пипна някой благородник, ако съм достатъчно хитра. Е, добре, не ми е потрябвал вашият благородник! Нито вашите пари! Що се отнася до останалото, не желая и вашето дете! Съжалявам от цялото си сърце, че ви срещнах в живота си. Надявам се, че ще заминете и че никога не ще ви видя вече! Мразя ви!

Като закри лице с двете си ръце, тя се разплака.

Брус я погледна мълчаливо за миг, после постави шапката си и излезе от стаята. Амбър се вдигна и се затече след него.

— Къде отивате?

— На пристанището.

— Ще се върнете ли тази вечер? Върнете се, моля ви. Не ме оставяйте сама.

— Да, ще гледам да се върна по-рано, Амбър.

Гласът му бе придобил отново топъл, нежен, благ и милващ оттенък.

— Аз зная, че е тежко за вас, и съжалявам наистина за това, което се случи. Обаче то ще мине бързо, по-бързо отколкото очаквате, и вие ще се почувствате отново добре. Наистина, няма нищо трагично за една жена в това, да има бебе...

— Нищо трагично за един мъж, да. Вие ще си отидете и ще забравите всичко. Но аз — аз не мога да си отида! Не мога да го забравя! Никога не бих могла да го забравя! За мене всичко ще се промени! О, дявол ги взел, тези мъже!

С отминаване на времето изчезнаха последните съмнения: тя наистина бе бременна.

След по-малко от седмица подир този разговор тя започна да повръща всяка сутрин, щом вдигнеше глава от възглавницата. Раздразнителна и нещастна, тя плачеше и за най-дребните неща, а понякога и без никаква причина. Той започна да се връща все по-късно вечер и като пристигнеше у дома, те винаги се караха. Знаеше, че нейното лошо настроение го отблъскваше от къщи, по не успяваше да се владее. Обаче тя знаеше също, че нищо от онова, което казваше, нямаше да го накара да промени мнението си. Веднъж, когато той

замина за едно денонощие и трябваше да се върне едва на следната вечер, тя разбра, че е необходимо да прекрати тези сцени, за да не го загуби дори още преди неговото заминаване. Тя не можеше да понесе тази мисъл, тъй като все още го обичаше, и Амбър направи огромно усилие, за да стане отново весела и очарователна, когато бяха заедно.

Останеше ли обаче сама, тя не чувстваше примирителност към живота и ѝ се струваше, че дните се влачат безконечно лениво. Започваше да изпитва състрадание към самата себе си. Този голям Лондон, в който преди четири месеца беше стъпила с толкова светли надежди, сега ѝ се струваше омразен, пълен с тъга. Тя нямаше ни най-малка представа какво щеше да прави, когато Брус замине, и отказваше дори да разговаря с него за това, като прогонваше далече от себе си тази мисъл. Настъпеше ли този ден, това щеше да означава края на света за нея, а онова, което щеше да се случи по-нататък, ѝ беше безразлично.

През една топла утрин към средата на август Амбър беше на двора, където си играеше с малките кученца, които се бяха родили месец преди това. Приклепнала на настилната, под шарената сянка на една слива, отрупана с плодове, тя се смееше и държеше в ръцете си две кученца, докато майката — твърде горда — въртеше опашка и бдеше над рожбите си. Като вдигна очи, тя съзря ненадейно Брус, който я гледаше опрян на балкона на спалнята.

Той бе заминал няколко дни преди това и тя не го очакваше да се върне преди настъпването на вечерта. Първата ѝ реакция бе радост; като се изправи, тя му махна с ръка. После я обзе някакъв страх, който растеше от миг на миг, така че когато стигна до началото на стълбата, тя вдигна очи и срещна погледа му. Разбра веднага. Той заминаваше още същия ден.

— Какво има, Брус? — попита тя измъчено, сякаш искаше да отбегне отговора.

— Ветровете се промениха. Ще потеглим след един час!

— Ще потеглите! След един час! Но миналата нощ казахте, че ще стоите тук още няколко дни.

— Аз самият не вярвах, че ще успеем. Но се приготвихме по-скоро, отколкото мислех, и няма защо повече да чакаме.

Тъй като остана неподвижна на мястото си, той се обърна и влезе в стаята. Тя го последва. На масата се намираще малък обкован куфар,

изпълнен до половината, докато скринът, където той нареждаше нещата си, беше широко отворен и празен. Като взе купчина ризи от едно чекмедже, Брус ги постави в куфара. Докато вършеше това, каза:

— Нямам много време и затова слушайте какво ще ви кажа. Оставям ви каретата и конете. Кочияшът получава шест лири годишно, заедно с ливреята, а лакеят три лири, но не трябва да им се плаща преди месец май, защото иначе ще ви напуснат. Изплатил съм всички сметки, а разписките са в чекмеджето на масата. Там са също имената и адресите на двете жени, които ще се погрижат за вас, когато дойде моментът. Попитайте ги какво ще струва, преди да постъпите при тях. Не давайте повече от тридесет или четиридесет лири, като включите в тая сума всичко.

Тъй като Амбър го гледеше ужасена от безразличния и груб тон, той затвори куфара и се отправи бързо към съседната стая, откъдето направи знак на някого, който очевидно чакаше в преддверието. Брус се завърна почти веднага, последван от едър юначага с грубо лице и с превръзка на едното око. Последният вдигна багажа на рамо и излезе. Амбър продължаваше да стои, като се мъчеше нещо да каже или да стори, за да го задържи, обаче нищо не й идваше наум.

Брус измъкна тогава от джоба на палтото си тежка кожена кесия, завързана с връв, и я постави на масата.

— Ето петстотин лири. Това е достатъчно за издръжката ви и за издръжката на детето в продължение на няколко години, ако е необходимо. Но аз ви съветвам да ги дадете на съхранение при някой златар. Искан да направя това заради вас, обаче нямам време. Бих ви препоръчал Шедрак Нюболд, той ще ви даде шест на сто лихва, ако му ги дадете за двадесет дни, а три и половина, ако сумата остане на постоянно ваше разположение. Той живее в Чийпсайд. Името му е написано на това късче хартия. Обаче не се доверявайте на никого друго — особено на някоя слагиня, ако си наемете такава, — нито на някое чуждо лице, колкото и приятно да ви изглежда. А сега — и той взе наметката си — трябва да вървя.

Говореше бързо, без да й даде възможност да го прекъсне. Очевидно бързаше да си отиде, преди тя да се е разплакала. Но не бе направил три стъпки и тя прегради пътя му.

— Брус, вие дори не ме прегърнахте?

Той се поколеба за миг, после я обгърна с ръце неочаквано страстно, което издаваше известно негово нежелание да я остави. Амбър се вкопчи в него, пръстите ѝ се впиха в ръката му, сякаш искаха да го задържат, устата ѝ бе жадно протегната, а лицето ѝ набраздено от сълзи.

— О, Брус! Не заминавайте! Моля ви, моля ви, не ме напускайте! Моля ви, не ме изоставяйте!

С енергичните си пръсти той се освободи от нейната прегръдка.

— Скъпа Амбър — гласът му прозвуча умолително, — един ден ние отново ще се видим.

Тя нададе вик като самотно ранено животно и се помъчи отново да се вкопчи в ръката му. Най-сетне той я хвана за двете китки, устните им се докоснаха за кратък миг, и още преди тя да може да разбере какво става, излезе, като блъсна вратата след себе си.

Сякаш ударена от гръм, тя остана с приковани очи към затворената врата. После се хвърли напред с ръка, протегната към дръжката на бравата.

— Брус!

Внезапно спря обзета от чувство на пълно отчаяние. След като остана още за миг права, с втренчени очи, тя бавно се свлече на колене, като закри глава с ръцете си.

VI

С изписана досада върху лицето Йоркският дук се бе опрял на камината. Неговото красиво лице издаваше лошо настроение. Той гледаше втренчено към пода. В другия кът на стаята Чарлс, наведен над една маса, разглеждаше внимателно, застанал до една лампа, някакъв калаен съд, в който вряха и кипяха стотина различни треви. Като взе една лъжица, той изсипа в сместа на три пъти сушена ангелика и грижливо разбърка всичко.

Двамата братя се намираха в лабораторията на Негово величество, заобиколени от гърненца за разтопяване и аламбици, от епруветки и реторти. Имаше стъкла и глинени съдини, пълни с прах, каши, разноцветни течности, масло. Съдове във форма на яйце, от различни размери, украсяваха етажерката, купчини книги, подвързани с кожа, изписани с позлатени букви, лежаха по пода или по масата. Химията — която още не беше отделена от старата магьосническа средновековна наука алхимията, беше една от страстите на краля. Дори по времето, когато трябваше да проси храна, той не можеше да не откъсне от оскъдните си средства по нещо за всяка новост в тази област, предложена му от кой да е скитащ шарлатанин.

— За какъв дявол — каза Чарлс, като бъркаше сместа, без да дигне очи — сте се оставили да ви забърка в тая каша?

Йоркският дук въздъхна дълбоко.

— Самият аз бих искал да зная това! Тя дори не е красива. Грозна е като стара продавачка. Очи изпъкнали и едно такова тяло.

Той очерта с ръка силует на не особено привлекателно женско тяло.

Чарлс се усмихна.

— Именно това ви е подмамило. Според моите собствени наблюдения една красива жена рядко смята за необходимо да бъде умна. Анна Хайд е умна, нали?

Той изглеждаше развеселен.

Джеймс пристъпи от крак на крак, като свъси вежди.

— Не зная какво точно ме увлече. Трябва да съм бял луд, когато съм подписал този проклет брачен договор!

— И със собствената си кръв. Много забавно, Джеймс. Добре! Вие подписахте, имахте я и тя е бременна. А сега?

— Сега нищо. Надявам се да не я видя никога вече.

— Един брачен договор обвързва толкова, колкото и самата церемония, Джеймс. Вие знаете това. Искате или не, вие сте оженен за нея. И детето, което тя носи, е ваше. То ще носи вашето име.

Като се отдалечи от огнището, Джеймс прекоси стаята и загледа сместа, която неговият брат бъркаше.

— Ух! — каза дукът. — Каква воня!

— Наистина — подзе Чарлс. — Обаче човекът, който ми продаде тази рецепта, каза, че това е най-сигурното средство срещу треската, а вие знаете, че Лондон и треската — това е едно и също. През зимата вие с удоволствие ще дойдете при мен, за да ви дам известна доза от това лекарство.

Неспокоен, недоволен и раздразнен, Джеймс се обърна. След миг той отново подхвана въпроса за своята женитба.

— Не съм уверен — каза той с нисък глас, — че сте напълно прав, сир. Все пак може би това дете не е от мене.

— Какво сте чули да се говори?

Джеймс направи няколко стъпки към него със сериозен вид, издаващ все по-голяма възбуда.

— Преди два дни Бъркли ме посети и ми разказа, че Анна спала с него. По-късно Килигрю и Джърмин потвърдиха същото.

Чарлс загледа брат си продължително, като изучаваше лицето му.

— И вие им вярвате?

— Разбира се! — заяви горещо Джеймс. — Това са моите най-добри приятели. Защо да не им вярвам?

— Бъркли, Джърмин и Хари Килигрю — това са тримата най-големи лъжци в цяла Англия. И защо мислите, че са ви разказали това? Защото знаят, че именно това сте искали да чуете. Не е ли така?

Очите на Чарлс се свиха леко и лицето му придоби лукаво изражение. Той разбираше напълно брат си, може би по-добре отколкото той самият познаваше себе си.

Джеймс остана дълго време безмълвен, без да отговори. Най-сетне той каза бавно, полусвенливо:

— Да, аз мисля, че вие имате право. Но защо да припиша на Анна Хайд повече добродетели, отколкото на другите жени? Всички имат една и съща цел...

— И нейната цел беше бракът!

Кралят свали съда от огъня и намали лампата. После той взе жакета си от стола и го облече.

— Слушайте, Джеймс, тази история не ме задоволява повече от вас самия. Дъщерята на един човек от народа — пък дори и той да е моят личен канцлер — не е подходяща съпруга за наследника на престола. Но ако вие имате дете от нея и откажете да я вземете за жена, това би предизвикало ужасен скандал в цяла Европа. За всяка друга, но не и за дъщерята на канцлера, ние бихме могли да намерим изход. Обаче при настоящото положение за вас остава само една възможност: оженете се за нея, и то като проявите възможно най-голямо благоволение.

— Не това желае канцлерът. Той я е затворил в жилището си и заявява, че предпочита да я види обезглавена и хвърлена в подземните тъмници, отколкото да причини нещастие в рода на Стюартите, като се омъжи за някой от тях.

— Едуард Хайд бе добър служител на моя баща и той проявява своята преданост и към самия мене. Той положително е сърдит на дъщеря си, но, повярвайте ми, не само заради Стюартите. Той знае добре, че ако неговата дъщеря се омъжи за вас, той ще има поне хиляда неприятели повече. Ревността не ражда любов.

— Ако вие, сир, казвате, че така ще бъде по-добре, аз ще се ожена за нея, но какво ще каже мама?

Той отправи към Чарлс отчаян, почти комичен поглед.

Чарлс се засмя и сложи ръка върху раменете на брат си.

— Мама вероятно ще получи нервен припадък, който почти ще я убие. Тя винаги е ненавиждала рода Хайд и нейната родова гордост е почти толкова силна, колкото и вярата ѝ в бога. Но аз ще ви подкрепя, Джеймс... — Той се засмя. — Ще я заплаша, че ще ѝ прекратя пенсията.

Те излязоха заедно — Джеймс, намръщен и замислен, а Чарлс с превъзходно настроение, както винаги. С щракване на пръстите той повика две малки испански кучета, които спяха на слънце, и те започнаха да скачат около него, джавкайки.

Сватбата на Джеймс с Анна Хайд предизвика особено вълнение. Канцлерът изпадна в ярост, Анна плачеше непрестанно, а дукът все още се надяваше да намери някакъв изход от затруднението. С помощта на сър Чарлс Бъркли, той открадна договора, подписан със собствената му кръв, и го изгори. Бъркли предложи сам да се ожени за нея и да признае детето. Придворните се бяха объркали, понеже не знаеха дали трябваше да проявят уважение към новата дукеса, или да я избягват. Единствен Чарлс изглеждаше напълно доволен.

Глочестърският дук, който се беше разболял от шарка, но за когото смятаха, че е въвн от опасност, почина внезапно. Чарлс го обичаше много — както всичките свои сестри и братя, — това бе младеж, с многообещаващо бъдеще, очарователен, пламенен и умен. Бе невероятно, че той бе умрял — тържествен и ням завинаги. В семейството те бяха девет деца. Две деца бяха умрели при раждане, други две в ранно детство. Сега оставаха живи само Чарлс, Джеймс, Мери, принцеса Оранска и Хенриета-Анна, най-младата, която бе във Франция заедно с майка си.

Самата смърт на Хенри не прекъсна празненствата за дълго време. Въпреки че дворът успя да съблюдава привиден траур пред Чарлс и Джеймс, баловете и вечерите, игрите и ухажванията продължаваха — буйни, горещи, безумни, сякаш участниците в тях бяха ненаситни.

Големите къщи покрай Стренд, от Флийт стрийт до Черинг крос, бяха отворени през целия ден и част от нощта. Стените кънтяха от звучни смехове, звъntenето на съдовете, музиката и разговорите. Великолепни позлатени карети минаваха по улиците, спираха се пред театрите и кръчмите. Дуели се устройваха заради някое изпуснато дамско ветрило или за небрежно подхвърлена дума. Хиляди лири минаваха от ръка в ръка за една нощ. Изискани дами и господа наблюдаваха развълнувано търкалящите се зарове.

Смъртните наказания на кралеубийците продължаваха в Черинг крос в присъствието на хиляди зрители. Всички онези, които носеха главната отговорност за смъртта на Чарлс I, сега умираха на свой ред, потръпващи на края на едно въже, докато изпаднаха в несвяст. После биваха откачвани, разчеквани и обезглавявани. След това главите им биваха забучвани на копия пред градските врати.

Носен върху червените крила на Реставрацията, в страната се установяваше нов начин на живот.

Седмица след смъртта на брат си принцеса Мери пристигна в Лондон. Вдовица и майка, въпреки че бе оставила сина си в Холандия, тя бе двадесет и осем годишна. Бе красива жена, изящна и весела, с тъмни къдрици и бляскави тъмни очи. Тя не обичаше Холандия — мрачна и равна страна, — искаше да живее занапред в Англия при своя любим брат, като си набави всички красиви рокли и екстравагантни накити, за които мечтаеше.

Тя притисна горещо Чарлс към сърцето си, но се показва постудена спрямо Джеймс, като очакваше да останат само тримата, та да го разпита.

— Как можяхте да сторите това, Джеймс? Да се ожените за това създание! Господи, какво стана с вашето самолюбие? Да вземете за жена камериерката на сестра ви!

Анна и Мери бяха големи приятелки, но това време бе отминало отдавна.

Джеймс се намръщи.

— Стига, Мери. Омръзна ми да слушам да се говори все за това. Бог знае дали не съм се оженил просто защото съм го искал.

Чарлс ги прекъсна, като обви ръката си около снагата на сестра си.

— Аз го посъветвах да стори това, Мери. При дадените обстоятелства това бе единственият почтен начин да излезе от затруднението.

Мери вдигна вежди недоверчиво.

— Мама няма да сметне почтен този начин, предупреждавам ви. Почакайте само да пристигне.

— Ние всички чакаме именно това.

Малко време след това кралицата майка Хенриета-Мери пристигна на свой ред, само седмица след раждането на сина на Анна Хайд. По-голямата част от двора дойде да я посрещне в Дувър и се настани за ден-два в големия стар замък, който от векове насам стоеше на стража край стръмните брегове на Англия.

Хенриета-Мери бе на четиридесет и девет години, но изглеждаше почти шестдесетгодишна — слаба, с хлътнали бузи, опулени очи, без ни най-малка следа от хубост. Малкото красота, която

тя някога бе имала, се бе изпарила твърде рано в многочислените забременявания, превратностите на гражданската война и мъката по загубата на съпруга, когото тя бе обичала всеотдайно.

При покой лицето ѝ беше грозно, обаче когато се заобиколезе с хора, ставаше весела, пълна с жизненост, с непринудено очарование и изискани обноски, на които с толкова настоятелност бе учила своите деца. Облечена бе с траурни дрехи, които тя носеше от смъртта на съпруга си — твърде проста черна рокля, с висока яка и дълги ръкави, маншети от бял лен, както и гъсто черно було на главата. Тъмните ѝ коси бяха навити на кок по старата мода и това кокетство представляваше единственото нещо, което оставаше от някогашната ѝ обич към красивите неща.

Властна по природа, тъй като децата ѝ бяха много опърничави, тя винаги се намираше в разпра с тях. Преди няколко години се бе спречкала с Глочестърския дук, тъй като не желаше да встъпи в лоното на католическата църква и му бе забранила да се явява в нейно присъствие. Преди смъртта му те се бяха помирили. Обаче въпреки скръбта, която ѝ причиняваше това положение, тя посрещна гордо Джеймс, решена твърдо да го принуди да я послуша или пък да скъса всякакви връзки с него. Херцогът и майка му бяха винаги големи приятели и той много се страхуваше от тази среща, тъй като тя изричаше сурови слова, когато се разгневеше.

— Е, добре, Джеймс — каза тя, когато те останаха сами в спалнята, дето го бе повикала.

Гласът ѝ бе спокоен, ръцете ѝ скръстени на гърдите, а черните ѝ очи блестяха опасно.

— Разправят разни неща за тебе във Франция и тези приказки — безполезно е да ти казвам — ме нараниха дълбоко.

Изправен близо до вратата, със сведен поглед, той изглеждаше нещастен и зле. Той не отговаряше и отбягваше да я гледа. За миг двамата останаха напълно мълчаливи, после той хвърли поглед изпод вежди и мигом сведе очи.

— Джеймс! — Гласът ѝ бе строг и майчински. — Нищо ли няма да кажеш?

С поривисто движение той прекоси стаята и коленичи в нозете ѝ.

— Госпожо, моля за прошка от вас, ако съм ви засегнал. Аз бях глупак, но благодарение на бога се вразумих. Госпожа Хайд и аз не сме

оженени, аз не възнамерявам повече да мисля за нея и имам достатъчно доказателства за нейното недостойнство.

Кралицата майка се наведе и сложи устни върху челото на сина си. Тя се чувстваше облекчена и твърде доволна от това много неочаквано вразумяване, защото, както познаваше Джеймс, предвиждаше горчива и упорита разпра. Така поне част от онова, което бе дошла да стори, се бе изпълнило.

Тя преследваше други две цели.

Едната бе да си обезпечи пенсия, която да ѝ позволи да прекара остатъка от своите дни в удобство и покой. Тя твърде често бе просила от този скъперник кардинал Мазарини, беше изпитала много лишения, като стигаше дори дотам да няма дърва за огън в жилището си. Така тя смяташе за нещо съществено да има отново пари. Другата ѝ цел бе да получи подходяща зестра за Хенриета-Анна, която бе страдала повече от другите през годините на изгнаничеството. Защото, след като почина баща ѝ и братята ѝ бяха изгонени от отечеството, тя бе израснала като бедна сродница на Бурбоните, като нещастно малко сираче, пренебрегната и загубена сред блясъка на френския двор.

А сега братът на крал Луи искаше да се ожени за нея.

Хенриета-Анна, назована от Чарлс, Менет, навършваше шестнадесет години. Без да притежава съвършена красота — лицето ѝ беше твърде малко и едното от раменете ѝ бе малко по-високо от другото, но пак правеше впечатление на онези, които я виждаха за първи път. Онова, което се изявяваше по този начин като красота, всъщност представляше излъчване на един нежен и покоряващ чар. Трудно бе на човек да му устои. Чарлс изпитваше спрямо нея искрена и дълбока обич, каквато не бе чувствал никога, към която и да било от многобройните си любовници.

Бракът на сестра му с орлеанския херцог Филип щеше положително да му създаде един ценен съюзник във френския двор, защото Менет винаги бе проявявала такова дипломатическо дарование, което би предизвикало възхищение и почитание дори сред най-скептичните държавници. А тя обичаше брат си със страстна преданост, която я караше да поставя винаги неговите интереси пред интересите на Луи XIV. Въпреки това Чарлс се колебаеше.

— Уверена ли сте — попита той, — че желаете да се омъжите за Филип?

Те бяха напуснали банкетната зала и се разхождаха в градината по песъчливите алеи, които разделяха на отделни правоъгълници обградените с плет морави. Въпреки че бе средата на ноември, въздухът бе хладен и розовите храсти се бяха раззеленили напълно. Менет дори не бе се постарала да метне някакъв шал върху своята бална рокля, цялата бродирана със злато.

— О, да, сир, желая това! — отговори тя живо с усмивка.

Той я погледна.

— Обичате ли го?

Чарлс така много желаяше да види сестра си щастлива, че мисълта да се омъжи, както изобщо принцесите, без обич, го смущаваше дълбоко.

— Дали го обичам? — Менет започна да се смее. — Боже мой! Откога любовта представлява нещо в брака? Вие се омъжвате за онзи, който ви подхожда, и ако можете да се понасяте взаимно, това е най-доброто. Ако не... — Тя вдигна рамене, като говореше без ни най-малък съзнателен цинизъм — просто с вроденото благоразумие на парижанка и с добрата воля да приеме света такъв, какъвто е.

— Може би! — каза той. — Въпреки че сте моя сестра и че желая да зная как да постъпя. Обичате ли го?

— Е, добре, честно казано, не знам. Винаги съм играла с него — и сме братовчеди. Намирам, че е мил — и малко го съжалявам. Да, общо взето, възможно е да го обичам. — Тя опипа с ръка прическата си, разчорлена от лекия вятър. — А той от своя страна е влюбен безумно в мене. О! Той твърди, че не ще може да живее, ако не се оженим!

— О! Менет, Менет, колко сте невинна! Филип не е влюбен във вас, той никога не е обичал друг освен себе си. Ако той сега си въобразява, че ви обича, то е, защото вижда, че други правят това, и се надява, че след като се ожени, ще спечели малко от тази обич за себе си. Щом като бъде разочарован, той ще стане ревнив и неприятен. Този Филип е едно лошо разглежено дете, което никога няма да ви направи щастлива.

— Съдите за него твърде строго, сир! — противопостави се тя. — Той е така безобиден. Как! Цялото негово желание се крие в това, да намери някакъв нов начин да сресва косите си или да прикачва

панделките си. Най-сериозните въпроси от негово гледище са въпросите за реда на местата при една церемония или на един банкет.

— Или пък да открие някой красив младеж...

— О, що се отнася до това! — каза Менет със слабо движение на ръката. — Това е твърде обичайно и той ще се промени, когато се оженим.

— А ако не се промени? Мислите ли, че няма нищо лошо в това? Тя внезапно се спря и го изгледа в лицето.

— Но, мили мой!

Гласът ѝ бе пропит с лек укор.

— Вие не говорите сериозно. Дали има нещо? Е, добре, това няма голямо значение, щом като ние имаме деца.

Той свъси вежди.

— Вие не знаете какво приказвате, Менет!

— Да, напълно, мили мой, уверявам ви. И аз също намирам, че хората надценяват любовта. Това е само една част от съществуването, докато има много други неща, които също имат значение.

Тя говореше с вид на тайнственост и светска мъдрост.

— Моя сестричке, колко много неща има да научите!

Той се усмихна, но лицето му имаше нежен и тъжен израз.

— Кажете ми, някой мъж казвал ли ви е някога, че ви обича?

— Не! Тоест не съвсем. О, бях поставяна на няколко пъти в неловка ситуация, но нищо повече — добави тя, като се зачерви и наведе очи.

— Именно това си мислех аз, иначе нямаше да говорите така. — Първото дете на Чарлс бе родено, когато той бе на възрастта на Менет. — Половината от радостите и скърбите на този свят се откриват в леглото. И аз се страхувам, че вие ще намерите само скърби, ако се омъжите за Филип.

Менет смръщи леко вежди и въздъхна тихо.

— Това е може би вярно за мъжете, но не и за жените, уверена съм. Моля ви, позволете ми да се омъжа. Вие знаете колко много иска това мама. А и аз самата го желая. Аз искам да живея във Франция, сир, защото тя е единствената страна, където се чувствам като у дома си. Зная, че Филип съвсем не е свършен. Но това ми е безразлично. Ако живея във Франция ще бъда щастлива.

Коледата беше най-любимият празник в Англия и никъде другаде тя не се празнуваше с толкова голямо въодушевление, както в Уайтхол.

Всяка стая и всяка галерия бяха окичени със самодивски чемшир, кипарис и дафина. Огромни съдове от ковано сребро бяха украсени с гирлянди от бръшлян. Клони от бял хмел висяха по всички полилеи в коридорите. Дворецът кънтеше от звуците на веселата музика, стълбищата бяха изпълнени от тълпа млади мъже и жени, които танцуваха или играеха ден и нощ.

В огромните готварници приготвяха баници с месо, свински глави, поднасяни на огромни златни подноси, цели пауни с разгънати опашки и какво ли не още. В банкетната зала бяха изложени даровете за краля и тази година всеки придворен, който имаше към името си някаква благородническа титла, беше изпратил по един дар, вместо да се оттегли в имението си в провинцията, за да избегне това задължение, както бе обичайно някога.

Внезапно смеховете замлъкнаха, музиката престана да свири, а дамите и господата сякаш стъпваха по-леко, шепнешком. Принцеса Мери бе заболяла от шарка. Тя почина в навечерието на Коледа.

Кралското семейство прекара деня на Коледа в тишина и тъга. След това Хенриета-Мери започна приготовления за завръщането си във Франция. Опасяваше се да остави Менет по-дълго време в Англия, да не би и тя на свой ред да се разболе. От друга страна, тя не намираше друга причина да остане; бе издействала зестра за Менет и щедра пенсия за себе си.

А Бъркли бе признал, че е излъгал, Килигрю и Джърмин сториха същото и Джеймс взе Анна за своя жена. Обаче той бе пренебрегнал да осведоми майка си и тя бе страшно разгневена, когато научи за всичко това. Кралицата майка отказа да разговаря с него било пред хора или насаме и заяви, че ако тази жена влезе в Уайтхол през едната врата, то тя, кралицата, веднага ще излезе през другата.

Но после съвсем внезапно нейното държане се промени напълно: тя съобщи на Джеймс, че щом като той е избрал Анна, то тя е готова да я приеме и поиска той да доведе при нея новата херцогиня. Джеймс почувства голямо облекчение, въпреки че знаеше добре какво бе размекнало така сърцето ѝ. Кардинал Мазарини беше писал на кралицата майка, като ѝ бе заявил открито, че ако тя напусне Англия,

намирайки се в лоши отношения със синовете си, няма да бъде приета добре във Франция. Той се страхуваше да не би крал Чарлс да прекрати пенсията ѝ и той — Мазарини — да бъде принуден да се грижи за нейната издръжка.

В навечерието на заминаването си Хенриета-Мери прие своята снаха в спалнята си в Уайтхол. Такъв бе някога обичаят сред благородничеството, тъй като тази стая винаги бе най-богато обзаведена, като се различаваше от салона само по огромното легло, покрито с балдахин. Приемът бе един от най-многолюдните, понеже Хенриета-Мери бе популярна в двора, и въпреки разпространението на болестта всички любопитстваха да присъстват на срещата между кралицата и херцогинята. Целият двор бе облечен в тъмни дрехи, а повечето скъпоценности с неохота бяха оставени вкъщи. В стаята се носеше дъх на зле измити тела, примесен със силния мирис на серни и селитрови пари, предназначени да дезинфекцират въздуха. Въпреки тези предпазни мерки Хенриета-Мери не пожела да изложи Менет на риск и затова последната отсъстваше.

Кралицата майка бе седнала в голямо кресло от черно кадифе, с хермелинова наметка на раменете и бърбеше весело с група благородници. Кралят бе застанал настрани от нея, едър и красив в пурпурното кадифе на своите кралски траурни дрехи. Присъстващите обаче ставаха все по-нетърпеливи. Встъплението бе твърде дълго, те бързаха да видят началото на представлението.

Изведнъж на вратата настана раздвижване. Бе известно за пристигането на Йоркския херцог и на херцогинята.

Шепот на очакване се разнесе сред множеството и погледите на присъстващите се обърнаха към Хенриета-Мери. Тя остана на мястото си твърде спокойна, като гледаше как синът ѝ и неговата жена се приближаваха, и лека усмивка се изписа върху нейните устни. Никой не би могъл да каже какво мислеше тя. Но Чарлс забеляза, че тя леко потреперваше и че ръката ѝ, чиито вени бяха издути, се беше вкопчила в облегалката на креслото.

„Бедната мама — помисли той. — Колко държи за своята пенсия!“

Анна Хайд беше на двадесет и три години, грозна, с черни коси, голяма уста и изпъкнали очи. Но тя премина стаята под ревнивите и критични погледи, отправила се към свекърва си, за която знаеше, че я

мрази — с вдигната глава, със смело достойнство, което предизвикваше уважение. Със свършена почителност, но без най-малка следа на раболепие тя коленичи, скланяйки глава, в краката на кралицата, докато Джеймс, мърморейки, я представи.

Хеириета-Мери се усмихна изискано и едва докосна с устни челото на своята снаха, сякаш доволна от избора на Джеймс, като че тя го бе направила вместо него. Зад нея стоеше кралят, безучастен, но понеже Анна му отправи един бегъл поглед на признателност, неговите черни очи заблестяха с нещо, което наподобяваше успокояваща, съучастническа усмивка.

VII

На следващия ден от заминаването на лорд Карлтън Амбър се премести в околността на една миля разстояние, в странноприемницата, наречена „Розата и венеца“, във Фетър лейн. Тя не можеше да понася повече стаите, където беше живяла, масата, на която те се бяха хранили, и леглото, на което бяха спали. Гъмбъл, който ѝ отправи съчувствен поглед, камериерката и дори кучето в черно и бяло, с държането си на малко пале, правеха нейното уединение още по-болезнено. Тя искаше да се махне оттам, тъй като държеше да избегне възможността да вижда Алмсбъри или който и да било от неговото обкръжение. Обещанието за приятелство и помощ от страна на графа, ако някога тя би имала нужда от такова, означаваше за нея разврат и мизерия. Тя искаше да бъде оставена на мира.

В продължение на няколко дни тя се затвори в малката стая, която беше наела.

Амбър беше убедена, че с нейния живот бе свършено, че бъдещето ѝ бе празно и безнадеждно. Искеше ѝ се никога да не бе срещала Брус и забравяйки своя личен дял за всички тия неприятности, обвиняваше единствено него. Тя не искаше вече да си спомня за това, до каква степен бе желала да има дете, упрекваше го, задето я бе изоставил сама, бременна, изплашена от мисълта, че плодът, който носеше в себе си, растящ всеки ден, беше неопровержимо доказателство за нейната вина. Ще дойде ден, когато тя не би могла да го скрие; тогава? Беше забравила омразата си към Меригрийн и колко много бе искала да го напусне. Обвиняваше Брус, че я бе довел в този голям град, дето нямаше никакъв приятел и където всяко чуждо лице имаше враждебен вид. Сто пъти тя пожела да се върне у дома, но не можа да се реши. Защото, противно на волята на Сара, която сигурно би я изслушала, тя знаеше, че нейният чичо — повече от вероятно — би я изгонил, щом узнае, че е бременна.

Амбър премисляше тъжно тия неразрешими проблеми. Никога вече тя нямаше да бъде млада, нито весела. И всичко туй заради *него*!

Обаче напук на самата нея — колкото повече времето минаваше — лорд Карлтън губеше своя сатанински вид. Оставайки си все лудетина, тя чувстваше по отношение на него някакъв болезнен копнеж, по-силен от желание. Някакво смесено чувство на страхопочитание, обожествяване и възхищение.

И постепенно колкото дните течаха, толкова желанието ѝ за живот се възвръщаше. Храната ѝ се харесваше. В Лондон имаше толкова нови ястия: отлични сладкиши, маслини, внесени от континента, пармезанско сирене, байонска сланина. Малко по малко тя започваше да се интересува от тайнствените и странни промени в бременното си тяло. Тя дори започна да се грижи за своята външност. Намирайки веднъж страните си небрежно напудрени, тя разтвори всичките си флакончета, докато не постигна резултат, удоволствието от който тя трудно можеше да скрие.

Тя се чувстваше наистина много красива, за да пилее по тоя начин остатъка от своя живот.

Прозорците ѝ гледаха към улицата и кварталът беше доста хубав. Тя прекарваше там все повече и повече време, питайки се къде отиваше онази хубава дама, тъй добре облечена, която излизаше от колата си заобиколена от четирима галантни господата, какво правеше хубавият млад мъж, който вдигаше очи към нея и какво ли мислеше за нея. Лондон си оставаше все така възбуждащ, както и в миналото.

„Но аз ще имам скоро бебе!“

Ето какво променяше всичко. Повече отколкото заминаването на лорд Карлтън.

Все пак тя не можеше да остане постоянно вкъщи. И един хубав ден, около петнадесет дни след заминаването на Брус, тя се облече твърде грижливо и излезе. Нямаше никаква определена цел; искаше просто да напусне стаята си, да поскита из улиците с колата си и да почувства до известна степен, че живее на тоя свят.

Кочияшът, нает от лорд Карлтън, се беше разболял от шарка само три дни след заминаването на негово благородие. Амбър му плати за цяла година и — страхувайки се от заразяване — го уволни, също както и прислужника. Хотелиерът на „Розата“ ѝ беше намерил двама нови прислужници. И както чакаше колата си на прага на странноприемницата, слагайки ръкавиците си, тя не можа да сдържи една усмивка на задоволство, виждайки две млади контета с

напомадени коси да минават пред нея и да се обръщат, за да я изгледат по-добре. Сигурно я бяха взели за високопоставена дама. Изведнъж за нейна голяма изненада тя чу да я извикват на име и се стресна. Обръщайки се бързо, видя една странна на вид жена зад себе си.

— Добър ден, госпожо Сейнт-Клер. О, извинете, не исках да ви плаша, исках просто да ви питам как сте. Аз живея в съседния до вашия апартамент и хотелиерът ми каза, че страдате от пристъп на треска. Имам един разтвор, който при такива случаи действа чудесно...

Тя се усмихваше любезно и наблюдаваше Амбър, като че ли се възхищаваше от красотата и дрехите ѝ. Твърде признателна поради това внимание и доволна, че има някой, с когото да разговаря, Амбър ѝ се поклони леко.

— Много благодаря, госпожо. Но мисля, че треската ми мина.

В този момент колата ѝ дойде и спря до преддверието; прислужникът отвори вратата, свали стъпалото за качване и застана готов да помогне на господарката си да се качи в колата. Амбър се поколеба за момент; двете седмици затворнически живот и внезапният изблик на самолюбие я бяха направили малко стеснителна. Но тя се чувстваше напълно самотна, а тази дама имаше добър, любезен и немного критичен вид. Тя би се страхувала от която и да било измежду ония блестящи млади жени на нейната възраст, с писклив глас, от които се беше възхищавала толкова много и подсъзнателно се бе опитвала да им подражава. Но не намирайки нищо да каже, тя се обърна да поздрави леко и се отпрати към колата си.

— Как! — провикна се жената. — Нима това е гербът на вашето семейство, госпожо?

Тя сочеше герба на Брус, който Амбър не беше накарала да свалят от вратичката.

— Да! — каза Амбър без ни най-малко колебание.

Тя се надяваше, че тази дама не би го познала. В нейните очи всички гербове си приличаха с техните невъзможни лъвове, кучешки глави, щитове и звезди.

— В такъв случай аз познавам много добре вашия баща! Моята лятна къща се намира близо до Пикеринг, в Йоркшир.

— Аз съм от Есекс, госпожо. Близо до Хийтстоун.

Тя започна да изпитва желание да не лъже, защото рискуваше да бъде уловена в престъпление.

— Но да, разбира се, госпожо Сейнт-Клер. Колко съм глупава! Вашият герб е така сходен с този на един от моите съседи... гледайки го от по-близо, аз виждам много добре разликата. Позволете ми да се представя, госпожо. Аз съм госпожа Гудмен.

— Щастлива съм да се запозная с вас, госпожо.

Амбър се поклони, като си мислеше колко изискано и се държеше, следвайки наставленията на своя учител по френски.

— Мога ли да ви придружа донякъде?

— Как? О! Мила, не бих желала да ви причинявам каквото и да е безпокойство. Аз отивам просто да направя малка обиколка на Чейндж.

„Чейндж“ — Амбър знаеше това — беше елегантен булевард, място за срещи на хубави жени с техните любовници, и това ѝ се бе сторило като една напълно определена цел за разходка.

— Аз също отивам там, госпожо. Моля ви, качете се при мене.

Госпожа Гудмен не се остави да я молят и двете се настаниха, разстилайки полите си, размахвайки ветрилата си и разменяйки баналности за горещината на месец септември. Докато колата подскачаше по паветата, Амбър, бързейки въодушевено, съвсем забрави, че бе една изоставена жена, носеща в утробата си незаконно дете.

Сели Гудмен беше доста пълна, с дебели червени ръце и преливащи от пълнота гърди. Цветът на лицето ѝ носеше следи от шарка, ако и да полагаше всички усилия да замаскира това с поставяне дебел пласт розова помада; косите ѝ притежаваха два или три различни оттенъка така, че ставаше ясно, че и в това отношение тя помагаше на природата. Тя твърдеше, че е на двадесет и осем до двадесет и девет години, но очевидно младееше. Нейните тоалети притежаваха един вид повърхностна елегантност, но опитното око веднага различаваше, че те бяха направени от второкачествени материали, от някоя малко известна шивачка, упрек, който можеше еднакво да се отправи към маниерите и личността на тая, която ги носеше. Но тя притежаваше сърдечност, пропита от доброжелателство, което се стори на Амбър същевременно топло и успокояващо.

Госпожа Гудмен беше, както изглеждаше, личност от добро общество, която правеше кратък престой в Лондон, докато нейният

мъж пътуваше в чужбина по работа. Преценявайки Амбър очевидно според акцента, външния ѝ вид, роклите и колата ѝ, тя я бе взела за някоя млада наследница от провинцията, правеща посещение на столицата, а Амбър — доволна от тази си самоличност — се пазеше добре да не разкрие заблудението.

— Боже мой! Мила! — каза госпожа Гудмен. — Съвсем сама ли сте, наистина? Такова хубаво дете като вас! Как! Но в Лондон има толкова порочни мъже, които само чакат такъв случай.

Самата Амбър бе изненадана от бързината на своя отговор.

— О! Аз съм на гости у моята леля, или по-скоро ще трябва да отида у нея, когато се завърне. Тя е още във Франция. Тя е в двора на Нейно величество.

— Ах, да! Разбира се! — съгласи се госпожа Гудмен. — Моят мъж беше също за известно време там. Но кралят предпочете той да се върне тук. А къде живее леля ви, мила моя?

— На Стренд — о! Една много хубава къща!

Алмсбъри я беше завел веднъж там, където се намираше неговото жилище, чиято собственост все още не си бе възвърнал.

— Надявам се, че тя ще се върне скоро; вашите родители сигурно не биха били доволни, ако знаеха, че сте сама в продължение на толкова дълго време, мила. Предполагам, че не сте омъжена.

При тоя въпрос Амбър почувства, че поруменява, и наведе очи към затвореното си ветрило. Но тя бързо намери друг приемлив отговор:

— Не, но скоро ще бъда. Леля ми има някого предвид за мене, мисля, някакъв граф. В момента той пътува, но трябва да се върне почти по същото време, когато ще се върне и тя.

Сетне, като си спомни онова, което Алмсбъри ѝ беше разказал за родителите на Брус, тя добави:

— Майка ми и баща ми са покойници. Баща ми е бил убит в Марстън Мур, а майка е умряла в Париж преди около десет години.

— Бедно мило дете! И вие си нямате никого, нито дори настойник, който да се грижи за вас?

— Леля ми се грижи за мене, когато е тук. Аз живея при друга една леля, откакто тя замина.

Госпожа Гудмен поклати глава и стисна топло ръката на Амбър, която ѝ беше горещо признателна за тази явна симпатия. Тя винаги се

чувстваше нещастна, когато беше сама.

Иксчейндж Роял се намираше на пресечката на Корн Хил и на Трейтнийдъл стрийт, съвсем наблизо до странноприемницата Роял Сарасин. Това беше един четириъгълник, заобикалящ един двор и чиито галерии бяха разделени на малки дюкянчета, собственичките на които бяха млади момичета, непреставаци да канят клиентите:

— Какво ви трябва, господине? От какво се нуждаете, госпожо? Ръкавици, панделки, парфюми?

Млади господа се въртяха наоколо, флиртуваха с продавачките, разглеждаха безгрижно минувачките и им отправяха дръзки закачки. Дворът също беше пълен с търговци, скромно облечени, занимаващи се със своите дела, говорещи за стоки на кредит, за ипотеките и за морски приключения.

Когато заизкачваха стъпалата, Амбър противно на волята си последва примера на Сели Гудмен и сложи маската си. Каква полза да има хубаво лице — си казваше тя, — щом никой няма право да го гледа? И като отметна назад наметалото си, тя разкри тялото си. Но все пак въпреки маската тя видимо привличаше вниманието. Понеже те се разхождаха, като се спираха тук-там, за да разгледат някой чифт ръкавици, няколко бродирани кордели, някоя дантела, при тяхното минаване се разменяха думи на възхищение:

— Хубава е! Много хубава! Бога ми, истина е!

— Тия убийствени очи!

— Най-хубавата девойка, която един мъж може да си пожелае за петнадесет дни!

Амбър започваше да се чувства щастлива и възбудена. Тя хвърляше бегли коси погледи, за да види колко мъже ѝ се удивляват и какви бяха те. Госпожа Гудмен, напротив, беше възприела съвсем друго поведение. Цъкайки с език, тя казваше:

— Господи! Колко по-грубо говорят сега младежите, отколкото по наше време!

Леко смутена, Амбър обърна очи и сви веждите си, за да покаже, че тя също беше недоволна. Но тоя жест не трая дълго, защото беше наполовина опиянена от всичко, което виждаше.

Тя изпитваше желание да купи всичко. Без да съзнава, нейният инстинкт за притежание не беше по-малко силен, и тя се чувстваше толкова богата, че не намираше никаква причина, за да се лиши от тези

свои прищевки. Накрая тя се спря пред едно дюкянче, където стоеше пълничка черноока девойка, заобиколена от множество кафези, позлатени или посребрени, всеки съдържащ по една хубава екзотична птица: канарче, разни видове папагали, докарани от Източноиндийската компания или от някой търговски кораб.

Докато правеше своя избор, неспособна да се реши между едно малко тюркоазносиньо папагалче и една голяма зелена птица с прегракнал глас, тя чу един мъж да казва:

— Честно слово! Тя е чудесна! Коя ли може да бъде?

Амбър хвърли поглед наоколо, за да види кой говореше така за нея, в същия миг другият отвърна:

— Никога не съм я срещал. Прилича ми на някоя провинциална наследница. Дявол да го вземе! Ще се запозная с нея, та каквото ще да става!

При което той излезе напред, свали шапката си и се поклони пред нея.

— Госпожице, позволете ми да ви предложа тази птица, която — осмелявам се да го кажа — е не по-малко прекрасна от вас!

Очарована, Амбър го възнагради с усмивка и се готвеше да направи един реверанс, когато се чу дрезгавият глас на госпожа Гудмен:

— Как смееете, господине, да закачате една дама от доброто общество? Отивайте си, докато не съм повикала някой стражар, за да ви накаже за вашето нахалство.

Изненадан, кавалерът повдигна вежди и се поколеба за минута. Но госпожа Гудмен го изгледа с такъв властен вид, че накрая той се поклони церемониално пред бедната разочарована Амбър и се върна при своя приятел. Като се отдалечаваха, тя чу подигравателните думи:

— Така си и мислех. Една стара посредница със своето протеже. Както се вижда, тя се надява да я запази за някой стар херцог, болен от подагра.

Амбър разбра тогава, че беше показала прекалена готовност, и подхвърли с малко разсеян вид:

— Боже мой! Струва ми се да съм виждала тоя младеж веднъж у моята леля!

Като прибра около себе си гънките на наметалото си, тя се зае с избора на своята птица, без повече да обръща внимание на това, което

ставаше вѣн от магазина.

Тя плати малкото тюркоазносино папагалче ѝ позлатения му кафез с една монета, извадена наслуки от маншона ѝ. Още веднѣж госпожа Гудмен ѝ се притече на помощ. Понеже тя вземаше обратно своята монета, Сели спря рѣката ѝ.

— Почакайте, мила моя! Мисля, че не ви достига още един шилинг.

Извинявайки се за грешката си, продавачката леко се усмихна. Госпожа Гудмен я изгледа сериозно и последвана от Амбър се качи в колата.

Докато пътуваха обратно, госпожа Гудмен се бе заела да обърне вниманието на приятелката си върху опасностите, които грозят една млада и хубава жена, несвикнала на градския живот. Времената са трудни — добави тя — и една добродетелна жена трябва не само да запази своята почтеност, но още и да се предпазва от вѣншни увлечения.

Амбър се съгласи тържествено с нея, чувствайки се виновна и питайки се с безпокойство дали нейният начин на държане не беше възбудил подозрение у строгата госпожа Гудмен. Изведнѣж колата спря и навеждайки се от вратичката, девойката нададе вик на ужас. Пред нея се влачеше с мѣка една жена, почти гола до кръста, с разчорлени коси, потрѣпваща и залитаща всеки път, когато мѣжът, който вървеше след нея, ѝ нанасяше удари с камшик. Голяма тѣлпа следваше това печално шествие — уличници, възрастни мѣже и жени, които се държаха подигравателно и презрително.

— О! Вижте тази жена! Бият я!

Сели Гудмен хвърли един поглед и се обърна съвършено спокойна:

— Не разточителствайте с вашите чувства на симпатия, мила! Нещастно създание! Трябва да е родила някое незаконно дете. Това е обичайното наказание — напълно заслужено — за тия лоши жени!

Слисана, Амбър не можеше да откъсне очите си от това зрелище.

Гърбът на нещастницата беше набразден от дълги кървави следи. Затваряйки очи, Амбър изведнѣж се почувства зле, за малко да припадне. Единствено страхът да не би госпожа Гудмен да забележи нещо я накара да се съвземе. Но радостта ѝ беше преминала и тя

стоеше съзнаваща повече от всеки друг път престъплението, което бе извършила, престъпление, което заслужаваше наказание.

„О, господи! — си помисли тя с отчаяние. — Това би могло да се случи и с мен. Това ще се случи и с мен.“

На другата сутрин по къщна роба Амбър ядеше от една чиния желе от френско грозде — което би трябвало да облекчи малко гаденето в стомаха ѝ, — когато чу да се тропа на вратата и долови веселия глас на госпожа Гудмен. Тя бързо пхна чинията под кревата и изтича да отвори.

— Току-що оправях косите си...

Госпожа Гудмен я последва пред тоалетната масичка.

— Оставете да ви помогна, скъпа. Камериерката ви отиде ли си?

— Да, трябваше да я изпратя. Очаква дете! — Това бе единственото оправдание, което ѝ хрумна.

Госпожа Гудмен поклати глава.

— Какви отвратителни времена! Но, господи, как карате, мила моя, без прислуга?

Амбър сви вежди.

— Не зная. Но леля ми ги има с дузини!

— Разбира се, мила! Но до завръщането ѝ... Господи! Една дама не може да живее без камериерка.

— Не! — съгласи се Амбър. — Зная добре това. Но къде да я намеря? Никога не съм била в Лондон. А сама жена не трябва да се доверява на чужденци — добави тя смирено.

— Разбира се, мила, вие сте млада жена, твърде умна, за да ги познава. Но аз бих могла да ви помогна. Една много добра моя приятелка тъкмо ще се връща в своето имение и е освободила някои от прислужниците си. Имам предвид една от тях — млада, скромна, много опитна. Ако тя не си е намерила още другаде място, бих могла да ви я изпратя.

Амбър прие и девойчето дойде да се представи след един час — беше дребна на ръст с незабележително лице, облечена в тъмносиня рокля, доста чиста, с ослепително бяла престилка, с големи бели маншети и малко боне, което покриваше косите ѝ, грижливо навити на кок върху тила ѝ. Навела скромно очи, тя направи реверанс; говореше с приятен глас, който предразполагаше. Името ѝ беше Хонър Милс;

Амбър я ангажира веднага срещу две лири на година, жилище, храна и облекло.

Тя се чувстваше като истинска дама, имайки на разположение камериерка, която да ѝ реше косите, да ѝ приготвя тоалетите, да ѝ прави компания и да я следва на няколко крачки разстояние, когато излизаше. Присъствието на тая девойка ѝ се нравеше. Хонър беше спокойна, добре възпитана, винаги чиста и грижлива, чудесно обкръжение за господарката ѝ, от което тя като че искрено се възхищаваше.

Но все пак Амбър си спомняше за препоръките на лорд Карлтън: да крие грижливо парите си и да не доверява никому личните си тайни. Макар да не беше занесла петстотинте лири на Шедрак Нюболд, никога по-рано не беше чула да се говори за златар, а и не ѝ беше приятно да предоставя богатството си в чужди ръце. Смяташе се твърде способна да го управлява сама. Както и не желаше да отиде да говори с двете жени, за които Брус ѝ бе говорил.

Амбър и госпожа Гудмен станаха близки приятелки. Те обядваха заедно у едната или у другата, правеха разходка с кола из Хайд парк или по Мол, но без да слизат, купуваха дреболии в Роял Иксчейндж или в склада на Източноиндийската компания. Един път Амбър предложи да отидат на театър, но госпожа Гудмен ѝ наговори такива лоши неща за репутацията на тия места, че тя не посмя да настоява.

Мъжът на госпожа Гудмен беше принуден да продължи своя престой в чужбина, тъй като работите му не вървяха особено добре. Амбър от своя страна заяви, че е получила писмо от леля си, в което казвала, че не можела да напусне Франция по-рано от седмица-две. Ако се наложеше, тя би намерила и друго някакво извинение до изтичането на това време. Защото Амбър беше убедена, че хората имат по-добро мнение за човек, ако той се старее да се покаже повече от това, което е в действителност.

Те вече се познаваха от петнадесет дни, когато госпожа Гудмен заговори за своя племенник. Връщайки се от църква — това беше един неделен ден, — те бяха в стаята на Амбър, ядяха скариди от една чиния и ги поливаха с рейнско вино. Въръжена с една духалка, Хонър се мъчеше да поддържа огъня, защото времето беше внезапно застудяло и над града се бе спуснала гъста мъгла.

— Честна дума! — каза госпожа Гудмен, без да повдига очи, съсредоточена в яденето. — Омръзна ми да слушам моя глупав млад племенник да бълнува за вас. Той се кълне, че сте най-хубавата жена, която бил срещал досега.

Дъвчейки скариди, Амбър ѝ отправи бърз поглед.

— Кога ме е видял той?

Тя не бе се запознавала с никакъв младеж, макар и да не ѝ липсваха подобни случаи. Беше убедена, че не би могла вече никога да обича, но все пак имаше нужда от мъжко общество. Да си заедно с жена е скучно и блудкаво като чаша с вода.

— Вчера, когато бяхте слезли от колата на двора, помислих, че тоя младок ще падне от прозореца, толкова много се беше навел. Но аз му казах, че вие сте обещана на някакъв граф.

Усмивката на Амбър изчезна.

— О, не трябваше да правите това.

— Защо?

Госпожа Гудмен се беше нахвърлила на един френски сладкиш, ароматизиран с розова вода и целият гарниран с бадеми.

— Но той е все пак ваш племенник. Вие сте тъй добра към мене, госпожо, и ако вашият племенник желае да се запознае с мене, разбира се! Не виждам какво лошо всъщност би имало в това.

Люк Чанъл щеше наистина тая вечер да дойде да види леля си и госпожа Гудмен обеща да го доведе. Той се връща от пътуване, обясни тя, и заминава за Девъншир. Твърде възбудена, обхваната от желание да се представи в благоприятна светлина, Амбър смени роклята и накара Хонър да ѝ направи нова прическа. Тя не очакваше да намери мъж като лорд Карлтън, защото той нямаше равен на себе си в Лондон, но възможността да види един младеж, може би да пофлиртува малко, да прочете възхищение в очите му ѝ действаше като силен стимулатор.

Но Люк Чанъл я разочарова.

Малко по-висок от нея, той беше пълен и набит, с широко плоско лице и чип нос; двата му предни зъба бяха счупени и лек зеленикав пласт покриваше повърхността на венците му. При все това беше добре облечен, маниерите му бяха уверени и изглеждаше напълно в нейна власт. Постоянно се хилеше, без да я изпуска от очи, и от време на време изглеждаше толкова унесен, че губеше мисълта си.

Подобно на много млади хора, ходили в чужбина; той беше донесъл от пътешествията си множество жаргонни френски изрази и всяка негова втора дума беше „по дяволите“ и „дявол да го вземе“. Той й разказа, че Лувърът е много по-голям, отколкото Уайтхол, че във Венеция проститутките ходели из улиците с разголени гърди и че германците пиели повече от англичаните. Преди да си отиде, той покани Амбър и леля си на обяд за другия ден в Мълбери Гардън и тя прие поканата с усмивка и реверанс.

Едва затворила вратата, Хонър запита:

— Наистина, бива си го младия човек, нали? Госпожо, какво мислите за него?

Но Амбър се чувстваше внезапно уморена и обезсърчена. Без охота тя сви рамене.

— Ами нищо особено!

И изведнъж в нея се надигна всичко: разочарованията, самотата, силното желание да види отново Брус, отчаяното положение, което я измъчваше. Тя се хвърли на леглото обляна в сълзи. Чувствайки товара на своята бременност, на нея й се струваше, че е заключена в някакъв затвор без изход и заплашена от някакво непознато чудовище.

„О! Какво да правя? Какво ще правя? — мислеше тя в своето отчаяние. — То расте, расте, расте в мене! Не мога да го спра! Става все по-голямо и по-голямо, ще се надуя като препарирана жаба, докато всички видят... О! Бих искала да умра!“

VIII

Амбър и Люк Чанъл се венчаха към средата на октомври, три седмици след тяхната първа среща, в старата църква на енорията, към която се числеше странноприемницата „Роза и корона“. Според обичая Амбър купи брачните халки, като избра за себе си една много красива, украсена с диаманти, поръча на бижутера да изпрати сметката. От известно време тя постъпваше именно така, първо, че бе по-лесно, и, второ, обстоятелството, че тя не разпознаваше стойностите на отделните монети, се оказа сериозен неин недостатък.

Амбър се беше омъжила за Люк без голямо въодушевление. Тя го смяташе за един от най-малко пленителните мъже, които беше виждала, и единствено съзнанието — винаги болезнено — за положението ѝ я караше да гледа на него като на възможен съпруг. Основното му качество — в нейните очи — беше горещото му възхищение от нея.

Но още на другия ден след женитбата тя разбра, че се бе измамила.

Неговите прекалено любезни и нежни обноски постепенно изчезнаха; той стана дързък, груб, самовластен. Неговата простащина я дразнеше и отвращаваше, той не ѝ позволяваше да се уедини, влизаше при нея по всяко време на денонощието. Още от първия ден отсъстваше през по-голямата част от деня, непрекъснато пиеше, искаше остатъка от парите ѝ и даваше доказателства за своя отворителен характер без най-малкото предизвикателство.

Работите на господин Гудмен продължаваха да бъдат объркани и той ставаше една фигура почти също така мъглява, както лелята на Амбър, тъй че двете жени се отрупваха с извинения всеки път, когато новият срок изтичаше. Наскоро след женитбата двете жилища бяха събрани в едно и Сели заемаше ветрилата, ръкавиците и бижутата на Амбър, опитвайки напразно да надене и роклите ѝ. Амбър започна да си дава сметка, че е уловена като в капан от лелята и племенника, без да разбира добре как е станало това.

Хонър си оставаше също така спокойна и безлична, както в миналото, но по-небрежна. Амбър постоянно ѝ повтаряше да обува обувките си и да не излиза навън с мръсна престилка. Когато Люк беше там, тя втренчваше поглед в него с някакъв овчи възторг, което вбесяваше Амбър, а когато се връщаше пиян, му чистеше дрехите, събличаше го и го слагаше да спи. Такива действия бяха обичайни за слугите, но Хонър ги изпълняваше с почти съпружеска преданост. Люк не ѝ беше никак признателен, крещеше след нея, дори я блъскаше, когато беше в лошо настроение, и фамилиарничеше с нея в присъствието на самата Амбър.

Те бяха женени едва от две седмици, когато един ден, влизайки ненадейно, Амбър изненада Хонър и Люк в леглото. Изумена и отвратена, тя остана за момент неподвижна, с уста и очи широко отворени, след това блъсна вратата. Люк скочи от леглото, а Хонър разтреперана изтича в стаята на Сели.

Люк викна на жена си:

— За какъв дявол влязохте?

Тя беше готова да се разплаче не защото видяното ѝ причини някаква мъка, а защото се чувстваше нервна и смутена.

— Как бих могла да зная?

Без да ѝ отговори, той облече дрехите си, пристегна шпагата си, нахлупи шапката на главата си и излезе от стаята, блъскайки силно вратата. Амбър го проследи момент с очи, после отиде да потърси Хонър. Тя беше в стаята на Сели, сгушена в един ъгъл, разплакана, закрила лице с ръце, сякаш се пазеше от нещо. Един господар или господарка имаха право да набият неверните слуги и очевидно тя очакваше наказание.

— Млъкнете! — извика Амбър. — Нямам намерение да ви бия. — Хвърли ѝ една монета. — Дръжте! Ще ви давам по толкова всеки път, когато спите с него. Тогава може би ще ме остави на мира — мърмореше тя, прибирайки полите си.

Но отвращението, което Амбър изпитваше към своя съпруг, не беше единствената ѝ грижа. И двамата, леля му и той, харчеха много пари — почти всеки ден пристигаха нови пакети за единия или другия, но те не плащаха нищо. Един ден, когато излизаше да прави покупки с госпожа Гудмен, Амбър повдигна този въпрос.

— Кога най-сетне ще изпратят малко пари на Люк? Всеки път, щом иска да яде в кръчмата или да отиде на театър, иска от мен джобни пари.

Сели започна да се смее и се загледа встрани, наблюдавайки тълпата.

— Вижте, мила, оная рокля от жълт сатен. Имам желание да си поръчам подобна. Впрочем какво казахте? А, да! Парите на Люк! Разбира се, мила, искахме да не ви говорим за това, но понеже вие държите: бащата на Люк е ядосан, че той се бил оженил без негово позволение. Нещастният Люк — оженил се по любов, а сега ето го лишен от средства за прехрана! Но, мила, с *вашето* богатство вие двамата няма да имате никакви проблеми.

И тя отпрати към Амбър ласкава усмивка: погледът ѝ беше твърд и изпитателен.

Амбър я изгледа слисана. Люк без пари, двамата принудени да живеят с нейните петстотин лири! Тя започна да си дава сметка, че петстотин лири не са неизчерпаемо богатство, както си беше въобразила в началото, особено при тоя начин на живот, който водеха сега.

— Но за какъв дявол баща му отказва да го поддържа?

Въпросът беше зададен като упрек, защото със Сели не бяха вече тъй учтиви една към друга и на няколко пъти бяха на границата на кавгата.

— Боже мой, мила, не съм казвала подобно нещо. Но неговият баща имаше друга жена предвид. Почакайте да ви види. Той бързо ще промени мнението си, уверена съм. Но, мила, понеже стана дума, тия хиляда лири, които бяхте поискали от пълномощника на леля ви, не се ли забавиха малко?

Гласът на Сели беше мазен, по същия начин молеше Люк да овладее лошото си настроение или да не къса картите след някой лош ход.

Амбър се намръщи и отвърна със сърдит глас:

— Възможно е пълномощникът да не иска да ги изпрати сега, когато вече съм омъжена.

Малко по малко нейните спестявания се топяха. За джобните пари на Люк, за приумиците на госпожа Гудмен, които тя обещаваше

да върне, когато мъжът ѝ си дойде, или за сметките, които пристигаха няколко месеца, след като покупката бе направена.

Какво ще правя, когато парите се свършат — питаше се тя отчаяно. И потисната от страх и лоши предчувствия, започваше да плаче. Беше проляла повече сълзи от заминаването на лорд Карлтън, отколкото през цялата останала част на живота си. Щом Люк започнеше да се гневи, ако перачката не му върнеше ризите в желаното време или най-малкото затруднение ставаше причина за плач. Понякога тя плачеше кротко, тъжно, а друг път сълзите течаха обилно като проливен пролетен дъжд. Животът не беше вече весел и предизвикателен, а празен и лишен от надежди.

Не ѝ оставаше нищо! Бебето ще се роди, ще бъде последвано и от други с течение на годините. Без пари, с груб мъж и много работа хубостта ѝ ще повехне бързо. А годините ще се изнижат!

Понякога Амбър се събуждаше нощем с чувството, че се бори в някаква жива мрежа. Изправяше се в леглото си — ужасена, затаила дъх, спомняше си тогава за Люк — изтегнат до нея, заел три четвърти от леглото, и обземащата я омраза предизвикваше у нея желание да го удуши с двете си ръце. Наблюдаваше го, мислейки за радостта, която би изпитала да го намушка с нож, да го види прикован на леглото, облян в кръв. И се питаше дали би имала смелост да го отрови, но се страхуваше, че ще бъде разкрита. А жена, виновна за убийството на своя съпруг, биваше изгаряна жива.

До тоя момент никой не си бе дал вид, че е забелязал нейната бременност, независимо че бяха минали вече пет месеца. Многобройните фусти и надиплени рокли ѝ даваха възможност да прикрива издутия си корем. Гледаше да се облича или когато в стаята нямаше никой, или пък обърната с гръб. Нощно време свещите биваха винаги угасявани заради Хонър, която спеше в същата стая върху малко походно легло, което през деня прибираха под голямото. Но те не можеха да не разберат скоро за детето и тя много добре знаеше, че няма да бъде в състояние да ги убеди, че детето беше от Люк. Нямаше представа какво щеше да прави тогава.

От време на време Амбър сменяше мястото, където криеше парите си, като оставяше по няколко монети само на предполагаемото място, и се радваше на хитрината си. Но един ден, когато отиде при скривалището си, кесията я нямаше.

Беше я закачила на гвоздей, забит зад тежкия дъбов шкаф, поставен до стената, който не се местеше. Надавайки сподавен вик, тя приклепна да види дали кесията не беше паднала на земята. Изведнъж Амбър се почувства изплашена и й прилоша. Обръщайки се, тя повика Хонър, която се намираше в съседната стая; младото момиче дойде тичешком и се спря изведнъж, като видя господарката си да рови под шкафа.

— Да, госпожо?

— Местили ли сте този шкаф?

— Не, госпожо!

Амбър имаше впечатлението, че слугинята лъже, но си каза, че във всеки случай тя сигурно е действала по нареждане на Люк. Амбър се изправи с мъка, обезсърчена, не по-малко изненадана, отколкото очакваше да бъде, и се отправи към вратата, където шивачът чакаше със сметка в ръка. Той бе учтив впрочем, когато му каза, че не разполага с пари вкъщи, и заяви, че пак ще дойде. Господин Чанъл бе отличен клиент и той нямаше ни най-малко намерение да влиза в пререкания.

Люк се върна доста късно много пиан, за да може да се разговаря с него, и на Амбър не й оставаше друго, освен да чака до другия ден сутринта. Когато се пробуди, стаята беше празна и вратата, която водеше в апартамента на Сели, заключена. Но тя долови някакъв шепот. Скочи бързо от леглото и започна да облича ризата си, когато Люк неочаквано влезе. Грабна бързо фустата си, но той прекоси стаята с две крачки, хвана я за ръката и хвърли фустата ѝ настрана.

— Не бързай толкова. Един мъж, струва ми се, има право да вижда от време на време жена си!

Той огледа издутия корем.

— Вие сте прекалено скромна — продължи той бавно, със зъл поглед — за една кучка, бременна в третия месец в момента на женитбата си!

Амбър удържа погледа му. Очите ѝ бяха студени и непроницаеми. Всичкото безпокойство и всичката нерешителност я бяха напуснали. Тя чувстваше само горчива и презрителна омраза, толкова силна, че изместваше всяко друго чувство.

— За това ли се омъжи за мене, развратнице? За да дадеш име на своето копеле.

Амбър го удари с всички сила по лицето. Но преди да успее да реагира, той я хвана за косите и я разтърси, а с другата ръка ѝ зашлеви силен плесник. Ужасена, съзряла убийство в очите му, Амбър нададе силен вик и Сели се втурна в стаята, като ругаеше своя племенник.

— Люк, Люк! Глупак такъв, ще развалиш всичко! Стига!

И тя се притече на помощ на Амбър, която беше клекнала и не се бореше от страх да не повреди детето. Но той удряше слепешката където свареше, ругаейки през зъби, пребледнял от гняв, с изкривено от злоба лице. Накрая Сели успя да го отстрани, оставяйки Амбър просната на земята, стенеща, повръщаща, почти изпаднала в нервна криза.

— О! Дявол ви взел, Люк! — крещеше Сели. — Вашият отвратителен характер ще разори всички ни!

Без да я слуша, той ревеше, запътвайки се отново към Амбър:

— Следващия път не ще ми се измъкнеш тъй леко, безсрамнице. Ще ти счупя врата.

И Люк ѝ нанесе още един удар. Със затворени очи Амбър изпъшка, като пазеше корема си с двете ръце, а той излезе от стаята, блъсвайки силно вратата зад себе си.

Двете жени се приближиха бързо към Амбър и я сложиха в леглото. Тя продължи още няколко минути да ридае, да трепери с цялото си тяло повече от яд, омраза и унижение, отколкото от болка. Седнала на леглото, Сели я милваше по ръцете, говореше ѝ с успокояващ глас, докато Хонър я наблюдаваше с някакво вцепенение, изпълнено със симпатия.

Идвайки на себе си, Амбър почувства леки движения и като постави ръка на корема си, усети как детето ритна.

— О! — извика тя извън себе си. — Ако изгубя моето дете, заклевам се, че ще направя всичко, за да увисне този негодник на бесилката в Тибърн Хил!

Тъй като често едва ли не се надяваше една такава случка да доведе до помятане, сега изведнъж разбра до каква степен желае това дете, защото то беше всичко, което ѝ оставаше от лорд Карлтън.

— Господи, мила! Какво говорите? — се провикна Сели.

Тя изпрати Хонър при аптекаря да потърси лекарство срещу помятане и поръча някакъв разтвор от треви, които прислужницата донесе. Амбър изгълта вонящата отвара, запушвайки нос и кривейки

лице. Денят измина без обезпокоителни признаци и Амбър започна да се чувства по-добре. Макар и цялата в синини, тя не бе сериозно наранена. Но мислеше само за Люк Чанъл и за омразата си към него. Твърдо беше решена веднага щом намери парите си, да го напусне, да отиде от Лондон в някой друг град, да се скрие. В продължение на много часове тя остана в това положение — изтегната, със затворени очи, кроейки планове.

Сели й засвидетелства повече грижи от когато и да било и дори когато Амбър си даваше вид, че спи, тя й задаваше въпроси, поднасяше й нещо за ядене, убеждаваше я, че би било по-добре, ако поседне. Най-после Амбър отстъпи с мъчителна въздишка и те двете изиграха една игра на карти.

— Бедният Люк! — каза Сели след няколко минути. — Боя се нещастното момче да не е наследило епилептичните припадъци на своя баща. Вярвайте ми, виждала съм Уолтър Чанъл с пяна на устата да стои вцепенен в продължение на няколко минути. Но щом кризата отминеше, той ставаше най-очарователното момче на света, точно като Люк.

Амбър отправи скептичен поглед към Сели, хвърли дамата си и спечели играта.

— Като Люк? — повтори тя. — Съжалявам много заради лейди Чанъл.

Сели стисна устни.

— Дявол да го вземе, мила! Вие пък да не искате един мъж да бъде очарован от това, че жена му е забременяла от другиго? А вие знаете... — тя хвърли една карта, събра останалите, като ги нареди по края на масата, погледна Амбър в лицето, — изглежда почти сигурно, че вие сте знаели за своето положение още преди женитбата.

Амбър се усмихна лукаво.

— О, наистина ли?

Внезапно очите й проблеснаха и тя рече:

— Та заради какво друго бих се омъжила за този простак с мръсни зъби?

Сели я погледна, въздъхна дълбоко и започна да разбърква картите. След това ги раздаде и двете играха известно време мълчаливо.

Амбър каза:

— Изчезна ми кесия с доста голяма сума. Беше закачена на един гвоздей зад този шкаф: някой я е откраднал.

— Откраднал! Крадци тук! Боже мой!

— Аз мисля, че е Люк!

— Люк? Той, крадец? Малката ми, какво говорите? В цял Лондон няма по-честен човек от племенника ми. Във всеки случай, мила, как би могъл да ви окраде! Парите на една жена принадлежат на съпруга ѝ. Аз съм учудена, мила моя, казвам ви го направо, че вие сте крили по тоя начин няколко мизерни лири. И то от него!

— Няколко мизерни лири! Това не бяха няколко мизерни лири. То беше всичко, което притежавах на света!

Сели я погледна мигновено.

— Всичко, което сте притежавали? Но вашето наследство? Онези пет хиляди лири.

Тя я изгледа със строги, присвити очи; всичкото добро настроение беше изчезнало от лицето ѝ.

— Ами неговото наследство?

Сели бе запазила самообладание.

— Аз вече ви обясних, мила, и както разбирам, вие сте лъгали моя племенник, карайки го да вярва, че сте богата, когато всъщност вашето богатство се е състояло само от петстотин лири.

С рязко движение Амбър разпиля картите из стаята и бутна масата.

— Мислете каквото искате, все ми е едно! Този негодник е откраднал парите ми и аз ще го предам на полицията.

Сели стана, като си придаваше вид на човек с оскърбено достойнство, и се оттегли в стаята си, където прекара целия ден. Хонър остана при господарката си. Залови се за работата си, донесе в едно блюдо обяда на Амбър, среса ѝ косите и ѝ донесе на леглото съд с топла вода, за да измие ръцете си и изчисти зъбите си. Тя изслуша, без да коментира, но със симпатия, оплакванията на Амбър по отношение на мъжа си и неговата леля и не изглеждаше никак изненадана, когато нейната господарка ѝ довери своето намерение да ги напусне, щом бъде обезщетена заради парите си.

Без да иска, Амбър заспа преди връщането на Люк. Тя се пробуди точно посред нощ и долови гласове в съседната стая — неговия и тоя на Сели. Независимо че почака известно време

обхваната от студен гняв, вратата остана затворена. Малко по малко гласовете затихнаха и тя отново заспа.

На другата сутрин, когато се събуди, в камината пламтеше голям огън, стаята имаше странно приветлив и уютен вид. Тананикайки, Сели подреждаше зелени клончета в една ваза. Хонър бършеше прахта от мебелите с повече старание от друг път. А Люк, който връзваше връзката си пред огледалото, се оглеждаше със задоволство.

В момента, в който дръпна завесите на леглото, Сели я забеляза:

— Добър ден, мила! — провикна се тя сърдечно. И като прекоси бързо стаята, отиде да целуне Амбър, без да си даде вид, че забелязва намръщеното ѝ лице. — Надявам се, че сте спали добре? Люк спа в моята стая на съгваемото легло, за да не ви безпокои.

Както никога тъй любезна, тя се обърна към своя племенник с широка усмивка: като майка, която иска да изтъкне стойността на сина си пред чужди хора, и добави:

— Нали, Люк?

Люк отвърна със същата усмивка, както по време на годежа им. Облегната на единия си лакът, Амбър го наблюдаваше с намръщен вид. Беше твърдо решена да си възвърне парите, но видът на нейния мъж я възмущаваше до такава степен, че губеше всякакво хладнокръвие. Той се приближи до нея, кривейки в усмивка лицето си, докато тя го наблюдаваше с мрачно отвращение.

— Познайте какво ви нося?

Той беше извадил нещо от джоба си и държеше едната си ръка зад гърба.

— Не зная и не ме интересува! Махайте се! — извика Амбър, когато той се наведе да я целуне, и скри главата си под завивките.

Люк я изгледа със зъл поглед, но Сели го побутна леко с лакът. Като седна върху леглото, той се помъчи да я докосне с ръка.

— Вижте, момичето ми, какъв прекрасен подарък. Хайде, скъпа! Не бива да се сърдите на бедния Люк.

Тя го чу да отваря една кутия за скъпоценности и да подрънква нещо, което приличаше на бижу. Любопитна, тя погледна с едното си око над завивките. С вид на съблазнител, той ѝ подаде една гривна, украсена с няколко диаманта, един рубин и няколко висулки. Люк продължи с убедителен тон, докато тя гледаше скъпоценната вещ:

— Повярвайте, мила, съжалявам за онова, което стана вчера. Наистина понякога не мога да се владея. Моят беден стар баща също е жертва на такива припадъци. Ето, позволете ми да я поставя на ръката ви...

Гривната беше много хубава и Амбър най-сетне му разреши да я закопчае на ръката ѝ. Тя знаеше, че беше по-добре да поддържа у него увереността, че го обича, иначе никога не би получила парите си. Остави се също така да бъде целуната и дори се изкикоти от удоволствие. Изпитваше към него такова презрение, че никак не ѝ беше мъчно да го изиграе. Най-сетне тя стана, облече се и Люк я убеди да се разходят в Панкрас, както и да обядват в някаква прелестна малка странноприемница, която знаел. Продължаваше да я уверява колко много съжалявал за случилото се и колко много я обичал. Амбър прие. Тя облече наметката си, остави по негов съвет гривната вкъщи и двамата излязоха.

Панкрас — мъничко селце на северозапад — се намиреше в околността на две мили от „Роза и корона“, което правеше около три четвърти час с кола. Но те едва бяха стигнали Хай Холбърн, когато започна да вали дъжд и за по-малко от петнадесет минути пътищата се разкаляха. Два или три пъти колелетата затъваха в калта; кочияшът и момчето прислужник трябваше да ги освобождават с помощта на железен лост, какъвто имаше за тая цел всеки екипаж.

На Амбър, раздрусвана и подмятана насам-натам, пътят се стори безкраен и вече съжаляваше, че не си бе останала вкъщи. Люк, напротив, беше твърде весел и бърлив и тя се мъчеше да си даде вид, че се забавлява заедно с него. Ръцете му непрекъснато се плъзгаха нагоре-надолу по тялото ѝ и той настояваше тя да откликне на усилията му. Амбър го отблъскваше със смях, обръщайки внимание върху опасността от преобръщане на каретата. Гостилницата ѝ се стори грозна и мръсна, а стаята, в която бяха въведени, беше студена и миришеше на застояло. Собственикът запали огън, а Люк слезе с него, за да поръча яденето, докато Амбър беше останала на прозореца, гледайки как вали. Яденето беше лошо: сварено телешко, едва затоплено, варен зеленчук и варена сланина. Амбър, отвратена, едва можа да преглътне една хапка, но Люк, който никога не се гнусеше, лакомо се натъпка и две мазни вадички се стекоха от двете страни на устата му. Той ядеше шумно, чистеше зъбите си с нокти и плюеше по

земята, докато Амбър, станала по-чувствителна поради своето положение, имаше чувството, че всеки момент ще повърне.

Едва свършил да яде, започна да я притиска към себе си, мъчейки се да разкопчае дрехите ѝ. Внезапно на вратата се почука и собственикът го повика. Без да каже дума, той я остави и излезе.

Амбър остана за момент изненадана и облекчена, питайки се какво може да има. Изведнъж се обля в сълзи, сълзи на гняв, самота и отвращение. „Не искам повече да ме докосва! — помисли тя. — Не! По-добре да ме убие!“ И както се обърна настрана, заплака в очакване да се върне.

Тя чака дълго. Най-после стана, наплиска лицето си със студена вода и оправя прическата си. Питаше се къде ли е отишъл, без в действителност много да я е грижа за него. Защото, щом се върне, ще се приберат вкъщи и тя ще прекара останалата част от деня в бърбрене със Сели или — ако Люк останеше при нея — в игра на омбра^[1] или на пикет, уверена, че ще загуби, защото и двамата шмекеруваха, без да може да разбере как.

Чакайки, тя започна да се безпокои. Някакво чувство на недоверие се породило у нея. Дали не беше взел колата, оставяйки я да се върне сама? Такова отмъщение ѝ се виждаше добро, макар да нямаше никакви пари у себе си. Вземайки ветрилото, маншона и маската си, тя се загърна с наметката от черно кадифе и слезе в гостилницата. Собственикът беше на тезгяха, разговаряйки с един изкалян странник; двамата мъже пушеха лулите си и пиеха бира.

— Къде е мъжът ми? — запита тя, като продължаваше да слиза по стълбата.

Те вдигнаха очи към нея.

— Вашият мъж ли? — повтори собственикът.

— Разбира се! Господинът, с когото дойдох? — извиха тя нетърпеливо, отправяйки се към тезгяха. — Къде е той?

— Но той си замина, госпожо. Каза ми, че вие сте дама, която искала да избяга с него, и ми поръча да го повикам в един и половина. Той замина веднага с колата, каза, че вие ще заплатите сметката — добави с многозначителен тон собственикът.

Изумена, Амбър го изгледа, а после се затича към вратата! Вярно беше. Колата я нямаше. Тя се върна раздразнена и притеснена.

— Трябва да се върна в Лондон. Как мога да направя това? Има ли тук станция за наемане коли?

— Не, госпожо. Тук спират много рядко. Яденето струва десет шилинга, стаята също. Всичко една лира, госпожо. — И той протегна ръка.

— Една лира? Но аз нямам. Нямам нито пени. Ах, какъв негодник!

Струваше й се, че никой никога не бе имал толкова несполуки, нито бе страдал колкото тя, откакто бе в Лондон.

— Как мога да се върна? — запита тя отново с отчаян глас.

Наистина, не можеше да тръгне пеш при тоя дъжд и кал.

Собственикът замълча за момент, огледа я и реши в нейна полза, имайки предвид изисканите й дрехи.

— Добре, госпожо, изглеждате ми почтена. Аз имам кон и моят син ще ви покаже пътя, ако заплатите пътя и уредите сметката, когато се върнете?

Амбър прие и тръгнаха със сина на собственика — четиринадесетгодишно момче, две мършави дребни кончета, които упорито отказваха да вървят в тръс. Яздеха мълчаливо. Амбър стискаше зъби поради бременността и залепналите по нея мокри дрехи. Гнетеше я мисълта за Люк Чанъл. Колкото повече времето минаваше, толкова нейният корем й причиняваше болка и толкова повече нещо я пронизваше и ненавиждаше Люк. Заканваше се да го убие за онова, което й бе причинил, та ако ще да бъде изгорена жива.

Когато пристигнаха в града, улиците бяха почти пуссти. Хората, загърнати в своите пелерини, с шапки, нахлупени чак до ушите, се бореха с вятъра. Нещастни измокрени кучета и котки се гушеха в преддверията, истински порои течаха по средата на улиците.

Младото момче й помогна да слезе и я последва, когато тя влизаше тичешком, с фусти, залепени за нея, и с коси, увиснали на дълги фитили по раменете й. Приличаше на някаква злокобна морска нимфа. Амбър премина голямата зала, без да обръща внимание на отправените към нея погледи, изкачи бързо стълбите и влезе разярена в дома си с истеричен вик:

— Люк!

Никакъв отговор. Стаята беше празна, леглото не беше оправено, имаше явни следи за прибързано заминаване. Долапите бяха

разтворени и празни, нейният гардероб разграбен, тоалетката ѝ напълно оголена. Огледалата, които беше купила, липсваха от стените. Двата сребърни свещника също бяха изчезнали. Единствено малкото папагалче от позлатения кафез я наблюдаваше със своето кръгло око и тя забеляза обиците, които Брус бе купил, захвърлени на земята с презрение.

Амбър гледаше опустошението неподвижна, смаяна, безмълвна, с някаква смътна смесица от облекчение, почувства се даже щастлива, че се е отървала и от тримата: от Люк, от Сели и от малката Хонър Милс. Повдигна бавно ръка, измъкна седефените игли, които държаха косите ѝ — обковани в злато и украсени с малки перли — и ги подаде на момчето.

— Взели са всичките ми пари! — каза тя с уморен глас. —
Вземете това.

Нерешителен, той я погледна за миг, после прие. Амбър затвори леко вратата подир него и се облегна с гръб. В този момент имаше само едно желание: да си легне и да забрави, да забрави, дори че е жива.

[1] Вид игра на карти. — Б.р. ↑

ВТОРА ЧАСТ

IX

Подът на стаята беше покрит със стара слама, която издаваше остра миризма, и плъховете с очи подобни на черни лъскави перли се втурваха насам-натам, търсейки някоя и друга троха. Стените бяха от камък, покрити със зеленикава тиня. По тях бяха забити големи железни халки, на които висяха тежки вериги. Покрай стената имаше редица дъсчени легла като във войнишка барака. Макар и да се беше разсъмнало, вътре бе мрачно и щеше да е още по-тъмно, ако не беше светлината на лоената свещ, която гореше със слаб пламък, сякаш задушен от смрадливия въздух. Това бе приютът на осъдените в Нюгейт, където затворниците прекарваха, когато не можеха да заплатят цената на по-добро жилище.

В килията имаше четири жени — всички седнали, всички с тежки синджири на китките и глезените на краката, всички мълчаливи.

Едната беше млада квакерка, облечена в строга черна рокля с колосана яка и с бял воал на косите; тя стоеше неподвижно, втренчила очи във върховете на obuщата си. Срещу нея седеше жена на средна възраст, подобна на всички жени, които всеки ден из улиците отиват на пазар с кошница в ръка. До нея на земята се беше изтегнала една ужасно мръсна жена, която наблюдаваше своите другарки с враждебен вид и зла усмивка в крайчеца на устните. Зеещи рани покриваха лицето и шията ѝ, от време на време дълбока кашлица разкъсваше гърдите ѝ. Четвъртата от тия жени беше Амбър, седнала, завита в своята наметка. Тя държеше на коленете си в едната си свита ръка кафеза с папагалчето, а в другата — стискаше маншона си.

Тя биеше на очи в мръсното помещение, защото, независимо че дрехите ѝ бяха съсипани от дъжда преди две седмици, все пак си личаха добрата кройка и доброто качество. Роклята ѝ — изработена от мадам Дарние — беше от черно кадифе, облечена върху фуста от плътен сатен на бели и червени райета. Бродирано фино бельо очертаваше деколтето и красеше долната част на широките накъдрени ръкави. Копринени чорапи в яркочервен цвят контрастираха обувките

й от чер велур с четвъртити върхове. Амбър носеше голяма черна наметка, маншон от лисица, ветрило и маска.

Беше тук от един час — струваше й се, че времето минава особено бавно — и не беше разменила дума с никого. Очите й шареха навред, мъчейки се да проникнат в тъмнината, и тя започна да нервничи. Отвсякъде се чуваха някакви приглушени гласове, пъшкания, ругатни и смехове!

Тя изгледа простата женица, след това квакерката и най-сетне отворотелната вещица, легнала на земята, която я наблюдаваше с дръзко любопитство.

— Та това ли е тъмницата? — попита най-после Амбър, обръщайки се към нея, защото никоя от другите две, изглежда, не съзнаваше онова, което ставаше около тях.

Просякинята мълчаливо продължаваше да гледа, после започна да се смее, но изведнъж беше обхваната от пристъп на кашлица. Задушавайки се, постави двете си ръце на гърлото и накрая изплю голяма хрчка съсирена кръв.

— Това ли е тъмницата? — повтори тя, подражавайки на Амбър. — Това да не ти е Уайтхол, госпожице?

Тонът й беше груб, а дрезгавият глас бе на изморена от живота жена.

— Искан да кажа: това ли е целият затвор?

— Боже господи, съвсем не!

Тя направи уморено движение.

— Послушай малко! Горе, долу, навсякъде! Защо си тук — попита грубо, — не сме свикнали с обществото на изискани дами.

Тонът й бе саркастичен, но изглеждаше много съсипана, за да бъде злонамерена.

— За дългове — каза Амбър.

На другия ден след заминаването на Люк, леля му и слугинята Амбър се пробуди с тежка простуда, с болки в гърлото, едва говореше. Беше почти щастлива, че е болна, защото поне можеше да бездейства, докато оздравее, пък и действително не знаеше какво да предприеме след това. Нямаше вече нищо освен роклята, която носеше: нито пени. Единственото й притежание, годно за продан, беше брачната халка, перлената огърлица, чифт обици с перли и обиците, които Брус й бе купил на майския панаир. Люк беше откраднал всички ценни

предмети, включително и гривната, с която се бяха сдобрили, и четката за зъби със сребърна дръжка, която Брус ѝ беше дал.

Амбър лежеше, кашляше и чувстваше главата си като натъпкана с памук. Започна да се притеснява. Едва сега осъзна своята глупост. Бяха ѝ изиграли стар като света и изтъркан номер. В своята наивност на млада селянка беше влязла в капана като някой бекас. Единствената ѝ утеха беше увереността, че и тя ги е измамила. Защото сега беше твърдо убедена, че Люк си е въобразявал, че се жени за истинска наследница, и я беше изоставил в момента, когато беше разбрал своята грешка.

На третия ден на вратата ѝ се бе струпала цяла тълпа кредитори, които искаха дължимото им. И когато Амбър се появи загърната в чаршаф и им заяви, че нейният мъж е избягал, а тя няма пари, те се заканиха, че ще заведат дело срещу нея. Накрая отказа да дава обяснения и ги изпъди. Още същата сутрин един полицейски стражар дойде в жилището ѝ, заповяда ѝ да се облече и да го последва в Нюгейт. Той каза, че нямало да бъде съдена по-рано от следващото заседание, а в случай че бъде осъдена, ще остане в затвора, докато дългът бъде изплатен.

— За дългове! — повтори жената от народа. — Аз също. Когато мъжът ми почина, дължеше лира и шест шилинга.

— Лира и шест шилинга! — извика Амбър. — Аз дължа триста двадесет и седем!

Изпитваше някакво почти победоносно чувство, че е затворена за такава значителна сума. Но настроението ѝ скоро се понижи.

— Тогава ще излезеш оттук само с краката напред — каза дриплата.

— Какво искаш да кажеш? Парите бяха мои. Дори имах много повече, но моят мъж ги открадна и избяга. Когато го заловят, ще ми ги върнат.

Старяеше се да изглежда самоуверена, но думите на тази жена я бяха изплашили, защото не за пръв път чуваше да се говори за особеното правосъдие, което се раздаваше в Лондон.

Изкривявайки в усмивка лице, просякинята стана и се приближи, разнасяйки такава ужасна воня около себе си, че ноздрите на Амбър потръпнаха от отвращение. Тя застана пред младото момиче и го заразглежда с изражение, в което се четеше завист за нейната младост

и някакво благосклонно пренебрежение към голямата ѝ наивност и доверчив оптимизъм. После тя седна до нея.

— Аз се наричам Мол Търнър. Откъде си, скъпа? Не си от дълго време в Лондон, а?

— В града съм от седем месеца и половина — отвърна Амбър леко обидена, защото винаги се чувстваше с наранена гордост, когато я вземаха за провинциалистка. — Аз съм от Есекс — прибави тя с потих глас.

— Хайде! Излишно е да си придаваш голяма важност пред мене! Моето мнение е, че когато човек спи на подобно легло, един малък приятелски съвет не би бил излишен. А ти ще имаш нужда от не един, и то дълго време.

— Отчаяна съм! Но, да говорим искрено, госпожо Търнър, аз съм в такава безизходица, че ще полудея. Какво да правя? Трябва по някакъв начин да изляза оттук. Скоро ще имам дете.

— Наистина ли?

Тя не изглеждаше нито развълнувана, нито особено впечатлена.

— Добре! Не си първата, която ражда в Нюгейт, повярвай ми. Слушай, скъпа, по-вероятно е никога да не излезеш оттук!

— Никога! — извика Амбър с отчаяние. — О! Но аз не искам да остана тук, те не могат да ме задържат!

Мол Търнър доби отегчен вид и без да обръща внимание на протестите на Амбър, спокойно продължи:

— Ще трябва да платиш на жената на тъмничаря, за да бъдеш по-добре настанена, да ти поставят по-леки вериги, ако щеш, за да повръщаш по-удобно. И за да свикваш постепенно, можеш да започнеш веднага, като ми дадеш тия обици...

Амбър нададе вик на ужас и се отдръпна.

— Не искам. Те са мои! Защо да ви ги дам, моля ви?

— Защото, скъпа, ако не аз, жената на тъмничаря ще ги вземе. О! Аз съм внимателна! Дай ми обиците — те не струват в никой случай повече от една лира — прибави тя, разглеждайки ги с проникателен поглед, — и аз ще ти кажа как да се наредиш. Вече съм била тук и можеш да ми вярваш. Хайде, бързо, преди да са ни обезпокоили.

Амбър я изгледа продължително с истинско отвращение; накрая тя реши, че ще е по-добре да има един съюзник в това странно място — пък, ако ще, и с цената на обиците. Тя свали перлите си и ги

постави в отворената шепа на госпожа Търнър. Мол ги пхна в корсажа, между двете си увиснали гърди, и се обърна към Амбър.

— А сега, мила моя, колко пари имаш?

— Нито пени!

— Нито пени? Божичко! Как искаш да живееш? Нюгейт не е благотворителен приют. Трябва да плащаш за всичко тук, и то скъпо!

— Не мога. Нямам пари.

Твърдият глас на Амбър докара нов и силен пристъп на кашлица у Мол. Накрая тя отново се изправи и избърсвайки устата си с ръка, каза:

— Ти наистина си много млада, за да напуснеш гнездото, пиленце. Къде се намира семейството ти? В Есекс? Ще е добре да им пишеш...

— Не мога. И не желая! Те не искаха да се омъжа и аз...

— Не се безпокой. Разбирам те много добре. Забременяла си и си напуснала дома си. Твоят приятел те е зарязал! А в Лондон никой не дава пукната пара за другите... Всеки има достатъчно неприятности, за да се занимаваме с тия на съседа.

— Но аз съм *наистина* омъжена! — възнегодува Амбър решително, защото искаше да получи уважението, дължимо на една порядъчна жена. — Аз съм госпожа Чанъл, госпожа Люк Чанъл! Ето моята брачна халка, която е доказателство за това!

Тя свали ръкавицата и поднесе лявата си ръка пред носа на Мол.

— Да, да! Вярвам, мила. Все ми е едно дали си омъжена, или си спала с четиридесет мъже. И аз бях така в добрите стари времена! Сега съм стара плът, която никой мъж не би пожелал ей така, без нищо!

Тя вяло се усмихна, сви рамене и с отнесен поглед, забравяйки обещанието си, започна да изрежда разочарованията си, които животът ѝ бе поднесъл.

— Ето как започнах: той беше капитан в кралската армия, прекрасен в своята униформа. Но баща ми не беше доволен да види дъщеря си майка на незаконно дете. Тогава дойдох в Лондон. А в Лондон всичко може да се прикрие. Детето ми умря — толкова по-добре за него — и вече не видях моя капитан. Но видях други мъже, повече отколкото бих искала, кълна ти се. Известно време дори имах и пари. Веднъж един тип ми даде сто лири само за една нощ. Сега...

Тя се обърна изведнъж и впи поглед в Амбър, която я гледаше с разширени от ужас очи, не можейки да повярва, че това ужасно същество, болно и мършаво, е било младо, красиво, влюбено в хубав младеж точно като нея...

— На колко години мислиш, че съм? Петдесет? Не! Тридесет и две. Аз съм точно на тридесет и две години. Е? Как ти се струва това! Имах и своите хубави години безспорно. И не бих ги заменила за нищо друго...

Амбър чувстваше, че отмалява; тя се виждаше променена в една втора Мол Търнър само след няколко години.

„О! Господи! Господи! — мислеше си тя изплашена. — За това, какво става с леките жени, разправяше и леля Сара!“

Внезапно скърцането на ключа в бравата накара всички да се сепнат и тежката желязна врата бавно се отвори. С ръка на уста Мол прошепна:

— Продай й сватбената си халка за колкото ти предложи.

В килията влезе жена на около петдесет години. Косите ѝ — почти бели, безжизнени като слама — бяха събрани на малък, много стегнат кок на върха на главата. Тя носеше мръсна блуза, тъмносиня вълнена фуста и голяма червена престилка, завързана около кръста. Беше опасана с кожен колан, на който висяха няколко дебели ключа, ножици, една торба и ремък от волска жила — нещо като камшик, вързан за тежка дървена дръжка, — чието предназначение бе да поддържа дисциплината. Жената държеше свещ, пъхната в бутилка, която постави на една дъска, преди да се обърне да огледа затворничките.

Едър сив котарак с тигрова окраска я следваше с умилкване и доволно мъркане. Щом забеляза папагалчето на Амбър, той бързо скочи. Но Амбър се изправи с вик, вдигна кафеза високо и ритна животното, докато папагалчето пърхаше изплашено, блъскайки се в решетките.

— Добър ден, госпожици! — каза жената, измервайки ги една след друга със своите малки лукави и неумолими очи, които се спряха продължително върху Амбър. — Аз съм госпожа Клегет, жената на тъмничаря. Разбирам, всички вие сте дами, които никак не държат да живеят в тъмница, предназначена за крадци, отцеубийци и убийци. Щастлива съм да ви осведомя, че можете да бъдете отведени в стая,

също така приятна, като в която и да било частна къща; там вие ще намерите общество, забавления, но при едно условие...

— Ето това е номерът — прошепна Мол, изтегна се с кръстосани ръце и разкрачи крака.

— Колко? — попита Амбър нащрек заради котарака, който се беше настанил спокойно в краката ѝ с опулени очи и размахваше края на опашката си.

Ако продадеше своята сватбена халка, сигурно би имала с какво да заплати едно сносно легло, пък и тя все още беше убедена, че най-много след ден-два ще бъде на свобода.

— Два шилинга и шест пенса, за да излезете оттук. Шест шилинга за смяна на веригите с по-леки. Два шилинга и шест пенса на седмица за легло. Два шилинга на седмица за чаршафи. Шест шилинга и шест пенса на тъмничаря. Десет шилинга и шест пенса на лавкаджията за въглища и свещи. Засега това е всичко. Което правя общо една лира и десет шилинга за всяка една от вас, госпожици.

Но понеже никоя не помръдна и не каза нищо, тя добави с рязък глас:

— Хайде, решавайте. Тия работи зависят от мен. Тук никой друг не се бърка.

Мол повдигна фустата си, бръкна в джоба си и извади исканата сума.

— По дяволите, изглежда, крада точно толкова, колкото да си платя затвора!

Амбър хвърли поглед около себе си, очаквайки другите да заговорят. Като видя, че те мълчат, тя измъкна сватбената си халка и я подаде на госпожа Клегет.

— Аз нямам пари. Колко ще ми дадете за това?

Госпожа Клегет взе пръстена, доближи го до свещта и заяви:

— Три лири.

— Три лири ли? Но аз съм платила дванадесет!

— Цената тук е по-различна. — Като откачи чантата си, тя извади от нея няколко шилинга, изброи ги на Амбър, после пхна скъпоценностите в кожения джоб. — Това ли е всичко?

— Да! — каза Амбър.

Тя не искаше да се раздели с огърлицата от перли, която Брус ѝ беше дал малко преди да замине.

Госпожа Клегет я изгледа с пронизателен поглед.

— По-добре бихте направили да ми дадете сега всичко, каквото имате, иначе ви предупреждавам, че то ще ви бъде откраднато още преди да изтекат два часа.

Амбър се поколеба за миг, после откопча с въздишка колието и го подаде на жената на тъмничаря. Госпожа Клегет ѝ даде за него шест лири. Сетне се обърна към другите две жени. Ставайки, квакерката я погледна в лицето и ѝ заговори със смирен и кротък глас:

— Аз нямам пари, сестро. Прави с мене каквото искаш!

— Бихте сторили по-добре да изпратите да потърсят, госпожо! Ако не, ще отидете в общото отделение, което, спокойно мога да ви уверя, не става и за маймуна.

— Нищо, ще свикна и там.

Госпожа Клегет сви рамене и каза с пренебрежително равнодушие:

— О! Тия фанатици! (Фанатици за престолюдието бяха всички ония, които не принадлежаха нито към католическата църква, нито към англиканската.) Добре! При тия условия, госпожо, дайте ми наметалото си, за да заплатите разноските по влизането, и обувките си — за настаняването.

Навън беше почти топло, защото зимата бе твърде мека, но тук студът и влагата направо пронизваха. Без да негодува, младото момиче смъкна наметката си. Амбър, която наблюдаваше сцената с възмущение, взе изведнъж нейната страна:

— Слушайте! Запазете я. Ще платя за вас. Вие ще се разболеете, ако нямате с какво да се покриете.

Мол я погледна иронично:

— Не прави глупости! Ти нямаш достатъчно за себе си.

Но квакерката ѝ се усмихна любезно.

— Благодаря, сестро. Ти си добра, но аз не се нуждая от нищо. Ще се разболея, щом такава е волята на бога.

Амбър я изгледа подозрително, после като подаде няколко монети на госпожа Клегет, каза:

— Все пак вземете ги заради нея.

— Това момиче само ще ми досажда, ако се отнасяме добре с него. Запазете си парите. Те ще се свършат много бързо.

И тя се обърна към бедната жена, която призна, че няма вече нито пени. Амбър погледна Мол, за да види дали последната не би ѝ предложила да разделят разноските, но Мол си подсвиркваше през зъби, без да дава вид, че забелязва онова, което става.

— Добре! Добре! Аз ще платя за нея!

Тоя път предложението бе прието; жената ѝ благодари от все сърце, обещавайки да ѝ върне сумата веднага, щом като ѝ бъде възможно; което ще рече никога, тъй като тя щеше да остане в затвора до погасяването на своя дълг. След това влезе един мъж, за да им постави по-леки окови. Последните се състояха от хлабави гривни, прекарани през китките на ръцете и на глезените на краката, съединени с дълги вериги. Колкото и да пречеха, и дрънкането им да бе неприятно, поне не бяха мъчителни.

— Отведете фанатичката в общите затворнически стаи — заповяда госпожа Клегет на мъжа, когато той свърши. — А вие, госпожи, елате с мен.

Те я последваха. Мол начело, след нея Амбър със своя кафез на рамо и най-сетне бедната жена.

Те се изкачиха по една тъмна и тясна стълба и влязоха в голяма стая, чиято врата беше отворена, а над нея бяха приковани череп и кръстосани кости отдолу. Госпожа Клегет влезе първа, със свещ в ръка, и тия, които я следваха, можаха да видят две големи плоски легла с пухени дюшеци и няколко съвсем измачкани сиви покривки, маса, разкривени столове, огнище без огън в него, над което висяха тенджери и почернели тигани, както и няколко гърнета и метални съдове. Разбира се, нищо в тази гола и мръсна стая не напомняше луксозните апартаменти, описани от госпожа Клегет.

— Ето — каза тя — женското отделение на затвора за длъжници.

Амбър я изгледа с изненада и раздражение, докато Мол се усмихваше.

— Тук! — провикна се Амбър и широко размаха ръка, забравяйки белезниците. — Но вие ни казахте, че...

— Забравете какво съм казала. Ако не сте доволна, не ви остава нищо друго, освен да отидете в общата стая!

Амбър се обърна обезсърчена, а госпожа Клегет се приготви да тръгне с Мол, която отиваше в общата стая за жени. „О! — помисли си

тя разгневена. — Това отвратително място! Не искам да остана тук нито ден!“

Тя се обърна бързо.

— Бих желала да изпратя едно писмо.

— Това ще струва три шилинга.

Амбър плати.

— Ние ли сме единствените затворнички?

Тя постоянно чуваше шум от гласове, непрекъснат ропот, който сякаш излизаше от стените, но не беше забелязала никого.

— По-голямата част от останалите са долу, в лавката. Сега е навечерието на Коледа!

Писмото, написано от един писар, бе изпратено на Алмсбъри и тя бе уверена, че той ще я освободи за двадесет и четири часа. Като не получи веднага отговор, си помисли, че той вероятно отсъства заради коледните празници. Утре непременно ще дойде. Но дните минаваха и постепенно тя трябваше да признае пред себе си, че той или не бе получил писмото, или вече не се интересуваше от нея.

„Женското отделение на затвора за длъжници“ бе едно от най-малко пълните в Нюгейт; при все това трябваше тя и госпожа Бъкстед да делят мизерните условия с цяла дузина други затворнички. В други отделения натъпкваха по тридесет-четиридесет затворнички. Имаше повече от триста затворници в една постройка, предвидена за половината. Всички не можеха да легнат едновременно и освен това трябваше да си служат по ред с кухненските принадлежности и чинии. Последните се изстъргваха след ядене, защото водата струваше скъпо, беше воняща и мръсна, нещо, което бе причина да се пие повече бира или вино.

В целия затвор цареше постоянен полумрак, защото прозорците, тесни и дълбоки, гледаха към тъмни коридори. Затворниците купуваха факли или лоени свещи, които горяха през целия ден. Ужасно дебели проскубани и крастави котки и кучета скитаха почти навсякъде, оспорвайки си с плъховете малкото смет. Амбър беше принудена постоянно да внимава за своето папагалче. Въздухът беше тежък, плътен и почти осезаем поради натрупаните от векове гниещи вещества, а понякога се разнасяше странна, отвратителна миризма,

идеща, както узна тя, от главите, които палачът вареше в кухнята си точно под тяхното отделение. Тя беше прекарала едва един час в тази стая, когато скочи и се зачеса яростно. Започна да лови едрите въшки и да ги смачква между пръстите си като зърна варен грах.

Почистването на помещението се поемаше автоматично от новодошлите. Първата сутрин Амбър и госпожа Бъкстед пренесоха кофите с мръсна вода, отивайки да ги изпразнят долу, в отходната яма. Вонящите миризми, които се отделяха оттам, почти съсипваха Амбър. Оттогава тя плащаше по два пенса на седмица на друга жена, за да върши нейната работа.

На затвора се гледаше като на място за задържане, не за превъзпитаване. От осем часа сутрин до девет часа вечер всички врати вътре бяха отворени и всеки беше свободен да отива където пожелае. Тия, които бяха задържани заради религиозни убеждения, имаха право да изповядат своята вяра, да вербуват последователи, да проповядват смут. Ония, които имаха пари, ги харчеха главно в лавката за пиене и игра. Заможните затворници даваха понякога приеми, посещавани от твърде изискани хора, защото известните престъпници се радваха на голяма популярност. Посетителите бяха допускани в преддверието, където буквално гъмжеше от тях. Един мъж можеше да доведе жена си и своите деца, за да му правят компания — това понякога траеше с години, или ако той предпочиташе, или имаше средства за целта, правеше своя избор измежду проститутките, които идваха денем отвън.

Кражбата и постоянните сбивания бяха нещо обикновено, защото самите затворници поддържаха дисциплината. Някои полудяваха, биваха окоавани в тежки вериги, но обикновено не ги отделяха от другите. Понякога в тъмницата се раждаха деца; там те рядко живееха дълго, смъртността бе твърде висока.

Амбър се държеше, колкото е възможно, настрана от обществения живот на затвора; това беше наистина единственото място, където тя не желаше никаква популярност. Не ходеше в лавката и не приемаше посещения. Неделята беше единственият ден, когато излизаше от отделението, за да отиде като всички на църква на третия етаж.

Повечето от жените в женското отделение бяха жертва на премеждия и се надяваха, че скоро ще бъдат освободени. В

продължение на часове те бърбеха, говореха за деня, в който дългът им ще бъде уреден от баща, брат или приятел. Амбър ги слушаше замислена, защото тя нямаше никой, който да заплати за нея, и следователно никакво основание да се надява на освобождение, макар да живееше упорито с тази мисъл.

С някаква болезнена носталгия нейните мисли се връщаха към селската къща на Гудгрум. Изпитваше удоволствие да си спомня подробности, за които никога не беше мислила, че ще държи до такава степен. Прозорците на нейната стая например бяха оградени с рози, които изпускаха нежен мирис през цялото лято; птиците, сгущени по капчуците, бяха толкова многобройни, че тяхното чуруликане я събуждаше сутрин. Тя мислеше за Сара, за нейните ястия, тъй богати и питателни, за пода, застлан с плочки в голямата стая, и за редиците от лъснати до блясък калаени съдове върху полиците. Гореше от желание да види къс небе, да вдиша малко свеж въздух, мириса на някое цвете и дъха на косено сено, да чуе птича песен.

Празничните дни бяха по-тъжни, отколкото би могла да си представи.

Тя си спомняше последната Коледа, когато помагаше на Сара да приготвя баници и пудинги. Тя и нейните братовчеди се бяха преоблекли и всички обитатели на чифлика бяха яли плодове в сидер според един много, много стар обичай.

В навечерието на Нова година тя пожертва няколко шилинга от своите малки спестявания, които се топяха бързо, за да поръча рейнско вино. Цялата стая беше наредена за празнуване на Нова година. Точно в полунощ камбаните забиха в целия Лондон и Амбър, обляна в сълзи, изплашена, беше уверена, че няма да бъде жива, за да ги чуе идната година.

Следващата седмица в Нюгейт настъпи голямо оживление. В града беше избухнал бунт, предвождан от група религиозни фанатици; траеща три дни и три ноци, битката предизвика буря из улиците. Произнасяйки неистово името на Исус, те нападаха всеки, който им се противопоставяше. От затвора чуваха биенето на камбаните, смесен шум от викове и гърмежи и стъпките на хора, които бягаха. Събрани на групи, затворниците говореха за кланета и пожари, обсъждаха начини за бягство; жените бяха обхванати от нервни кризи, крещяха и искаха свобода.

Но „Фифт-монархистите“^[1] бяха преследвани, убивани или залавяни и скоро двадесет от тях бяха обесени, разчекнати, нарязани на парчета. Останалите, докарани в Нюгейт, чакаха в двора, докато майстор Дън — палачът — бе зает в своята кухня — да поставя глави в саламура. После животът в затвора отново прие своя нормален ход на пиянство, игри, разпри, похот и кражби.

През новата сесия Амбър бе изправена пред съда, както госпожа Бъкстед, Мол Търнър и голям брой други обвиняеми. Като преобладаваща част от тях, тя беше призната за виновна и осъдена да остане в Нюгейт, докато дългът ѝ не бъде уреден напълно. Амбър бе очаквала с такава надежда да бъде освободена, че ударът ѝ се стори суров, и в продължение на няколко дни тя изпадна в мрачно отчаяние — единственото ѝ желание бе да умре. После тя постепенно се убеди, че нейното положение не беше тъй отчаяно, както ѝ се бе сторило. Може би Алмсбъри ще дойде някой ден и ще я освободи. Щастливите събития, си казваше тя, идват винаги, когато човек не ги очаква ни най-малко, и тя се мъчеше да не мисли за Алмсбъри.

Амбър често виждаше Мол Търнър, която идваше да я навести и да я кара да излезе и се сприятели с останалите.

— За бога, мила, какво губиш в случая? Непременно ли държиш да изгниеш в тази дупка?

— Разбира се, че не! — каза Амбър сърдито. — Аз искам само да изляза от това проклето място!

Мол се засмя и се наведе над огъня, за да запали една лула. По-голямата част от затворниците — мъже и жени — пушеха непрестанно, защото тютюнът се считаше като средство за предпазване от зараза. После тя седна срещу Амбър, тропайки самодоволно с ръка по масата.

— Виждаш ли това? — Нейният среден пръст беше украсен с едър диамант. — От една дама е, която бяха блъснали вчера през време на посещението. Когато тя отново стъпи на краката си, аз бях докопала, вече търкалцето, а друг — „тока“.

Мол често си служете с жаргона на средата, от който Амбър бе започнала да разбира някои думи. „Търкалце“ значеше пръстен, а „тока“ — часовник.

— О! Аз ти казах, мила, преддверието е страшно доходно място! По този начин бих могла да спечеля туй, което е нужно, за да изляза

оттук след месец. Хайде! — Тя стана с мъка. — Стой тук, ако държиш...

Наполовина убедена от тия разкази за лесни кражби, Амбър рискува един или два пъти в преддверието, но бе винаги залавяна така бързо и тъй грубо, че прибирайки фустата си, бягаше да потърси убежище в сравнително уединеното женско отделение. Мол ѝ се присмиваше много, казвайки ѝ, че е глупачка, задето не използва своите физически качества.

— Между тия господа има страшно богати хора. Убедена съм, че би могла да спечелиш онова, което е нужно за твоето освобождение. Сигурно — прибави тя със своята разкривена усмивка — четиристотин лири не падат от небето, още повече че тук не липсват момичета за половин کرونا на нощ, през цялата седмица.

Много пъти тя бе давала на Амбър ценни предложения за едно или за друго, но Амбър никога не можа да се реши да рискува. Състоянието на Мол беше достатъчно предупреждение и тя живееше в ужас — да се види заразена на свой ред. Обаче тя беше готова на всичко, само и само да излезе от Нюгейт, готова да опита всяка възможност, стига детето ѝ да не се роди в затвор.

Към края на месеца нейните резерви бяха само две лири, защото всичко си имаше цена, а тя бе твърде висока. Тя плащаше да ѝ носят ядене — иначе би била принудена да се задоволи с обичайното в затвора — парче плесенясал хляб, вода и негодно за храна месо, веднъж седмично, — а плащаше също и яденето на госпожа Бъкстед, без което бедната жена би била обречена на гладуване. Но когато една акушерка, също затворничка като тях, ѝ каза, че изглежда много слаба за бременна жена и че бебето поглъща всичко онова, което тя яде, Амбър реши да продаде обиците от майския панаир.

Госпожа Клегет им отправи презрителен поглед:

— Тези висулки? От мед и стъкло? Те не струват нищо. Откъде са взети? От Сейнт Мартин?

Засегнатата, Амбър не отговори. Но и сама беше забелязала, че пластът от позлата се отърква и под него се показва сив метал. Беше почти доволна, като узна, че са твърде обикновени, за да ги продава.

Към края на петата седмица Амбър, седнала в параклиса, разглеждаше почернелите си нокти и с безпокойство се питаше как да каже на госпожа Бъкстед, че не може вече да я издържа. Липсваше ѝ

смелост за това, защото всеки ден дъщерята на госпожа Бъкстед идваше да ѝ носи най-малкото от децата, за да го нахрани. Както винаги, Амбър не беше чула нито една поучителна дума.

Мол Търнър я бутна силно.

— Това е Блек Джек Малърд — прошепна тя. — Взел те е на мушка.

Амбър повдигна сърдито поглед и видя човек с черно-мастилени коси, който я гледаше втренчено и ѝ се усмихваше. Раздразнена, задето бяха прекъснали печалните ѝ размишления, тя сви вежди и обърна глава. Разгневена, Мол я бутна с лакът на няколко пъти, но без резултат.

— О, ти с твоето високомерие! — измърмори Мол, когато напуснаха параклиса. — Впрочем какво мислиш да намериш тук, в Нюгейт? Може би Негово величество?

— Не виждам в този нищо особено.

Беше ѝ се сторил грозен и нечистоплътен.

— Е, добре, госпожице... каквото и да мислиш за него, Блек Джек Малърд е нещо. Един чуден веселяк, можеш да ми вярваш!

— Разбойник?

Между разбойниците се намираше — беше открила това — елитът на криминалния свят и този беше първият, когото виждаше. Спомняше си известен брой членове на братството — обесени, оголени скелети — да висят на една бесилка на кръстопътя преди Меригрин. А костите се удряха една в друга, щом духнеше вятър, така че жителите на селото предпочитаха да се прибират още преди залез-слънце, за да избегнат неприятната среща през нощта.

— Разбойник. И то един от най-ловките. Вече за трети път бяга оттук.

Очите на Амбър се отвориха широко.

— Избягал оттук! Как?

— Питай го сама! — каза Мол, като остави Амбър на вратата на стаята ѝ.

Със съсредоточен поглед Амбър влезе. Това беше многоочакваният шанс, щом веднъж беше бягал, сигурно щеше да опита пак. И в такъв случай... тя се почувства изведнъж възбудена и пълна с оптимизъм. Но всичките ѝ надежди угаснаха внезапно.

— Погледнете ме! Дебела съм като охранена гъска. Мириша лошо и съм мръсна. Самият дявол дори не би ме пожелал!

Нямаше защо да се самозалъгва, външността ѝ беше претърпяла доста промени през последните пет седмици. Беше в края на седмия месец и вече не можеше да закопчава корсажа си. Дантеленният нагръдник, някога предизвикателен, се беше слегнал, а ризата ѝ бе станала мръсно синя. Роклята ѝ, загубила цвета си под мишниците, беше изцапана с петна от ядене, а фустата ѝ стърчеше неприлично поради издутия корем. Отдавна се беше разделила с копринените чорапи, нашарени с бримки, а обувките ѝ бяха протрити. Откакто бе влязла в затвора, не беше виждала огледало и не се беше събличала. Макар да си търкаше зъбите с ризата, с език усещаше дебелия слой върху тях. Лицето ѝ беше нечисто, а косите, които решеше с дългите си нокти, бяха сплъстени и мазни.

Амбър с отчаяние прекара ръце по тялото си. И все пак си даваше сметка, че това може би е единственият ѝ шанс, и тази мисъл засили решителността ѝ. В мрака — помисли си тя — той няма да ме види добре. А след това ще мога да се понаглася малко. Реши да направи всичко възможно, за да подобри външността си и да слезе след това в лавката, дори да ѝ струва един от безценните ѝ шилинги. Но пък с малко късмет можеше да го срещне.

Амбър търкаше зъбите си със сол и с единия край на ризата си, плакнеше устата си с бира и плюеше в огнището, когато на вратата се появи един мъж, който ѝ каза, че Блек Джек искал да я види в лавката. Тя трепна и бързо се обърна:

— Мене ли?

— Да, вас.

— О! Боже мой! Но аз не съм готова. Почакайте една минутка.

Като не знаеше какво да прави, тя започна да приглажда роклята си и да търка лицето си с ръце с надежда да премахне малко праха и потта.

— Платено ми е да ви придружа до долу, но не и да чакам тук. Тръгвайте!

Той махна с ръка и пое напред.

Амбър побърза да разтвори ризата си, за да очертае по-добре деколтето си, и каза бързо на госпожа Бъкстед:

— Пазете птицата ми. — И като повдигна фустата си, се затича след водача си. Сърцето ѝ биеше, сякаш отиваше да бъде представена в двореца.

[1] Фифт-монархисти — крайна религиозна секта от времето на Революцията на пуританите, която проповядвала ново пришествие на Христос на земята вместо четирите царства на Антихриста, възвестени от Данаил. ↑

Х

Барбара Палмър не беше жена с неопределени амбиции, нито с неопределени желания. Още от рождение знаеше винаги какво иска и беше успявала да го получи на каквато и да е цена. Нямахше никакъв морал, не изпитваше угризения и не познаваше скрупули. Характерът и личността ѝ бяха също така блестящи, първични и груби, както и хубостта ѝ. И сега, на двадесет и една години, тя бе открила онова, на което държеше най-много на света.

Тя искаше да бъде жена на Чарлс Стюарт, кралица на Англия, и не допускаше, че такава една мисъл е абсурдна.

Барбара и Чарлс се бяха срещнали в Хага няколко седмици преди Реставрацията, когато мъжът ѝ бе изпратен там да занесе на краля сребърен подарък. Чарлс, който винаги дебнеше хубавите жени, беше почувствал веднага силно влечение към нея. Барбара, поласкана от това, да бъде търсена от един владетел, и мечтаеща да намери случай да отмъсти на неверния си любовник — граф Честърфийлд, — бързо стана негова любовница. По общото мнение Чарлс — което никак не беше чудно — се показва увлечен, какъвто от години не е бил, и Барбара стана твърде важна личност.

Барбара и Роджър Палмър, женени едва от две години, живееха в един от палатите на Кинг стрийт — тясна, кална, но много модна улица, която прекосяваше територията на двореца и свързваше селата Черни и Уестминстър. Откъм западната ѝ страна имаше главно странноприемници, а на източната — само имения, чиито градини се спускаха чак до бреговете на Темза. Именно в дома на мъжа си към края на годината Барбара започна да устройва вечери, на които присъстваха кралят, както и най-забавните кавалери и най-хубавите жени от двора, близки на Негово величество.

Роджър покорно приемаше да бъде домакин на тези събирания. Но накрая се възмути от абсурдната роля, която му налагаха.

Една вечер през януари той потропа — както му беше наредено да прави — на вратата на жена си. Той беше мъж среден на ръст, непретенциозен, непресторен, но добре възпитан и интелигентен на

вид. След като му извика да влезе, Барбара едва-едва му хвърли безразличен поглед през рамо:

— О, добър вечер, Роджър.

Пред тоалетката с огледало, осветено от две свещи, камериерката решише дългите ѝ махагонови коси, а тя самата пробваше няколко различни чифта обици, за да види кои ѝ харесват най-много. Носеше изискана рокля от плътен и твърд черен сатен, който подчертаваше белотата на раменете ѝ. Една огърлица и диамантени гривни блестяха на шията и ръцете ѝ. Макар и бременна в осмия месец, тя леко понасяше изменението на фигурата си и цъфтеше от здраве.

При влизането му прислужницата направи реверанс и продължи да вчесва господарката, а в това време Барбара обръщаше глава ту на една, ту на друга страна, при което проблясваха диамантените обици на ушите ѝ. Като видя мъжа си, по лицето ѝ премина сянка на досада, нещо като учтиво пренебрежение. И понеже той стоеше очевидно объркан до нея, тя престана да му обръща внимание, макар да знаеше, че той иска да ѝ говори и се нуждае от насърчение.

— Милейди — започна той, след като преглътна, — идвам да ви кажа, че ще ми бъде невъзможно да вечерям с вас тази вечер.

— Това е нелепо, Роджър! Негово величество ще присъства. Кралят разчита на вас.

След като беше избрала най-сетне обиците, тя започна да слага бенките — във форма на сърце, звезда или полумесец — едната около окото, другата — вляво от устата, третата на слепоочието. След разсеяния си поздрав тя не благоволи да отправи друг поглед към мъжа си.

— Мисля, че Негово величество ще разбере много добре моето отсъствие.

Барбара вдигна очи нагоре със спокойна и скръбна въздишка.

— Какво? Отново ли започваш?

Той се поклони.

— Съвсем не, милейди. Сбогом.

И понеже той се обърна и се отправи към вратата, Барбара, барабанейки нервно върху масата, с опасен пламък в дъното на очите, бутна камериерката и бързо стана.

— Роджър, желая да ви говоря.

С ръка върху дръжката на вратата той се обърна и ѝ подхвърли дръзко:

— Милейди?

— Нямам вече нужда от вас, Уортън.

С едно движение на ръката тя освободи прислужницата, но не я дочака да излезе от стаята, за да говори.

— Мисля, че е по-добре да дойдете тази вечер, Роджър. Отсъствието ви може да се стори странно на Негово величество.

— Не съм на вашето мнение, мадам. Струва ми се, че на Негово величество ще му се стори много по-странно, ако един мъж е до такава степен покорен, че да показва пред по-голямата част от двора проституирането на своята жена.

Барбара се изсмя кратко, властно.

— Любовницата на един крал не е проститутка, Роджър.

Очите ѝ се свиха и станаха строги.

— Колко пъти ще трябва да ви повтарям?

След това, възвръщайки мекия си и шеговит глас, тя каза:

— Възможно ли е да не сте забелязали, че сега се отнасят към мене с два пъти по-голямо уважение, отколкото когато бях само съпруга на един почтен джентълмен?

Намекът, с който тя подчерта двете последни думи, изразяваше цялото ѝ презрение към подобен мъж и към незначителното положение, което той създава на жена си.

Той я изгледа студено.

— Мисля, че съществува една дума, по-подходяща от уважение.

— Ах! И коя е тази дума, моля?

— Добре разбран интерес!

— О! По дяволите вашата проклета ревност! Уморена съм от вашите натяквания. Вие ще присъствате на вечерята и ще изпълните задълженията си на домакин, или, бог ми е свидетел, ще се каете за това!

Изведнъж той тръгна към нея, изоставяйки престореното безразличие, с пламнало и разстроено от гняв лице.

— Спокойствие, милейди! Вие се държите като продавачка на риба. Извърших глупостта, че не ви настаних на село още от началото на женитбата, моят баща добре ме бе предупредил, че ще опозорите

всички ни! Оттогава се поучих и разбрах, че за известни жени думата свобода значи слободия. Вие сте такава жена!

С гневен като неговия поглед Барбара отвърна дръзко:

— И какво от това?...

Всякакво колебание изчезна у Роджър Палмър, запазил самообладание и решимост.

— Утре ще заминем за Корнуел. Не се съмнявам, че две или три години, прекарани в село на спокойствие, ще бъдат достатъчни, за да прецените по-точно нещата.

Престанала да се владее, тя подскочи.

— Проклет глупак! Опитайте се само да ме заведете на село, и ще видим как ще ми послужат кралските благоволения, които имам!

Застанали безмълвно един срещу друг, с пламтящи погледи и дишайки тежко, те изведнъж чуха удар по вратата, а един глас съобщи:

— Негово величество крал Чарлс II.

Барбара се огледа набързо.

— Ето ти!

С блестящ и възбуден поглед тя неволно протегна ръка към прическата си, за да провери дали е в ред, а лицето ѝ, макар още със следи от гнева, бе просветнало. Вземайки в ръка обсипаното с черни пайети ветрило, тя се обърна към Роджър.

— Е, добре! Ще влезете ли в ролята си на домакин?

— Не!

— О! Глупак!

Тя вдигна ръка и го зашлеви силно по лицето, а после повдигна полите си и излезе бързо, като спря само за миг, за да възвърне спокойствието си. След това пое по широката стълба.

Долу Барбара забеляза краля да води оживен разговор с братовчед си Бъкингам, но щом се появи, двамата мъже прекъснаха разговора си и ѝ посветиха цялото си внимание. Тя слезе бавно, донякъде поради пълнотата си, която ѝ придаваше по-голяма тежест, а най-вече за да ѝ се възхитят. Стигнала до последното стъпало, тя направи дълбок реверанс, двамата благородници се поклониха, а кралят, който единствен имаше право да остане с шапка в нейно присъствие, я свали с широк замах.

Барбара и Чарлс размениха копнеещи усмивки и съучастнически погледи, изпълнени със спомени и обещания. След това тя се обърна

към херцога, който ги наблюдаваше с едновременно циничен и развеселен поглед.

— Е, добре, Джордж. Не допусках, че сте се завърнали от Франция?

— И аз не мислех да се върна тъй скоро. Но...

Той сви леко широките си рамене и отправи бегъл поглед към краля.

Чарлс започна да се смее.

— Но Филип е бил обхванат от припадък на дива ревност. Страхувал се е, мисля, да не би негово благородие да тръгне по стъпките на баща си.

На всички в двете кралства бе известно, че първият Бъкингамски херцог е бил любовник на хубавата Анна Австрийска, станала сега дебела и неприятна старица, майка на Луи XIV. А неговият син Джордж, втори Бъкингамски херцог, не бе скривал голямото си възхищение от Менет.

— Това би било истинско удоволствие! — каза Бъкингам, отправяйки към краля полуироничен поклон.

— Не бихте ли благоволили да отидем в салона? — предложи Барбара.

След това, докато вървяха, тя отправи към краля умоляващ, нежен и почти простодушен поглед.

— Ваше Величество, аз съм в твърде затруднено положение. Тоя път нямам домакин, който да ръководи вечерята!

— Домакин ли? Но къде е... Трябва ли да разбирам, че той не е пожелал да дойде?

Барбара кимна и сведе дългите си черни мигли, сякаш се срамуваше заради невъзпитанието на мъжа си. Но Чарлс преценяваше случилото се по съвсем друг начин.

— О! Не мога да му се сърдя на тоя нещастник! Господи! Изглежда, че мъж с хубава жена е повече за оплакване, отколкото за завивждане.

— Щом живее в Англия! — каза херцогът.

Чарлс се засмя весело. Той не се засягаше от никакви намеци относно нравите му, тъй като не си правеше никакви илюзии за тях.

— В такъв случай, понеже всяка вечеря изисква домакин, ако позволите, милейди...

Виолетовите очи на Барбара добиха тържествуващ блясък:
— О! Ваше Величество... Бихте ли приели?

И понеже, преди да влязат, се спряха за момент на прага, всички присъстващи заслепени се обърнаха и започнаха да ги наблюдават. Мъжете свалиха шапки до един, а дамите като разцъфтели цветове, твърде тежки за стеблата си, направиха грациозни реверанси. Барбара беше толкова важна в тоя момент, че не счете за необходимо да поздравява всички поканени, които пристигаха. Всеки, каквито и да бяха неговите политически и обществени амбиции, считаше за чест поканата на лейди Палмър и не критикуваше поведението ѝ. Защото мнозина от тях бяха убедени, че тя ще стане един ден — може би скоро — кралица на Англия.

Само преди година Барбара би сметнала за невероятно да приема у дома си всичките тези хора, към които сега се отнасяше толкова непринудено.

Там беше Антъни Купър, слаб, съсухрен и болен роднина на много от най-могъщите семейства в страната. Със сръчността на фокусник, той беше успял да се преобрази в лоялен кавалер по времето на Реставрацията. Това постижение обаче съвсем не беше рядкост. Не всички от симпатизантите на бившия режим или от неговите дейни членове бяха избесени, посечени или прогонени, много от тях бяха истински поддръжници на монархията и в действителност образуваха основата на новото правителство. Чарлс беше твърде голям практик и политик, за да повярва, че неговата Реставрация бе пълно заличаване на изминалите двадесет години — неотдавнашните промени бяха предимно повърхностни. Купър, както и мнозина други, бе възприел ново поведение, което по подхождаше на двора на Чарлс, но не се бе отказал нито от принципите си, нито от основните си намерения.

Тук беше и най-добрият приятел на Купър, граф Лодърдейл — пламенен шотландец с червено лице и коси, чиито четиридесет и пет години, прекарани в Англия, не бяха успели да смекчат акцента му. Той беше грозен, груб и гръмогласен, но забележително начетен, владееше латински, френски, еврейски и италиански, които беше усвоил през годините, прекарани в тъмницата по време на Републиката на Кромвел. Чарлс го намираще забавен, а графът от своя страна изпитваше голяма обич към краля.

Джордж Дигбай, Бристолски граф, беше хубав мъж на около петдесет години, суетен и непостоянен, който заедно с Купър и Лодърдейл изпитваше дълбока омраза към канцлера. Тази омраза, основана на завистта и ревността, обединяваше най-амбициозните личности от двора. Да изкарат канцлера Хайд въвн от играта беше главната им цел, най-скъпата надежда. Жилището на Барбара беше техният сборен пункт, защото имаха възможността да контактуват с краля в миговете на почивка, когато той бе най-достъпен.

Но болшинството от присъстващите бяха весели младежи, които считаха за сериозни единствено хазарта, сърдечните истории, последния модерен танц или най-новите постижения на френската елегантност.

Лорд Бъкхърст, двадесет и три годишен, живееше в двора, без да отдава значение на това, като отказваше да заеме някакво влиятелно място. Хенри Джърмин бе млад самохвалец, с голяма глава и тънки крака; той се радваше на известен успех, понеже го подозираха, че е бил женен за принцеса Мери, починала неотдавна. От дамите присъстваха: сладната, подобна на котка, графиня Шрузбъри; Анна, лейди Карнеги, силно гримирана и прочута, защото бе споделила с Барбара първия ѝ любовник; Елизабет Хамилтън, едра млада жена, студена и изящна, неотдавна пристигнала в двора и която според правилата бе обект на възхищение. Всички бяха почти на възрастта на Барбара — двадесетгодишни или по-млади, защото според общото мнение на мъжкото съсловие след двадесет и две годишна възраст жената започва да увяхва.

Огромният салон, много добре мебелиран, бе украсен с тежки драперии в златистозелено, осветен от десетки свещи в медни полилеи или свещници. Подът не бе застлан и кънтеше мелодично под високите токове. Въздухът бе изпълнен със смях. В един кът свиреше оркестър. Съдини и сребърни подноси звънтяха в унисон.

В една странична стая бе нареден бюфет според френската мода и по вкусовете на Чарлс. Наоколо сновяха прислужници. Блюдата върху масата приличаха на катедрала: изкусна сграда, украсена с рози и теменужки от захар, както и с малки кукли в дворцови одежди. В сребърни супници димяха сочни ястия от гъби, черен дроб и стриди. Масата бе отрупана с бутилки от новото питие, наречено шампанско. Добрият англичанин вече не се задоволяваше с варено овнешко, грах и

пиво. Той бе научил по-добри неща във Франция и не държеше да се върне към старите навици.

Появата на краля в ролята на домакин предизвика изненада, защото мнозина от поканените съзираха в това тънък намек за намеренията му. Самата Барбара споделяше това убеждение и тя се носеше из залата подобно на пламък, ослепително красива, уверена в своята власт. Всички очи я следваха и след нейното минаване се разнасяше шепот. Но Барбара не бе опиянена. Тя знаеше много добре, че цялата тази прекалена любезност щеше да отстъпи място — ако кралят я изоставеше — на жестоки думи и нападки и тогава тя щеше да бъде по-самотна от всякога.

Това се бе случвало с други. „Но не ще се случи с мен — мислеше си тя. — С тях може би, но не и с мен!“

В друга стая бяха наредени игрални маси и скоро всички поканени се скупчиха там. Чарлс седна, за да опита за миг щастието си, но за по-малко от половин час загуби почти двеста лири. Той хвърли поглед към Лодърдейл, който стоеше край него.

— Искате ли да заемете моето място, Джон? Аз винаги губя и съм лош играч. Но най-лошото е, че не мога да си позволя да губя така!

Лодърдейл избухна в гръмък смях и изпръска краля със слюнка, защото езикът бе твърде голям за устата му, и зае предложеното място. Чарлс се отправи към другата стая, за да послуша музика. Като напусна бързо своята маса, Барбара го настигна на прага на вратата. Тя мушна ръката си в неговата, той се наведе и я целуна леко по слепоочието, а зад тях присъстващите си разменяха многозначителни погледи и се обзалагаха.

— Лейди Палмър ми се струва доста безразсъдна, ако си въобразява, че ще стане кралица — каза доктор Фрейзър.

Той се ползваше с голямо благоволение от страна на краля, защото бе еднакво способен да направи аборт, да излекува гонорея или да даде очистително. В Уайтхол често прибягваха към неговите услуги.

— Тази дама има съпруг, нали знаете? — прошепна Елизабет Хамилтън, без да вдига очи от картите.

— Един съпруг не представлява пречка за сърцето на краля!

— Той никога няма да се ожени за нея — каза Купър с ясен глас. — Негово величество не е тъй глупав!

Купър си бе спечелил славата на прозорлив човек, бе отгатнал много преди другите, че Йоркският дук е женен за Анна Хайд.

Анна, някогашната приятелка на Барбара, се усмихна лукаво.

— Какво искате да кажете, сър? Разбира се, вие не критикувате избора?

— Не, милейди — отвърна той хладно. — Но аз съм убеден, че кралят ще се ожени по политически съображения, както правят всички владетели.

Барбара с голямо облекчение ги видя да се разотиват. Тя бе твърде уморена. Краката я боляха и тя бе по-щастлива от всякога и бе убедена, че нейните надежди — колкото и безумни да изглеждаха — ще бъдат осъществени скоро.

Когато влезе в спалнята си, последвана от Чарлс, задрямалата в едно кресло до огъня Уортън стана бързо и се поклони, като хвърли боязлив поглед към господарката си.

— Можете да си отидете, Уортън. Тази вечер нямам нужда от вас.

И тъкмо когато младото момиче си тръгваше, тя я повика:

— Събудете ме в осем и половина. Очаквам една продавачка, която ще ми донесе дантели, и ако не ги купя първа, ще ги вземе Карнеги.

Барбара се усмихна на Чарлс като малка палавница.

— Не е ли твърде непочтено от моя страна?

Той отвърна на усмивката ѝ, но не на въпроса и се настани в едно кресло.

— Какво хубаво угощение, Барбара! Не сте ли сменили готвача?

Тя седна пред тоалетката си.

— Чудесен е, нали? Отгатнете къде го намерих? Той напусна лейди Хайд, която го доведе от Франция. Знаете ли, Чарлс, тази жена не ме е посетила нито веднъж досега?

С един замах тя разпусна косите си и те се разпиляха като водопад от огненоцветни вълни по раменете ѝ. Тя му отправи жив и лукав поглед.

— Не вярвам канцлерът да ме харесва, иначе жена му отдавна щеше да дойде.

— О! — каза леко Чарлс. — И аз не вярвам.

— Но тогава защо? Какво лошо съм му направила?

Барбара намираше, че новото ѝ положение изисква не само почитание, но и обич от страна на всички в двора — мъже и жени, и тя възнамеряваше да я получи на всяка цена.

— Канцлерът е от старата школа, мила. Той нито ще сводничи, нито ще предлага подкупи и смята, че е възможно да си пробие път в живота чрез упорит и честен труд. Страхувам се да не би новият образец политици да е изпитание за него.

— Малко ме е грижа за неговата нравственост! С баща ми бяха добри приятели. Много съм недоволна, че жена му не е дошла да ми направи посещение. Да! Дори го чух да ви казва, че ще сторите добре да не си губите времето с такава кранта като мен!

Преметнал ръка през облегалката на креслото и кръстосал нозе, Чарлс с усмивка ѝ се възхищаваше небрежно, докато тя се разсъбличаше.

— От толкова години канцлерът ми казва какво трябва и какво не трябва да правя, че е започнал според мене най-сетне да си въобразява, че го слушам. Но той е добър старик, напълно предан, винаги въодушевен от добри намерения дори когато се лъже. Затова, ако бях на ваше място, нямаше да се безпокоя дали жена му идва. Уверявам ви, тя е една твърде скучна стара дама.

— Малко ме интересува дали е забавна или не. Вие не ме разбирате. Чисто и просто тя ми *дължи* едно посещение!

Той започна да се смее.

— Разбирам. Да не говорим повече за това...

Той се изправи и отиде при нея, а Барбара, разкопчавайки малко блузата си, се обърна към него, за да го погледне по-добре. Очите ѝ искряха с неподправено желание. И когато я прегърна, през цялото ѝ тяло премина тръпка, която прогони всяка друга мисъл от ума ѝ. Уви! Не за дълго време.

В леглото, положила глава на рамото му, Барбара каза тихо:

— Да знаете какво дочух днес!

Без да прояви ни най-малък интерес, Чарлс прошепна:

— Какво?

— Представете си, някой ми каза, че сте оженен за племенницата на принц дьо Лин и имате двама сина от нея.

— Принцът няма племенница, доколкото зная. Във всеки случай не съм се женил за никаква негова племенница!

Със затворени очи, легнал по гръб, той се усмихваше леко, без дори да мисли за онова, за което говореха.

— Казаха ми също, че сте се сгодили за дъщерята на Пармския херцог.

Той не отговори. Тя се опря на лакътя си и го запита с безпокойство:

— Това не е вярно, нали?

— Какво не е вярно? О! Не! Не съм женен!

— Но те искат да ви оженят за нея, нали? Искам да кажа хората?

— Май е така! Предполагам, един вид противоотрова с прави коси и кривогледи очи — каза той лениво. — Проклятие! Не мога да си представя как бих могъл някога да имам дете от грозна жена!

— Но защо трябва да се жените за грозна жена? — Прокара тя пръст по гърдите му.

Той отвори очи, погледна я и лицето му се озари от широка усмивка. Вдигна ръка и погали косите ѝ.

— Принцесите са винаги грозни. По традиция.

Барбара чувстваше, че я обзема вълнение. Сърцето ѝ биеше усилено. Неспособна да го погледне в лицето, наведе очи и каза:

— Но защо да се жените за принцеса, ако това не си се нрави? Защо да не...

Тя се задъха, гърлото ѝ пресъхна, усети остра болка в главата си.

— Защо да не се ожените за мен? — Вдигна очи и го загледа с безпокойство.

Мигновено лицето на Чарлс придоби сдържан израз, усмивката му изгасна и той отново си възвърна обичайния скептичен вид. Тя почувства, че се отдръпна от нея, без въобще да се е помръднал. Дълбоко наранена, Барбара го гледаше недоверчиво и ужасено. Бе така уверена, самонадеяна и убедена, че е достатъчно влюбен в нея, за да я вземе за жена.

— Сир — каза нежно, — никога ли не сте мислили за това?

Той седна, после стана от леглото и започна да се облича.

— Хайде, Барбара, вие знаете толкова добре, колкото и аз самият, че това е невъзможно.

— Но защо? — извика тя отчаяно. — Защо да е невъзможно? Чух, че именно вие сте принудили херцога да се ожени за Анна Хайд. Тогава защо да не вземете мене?... Ако вие искате това... ако ме обичате?

Тя чувстваше, че я обзема гняв, и правеше всички усилия да се овладее и да си сдържи езика. Все още мислеше, че би могла да го накара да направи каквото и да било. „Все някак ще го накарам да се ожени за мене. Непременно. И той ще го направи. Ще го направи.“

Той obu панталоните си, навлече тънката си риза от бял лен и закопча дългите ръкави. Бързаше да си отиде, нетърпелив и раздразнен при мисълта за една безполезна свада. Знаеше много добре, че е влюбен в нея, защото никога не бе намирал по-омайваща любовница. Но дори и тя да бе неаполитанската кралица, пак нямаше да се ожени за нея, защото я познаваше много добре.

— Двата случая не могат да се сравняват, мила — каза той с топъл, ласкав глас, като се надяваше по този начин да я успокои и приспи, преди да си отиде. — Моите деца ще наследят престола. А децата на Джеймс по всяка вероятност никога няма да стигнат дотам.

Наистина, това изглеждаше напълно разумно, макар Чарлс да бе признал поне пет незаконни деца, а Барбара бе убедена, че детето, което носеше, щеше да бъде от него, а не от съпруга ѝ или от Честърфийлд!

— Ох! Но какво ще стане с мене, ако вие се ожените за друга? Какво ще правя аз?

Тя бе готова да се заплаче.

— Мисля, че вие ще се справите много добре. Няма причина да бъде другояче. Не сте от беззащитните, и вие го знаете.

— Но не за това става въпрос. Ох, вие виждате как сега тичат след мене всички — Бъкингам, Купър и другите. Но ако вие се ожените и ме изоставите, ох, аз ще умра! Помислете как ще се отнасят с мене! А жените ще бъдат още по-лоши от мъжете! О, Чарлс, вие не можете, вие не можете да се отнесете така с мене!

Неподвижен, той я гледаше с изпитателен поглед. После лицето му се смекчи, седна до нея и взе ръката ѝ в своите. Барбара плачеше с едри сълзи, които се търкаляха по страните ѝ и чезнеха върху сатенената покривка.

— Не плачете, мила! За какъв проклетник ме смятате! Няма да ви изоставя, Барбара, можете да бъдете убедена в това. Дадохте ми достатъчно щастие и аз съм ви признателен. Не мога да се ожения за вас, но ще бдя над вас, бъдете спокойна.

Тя подсмърчаше, брадичката ѝ трепереше, но понеже държеше на своята външност, се стараеше да плаче благопристойно.

— Как? С пари? Парите няма да ми послужат за нищо при положението, в което се намирам.

— Кое ще ви бъде приятно?

— Ох, господарю, не знам! Не виждам...

Той я прекъсна енергично, като искаше да предотврати нов поток от сълзи:

— Ако ви назнача като почетна дама от свитата на своята съпруга, това ще уреди ли нещата?

Говореше като благосклонен вуйчо, който предлага сладкиш на племенницата си, след като е паднала и си е одраскала коляното.

— Може би. Ако наистина сторите това. Ако не промените мнението си и... и... Ох!

Смазана внезапно от тежестта на поражението си, избухна в ридания и се вкопчи в него. Той я задържа за миг до себе си, потупвайки я по рамото, докато плаче, после леко се отдръпна и стана.

Тя все още ридаеше легнала на леглото, когато той бързо се облече, върза връзката си, сложи сабята си и с шапка в ръка се приближи до нея. Чарлс, който ме можеше без жени, без да държи особено на някоя определена, често би искал да ги вижда само в леглото.

— Барбара, сега трябва да си отида, уверявам ви. Скъпа моя, моля ви, не плачете. Имайте доверие в мен, ще изпълня обещанието си.

Той се наведе, докосна косата ѝ с целувка, после се обърна и се отправи към вратата. Хвърли последен поглед през рамо и видя, че го следи с очи, лицето ѝ беше зачервено, клепачите подути. Бързо махна за сбогом и излезе.

Барбара със сгърчено лице бавно се надигна и сложи ръка върху челото си, пулсиращо от болка. После отвори уста, нададе вик, в който нямаше нищо човешко, грабна една ваза и я запрати с всичка сила към огледалото, окачено в другия край на стената.

XI

За да стигне до лавката, която се намираше етаж и половина под женското отделение на затвора за длъжници, Амбър трябваше да върви след човека със свещта надолу по едно тясно тъмно стълбище. Не бяха изминали и половината, когато той внезапно се обърна и прегради пътя ѝ, а тя спря три стъпала над него, ядосана и изплашена от изражението му. Напредналата ѝ бременност я караше да се чувства непохватна и безпомощна.

— Продължавай! — извика тя. — Защо спря?

Той не отговори, а се спусна бързо напред. С една ръка улови полите ѝ и я задърпа към себе си. Амбър изпищя и изби свещта от ръката му. Внезапно откри, че бе отстъпил. Тя се спусна по стълбите, протягайки слепешком ръце към стените. Но късите вериги около китките и глезените ѝ рязко я дръпнаха. Тя изгуби равновесие и политна с главата напред, свивайки се отчаяно, за да предпази корема си. Крещейки от ужас, полетя надолу по стълбището.

Но още щом се препъна, Джек Малърд тръгна нагоре и я улови, преди да се нарани. Тя не можеше да го види, но почувства с огромно облекчение силните му мъжки ръце, здравите мишци, едрото закрилящо тяло. Чу яростните и гръмогласни проклетия, които сипеше към човека със свещта, чиито стъпки отекнаха нагоре към втория етаж.

— Какво стана? Ранена ли сте? — запита той загрижено.

— Не — каза тя, като се задъхваше. — Мисля, че не съм.

Откъм горния етаж човекът със свещта закрепя нещо неразбираемо. Разгневеният Блек Джек я пусна и понечи да тръгне след него.

— Ти, гаден кучи сине! Аз ще те...

Внезапно топлината и закрилата изчезнаха. Очите на Амбър се отвориха и тя безумно протегна ръце.

— Не ме оставяйте! Моля... не ме оставяйте!

Тя се страхуваше от невидимите опасности, които дебнеха в мрака.

Той се върна веднага.

— Тук съм, миличка. Не се бой! Кълна се, че ще му прережа гръкляна, само да ми падне в ръцете този кучи син...

— Непременно — промълви тя, като притискаше с ръце издутия си корем.

Паднала духом и изнемощяла от страх, Амбър му позволи да я отнесе до края на стълбите. Там той отново нежно я изправи на крака. Лавката беше близо и те се намираха в нещо подобно на мъгла от дим.

Тя чувстваше, че той я наблюдава. Най-сетне, като направи усилие да го погледне, видя, че очите му се плъзгат по лицето, раменете и гърдите ѝ с израз на задоволство. В миг тя се почувства отново красива. Почти успя да забрави увисналата на кичури коса и въшките, които пълзяха по кожата ѝ, както и мръсотията под ноктите си. Ъглите на устата и се разтегнаха в неуловима усмивка. Погледът ѝ се изпълни с кокетство.

Блек Джек Малърд беше най-високият човек, когото Амбър бе виждала през живота си. Ръстът му бе най-малко шест стъпки и половина. Раменете му бяха снажни, а мускулите на прасците — дебели и силни. Острата черна коса, лъскава от мазилото, с което бе намазана, падаше на вълни на раменете му. Тя можеше да види отблясъка на златото, с който слабата светлина докосваше халките, които носеше на ушите си — това бе мода, много обичана от контетата. Но върху този великан скъпоценностите само подчертаваха почти застрашителната му мъжественост. Челото му беше ниско и широко, носът — с големи ноздри. Докато горната му устна беше тясна и свита, долната бе силно издадена.

Беше облечен по последна мода: син кадифен костюм, който се състоеше от късо жакетче и широки панталони до коленете, бяла риза и бяла ленена връзка с дантела. Сатенени панделки с цвета на гранат красяха дрехата, ръкавите и раменете му. На главата си имаше обкичена с пера кавалерска шапка. Носеше високи до коленете ботуши за езда. Само ботушите не подходяха за приемната на краля. Дрехите му бяха скъпи и положително не някакви вехтории, но бяха покрити с мазни петна, измачкани и той ги носеше с всичкото пренебрежение, което му вдъхваха подобни фини неща.

Сега той ѝ се усмихна, показвайки равните си, правилни зъби, блестящи от белота, и се поклони. Въпреки едрото си тяло бе подвижен и гъвкав като котка.

— Аз съм Блек Джек Малърд, мадам, от Прес Ярд.

Прес Ярд беше елитната част на затвора, запазена за богатите.

Тя направи реверанс очарована, че отново се намира в присъствието на мъж, който е не само чувствителен към прелестите ѝ, но и достоен за тях.

— А аз, сър, съм госпожа Чанъл, от затвора за жени длъжници.

И двамата се засмяха. Наведе се над нея и я целуна бегло — обичайния поздрав при официалните запознанства.

— Влезте тук — каза той. — По този случай ще глътнем по нещо.

— Ще глътнем — какво?

— Една глътка значи една чашка! Предполагам, не знаете нашия жаргон. — Улови ръката ѝ и тя забеляза, че не носеше вериги, дори на бедрото му висеше сабя.

Пивницата бе слабо осветена от няколко лоени свещи. Но димът, който тегнеше над нея, беше гъст като утринната мъгла над Темза. На единия край имаше тезгях; столчета, маси и столове бяха наблъскани толкова наблизко, че помежду им оставаше само малко място за минаване. Таванът бе така нисък, че Блек Джек трябваше да се наведе, за да си проправи път към една маса в отдалечения ъгъл. Докато напредваше, размени няколко поздрава и Амбър почувства, че всеки поглед се извъръща, за да изучи с любопитство новото момиче на Блек Джек. Тя долови няколко подсвирквания от страна на мъжете и зловни забележки, изречени ниско от страна на жените.

Но той явно се ползваше с авторитет, защото се отдръпваха почтително настрана, за да го пропуснат да мине. Някои от жените му отпразвиха съблазнителни усмивки. Един или двама от мъжете го поздравиха за избора му. А собственото му отношение към тях изразяваше добродушно приятелство — той потупваше мъжете по гърба, погали една жена по ръката, а друга — по бузата, и изглеждаше така непринуден, сякаш се намираще в кръчмата „Кучето и яребицата“.

Амбър седна с гръб към стената и Блек Джек я попита какво желае, после поръча рейнско вино за нея и бренди за себе си. След като я разгледаха подробно, другите се върнаха към предишните си занимания. Вдигаха се бутилки, удряха се карти, търкаляха се зарчета, проститутки скитаха от маса на маса, като търсеха занимание. Стаята се изпълни отново с глъч, смях, песни и викове, а от време на време се

чуваше и плач на някое дете. Амбър размени усмивка с Мол Търнър, но извърна бързо очи, когато съзря чорлава дебела жена, проснала се на една маса и стиснала карти в ръка, а в мургавата ѝ гръд бе впило устни едно спящо бебе.

„Ох, боже! — помисли си тя ужасена. — Още два месеца и аз...“ — Тя погледна бързо Блек Джек и откри, че той гледаше усмихнато надолу към нея.

— Ти си ужасно сладко момиче — каза той нежно. — Откога си тука?

— От пет седмици. За дълг — четиристотин лири.

Това му направи по-малко впечатление, отколкото на тези, които я бяха осъдили.

— Четиристотин! Господи, аз мога да ги спечеля за една нощ. Как стана това?

— Съпругът ми открадна и последния петак, който имах, избяга и ме остави с дълговете.

— Заедно с бъдещото бебе. — Той погледна многозначително корема ѝ. — Е... — И той ѝ наля чаша бяло вино, а на себе си по-малка чаша с бренди, после подхвърли една монета на прислужника, докосвайки небрежно шапката си за поздрав. — Наздраве! Дано се върне и те освободи от оковите. — Той изпи чашката на един дъх, както подобава на джентълмен, наля си още една и се обърна към нея, разглеждайки я проникателно.

Амбър също си изпи чашата, защото беше жадна, но смръщи вежди.

— Той никога няма да се върне, надявам се, че няма да се върне — неблагодарният сводник!

Блек Джек се изсмя и леко подсвирна.

— Казваш това с такава злоба, че съм почти готов да повярвам, че си наистина омъжена.

Тя го загледа изумена. Очите ѝ засвяткаха.

— Защо да не вярваш, за бога? Защо, по дяволите, всеки смята, че това е измислица?

Той наля и на двамата още веднъж.

— Защото, миличка, едно момиче като тебе, което казва, че съпругът му го е напуснал, по всяка вероятност никога не е имало съпруг.

Тогава тя се усмихна и промърмори:

— Със сегашния ми вид, струва ми се, че ще изплаша и някой по-добър мъж от съпруга си.

— Очите ми са добри, миличка, те проникват и под шест пласта мръсотия. Могат да открият дивната красота.

В продължение на няколко мига те седяха, като се разглеждаха взаимно. Най-сетне той каза:

— Имам стая с прозорец на третия етаж. Би ли желала да подишаш малко чист въздух и да погледаш небето? — Усмихна се едва доловимо, когато изрече тази покана, стана и протегна ръка, за да ѝ помогне.

Когато тръгнаха да излизат, цялата зала започна да крещи и да се смее. Подхвърляха непристойни думи и съвети към Блек Джек, но той само махна небрежно, без да се обръща.

Стаите бяха обзаведени като в някоя кръчма за долните слоеве на обществото, обслужваща весели компании. Мебелите, издраскани и изпъстрени с множество инициали, бяха несъмнено луксозни в сравнение с останалия затвор. Стените бяха покрити с неприлични думи и изрази, груби рисунки, имена и дати. Блек Джек ѝ каза, че жилището му струвало триста лири. Всеки, който откупваше службата пазач в затвора Нюгейт, го напускаше забогатял, макар и ненавиждан. Блек Джек често отсъстваше, защото имаше достатъчно посетители и трябваше да изпълнява много обществени задължения. Но всеки път, когато се завръщаше, те взаимно се присмиваха на изтънчената лейди — маскирана, разбира се, която загатвала, че е поне графиня, и предлагала да утеши самотните му часове. Веднъж открадна една златна гривна от някаква своя почитателка и я даде на Амбър. Разбойниците бяха аристократите на подземния свят и се радваха на всеобща популярност. Имената им бяха добре познати, подвизите им разисквани в кръчмите и по ъглите на улиците. Имаха множество посетители, след като попаднеха в затвора, а когато правеха последното си пътуване в кола, нагоре по Тибърн Хил, ги следваха големи тълпи от съчувстващи почитатели.

Амбър прекарваше повечето от времето си край прозореца. Вдишваше свежия въздух и сякаш не можеше да му се насити. Стоеше с ръце, подпрени на перваза, и гледаше навън към града. Оттук можеше да вижда облагодетелстваните затворници, които се

разхождаха или стояха на групи в двора. Някои от тях играеха на топка, други — на ези-тура, защото, макар да беше краят на януари, времето продължаваше да бъде меко, а улиците — прашни. Намазаните с катран мъже, обесени след въстанието на фанатиците в началото на месеца, все още бяха изложени там. Цели рояци мухи и оси бръмчаха над труповете им.

Четири дни след като се бяха срещнали, Блек Джек извърши ново удивително бягство и Амбър отиде с него. Всяка ключалка, всяка врата, всяка порта бяха щедро „смазани“ с кралска монета и се разтваряха само при докосване. На улицата чакаше наета кола с широко отворена врата. Те влязоха бързо в нея и се понесоха шумно по Олд Бейли стрийт. Като се настани до нея, Блек Джек се тупна по бедрото и от гърдите му се изтръгна обичайният гръмогласен смях.

Внезапно се разнесе женски глас, рязък и свадлив:

— По дяволите, Джек! Вониш отвратително всеки път, когато излизаш от проклетия затвор.

Амбър знаеше, че това трябва да е Бес Калъмбайн, която той наричаше „моята кълка“.

Блек Джек ги представи една на друга, като каза:

— Беси, това е госпожа Чанъл.

Двете жени размениха полугласно хладни поздравии. После замълчаха. След няколко минути колата спря; щом слезе, Амбър видя, че се намира на брега на реката. Те бързо влязоха в лодката, която ги чакаше. Лодкарят подкара нагоре по течението. Бе съвсем тъмно. Нямаше луна. Макар да не се виждаха, Амбър чувстваше, че Бес я наблюдава упорито, и усещаше ревнивата ѝ враждебност.

„Много ме е грижа — мислеше си тя — дали ѝ се нрави моята компания или не!“

Но тя не смяташе да остава дълго време при Блек Джек, понеже бе уверена, че може да го накара да ѝ даде четиристотин лири. Изглежда, той имаше пари и не се нуждаеше много от тях, затова бе убедена, че ще ги получи след по-малко от две седмици. Сетне щеше да го напусне, въпреки че нямаше представа какво щеше да прави и къде можеше да отиде. Бе загубила дори имената на жените, за които лорд Карлтън ѝ бе казал, че ще се грижат за нея при раждането на детето.

Те слязоха на брега в подножието на Уотър лейн и Бес заизкачва стръмните каменни стъпала, които извеждаха на улицата. Държейки птичата клетка в едната си ръка и полите си — в другата, Амбър предпазливо крачеше напред — внезапно Блек Джек, който се бе забавил, за да плаща на лодкаря, я настигна, взе я в обятията си и се закатери нагоре така бързо, сякаш беше бял ден. Прекосиха градините, собственост на стария кармелитски манастир, издигал се някога на това място, и най-сетне стигнаха една тясна улица.

Тук бе светло и шумно. Големи табели показваха, че почти всяка втора сграда е кръчма. През четвъртитите прозорци можеха да се видят мъже, които играеха на карти, танцуващи голи жени, а други, съблечени до кръста, се биеха пред зрителите, възкликаващи одобрително и хвърлящи монети. Звучите на цигулките се смесваха с писъци, смехове и бебешки плач. Намираха се в Рем Али, в квартала Уайтфрайърс — онази част от града, която даваше на престъпници и длъжници правото на убежище. Хората, които живееха там, предпочитаха да го наричат язвително „Елсейшия“.

Спряха пред една от къщите. Бес отвори вратата с ключ и Блек Джек свали Амбър на земята. Тя влезе вътре и в същия миг двете жени се обърнаха, за да се изгледат една друга. Амбър видя, че Бес е не по-стара от нея и почти толкова висока. Косата, също тъй буйна, бе тъмнокестенява и къдрава, падаща под раменете ѝ. Очите ѝ бяха сини, лицето — малко, остро, някак си прекалено широко в скулите. Носът бе вирнат дръзко нагоре. Бе закръглена, почти дебела, с едри гърди. На Амбър ѝ се стори вулгарна, просто зле възпитана лека жена.

Тя самата бе раздразнена и се чувстваше неловко от изпитателния поглед на момичето. И макар да се бе сресала с гребена на Блек Джек и да бе измила лицето си, все още бе много мръсна. Усещаше ухапванията на въшките, но по-скоро би умряла, отколкото да посегне да се почеше. Бес вдигна вежди и се усмихна леко, за да покаже, че не я смята за сериозна съперница.

„Чумата да те тръшне! — помисли си Амбър яростно. — Почакай само да се изкъпя, госпожице! Тогава ще видим чий нос ще се вири!“

Начинът ѝ на говорене съответстваше на заобикалящата я среда — на лорд Карлтън и Алмсбъри, на Люк Чанъл и неговата леля, на Мол Търнър и Нюгейт, а сега на Блек Джек и Елсейшия.

Но дори и да беше почувствал ненавистта, породила се между двете жени, Блек Джек не се издаде.

— Жаден съм — каза той. — Къде е Пол?

— Пол! — изкрещя Бес. След няколко минути едно момиче бутна вратата, която водеше към някаква друга стая, и застана сънливо на прага. Очевидно бе прислужницата. Беше боса и раздърпана, а косата ѝ висеше на мазни жълти кичури около врата. Но щом съзря Блек Джек, поруменя, усмихна се смутено и му се поклони.

— Радвам се, че отново сте тук, сър.

— Благодаря, Пол. И аз се радвам. Ако обичаш, донеси нещо за пиене! За мен — шери-бренди. Ти какво искаш, миличка? — обърна се той към Амбър.

При тези думи Бес се навъси и почна да ругае Пол, раздражено изливайки ревността си върху нея.

— Нищо не си свършила, ленива мръснице! Защо не са измити тия чинии? — Сочеше тя масата, покрита с чинии, кокали, черупки от орехи, чаши и винени бутилки. Небеса! Или ще се оправяш, или ще те набия... Чуваш ли?

Пол трепна, защото, види се, повярва на думите ѝ, но Блек Джек прекъсна това излияние.

— Остави момичето на мира, Беси. Може да е била заета в кухнята.

— Заета — да спи!

— Донеси бутилка рейнско вино за госпожа Чанъл, а за Бес...

— Бренди! — кресна Бес и насочи към Амбър бърз, яростен поглед.

Амбър ѝ обърна гръб и отиде да седне. Чувстваше се уморена и равнодушна. Тя силно страдаше, понеже знаеше, че никога не е била по-малко привлекателна. Единственото ѝ желание беше да се махне от всички тези хора и да отиде да се наспи, а на сутринта да си вземе хубава топла вана с достатъчно сапунена пяна. О, да можеше отново да бъде наистина чиста!

Блек Джек и Бес започнаха да говорят на езика на подземния свят, от който Амбър знаеше малко думи. Тя чуваше гласовете им, но не се опитваше да разбере какво говореха. Вместо това започна да оглежда лениво мебелировката на стаята. Беше наблъскано с огромно количество маси, столове и столчета. Край стените бяха наредени

половин дузина скринове и сандъци, а по тях висяха безброй портрети в тежки златни рамки. Имаше натрупани дори около камината. Някои от мебелите очевидно бяха скъпи, но другите бяха тъй стари, издраскани и изпочупени, че бяха загубили както стойността, така и предназначението си.

Пол донесе чашите и бутилките и те вдигнаха наздравица за успешното бягство през нощта. Сетне Амбър каза на Блек Джек, че е уморена. Той накара Пол да ѝ свети по стълбите до западната спалня. Когато си тръгна, той небрежно я целуна. Това накара Бес да се разгневи и да свъси вежди. Но Амбър се надяваше, че момичето ще постигне своето тази нощ, защото самата тя не желаше да бъде смущавана.

Амбър седеше в голямо дървено корито, пълно с топла вода и сапун, ловеше въшките и ги пукаше, докато бяха още мокри и неподвижни. Косата ѝ, току-що измита, бе изцедена и завита на върха на главата ѝ. До нея на стол, покрит с бял и златист бродат, седеше Блек Джек и удряше безцелно с един нож по пода между краката си. Амбър махна с ръка към стаята.

— Защо държиш толкова много неща?

Спалнята също беше отрупана с вещи, както гостната долу, и в същия безпорядък. Леглото беше застлано с виолетово кадифе, а покривката на масата беше от жълт атлаз. Няколко от столовете също бяха покрити с виолетово кадифе, а други — с тъмновишнев плат със златни пискюли. На стените висяха най-малко две дузини портрети, множество огледала, имаше три гардероба и два паравана.

— Мама Червената шапчица има заложна къща — каза той. — Къщата е мебелирана с онова, което взема — портретите на дядовците, изглежда, идват първи.

Той се усмихна и вдигна вежди, посочвайки към многобройните стари джентълмени — в корави черни жакети и бели яки, — които гледаха от стените.

Амбър се изсмя. Настроението ѝ се бе повишило. Отново се изпълни с енергия, оптимизъм и самоувереност. Знаеше, че не трябва да седи в корито с гореща вода, защото Сара все казваше, че седенето в топла вода може да предизвика преждевременно раждане. Но се

чувстваше така добре, че нямаше намерение да се мръдне поне още половин час.

— Кой живее тук? Има ли някой друг освен Мама Червената шапчица, Бес и Пол?

Коридорът, по който Пол я беше превела, бе дълъг, и къщата, изглеждаше доста голяма.

— Мама Червената шапчица дава под наем четирите излишни спални. Един човек, който изработва фалшиви пари, заема третия етаж, а на четвъртия има школа по фехтовка.

Не за първи път Амбър чуваше за Мама Червената шапчица. Мама Червената шапчица бе изпратила пари за подкуп на пазача в затвора. Току-що бе избрана за кмет на квартала. Предишната нощ бе изслушала едно дело в „Джордж и драконът“. Мама Червената шапчица искаше да я види, щом се облече.

Най-сетне Амбър стана, изсуши се и навлече един от източноиндийските халати на Блек Джек. Двамата се изсмяха, когато видяха как халатът се влачи по пода и ръкавите висят под коленете ѝ. Сетне, като ѝ намигна, Джек отиде до един сандък, извади голяма кутия и я сложи в ръцете ѝ. Амбър я пое и го изгледа въпросително. Той стоеше с ръце в джобовете, поклащаше се на токовете си и широко се усмихваше, очаквайки тя да отвори кутията. Развълнувана при мисълта за подарък, Амбър постави кутията на един сандък, развърза я и захвърли шумящата хартия. Възкликвайки удивена, тя извади една зелена рокля от тафта, с апликации от черно кадифе. Под нея имаше черна кадифена наметка, блуза, фусти, зелени копринени чорапи и зелени обувки.

— О, Блек Джек! Прекрасна е. — Понечи да го целуне и той се наведе доста несръчно, като срамежливо момче, защото се страхуваше да не ѝ причини болка.

— Но как успя толкова бързо?

Госпожа Дарние никога не шиеше една рокля за по-малко от седмица.

— Бях навън рано сутринта. В Хаундсич има един вехтошар, при когото аристократите продават дрехите си.

— О, Блек Джек! Това е любимият ми цвят!

Тя смъкна халата и започна бързо да се облича, като бърбеше през цялото време.

— Прилича на листата на ябълката, която расте пред прозореца на моята спалня. Откъде знаеш, че това е любимият ми цвят?

Миг по-късно обаче на лицето ѝ се изписа разочарование. Роклята не се затваряше над корема ѝ. Когато се погледна в огледалото — нещо, което не бе правила повече от месец, — ѝ се приплака. Стори ѝ се, че е била вечно бременна.

— О! — извика тя гневно и тропна с крак. — Колко грозна изглеждам! Ужасно ми е неприятно да раждам!

Но Блек Джек я успокои, като ѝ каза, че е най-хубавото същество, което е виждал някога, и слязоха долу, за да се срещнат с Мама Червената шапчица. Завариха я седнала на една от масите, с гръб към тях. До лакътя ѝ имаше свещ. Тя пишеше в грамаден тефтер, разтворен пред нея. Когато Блек Джек ѝ заговори, тя се обърна, изправи се веднага и тръгна към тях. Целуна Амбър приятелски по бузата, а после, усмихвайки се на Блек Джек, изрази одобрението си. Той стоеше сияещ от гордост.

— Същинска аристократка, Джек!

После огледа фигурата ѝ.

— Кога го чакате?

— След около два месеца.

Амбър я разглеждаше с удивени очи, изненадана от откритието, че не прилича никак на разпуснатата стара вещица, която бе смятала, че ще види. Всъщност не изглеждаше по-порочна от леля Сара. Мама Червената шапчица бе на петдесет и пет години, но кожата ѝ беше чиста и гладка, а очите ѝ гледаха ясно. По-ниска от Амбър, тялото ѝ стегнато и набито. Всичките ѝ движения издаваха неизчерпаема енергия. Дрехите ѝ бяха прости и спретнати, от памук и вълна, с колосана яка, маншети и престилка. Не носеше никакви накити. Яркочервена шапчица покриваше косите ѝ. Блек Джек бе казал на Амбър, че никога в продължение на десет години не я бил виждал без тази шапчица.

— Аз ще се погрижа за акушерка — каза тя — и ще намерим жена, която да вземе бебето ти.

— Да вземе бебето, но защо? — извика Амбър силно разтревожена.

— Не се безпокой, мила моя — каза благоразумно Мама Червената шапчица. Тонът на гласа ѝ напомни на Амбър за лорд

Карлтън и приятелите му.

— Кой би желал твоето бебе да живее във Фрайърс? Повечето от бебетата, които остават да живеят тук, умират още преди да навършат година. Можем да намерим някоя чиста и съвестна жена от село, която да се грижи за детето и да ти позволява да го виждаш, когато пожелаеш. О, това е съвсем задоволително разрешение. Много жени постъпват така — увери я тя, виждайки недоверието на Амбър. — А сега ми кажи цялото си име. — Тя се обърна пъргаво и отиде при своя тефтер.

Блек Джек каза бързо:

— Госпожа Чанъл — само това. Аз ще платя таксата, за нея.

Амбър не бе казала дори на Блек Джек истинското си име. Изглежда, той не държеше да го научи, защото казваше, че и неговото име било измислено и че всеки разумен човек скривал името си в Елсейшия.

— Много добре. Никой тук не се интересува и не желае да се рови в миналото. Блек Джек ми каза, че си била задлъжняла четиристотин лири и искаш да си изплатиш дълга, за да можеш да напуснеш Фрайърс. Не те осъждам — смятам, че си прекалено хубава, за да останеш тук дълго време. Уверявам те, ще ти дам възможност да спечелиш сумата веднага щом можеш да излизаш.

Амбър поиска да попита по какъв начин, обаче Мама Червената шапчица продължи решително:

— Междувременно ще трябва да се потрудим над твоя акцент. Тук, в Лондон, едно провинциално момиче обикновено се приема за глупачка. А това е пречка и за най-добре замислените планове. Мисля, че Майкъл Годфри може да ѝ бъде добър учител, нали, Блек Джек? А сега, мила моя, разположи се удобно при нас и искай всичко, което искаш или от което имаш нужда. Сега ще те оставя. Днес е първо число от месеца и трябва да видя наемателите си.

Тя затвори тефтера, сложи го в едно чекмедже на масата и го заключи с ключ, който извади от джоба на престилката си. Сетне взе наметката си в ръка, усмихна се и на двамата и се отправи към вратата, но се обърна още веднъж, за да изгледа бегло Амбър, поклати леко глава и отбеляза:

— Колко жалко, че бременността ти е така напреднала. Преди три месеца можеше да спечелиш сто лири като девица.

Сега тя вече излезе и въпреки че Блек Джек избухна в сърдечен смях, Амбър се обърна към него с гневен блясък в очите.

— Какво, по дяволите, цели тази старица? Ако си мисли, че ще се измъкна оттук като...

— Не се вълнувай! Тя няма да... аз ще се погрижа за това. Но сводницата си остава сводница. А Мама Червената шапчица е такава сватовница, кълна се, би могла да ожени папата за кралица Елизабет.

Амбър не узна никога истинското име на Мама Червената шапчица. Но беше ясно, че Блек Джек не само я обича, но изпитва силно мъжко възхищение от нейния успех, от твърдата ѝ решителност и способност да оценява и преуспява независимо от всичко, което се случваше на другите. Амбър не можеше да разбере защо жената живее така скромно, щом не ѝ се налага, и защо бе избрала целомъдрения живот след една, както изглеждаше, бурна младост. Поради тези причини чувстваше искрено, ала неизразимо презрение към нея и реши, че все пак не ще да е толкова умна.

Въпреки това Амбър положи усилия, за да се понрави на Мама Червената шапчица. Вярваше, че успява, още повече че Блек Джек решително ѝ бе отказал първия път, когато поиска да ѝ даде достатъчно пари, за да изплати дълга си — и това бе породило разпра помежду им.

— Мисля, че искаш да остана в това проклето място!

— Несъмнено. За какво смяташ, че те измъкнах от затвора. Ти си неблагодарна малка кучка!

— И какво? Кой би желал да остане в тази мръсна дупка през целия си живот! Ненавиждам я! И ще се измъкна! Ако не ми дадеш парите, ще помоля Мама Червената шапчица да ми ги даде. Тя не се нуждае от тях и ще ми заеме четиристотин лири, уверявам те!

Блек Джек бе страхотен великан, който можеше да счупи костите ѝ като клечки за зъби. Вместо това той отметна глава назад и се изсмя.

— Върви и я помоли, щом искаш! Но, повярвай ми, тя ще ти заеме по-скоро четиристотин свои зъба...

XII

Един следобед, докато Блек Джек отсъстваше, Амбър потърси Мама Червената шапчица. Когато си стоеше вкъщи, което не се случваше често, почти винаги бе заета с работа над тефтера си, в който нанасяше дълги редици от цифри и попълваше с дузини полици и разписки. Тогава не обичаше да я прекъсват. Сега, когато Амбър пристъпи, тя ѝ направи знак да мълчи и продължи да изчислява с перото си по цяла редица нечетливо написани цифри, като едновременно движеше и устните си. Най-сетне написа сбора и се обърна към Амбър:

— Какво има, мила моя? Мога ли да сторя нещо за тебе?

Амбър бе подготвила и репетирала предварително своята реч. Но сега извика поривисто:

— Да! Заемете ми четиристотин лири, за да мога да се измъкна оттук! О, моля ви, Майко Червена шапчице, ще ви ги върна, обещавам!

Мама Червената шапчица я погледна хладно за миг, сетне се усмихна:

— Госпожо Чанъл, четиристотин лири е голяма сума. Какво предлагаш като гаранция?

— Но... аз ще ви дам писмена гаранция, каквато кажете. И ще ви ги върна с лихва — добави тя, защото бе узнала, че за Мама Червената шапчица лихвата е всичко. — Ще сторя това, което поискате, но трябва да ги имам!

— Мисля, че не разбираш от лихварство, мила моя. Може да ти се струва, че четиристотин лири е незначителен заем. Това обаче е много голяма сума за заемодателя, и то при единствената гаранция обещанието на едно младо момиче да върне обратно парите. Не се съмнявам в добрите ти намерения, но по-късно ще разбереш, че да се сдобиеш с четиристотин лири е доста по-трудно, отколкото си въобразяваш сега.

Изненадана, разочарована, Амбър беше обхваната от гняв.

— О — извика тя, — вие самата казахте, че имате сто лири за мене!

— Вероятно. Но повече от половината от тези сто лири щяха да бъдат мои за уреждането на сделката, а не твои. Нека бъде откровена с теб. Не си струва да говорим за това. Блек Джек ми заяви решително, че възнамерява да те държи само за себе си. И аз смятам, мила моя, че би трябвало да изпитваш известна благодарност към него. Твоето бягство от Нюгейт му струва триста лири.

— Триста?... О, никога не ми е казал това!

— И така, смятам, че докато Блек Джек е тука, ние ще те използваме по този начин.

— Докато е тук? Ще заминава ли някъде?

— Не много скоро, надявам се, но един ден ще отпътува нагоре по Тибърн Хил с някоя кола... и не ще се върне.

Амбър я загледа с разширени от ужас очи. Тя знаеше, че той има обгорен ляв палец, което означаваше, че ще бъде обесен за следващото провинение. Въпреки това той бе избягал отново и бе безразсъдно смел, което го правеше почти неуязвим в нейните очи. Сега тя мислеше не за него, а за себе си.

— Това ще сполети всички ни, зная това. Всички ние ще увиснем на въжето!

Мама Червената шапчица вдигна вежди.

— Може би, предполагам. Но има много по-голяма вероятност да умрем от охтика тук, в Елсейшия.

Тя се обърна и взе перото си. Амбър постоя още няколко мига, но разбра, че е отпратена, и се качи по стълбата в своята спалня.

Беше обезсърчена, но не и сразена. Все още възнамеряваше да избяга по някакъв начин и се успокои при мисълта, че е извършила много по-трудното бягство от Нюгейт.

Елсейшия се намираше точно на изток от Темпълските градини. До нея можеше да се стигне откъм градините, като се слезе по тесни, разнебитени стъпала. Понеже беше в ниското и близо до реката, тя беше вечно потънала в гъста, мръсно жълта мъгла, която се спускаше до самата улична настилка, проникваше в костите, засядаше в ноздрите и затрудняваше дишането. Рем Али, където се намираше къщата на Мама Червената шапчица, миришеше на смрадливи гостилници и на луга за пране, употребявана от перачките, които бяха направили улицата свой център.

Дворовете и уличките бяха изпълнени с просяци, крадци, убийци, уличници и длъжници — една необузdana, отчаяна гана, която живееше в постоянна междуособна война, но винаги се съюзяваше, за да отблъсне натрапничеството от страна на стражата или на съдебния пристав. Навсякъде имаше рояци деца — почти толкова много, колкото кучетата и прасетата, — малки, гладни джуджета с хлътнали очи и дрезгави кресливи гласчета. Амбър потръпваше, като ги гледаше, и бързо отвърщаше поглед от страх да не би нейното собствено бебе да бъде белязано преди рождението си, понеже ги бе видяла. Тя чувстваше, че щом живее тук, е напуснала света — единствения свят, който имаше значение за нея, света, където можеше да види отново лорд Карлтън.

Майкъл Годфри, нает от Мама Червената шапчица, за да я учи да говори като лондонска лейди от висшето общество, беше човекът, който я накара отново да зърне бегло живота, за който копнееше сърцето ѝ.

Той бе студент в Мидъл Темпъл, където отиваха синовете на богатите английски семейства, уж за да получат либерално образование, да се научат как да управляват своите имения и да председателстват заседанията, когато наследят бащите си. Мнозинството обаче прекарваше повече време в кръчмите, отколкото в колежа и изразходваше повече пари за жени, отколкото за книги. Подобно на мнозина други, Майкъл бе дръзвал понякога да влезе във Фрайърс, тласкан от любопитство и желание да види как живеят и как изглеждат хората от подземния свят. И като мнозина други идваше тук да сключва заеми, щом начинът му на живот изчерпваше отпускните суми и той затъваше в дългове. Така се бе запознал с Мама Червената шапчица, легендарната жена магьосница от Елсейшия. Две седмици след пристигането на Амбър той бе нает за неин учител.

Беше двадесетгодишен, среден на ръст, със светлокестенява къдрава коса и сини очи. Баща му бе заможен аристократ от Кент и имаше достатъчно пари, за да създаде на сина си обичайните удобства на своето съсловие. Майкъл бе завършил Уестминстърското училище, за да научи латински и гръцки. На шестнадесет години — възрастта, когато младежите постъпваха в колеж — той бе изпратен в Оксфорд, за да овладее гръцката и римската литература, историята, философията и математиката. Това трябваше да бъде постигнато за три години, защото

прекаленото образование не се смяташе полезно за един джентълмен. А преди една година бе записан в Мидъл Темпъл. След двете години, прекарани там, щеше да предприеме обичайното пътешествие в чужбина.

Докато дъждът ръмеше неспирно, тъй като меката зима бе последвана от продължителни дъждове, той и Амбър седяха до огнището в приемната, пиеха силно подправено питие и разговаряха. Тя слушаше жадно и възторжено, разбираше шегите му и бе очарована от нещата, които той вършеше, виждаше и чуваше.

Тя се смееше възхитена, когато слушаше как той и неговите приятели, „добре подредени“, както обичаха да казват джентълмените, съборили будката на стражаря, който дремел вътре, устроили серенада пред публичен дом в Уайтстоун парк и изпочупили всички прозорци, и най-сетне съблекли гола една жена, която срещнали да се завръща късно у дома си заедно със своя съпруг. Банди от млади аристократи скитаха из града всяка нощ, вилнееха и рушаха и бяха страшилище за всички мирни и спокойни граждани, които предпочитаха да бъдат нападнати от главорези или разбойници. Но Майкъл разказваше своите подвизи с такова явно задоволство и охота, че им придаваше характер на най-безобидни, невинни детски лудории.

Той ѝ каза, че през последните три или четири месеца на лондонската сцена се появили жени и сега те излизали във всяка пиеса — прекалено гримирани, дръзко облечени, млади разпуснати жени, някои от които били избрани от благородниците за любовници. Разправи ѝ, че видял как разложените тела на Кромуел, Айртън и Бредшо били извадени от гробовете и обесени с вериги на Тибърн и как техните осолени глави сега били набучени върху коловете на Уестминстър Хол, а късове от труповете им били изложени на пики над седемте градски врати. Той ѝ говореше също за плановете за коронацията на Негово величество, която трябваше да се състои през април и да бъде най-великолепната коронация в историята на британското кралство. Обеща да ѝ опише всяка дреха, всяка скъпоценност, всяка изречена дума и всеки жест, след като ги види.

През това време Амбър губеше и последните следи от своя провинциален акцент. Имаше остър слух, силна памет и вродена способност за подражание; изпитваше пламенна жажда за знания. Тя престана да произнася думите неправилно. Отказа се да псува и

възприе по-модерни ругатни. Той я научи на всички правилни начини на запознанство и на няколко френски израза, както и на модното произношение на някои думи. В Уайтхол вулгарността бе на мода и едносрични остри думи украсяваха разговорите на повечето лордове и лейди. Амбър попиваше всичко това, а заедно с него и говора на Елсейшия.

Майкъл Годфри беше убеден, че я обича, и искаше да узнае истинското ѝ име, както и коя е и откъде идва. Тя отказа да му разкаже истината, но украси историята, разказана на Сели Гудмен. Той я взе за такава, каквато се представяше: една наследница от провинцията, избягала от бащин дом с мъж, когото семейството ѝ не харесвало, а сега изоставена от него. Той ѝ съчувстваше извънредно много, възмущаваше се, че жена с нейния благороден произход бива принудена да живее в такава среда, и ѝ предложи да влезе във връзка с нейното семейство. Но Амбър се уплаши и го увери, че те никога няма да ѝ се притекат на помощ в място като Уайтфрайърс.

— Тогава ела с мене — каза той. — Аз ще се грижа за теб.

— Благодаря, Майкъл, бих желала, ако можех, но не мога преди раждането. Господи, не би ли било прекрасна изненада, ако почна да раждам в твоята квартира. Веднага ще те изхвърлят.

И двамата се разсмяха.

— Заплашвали са ме безброй пъти: „Господине, оправете се, или ще бъдете изхвърлен!“ — Той смръщи вежди и изрева драматично. Сетне се наклони внезапно напред и улови ръката ѝ. — Но моля те... след това ще дойдеш ли с мене?

— Не бих искала нищо друго. Но какво ще кажеш на стражаря? Ако ме заловят, ще трябва да се върна в Нюгейт.

Майкъл живееше от сумата, която му се отпускаше и която не можеше да покрие собствените му разходи. Никога не би могъл да изплати дълга ѝ.

— Няма да те хванат. Аз ще се погрижа за това. Ще бъдеш на сигурно място.

Рано сутринта на пети април Амбър се пробуди с тъпа пронизваща болка в гърба. Обърна се, за да се настани по-удобно, и тогава внезапно разбра какво означава това. Тя смушка Блек Джек.

— Блек Джек! Събуди се! Иди кажи на Мама Червената шапчица, че почва! Изпрати да повикат акушерката!

— Какво?

Той изръмжа сънено, не искаше да бъде обезпокояван. Но тя го разтърси, беше обезумяла, защото бе чувала как някои бебета се раждали без никаква подготовка. Той се събуди, изгледа я удивено за миг и бързо започна да навлича дрехите си.

Мама Червената шапчица дойде да я види и сетне тръгна на обичайната си обиколка уверена, че в продължение на няколко часа няма да се случи нищо. Акушерката пристигна заедно с две помощнички, прегледа Амбър и седна да чака. Бес Калъмбайн надзърна веднъж, но бе отпратена, защото съществуваше поверие, че присъствието на човек, когото родилката мрази, ще попречи на раждането. Ала Блек Джек, целият в пот, страдащ поне толкова, колкото и тя, стоеше неотлъчно до нея, като пиеше бренди чаша след чаша.

Най-сетне към четири часа следобед започна да се показва главата на бебето, прилична на сбръчкана червена ябълка. Няколко минути по-късно се роди момче. Амбър лежеше отпаднала и изтощена, единственото, което чувстваше, бе облекчение.

Бебето я разочарова, беше тънко, слабо и червено. По нищо не личеше, че някога ще заприлича на хубавия си баща, макар Мама Червената шапчица да я увери, че след месец-два то ще стане много хубаво. Засега малкото му личице беше изкривено от постоянен плач, защото беше гладно. Амбър искаше сама да го кърми — в провинцията жените, след като се омъжеха, не очакваха да приличат на девици след раждане. Но Мама Червената шапчица изпадна в ужас при тази мисъл и й каза, че никоя модна лейди не ще помисли да си разваля фигурата. Трябваше да потърсят някаква кърмачка. Суетата на Амбър не се нуждаеше от убеждаване и тя се съгласи. Но докато обсъждаха кандидатките, бебето гладуваше.

Бяха необходими четири дни, за да се намери жена, която отговаря на строгите изисквания на Мама Червената шапчица. След това бебето се укроти и през по-голямата част от времето спеше доволно в своята люлка до леглото на Амбър. Тя изпитваше страстна нежност към него, много по-голяма, отколкото си бе представяла, че може да изпитва. Въпреки това се надяваше никога повече да няма друго бебе.

Тя се съвземаше бързо и когато пристигна кърмачката, вече седеше в леглото си облегната на възглавниците. Носеше една от ризите на Блек Джек, понеже се смяташе, че така ще накара млякото в гърдите ѝ да пресъхне бързо. Майкъл Годфри дойде да я посети и донесе на бебето една богато бродирана бяла атлазена рокличка за кръщение, а тя получи и други подаръци. Очевидно Амбър бе спечелила повече приятели във Фрайърс, отколкото си бе представяла.

Една от тях беше Пенелопа Хил, проститутка, която живееше отсреща. Тя беше едра млада жена, чиито претенции за красота се дължаха на косата ѝ, прилична на вързоп от бледожълта коприна, както и на големите гърди, подобни на дини. Ръждиви петна от пот се виждаха под мишниците на зацапаната ѝ рокля от синя тафта и цялото ѝ тяло излъчваше някакво странно приканващо обещание за наслади. Беше разпусната и цинична и гледаше на всички мъже със забавно презрение. Тя предупреди Амбър, че жената няма изгледи за успех в този мъжки свят, ако не може да превърне техните слабости в свое преимущество.

За Амбър подобен философски съвет имаше обаче по-малко значение в сравнение с практичните сведения по един въпрос. От Пенелопа разбра, че има много начини за избягване на честите забременявания или аборти. Щом се сдоби с тия познания, Амбър се учуди как може да е била толкова глупава и да не се досети по-рано. Сега тези средства ѝ се струваха очевидни.

Когато бебето стана на две седмици, бе кръстено с едно-единствено име: Брус. Обичайно бе да се даде на незаконно дете презимето на майката, но тя не можеше да даде своето, а не искаше да използва името на Люк Чанъл. После устройха угощение по случай кръщението. На него присъстваха: Мама Червената шапчица, Блек Джек, Бес Калъмбайн, Майкъл и Пенелопа Хил, един италиански благородник, който бе избягал от своята родина по неведоми причини и който не знаеше нито дума английски, фалшификаторът на пари от третия етаж със своята съпруга, двамата мъже, които придружаваха Блек Джек по време на неговите набези извън града — Джими Устата и Синята кожа — и цяла сбирщина от джебчии, мошеници и длъжници. Докато мъжете пиеха и играеха карти, жените седяха и обсъждаха бременността и абортите със същия жаден интерес, с който ги бяха разисквали в Меригрин.

Седмица след това дойде жената, която Мама Червената шапчица бе наела, за да вземе бебето. Казваше се госпожа Чивъртън, женена за селянин от Кингсланд — малко селце на две мили и четвърт от Лондон или почти на четири мили от Уайтфрайърс. Амбър я хареса и веднага почувства доверие към нея, защото бе виждала много такива жени. Тя се съгласи да ѝ плаща по десет лири годишно, за да храни и да се грижи за Брус. Даде ѝ пет лири отгоре, за да ѝ носи бебето да го вижда, когато пожелае.

Никак не искаше да се раздели с него и щеше да го задържи при себе си в Уайтфрайърс, ако Мама Червената шапчица не я бе убедила, че то ще умре в такова нездравословно място. Обичаше го, защото беше нейно собствено, но може би по-скоро защото беше на Брус Карлтън. Той бе изчезнал още преди осем месеца и въпреки силните чувства, които още изпитваше към него, той се превръщаше във все по-нереален образ. Бебето — живо и съществено доказателство за неговото съществуване, бе единственото нещо, което я убеждаваше, че изобщо го бе познавала. Брус Карлтън ѝ се струваше като копнеж, като сън, който почти се бе осъществил.

— Ще ме уведомиш веднага, ако се разболеете, нали? — каза тя загрижено, като сложи бебето в ръцете на госпожа Чивъртън. — Кога ще го донесеш да го видя?

— Когато кажете, мадам.

— Идната събота, удобно ли е?

— Добре, мадам.

— О, моля те, доведи го! Да не го простудиш и да не го оставяш гладно!

— Да, мадам, разбира се.

Блек Джек отиде да я придружи до наетата за целта кола. Когато се върна, завари Амбър сама, седнала на един стол до масата, зареяла тъжно поглед в пространството. Седна до нея и взе ръцете ѝ в своите. Гласът му беше закачлив, но изпълнен със съчувствие.

— Хайде, миличка! Каква полза да се унива и въздиша? Малкият е в добри ръце, нали? Ти не би желала да остане тук. Кажи, нали?

Амбър го погледна.

— Не, разбира се, не. Но... — Тя се опита да се усмихне.

— Така е по-добре! Слушай, знаеш ли какъв ден е днес?

— Не.

— Днес е денят на коронацията на Негово величество. Той ще премине на кон през Сити, на път за Тауър! Не би ли искала да го видиш?

— О! Блек Джек! — Цялото ѝ лице засия от нетърпение. След това внезапно се помрачи. — Но не можем... — Започнала бе да чувства, че тук, в Уайтфрайърс, е също такава затворничка, както и в Нюгейт.

— Разбира се, че можем. Аз ходя в Сити всеки ден. Сега побързай. Облечи се и ще потеглим. Вземи си маската и наметката — извика той подире ѝ, когато тя забързано тръгна да се приготвя.

Амбър напускате Елсейшия за пръв път, откакто бе дошла тук преди два месеца и половина. Сега бе тъй развълнувана, както в деня, когато бе видяла Лондон. В продължение на седмици небето бе синьо, а въздухът свеж и чист. Свеж ветрец носеше над града уханието на далечните поля. Улиците, по които трябваше да мине шествието на краля, бяха покрити с чакъл и заградени от двете страни. Градското опълчение бе строено в редици, за да задържа нетърпеливо напирателите тълпи. Великолепни триумфални арки бяха издигнати по ъглите на четирите главни улици и както предишната година от всяка къща се вееха знамена и килими. По прозорците и балконите се бяха натрупали жени, които хвърляха цветя.

Блек Джек водеше Амбър през тълпата, избутоваше с лакти едни, вдигаше ръка пред лицата на други, докато най-сетне застанаха в най-предната редица. Тя изпусна маската си, която се крепеше на копче, стискано между зъбите, и не можа да се наведе да я вдигне. Блек Джек не забеляза нищо, а и тя в своето вълнение скоро забрави, че маската е изчезнала.

Когато стигнаха до мястото, откъдето можеха да гледат, край тях бавно се заточиха големи позлатени каляски, в които седяха благородници във великолепните одежди на членове на парламента. Амбър ги гледаше с разширени очи, удивена като дете, и подсъзнателно се взираше във всяко лице, но не видя лорд Карлтън. Преди една година той бе яздил е верните кавалери, които се завръщаха от изгнаничество отвъд морето. Но когато кралят наближи, забрави дори Брус.

Негово величество беше на кон. Кимаше с глава и се усмихваше, докато яздеше, а хората протягаха ръце и се опитваха да докоснат него

или снаряжението на коня му. От време на време вниманието му биваше привлечено от някоя хубава жена, която се намираше нейде сред тълпата. И така погледът му се спря веднъж, сетне втори път на една девойка, чиито златистокафяви очи го наблюдаваха с пламенно възхищение и благоговение. Устните ѝ се полуразтвориха, когато, затаила дъх, срещна неговия поглед. А когато мина покрай нея, той се усмихна със своята бавна, ленива усмивка, която — за неговото скептично изражение — бе странно нежна. Девойката го проследи с поглед, но той не се обърна.

„О — мислеше си Амбър, зашеметена от опиянение. — Той ме погледна и се усмихна. Кралят ми се усмихна!“ В своето вълнение дори не забеляза камилата, която тромаво крачеше натоварена с обшити с брокат кошове, от които малко момче от Източна Индия хвърляше перли и подправки сред тълпата.

Мургавото и мрачно лице на краля, както и изразът на очите му останаха запечатани в душата ѝ часове наред така живи, както в мига, когато го бе зърнала. Сега тя бе повече от всякога недоволна от живота си в Убежището. Светът, който почти бе забравила, отново я зовеше като някаква стара любима мелодия и тя копнееше да откликне, но не смееше. О, ако можеше да се измъкне някак от това свърталище!

Същата вечер седяха на трапезата четиримата: Бес, навъсена и унила, задето не бе отишла да види шествието; Амбър, която ядеше мълчаливо, потънала в мислите си, и Блек Джек, който се смееше, показвайки на Мама Червената шапчица четирите часовника, които бе откраднал. Амбър слушаше разговора, но не обръщаше внимание на онова, което се говореше, докато не чу гневните възражения на Бес.

— А аз, за бога? Какво да правя аз?

— Ти можеш да останеш тук тази вечер — каза Мама Червената шапчица. — Не е нужно да идваш.

Бес тръшна ножа на масата.

— Някога бях нужна! Но сега, когато дойде госпожа еди-коя си, се оказвам ненужна като огледало след сипаница! — Тя отправи ядосан поглед към Амбър.

Мама Червената шапчица не ѝ отговори, но се обърна към Амбър:

— Помни какво ти казах и преди всичко не изпитвай неудобство. Блек Джек ще бъде там в случай, че имаш нужда от него. Опичай си

ума и няма да сбъркаш.

Ръцете на Амбър изстинаха, сърцето ѝ заби силно. През време на разискванията и подготовката за нападенията винаги ѝ се струваше, че просто играе и никога не ще бъде необходимо да върши всичко това. А сега внезапно — когато най-малко бе очаквала — бе настъпил краят на играта. Мама Червената шапчица възнамеряваше наистина да я изпрати. Амбър започна да усеща въжето около врата си.

— Нека Бес отиде, щом ѝ харесва — извика тя. — Нямам особено желание за тази работа. Миналата нощ отново сънувах Нюгейт.

Мама Червената шапчица се усмихна. Тя никога не губеше хладния си разумен тон и държане.

— Мила моя, несъмнено знаеш, че сънищата се тълкуват наопаки. Хайде, хайде, очаквам големи неща от тебе — не само заради твоята красота, но и заради твоя дух, който, смятам, ще те води неустрашимо през всички приключения.

— Неустрашим дух. Глупости! — изръмжа Бес.

Амбър я погледна остро и хладно, а след това стана. Без да каже нито дума повече, напусна стаята и се качи горе, за да вземе наметката и маската си, да напудри лицето си и да сложи малко червило. След няколко минути слезе долу и завари Бес и Блек Джек да се карат. Бес бърбеше яростно, въпреки че той се беше излегнал в креслото с бутилка в ръка и не ѝ обръщаше внимание. Като видя Амбър на вратата, се усмихна и стана. Бес се обърна.

— Ти! — изкрещя тя. — Ти си причината за всичките ми беди! Ти, мръсна съблазнителка! — Тя грабна внезапно една солница от масата и я захвърли на пода. — Дявол да те вземе! — Обърна се и излезе от стаята, ридаейки.

— О! — извика Амбър, гледайки разсипаната сол с тревожен поглед. — Ние сме прокълнати. Не бива да ходим!

Блек Джек, който бе подгонил Бес, ѝ нанесе такъв удар с голямата си ръка, че почти я повали.

— Проклетата уличнице, какво се бъркаш! — изкрещя той. — Ако не успеем, ще ти отрежа главата!

Мама Червената шапчица се надсмя над суеверните страхове на Амбър и я увери, че това не може да бъде поличба, защото е сторено умишлено. Даде им някои последни напътствия. Блек Джек изпи чаша

бренди и макар че Амбър все още да се колебаеше и безпокоеше, те потеглиха. Но щом се изкачиха по стъпалата и навлязоха в Темпълските градини, тя забрави страховете си. Почна да изпитва възбуда и нетърпение пред предстоящото приключение, каквото и да бъдеше то. Бес и хвърлената солница вече бяха забравени.

XIII

В Сити камбаните биеха и разпалени огньовете озаряваха небето. Всички къщи бяха ярко осветени и весели тълпи изпълваха улиците. Каляски гърмяха сред смехове, песни и музика. Кръчмите бяха пълни и странноприемниците връщаха посетителите. Повтаряше се нощта на Реставрацията.

„Кучето и яребицата“ беше модна кръчма, която се намираше на Флийт стрийт. Посещаваха я главно джентълмени и добре облечени, прекалено гримирани уличници, които ги проследяваха до жилищата им. Тази вечер бе пълно. Всички маси бяха заети от мъже, а ония, които идваха с жени, обикновено ги водеха горе, в някоя отделна стая. Прислужниците сновяха между посетителите с табли, върху които имаше бутилки, чаши и халби с пенливо пиво. На една маса пееха младежи. В ъгъла скрибуцаха няколко цигулари. Никой не ги слушаше. Точно когато Амбър се изправи на вратата, четирима младежи, пияни и възбудени, тръгнаха навън. Те отиваха да се бият на дуел заради някакво незначително недоразумение или въображаема обида. Сблъскаха се с нея, но продължиха, без да си дават труд да спрат или да се извинят, макар че ако се съди по дрехите им, очевидно бяха джентълмени.

С домино и вдигната качулка, Амбър се загърна надменно в наметката си и отстъпи настрана. Когато те изчезнаха, тя застана на прага и започна да оглежда задимената зала, сякаш търсеше някого. Не след дълго съдържателят се доближи до нея:

— Мадам!

По държането му се разбра, че той я взима за такава, каквато трябваше да изглежда: една лейди от Ковънт Гардън. А и тя самата се чувстваше такава. Бе прекарала с часове на прозореца си в „Роял Сарасин“ и „Розата и венеца“, наблюдавайки как тези дами влизат и излизат от своите каляски, как разговарят с лакеите и как си служат с ветрилата. Бяха самоуверени, небрежни дами, уверени в света и в своето място, винаги малко пренебрежителни към онези, които живееха извън него. Но тя не само им подражаваше, за да се преструва

успешно, че е лейди. Тяхното отношение към живота ѝ изглеждаше съвсем естествено.

— Търся един джентълмен — каза тя ниско. — Имахме среща тук. — Амбър едва погледна съдържателя. Очите ѝ блуждаеха из залата.

— Може би ще успея да ви помогна да го намерите, мадам? Как е облечен? Как изглежда?

— Много висок, черноок. Мисля, че носи черен костюм със златни нашивки.

Съдържателят се обърна и започна да разглежда залата.

— Дали не е онзи джентълмен? На последната маса, вдясно?

— Не, не е. Представете си, този негодник закъснява! — Ветрилото ѝ затрепери от раздражение.

— Съжалявам, мадам. Може би ще предпочетете да почакате на по-уединено място.

— Бих предпочела, но в такъв случай той може да не ме забележи. Не бива да се бавя — нали разбирате?

Той трябваше да схване, че тя е омъжена жена, дошла на среща с любовника си, и се страхува да не я види съпругът ѝ или някой познат.

— Отведете ме на някое затулено място. Ще почакам този негодник няколко минути.

Съдържателят я преведе през залата, като си пробиваше път през разгорещената шумна тълпа, и Амбър почувства, че както бе скрита от глава до пети, няколко от кавалерите се извърнаха и я изгледаха. Парфюмът ѝ беше замайващ, а наметката — която Блек Джек бе откраднал от някоя лейди от висшето общество — загатваше за богатство. Съдържателят я настани на маса в най-отдалечения ъгъл; тя отказа да поръча нещо за пиене, но сложи в ръката му една сребърна монета.

— Благодаря ви, сър.

Сядайки, Амбър остави наметката ѝ да се разгърне точно толкова, колкото да открие част от дълбокото ѝ деколте, разтвори ветрилото си, въздъхна отегчено и сетне хвърли бърз, небрежен поглед наоколо. Срещна няколко чифта очи, няколко усмивки, едно нагло ухилено лице и веднага наведе клепачи. Не биваше да я вземат за проститутка.

Сега се радваше, че е дошла. Кръвта заигра във вените ѝ. Искаше единствено това — това да бе действителният живот, а не само роля, която играе.

В разстояние на четвърт час огледа всички и си избра един млад човек, очевидно подходящ за целите ѝ. Той седеше на една маса на седем-осем стъпки от нея и играеше карти с четирима партньори, но постоянно извърщаше глава към нея и я поглеждаше. Във време, когато порядъчните жени се явяваха маскирани на обществени места, мъжът трябваше да се научи да съди за красотата по много дребни подробности — цвета и оттенъка на някоя къдра, измъкнала се изпод качулката, блясъка в очите през тесните процепи на маската, извивката на хубавата уста. Сега, когато отново усети очите му върху себе си, Амбър погледна към него и едва доловимо се усмихна — а после веднага извърна поглед. В същия миг той сложи картите на масата, бутна стола си назад и тръгна към нея с неуверена стъпка.

— Госпожо!

Той млъкна вежливо, за да не изхълца.

— Госпожо? Ще ми позволите ли да ви предложа чаша вино?

Амбър, която гледаше в друга посока, се извърна привидно изненадана.

— Господине?

Момчето се смути.

— О, съжалявам, ваше благородие, не исках да ви обидя — хлъцна, — но си помислих, че може би сте самотна...

— Чакам един приятел, господине. Никак не съм самотна. И ако ме взимате за уличница, грешите напълно. Мисля, че ще имате успех при онази госпожа — ей там.

С ветрилото в ръка, тя посочи към една немаскирана жена, която току-що бе влязла и стоеше, разглеждайки залата. Наметката ѝ бе разтворена и разкриваше две почти разголени гърди. Когато той отклони погледа си, Амбър забеляза, че има четири пръстена, златни копчета на палтото с малки диаманти в средата, че ножницата на сабята му е сребърна и че носи голям скъп кожен маншон, прикрепен към широк атлазен пояс.

Той ѝ се поклони гордо и хладно.

— Извинете. Това не е по вкуса ми, уверявам ви. Ваш покорен слуга, госпожо.

Той се обърна и се готвеше да си тръгне, но Амбър го задържа.

— Господине!

Той се обърна и тя му се усмихна. Златистокафявите очи го милваха с погледа си.

— Простете грубостта ми. Изглежда, чакането е изострило нервите ми. Приемам предложеното вино и ви благодаря.

Той се усмихна, като веднага ѝ прости. Повика прислужника и поръча шампанско за нея и бренди за себе си. Каза ѝ, че се нарича Том Бътърфийлд и е студент в Линкълнз Ин. Но когато се опита да узнае коя е тя, Амбър охладня и стана резервирана, намеквайки, че е твърде известна, за да се осмели да каже името си. И по начина, по който я гледаше, разбра, че се опитва да я познае, като се пита дали не е лейди Хикс или графиня Игрек. Младежът си въобразяваше, че изживява голямо приключение.

Те отпиваха от чашите и вяло бърбеха. А когато една малка продавачка на херинги застана до масата и ги попита дали може да изпее една песен за госпожата, и двамата се съгласиха. Момиченцето вероятно бе десет или единадесетгодишно — бедно, с мръсни ръце, сплетени руси къдри и пробити обуца. Но гласът му бе изненадващо ясен и чист, от него се излъчваше някаква жизнерадост, освежителна като вкуса на портокал върху засъхнал език.

След като свърши, Том Бътърфийлд щедро ѝ даде няколко шилинга, несъмнено за да направи впечатление на нейно благородие.

— Имаш хубав глас, дете. Как се каваш?

— Нел Гуин, сър. Благодаря, сър. — Момиченцето се усмихна и на двамата, поклони се и изчезна сред тълпата, като се спря пред една маса на другия край на залата.

Амбър бе започнала да проявява явни признаци на нетърпение.

— Какви досадни същества сте вие, мъжете? — извика тя най-сетне. — Как, по дяволите, смее да постъпва така с мене? Ще го накарам да заплати за това, уверявам ви!

— Човек, който оставя ваше благородие да чака, трябва да е неграмотен простак — съгласи се Том Бътърфийлд трезво, въпреки че погледът му беше помътнял и имаше вид на полузаспал.

— Е, той не ще постъпи така втори път, можете да бъдете уверен! — Тя започна да събира вещите си: маншона, ветрилото и ръкавиците. — Благодаря за питието, господине. Сега ще си вървя.

Тя изпусна едната си ръкавица и понечи да се наведе, за да я вдигне. Той се наведе едновременно с нея, за да ѝ я подаде, и впери поглед в корсажа ѝ. Когато се изправи, той се клатеше на нозете си. Тръсна силно глава, за да я избистри.

— Позволете ми да ви изпратя до каретата ви, госпожо.

Те излязоха навън. Том Бътърфийлд вървеше тържествено по петите ѝ, като не обръщаше внимание на подсвиркванията на приятелите си.

— Къде ви е каретата, госпожо?

— Но, моля ви, господине, дойдох с наета кола — отвърна тя, загатвайки, че една лейди, която отива на среща, не би била така глупава да ползва своята собствена карета, защото може да бъде видяна и издадена.

— Мисля, че ей там стои една кола за наемане. Бихте ли я повикали вместо мене?

— Протестирам, госпожо. Жена като вас да пътува нощем с подобна кола? Нито дума! — Той предупредително заклати пръст към нея. — Моята карета е точно зад ъгъла. Моля, позволете да ви отведа до дома ви. — Той доближи пръсти до устата си и свирна.

Те се качиха и каретата потегли, като се тръскаше по Флийт стрийт към Стренд. Сега Том Бътърфийлд седеше в своя ъгъл, като тихо хълцаше от време на време и се държеше за ремъка до прозореца. Опасявайки се да не заспи, Амбър се обърна към него:

— Все още ли не ме познахте, мистър Бътърфийлд?

— Не, госпожо. Дали имам честта да ви познавам? — Тя почувства как той се наведе към нея, сякаш се опитваше да я види в мрака.

— О, вие често отправяхте поклони и усмивки към мене в театъра.

— Как така, наистина ли? Къде седяхте вие?

— Къде? В ложа, разбира се! Никоя лейди от висшето общество не седи другаде. — Нейният тон изразяваше възмущение. Гласът ѝ все пак беше закачлив.

— Кога бяхте там за последен път?

— О, може би вчера. А може би завчера. Не си ли спомняте как една лейди ви се усмихваше любезно? Господи! Никога не ми е

минавало през ума, че ще ме забравите така бързо — след всички влюбени погледи, които ми хвърляхте.

— Не съм забравил. Оттогава мисля само за вас. Вие бяхте на първия ред в кралската ложка преди три дни, облечена в красива рокля и с висока прическа, а погледът ви бе пълен с копнеж, какъвто не съм виждал през живота си. О, не, госпожо, не съм забравил — не! Тъй силно съм очарован от вас, кълна ви се. Влюбен съм във вас, госпожо!

Колкото повече той се разгорещаваше, толкова Амбър ставаше по-плаха. Тя се отдръпна по възможност по-далеч, тихо се засмя, а той понечи да я докосне. Те започваха да се боричкат, отначало тя отстъпи малко, когато той се опита да я притегли към себе си. От гърдите ѝ се изтръгна уплашен вик, когато ръката му се плъзна под корсажа и улови едната ѝ гърда. Той дишаше тежко. Амбър усещаше неприятния му дъх в лицето си. Внезапно тя му залепи шумна плесница.

— За бога, на какво прилича това, господине? Така ли се отнасяте с личност от висшето общество?

Внезапно смутен, изтрезнял от плесницата, той се отдръпна.

— Простете, госпожо. Страстта ме накара да забравя възпитанието си.

— Наистина, така е! Не съм свикнала на такъв вид ухаждане!

— Моите най-смирени извинения, госпожо. Но аз ви обожавам от дълго време.

— Откъде знаете? Може би съвсем не съм дамата, която вие си представяте.

— Невъзможно! Вие сте дамата, която си представям. Наистина, госпожо, такава гореща страст изпитвам към вас...

Той отново посегна и те започнаха да се борят както преди. В това време каретата спря.

— По дяволите! — промълви той, докато тя го отблъскваше.

— Стойте мирно, господине, за бога! — Тя започна да оправя дрехите си, вдигна корсажа си и приглади косата си.

Тогавата вратата се отвори и Том, залитайки, излезе навън. Той подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе.

Къщата, пред която бяха спрели, беше нова. Тя се намираше на Боу стрийт, само през една улица от площад „Ковънт Гардън“. На вратата той я прегърна, за да я целуне отново, но тя извади ключа от маншона си и го пхна в ключалката.

— Съпругът ми отсъства тази вечер — промърмори тя. — Господин Бътърфийлд, бихте ли влезли, за да изпиете чаша вино с мене?

Тя бутна вратата и влезе вътре. Той я последва, като вървеше непосредствено зад нея. Но когато поиска да я задържи в коридора, тя се освободи и продължи нагоре по тъмното стълбище, после отиде до една друга врата и я отвори. Влезе вътре първа и се обърна. Той се усмихваше вперил в нея очи, пълни с очакване. Гореше свещ и пръскаше достатъчна светлина, за да се вижда. Ала когато тежкия топуз на Блек Джек се стовари върху главата му, усмивката застина на устните му, очите угаснаха и той се строполи на пода, сгъвайки се като дърводелски метър. Неволно Амбър нададе слаб писък, поставяйки ръка върху устата си, защото укорителният поглед, който бе съзряла в очите му, я изпълни с угризения.

Блек Джек обаче бе мушнал отново топуза в джоба си и сега, клекнал до него, режеше връвта от котешки черва, с която бяха защити копчетата на палтото му. Докато тя стоеше и гледаше, той вършеше сръчно работата си. Обърна го, за да среже копчетата и на гърба, измъкна пръстените, окачи сабята и маншона, пребърка джобовете. Но когато от косата му започна да се стича тънка струйка кръв, която полази по слепоочието, Амбър простена гласно:

— О! Ти си го убил!

— Шшт! Нищо му няма. — Той вдигна очи към нея и ѝ се усмихна, показвайки зъбите си. — Какво има, миличка? Да не си се изплашила от малко кръв? Счупената глава ще му бъде урок за следващия път — ако ние не бяхме натупали този надут, млад франт, някой друг щеше да стори това. Погледни! — Той вдигна един златен часовник. — Петнадесет лири, ако не и повече. Нужна е добра стръв, за да се улови голяма риба. А сега хайде да се измитаме отгук.

Той бе вързал китките и глезените на младия мъж и те тръгнаха да си вървят.

Амбър спря, за да хвърли още един поглед назад, но Блек Джек я задърпа бързо по задното стълбище, после я качи в наетата кола, която ги чакаше.

Леко постигнатият успех тази нощ поддейства насърчително на Амбър. Сега тя повярва, че ще може скоро да се сдобие с достатъчно пари, за да напусне Фрайърс. А и всичко в приключението ѝ се бе

понравило — с изключение на тежкия удар, нанесен на Том Бътърфийлд, за чието състояние тя все още се тревожеше, понеже имаше угризения. След като изпи сутрешната си чаша бира, донесена от тромавата Пол, тя навлече домашната си роба и слезе долу. Мама Червената шапчица и Блек Джек бяха в гостната и разговаряха. И двамата в отлично настроение.

Амбър ги поздрави весело и на влизане им махна с ръка. Изпитваше увереност и чакаше да получи поздравления. Мама Червената шапчица ѝ се усмихна топло.

— Добро утро, мила моя! Блек Джек току-що ми разказа как отлично си се справила миналата нощ. Той каза, че си струвало да види човек как си завела младата жертва в капана. Сега и ти самата виждаш колко е лесно и безопасно, нали?

Като смяташе, че сега те имат нужда от нея, Амбър бе склонна да се покаже независима. Тя вдигна рамене.

— Предполагам, че да. Е... — Тя протегна ръка. — Дайте ми моя дял.

— Как така, мила моя, този път няма нищо за тебе. Твоя дял приспаднах от сметката ти.

— От сметката ми?

— Разбира се. Да не мислиш, че яденето, жилището и раждането не струват нищо.

Тя отключи чекмеджето, където държеше тефтера си, извади един четливо написан лист и го подаде на Амбър, която го зяпна за миг вцепенена. Тя не знаеше какво пише в него, но беше ужасена от мисълта, че никаква част от парите, които бяха откраднати с нейна помощ, не беше нейна. Защото никога не бе очаквала, че ще плаща тези разходи, за които Мама Червената шапчица говореше сега. Чувстваше, че я бяха измамили, и това я разгневи. След миг тя вдигна очи и отвори уста, за да заговори, но тогава видя Мама Червената шапчица да сваля плаща си от закачалката, където висеше окачен. Тя го облече и излезе.

— На!

Амбър пхна сметката в ръцете на Блек Джек.

— Прочети ми я!

Той я взе и започна да чете бавно отделните точки. При всяка нова точка бръчката между веждите ѝ се задълбочаваше. Ето я

забъркана в чудесна каша! Вместо да има по-малко дългове, сега тя бе задължняла повече от всякога. Обхвана я дълбоко отчаяние.

Сметката бе направена подробно и точно:

Разходи	Лири	Шил.	Пенса
1. За 3 месеца квартира и храна	30		
2. Комплект бельо за легло на новородено	4	4	
3. За свещеника при кръщавката на бебето	2	10	
4. Заплатено на акушерката	3	3	
5. За угощение при кръщавката	6		
6. За дойката за 15 дни	1		
7. На госпожа Чивъртън	10		
8. На госпожа Чивъртън, да донася детето, когато бъде помолена	5		
9. На шивачката за поправка на зелената рокля		6	2
Всичко лири	62	3	2

— Господи! — извика Амбър разярена. — Изненадана съм, че не ми иска пари и задето употребявам гърнето й!

Блек Джек се усмихна.

— Не се безпокой. Ще стори и това.

Амбър се сърдеше на Блек Джек не по-малко отколкото на Мама Червената шапчица. Защото той можеше да заплати сметката й — а също и дълга, — без каквото и да било затруднение. Неговият отказ така я бе разгневил, че тя загуби всякакво чувство на благодарност, задето е въвн от Нюгейт. Амбър би заложила някои от скъпоценностите, които той й бе дал. Но това нямаше да бъде достатъчно за погасяване на целия дълг. А ако част от скъпоценностите изчезнеше, тя знаеше, че не ще получи други. Струваше й се, че ще остане в Уайтфрайърс завинаги.

И така, когато на другия ден следобед дойде Майкъл Годфри и я помоли отново да избяга с него, тя се съгласи, без да се поколебае нито за миг.

— Почакай тук. Веднага ще се върна. Искам да взема плаща си, а имам и една нова рокля. — И тя изхвъркна от стаята.

Майкъл викна подире ѝ:

— Остави! Ще ти купя друга.

Тя обаче се престори, че не чува, и продължи да тича, защото имаше няколко неща, които искаше да вземе със себе си — едно дантелено ветрило, чифт зелени копринени чорапи, фалшивите златни обици и папагала. Изтича в стаята — къщата бе празна, Амбър искаше да се махне, преди да се е завърнал някой, — хвърли всичко в един чаршаф и го завърза набързо.

— Хайде — каза на папагала. — Омръзна ни това проклето Убежище.

С клетката в едната ръка и вързопа в другата тя забърза надолу по стълбата. Но на половината път се спря и зяпна, защото вратата се отвори и на прага застана Блек Джек. Огромното му тяло затули светлината.

Тя извика гневно:

— Джек!

Долу бе тъмно и тя не можеше да види израза на лицето му, но гласът му беше дълбок и дрезгав.

— Значи искаше да се измъкнеш?

Той тръгна бавно нагоре по стълбите към нея. Тя бе неспособна да стори друго, освен да стои там безпомощно, вперила поглед в него и да чака. Внезапно изпита страх. Бе го виждала да излиза от кожата си, предизвикан от Бес, и знаеше, че може да буйства.

— Ах, ти, неблагодарна малка кучко, би трябвало да ти строша кокалите за това...

В миг храбростта ѝ се възвърна.

— Махни се от пътя ми! — извика тя. — Ще напусна това мръсно място! Няма да остана тук, за да увисна с вас на бесилката!

Сега той беше точно под нея. Тя виждаше лицето му. Тънката горка устна беше опъната над зъбите, очите потъмнели искряха.

— Ще останеш тук, докато аз искам. Качвай се горе сега. Качвай се ти казвам!

Те останаха така един дълъг, безкраен миг, втренчени един в друг. Сетне внезапно тя го ритна по пищялките и се хвърли напред срещу ръката му, като се опитваше да си пробие път.

— Майкъл! — извика тя.

Внезапно Блек Джек се изсмя. Той я вдигна с една ръка, метна я на рамо и тръгна нагоре по стълбите.

— Майкъл! — повтори той презрително. — Какво може да ти помогне това чучело? — Той се засмя отново с гръмотевичен рев, който отекна нагоре по тясното стълбище. Сякаш не забелязваше, че Амбър креци яростно, ритаме и го бие с пестници.

Когато стигна спалнята, той я тръшна на пода така силно, че тя усети разтърсване от петите до главата си. Амбър се съвзе бързо.

— Бог да те убие, Блек Джек Малърд! — ревно тя. — Искаш да ме заставиш да стоя тук, докато ни заловят всички! Но аз няма да остана, чуваш ли? Ще се измъкна, та ако ще...

Тя тръгна отново към вратата така разярена, че би избягала от Уайтфрайърс, за да се хвърли в ръцете на първия стражар, който я види.

Той протегна едната си ръка и я улови, когато тя се канеше да излезе, дръпвайки я грубо към себе си така лесно, сякаш беше кукла, купена на Свети Вартоломеевския панаир.

— Престани, малка глупачке! Дрънкаш като празна воденица! Не ще напуснеш Фрайърс, докато аз съм тук. Когато ме няма, прави каквото си щеш — но аз не съм дал триста лири да те измъкна от Нюгейт, та друг мъж да те използва!

Тя го изгледа с удивени очи, изненадана и ядосана, защото вярваше, че той е влюбен в нея. Дълго време мислеше, че е много лесно за една жена да използва влюбения в нея мъж. Сега схвана, че единствената разлика между нея и Бес бе, че тя беше по-млада и по-красива и очевидно му доставяше по-голяма наслада в леглото. Честолюбието ѝ бе дълбоко наранено и тя го намрази изведнъж със страшна сила.

Когато му отвърна, гласът ѝ беше нисък и възбуден, пълен с яростно презрение.

— О, ти, ненаситен хищнико! Джек Малърд, презирам те! Надявам се, че ще те заловят! Надявам се, че ще те обесят и ще те наскат на късове!... Надявам се... О-о!...

Тя се завъртя, тръшна се на леглото и избухна в ридания. Миг след това чу, че вратата се затваря. Амбър остана в стаята си през целия ден, като отказа да вечеря, и все още бе сърдита на другата сутрин, когато похлопаха на вратата ѝ. Мислейки, че това вероятно е

Блек Джек, който идваше с някакъв подарък, за да я моли за прошка и да се сдобри с нея, тя му извика да влезе. Амбър седеше пред тоалетната масичка, като чистеше ноктите си, и се обърна едва когато видя лицето на Бес в огледалото.

— Какво правиш тук?

Бес се оказа неочаквано любезна и мила.

— Дойдох да ти кажа добро утро.

Амбър си помисли, че тя по всяка вероятност е дошла, за да злорадства, понеже е прекарала нощта с него. И отново се извърна. Но сега Бес се надвеси над рамото ѝ.

— Чух ви двамата с Джек, че вчера подир обяд...

— Нима?

— Ако действително желаеш да напуснеш Фрайърс — ако обещаеш, че ще си отидеш и никога не ще се върнеш, аз мога да ти набавя тези пари.

Амбър скочи на крака, протягайки едната си ръка, за да сграбчи китката на Бес.

— Ако обещаеш, че ще си отида!... Боже мой! Аз ще си отида така бързо, аз ще... Къде са парите?

— Парите са мои. Спестих ги, за да ги имам в случай, че потрябват на Блек Джек. Мама Червената шапчица ми ги пази, но аз мога да ги получа до утре вечерта. Ще ги сложа в сандъка с храната в кухнята.

Парите обаче не бяха оставени там и когато Амбър видя Бес, тя имаше морава синина на едното око и едната си страна, а долната ѝ устна беше подута — очевидно Блек Джек бе разкрил заговора. След това Бес не си даваше вече труд да скрива своята омраза и ревност и само няколко дни по-късно Амбър завари котката с няколко смарагденозелени пера по муцуната и лапите. Бес твърдеше, че е напълно невинна и че няма нищо общо с престъплението на котката. Но Амбър държеше винаги клетката на папагала на безопасно място, където не може да бъде достигната, и знаеше, че нещастното малко птиче не е било хванато без човешка помощ.

XIV

Въпреки първоначалното си намерение Амбър откри, че не е възможно да остане вечно в обтегнати отношения с Блек Джек. Тя твърде много зависеше от него. И затова, макар че продължаваше да храни ненавист към него, след четири-пет дни те изглеждаха близки както преди.

Тя бе заявила на Мама Червената шапчица и на останалите, че никога не ще рискува вече главата си за такава нищожна цена — дванадесет лири представяше нейният дял от първата вечер, — но скоро отстъпи. Защото това бе единствената възможност да се измъкне някога от Фрайърс. Но въпреки опасността тези дръзки лудории ѝ се нравеха: да играе ролята на изтънчена лейди, да дръзва да отива в Сити, дори възбудата, причинена от риска, на който се излагаше, ѝ доставяха истинско удоволствие.

Защото в повечето случаи щастието им се усмихваше, както през първата нощ. Изглежда, че всеки млад глупак в Лондон бе готов да повярва, че някоя красива жена се е влюбила в него в театъра или в Хайд парк, или в Мълбери Гардънс, и изгаряше от нетърпение да ѝ помогне да сложи рога на глупавия си стар съпруг. Както Блек Джек, така и Мама Червената шапчица приписваха своя успех до голяма степен на уменията на Амбър да се представя като модерна жена. Бес, казваха те, много често проваля целия план, понеже я взимали за предрешена уличница — което караше джентълмените да бъдат предпазливи, защото бе добре известно, че този род дами често са в съдружие с някоя банда крадци.

Една от техните хитрости, която имаше голям успех, бе „бедрото и гърменето“ — по-опростена форма на това, което бяха извършили първата вечер. Амбър отиваше маскирана в някоя кръчма, набелязваше своята жертва и я примамваше навън в тъмната уличка. След като го пребъркаше, тя повикваше с покашляне или кихане Блек Джек, който идваше, олюлявайки се, като се преструваше, че е пиян. Той събаряше жертвата и изчезваше с това, което тя бе откраднала. Закриляна от мрака, Амбър също така изчезваше, настигаше Блек Джек и се

завръщаше в Елсейшия. Веднъж или дважд тя отиде по „въпросната работа“. Облечена добре, но скромно, с празна кутия в ръка, тя отиваше в някоя голяма къща, като си даваше вид, че е „жената, донесла панделките, които е поръчала лейди предния ден“. Докато момичето отсъстваше, за да види дали госпожата е будна, тя слагаше няколко ценни предмета в своята кутия и си отиваше.

Но този спорт не ѝ доставяше удоволствие. Тя предпочиташе сама да играе ролята на лейди от висшето общество и им каза решително, че този номер подхожда повече за дарбите на Бес, отколкото за нейните.

Веднъж Амбър отиде в една къща на Грейт Куин стрийт, където имаше бал с маски. В разгара на бала тя и един млад човек потърсиха тиха стая. Но докато вървяха по тъмния коридор, тя почувства на врата си пръсти, които я докоснаха крадешком и след това бързо се отдръпнаха. „Вие сте крадец“ — прошепна тя, като се страхуваше да извика, да не би да дойде някой. Той възнегодува и се готвеше да избяга, когато откри, че копчетата на палтото му са изрязани. И двамата се разсмяха. Той призна, че също се е излъгал в нея, и те се разделиха, като всеки тръгна на лов.

Само веднъж тя изпита сериозен страх и това се случи вечерта, когато се качи с жертвата в една от стаите на някаква кръчма и откри, че Блек Джек още не е пристигнал. В продължение на повече от половин час тя се дърпаше и се закачаше, като не позволяваше на мъжа да се доближи до нея. Но накрая той загуби търпение, започна да се досеща за намеренията ѝ и когато се опита да смъкне маската ѝ, тя грабна един метален свещник и го удари с него. Сетне, без да се спира да вземе сабята или часовника му, без дори да погледне дали е жив или мъртъв, тя изтича навън, после надолу по стълбите и бе прекосила половината кръчма, когато чу един глас, който ревеше:

— Спрете тази жена! Тя е крадла! — Съзнанието му се бе върнало и той бе изтичал подире ѝ.

Амбър изпита мъчителен ужас, който сякаш смрази кръвта ѝ и вдърви мускулите ѝ, но някак си, без сама да знае как, продължи да тича с всичка сила през залата, пълна със занемели от изненада клиенти. Бе стигнала до вратата, когато някакъв мъж скочи от една маса, викайки, че ще я доведе. Беше Блек Джек. Те стигнаха здрави и читави до Убежището, където той разказа историята на всички сред

силни смехове. Но Амбър не излезе извън Фрайърс цели две седмици. Този път тя бе почувствала възето на бесилката прекалено осезателно.

Въпреки всички старания тя не можеше да спести пари. Трябваше да има много рокли и наметки, за да не бъде позната по дрехите, които носи. И макар да ги купуваше от втора ръка в Хаундсич или Лонг лейн и че скоро пак ги продаваше, тя харчеше доста пари. Трябваше също да смята разноските за квартира, храна, както и някои непредвидени разходи. Всеки път, когато госпожа Чивъртън идваше с бебето, тя му поднасяше куп подаръци. Амбър бе започнала да чувства, че около Елсейшия се издига стена, която никога не ще ѝ бъде възможно да прескочи — повечето, от които идваха там, както ѝ бе известно, оставаха.

Самият Блек Джек представляваше добър пример.

Каквото и да беше същинското му име, той бе син на провинциален благородник и бе дошъл в Лондон преди единадесет години, за да посещава Мидъл Темпъл. По това време кралят бил токущо обезглавен, а пуританите наказвали строго порока и словославели добродетелта. Но въпреки това младежите продължавали да водят почти същия безгрижен и безразсъден живот, както преди. За целта използвали плащ от лицемерна скромност. Така той потънал в дългове, които бащата не можел да плати, дори и да имал желание за това. Не било допустимо за джентълмени, останали без средства, да просят от роднини и приятели и когато неговите кредитори станали твърде настойчиви, той се преместил в Уайтфрайърс, за да избегне ареста. Но там открил, както много други несъстоятелни длъжници, млади синове на добри семейства, че пътищата на краля предлагат лесно и интересно препитание.

— Щом е толкова лесно да се крадат пари — казваше той, — човек трябва да е глупак да работи, за да печели.

Амбър бе донякъде склонна да се съгласи с него — или щеше да се съгласи, ако имаше възможност да задържи всичко, което взимаше, а не само малка част.

В началото на юни Блек Джек се върна отново към пътищата. Зимата в Лондон бе време на весели вечеринки и балове, но сега мнозина от благородниците се връщаха по своите домове в провинцията, за да прекарат там летните месеци. Тогава пътищата гъмжаха от разбойници и много съдържатели на странноприемници

бяха техни платени агенти. Но въпреки тия добре известни опасности повечето хора пътуваха без достатъчна охрана.

Ролята на Амбър беше проста и безопасна. С Бес, която я придружаваше облечена като нейна прислужница, тя отиваше в странноприемницата, посочена от Мама Червената шапчица. Там тя се запознаваше с пътника и неговото семейство. Преструвайки се, че е лейди от висшето общество, която току-що напуска или отива в града, тя им казваше, че каретата ѝ се е преобърнала и строшила. И когато те ѝ предлагаша да пътува с тях, тя успяваше да нареди нещата така, че да потеглят, когато е удобно на Блек Джек. Защото, въпреки че много съдържатели на странноприемници бяха готови да дадат сведения, малцина бяха съгласни да позволят обирът да се извърши в заведението им — подобни случки щяха да попречат на работата им. Амбър беше доволна от тази роля, но Бес не — защото тя самата искаше да се прави на дама и негодуваше яростно, че беше по-нисша.

Рядко имаше борба при появата на бандитите, защото дори когато всички пътници биваха въоръжени, те обикновено предпочитаха да предадат ценностите на господаря, отколкото да рискуват да бъдат ранени. Един човек обаче каза на Блек Джек, че никога не би дал парите, ако не го бе уловил от засада, и Блек Джек му предложи да се бият на дуел. Въоръжени с пистолети, те отидоха на близкото поле, отдалечиха се на десет крачки и стреляха. Човекът се строполи мъртъв. Амбър, която бе следила дуела загрижено, запитвайки се какво ли би правила, ако Блек Джек беше убит, почувства голямо облекчение — и започна да изпитва още по-голямо страхопочитание към него.

Но Блек Джек беше добродушен крадец и винаги оставяше на кочияша половин корона, за да се почерпи за негово здраве. Веднъж той обра един стар член на парламента, който се завръщаше от пътешествие из страната със своята любовница, съблече и двамата съвършено голи и ги завърза за едно дърво гърбом един към друг, а над главите им постави надпис, с който уведомяваше всички минавачи, че това са двама адамити.

С изминаването на лятото растяха и спестяванията на Амбър. Към средата на август тя бе събрала двеста и петдесет лири. Те не бяха преживели други страхове и тя стана дръзко самоуверена и почти започна да се наслаждава на живота, който водеше. Амбър все още

изпитваше някакво тревожно чувство, че трябва да напусне Елсейшия, едно неспокойствие, че пропуска нещо извънредно важно, което става навън в действителния свят, но дните чезнеха един след друг и тя бе донякъде доволна.

Един ден тя бе грубо и болезнено разтърсена.

Когато влезе в приемната, завари Блек Джек застанал между Синята кожа и Джими Устата — поставил големите си ръце на раменете им. Тримата гледаха нещо, сложено на масата пред тях. Бяха гърбом към нея и тя не можеше да види какво беше това, но те говореха ниско и от време на време избухваха в смях.

Амбър отиде до тях и видя, че това е голям лист хартия, с герба на Негово величество и две дълги колони нещо напечатано. Тя се навъси, обзета от внезапно подозрение.

— Какво е това?

Те се обърнаха изненадани, че я виждат.

— Блек Джек е прочут човек — каза Синята кожа. — Неговото име стои на първо място във възванието за залавянето на двадесет и двама разбойници.

Блек Джек се ухили поласкан от тая чест.

Но Амбър подскочи ужасена, с отворена уста. Тя желаше пламенно да живее и в моменти като този, когато виждаше колко близо до нея е смъртта, обезумяваше.

— Какво има? — запита Блек Джек. В гласа му прозвуча известна острота.

— Знаеш какво. Търсят те и ще те заловят! Ще заловят всички ни и ще ни обесят! Как искам да съм все още в Нюгейт! Там поне бях в безопасност!

— И аз бих желал да те виждам все още в Нюгейт! От всички вайкащи се уличници, които съм срещал... Какво, по дяволите, очакваше, когато те доведох тук? Разбери, че целият свят не върви по твоята угода! Но можеш да престанеш да се безпокоиш за главата си! Една жена винаги разполага със средства за измъкване. Ти можеш да използваш за своя защита корема си. Е — продължи той и сега гласът му стана язвителен, очите му я измериха подигравателно, — познавах някога една жена, която отлагаше въжето в продължение на десет години — веднага щом се освобождаваше от едно дете, забременяваше наново.

Амбър се намръщи и устата ѝ изрази отвращение.

— О, няма? Това е много добре, но не е за мене! — Тя завърши думите си, като се наклони към него стиснала пестници, с изпънати вратни жили.

— Друга работа имам да върша в живота си, трябва да знаеш!

В този миг на вратата се появи Бес, която забеляза, че помежду им имаше някаква свада. Тя се намръщи злобно.

— За какво се карате? Наистина ли, Джек, се караш на нашата прекрасна звезда?

Амбър се обърна. Ноздрите ѝ потрепваха от ярост и тя я изгледа с подчертано високомерие.

— Беси Калъмбайн, ти си ревнива като млада родилка, чийто мъж се забавлява!

— Ревнива, аз — ревнива към тебе! — изрева Бес. — Да бъда проклета, ако съм ревнива, мръсна уличнице!

— Я не ме обиждай!

Изведнъж Амбър я сграбчи за косата и я заскуба с все сила. Надавайки яростен вик, Бес хвана кичур от косите ѝ и двете жени се готвеха да се хвърлят в смъртоносна схватка, когато Мама Червената шапчица се появи ненадейно. Мъжете гледаха спокойно и само се усмихваха, но тя пристъпи, хвана двете разярени жени за раменете и силно ги раздруса.

— Стига! — извика тя. — Не ми трябва истории вкъщи! Ако това се повтори още веднъж, Беси Калъмбайн, ще трябва да си вървиш!

— Аз да си вървя? — възнегодува Бес, докато Амбър с надменна усмивка оправяше косата си. — А тя? Тая...

— Беси!

Един продължителен миг Бес и Мама Червената шапчица се измерваха с поглед, но най-после Бес отстъпи. На излизане тя мина покрай Амбър и неочаквано я цапна. Без да се поколебае, Амбър извърна глава и я заплю. Бес се спря и двете жени се загледаха като две наежени котки. Но Мама Червената шапчица отново смъмри Бес и тя гордо се запъти към вратата.

В продължение на няколко дни след тая случка Блек Джек не погледна Амбър и Бес предизвикателно тържествуваше. Но макар да не държеше на Блек Джек, Амбър не го остави в ръцете на Бес. Тя

направи няколко опити да се сближи с него и почти успя, но Бес започна така явно да проявява омразата си, че Амбър очакваше всеки миг да забие нож в ребрата ѝ. Тя мислеше и с основание, че само страхът на Бес от Блек Джек пазеше живота ѝ.

В началото на септември Бес реши, че е бременна, съобщи това на Блек Джек и без заобикалки поиска той да се ожени за нея. Но Джек само изръмжа грубо.

— Да се ожения за теб? Да не съм глупак? Много добре знам, че всички посетители на това заведение са те целували.

Беше седнал на масата, както оставаше винаги, след като другите бяха излезли, гризеше пилешки крак и от време на време отпиваше глътка вино от една бутилка, която държеше в ръка. Беше се разположил удобно на стола си и даже не си даде труд да я погледне.

— Това си е чиста лъжа, много добре знаеш. Никога не съм говорила с друг мъж, преди да дойде тая уличница тук. И с никого не съм спала освен със Синята кожа, и то не често. Детето е твое, знаеш това, Блек Джек Малърд, и ти ще го признаеш или аз...

Той захвърли кокала и се наведе да откъсне чепка червено грозде.

— За бога, Беси, млъкни! Ти си по-непоносима от просяшка хлопка. Малко ме е еня какво ще правиш. Спи, с когото искаш, но не идвай да ме отегчаваш!

Той стоеше обърнат с гръб към нея и за миг тя остана неподвижна с леден поглед, трепереща от ярост. После с животински вик грабна ножа, който се търкаляше по масата, и се нахвърли върху него. Джек трепна от учудване, когато видя острието над себе си. Той дигна ръка да се защити и с един силен удар отблъсна Бес, която се търкулна на пода.

Тя стоеше още на земята, гледайки яростно надвесения над нея Блек Джек, когато Мама Червената шапчица се втурна в стаята.

— Какво става пак? — извика тя, поставяйки ръце на хълбоците си. — Хубава работа! Аз те предупредих, Беси, върви си. Обирай си вещите и напусни къщата.

Бес я погледна сърдито, бавно се изправи дълго стоя неподвижно, без да продума.

— Хайде! — повтори Мама Червената шапчица. — Махай се оттук!

Бес отвори уста, за да протестира, и изведнъж изгърмя:

— Добре! Няма нужда да повтаряте! Отивам си! Напускам тая къща и никога не ще се върна! Никога, дори и на колене да ме молите! Мразя ви! Всички ви мразя, дано да...

Тя изтича навън и скоро бързите ѝ стъпки се чува по стълбата.

Блек Джек подсвирна и погледна ножа на пода, избит от ръката ѝ, когато я удари.

— Дявол! Проклетата вещица! Без малко да ми пререже гърлото!

Той вдигна рамене и пак зазоба грозде, като подхвърляше зърната едно по едно право в устата си.

Мама Червената шапчица отиде до масата, извади тефтера и се зае със сметките на Бес.

— Доволна съм, че се отървавам от нея. Никога не ми е била полезна и откак госпожа Чанъл е дошла тука, не може да се диша.

От нямане какво да прави, Блек Джек отиде в кухнята, за да подразни своята обожателка Пол, която, щом го зърнеше, се изчервяваше цяла, започваше да заеква и нервно да се чеше от въшките.

За малко се възцари мълчание, после на вратата се появи Амбър. Тя носеше лека копринена зелена рокля. Разпуснатите ѝ коси бяха завързани с кордела, а в отвора на голямото си деколте беше забола две прекрасни жълти рози.

— Боже! Струва ми се, че никога не е било така топло! — каза тя, като се отпусна в едно кресло и си вееше с дантелената си кърпичка, докато Мама Червената шапчица продължаваше работата си, без да ѝ отговори. След малко Амбър стана и се упъти към стълбата.

— Мисля, че ще направиш по-добре да останеш долу, мила — каза Мама Червената шапчица, като потопи перото си в мастилницата, без да вдигне очи. — Току-що изпратих Бес да си събере багажа. Бясна е от яд.

Амбър се обърна усмихната.

— Бес си заминава? — попита тя, вдигайки рамене. — Не ме интересува дали е сърдита или не. Нека се опита да ми каже нещо и аз...

— Не, не, мила, не ми трябва нове свадни къщи. Постойте в кухнята с Джек и Пол, докато си замине.

Амбър се поколеба за миг, после се подчини. След няколко минути чуха по стълбите високите токове на Бес, после гласа на Мама Червената шапчица, която ѝ говореше, но не и гласа на Бес, защото тя мълчеше. Вратата се хлопна и всички замлъкна. Блек Джек предложи да пият наздравица в чест на спокойния живот и се настани в салона, където започна да играе на карти с Амбър.

Бяха играли на карти или на зарове дни наред, защото излизаха на работа само веднъж-дваж в седмицата, понякога и по-рядко, а времето трябваше да се убива. Блек Джек я беше научил на всички фокуси, познати на големите играчи, и за няколко месеца тя беше добила голям опит и дори считаше, че може да играе на една маса, с когото и да е лорд или лейди в кралството.

След малко Синята кожа влезе и се присъедини към тях. Изтекоха два-три часа, преди Амбър да се качи горе. Уви! Бес си беше взела сбогом посвоему с омразната си съперница. Ризите, роклите и жакетите на Амбър се търкаляха по пода съдрани на парчета, горните ѝ дрехи бяха разрязани с ножици, а най-хубавата ѝ рокля беше заляна със съдържанието на нощното гърне.

Блек Джек се закле, че ще намери Бес и ще я накаже както трябва, но тя беше изчезнала безследно и всички знаеха, че ще остане невидима и загубена сред полумилионното население на огромния ширнал се град.

За Амбър това беше тежък удар. Тя реши, че е прокълната и осъдена да остане завинаги в Уайтфрайърс. Стана замислена, мрачна и с постоянното си лошо настроение се влачеше безцелно из къщи. Тя ненавиждаше Бес, Блек Джек, Мама Червената шапчица, Пол и Синята кожа, котката и самата себе си.

„Каквото и да правя — казваше си тя, — колкото и да работя или да пестя, винаги нещо се препречва на пътя ми. Никога не ще мога да се измъкна. Ще си умра в тая мръсна дупка.“

Три дни след заминаването на Бес Мама Червената шапчица влезе в спалнята и намери Амбър изтегната на леглото по гръб с ръце под главата. Тя се беше събудила отпреди два часа и за стотен път премисляше грижите си. Но колкото повече мислеше, толкова те непоносими ѝ се виждаха. Тя хвърли мрачен поглед на Мама Червената шапчица и не продума.

— Е, мила — каза Мама Червената шапчица с такъв весел тон, като че ли Амбър я беше посрещнала с изблик на радост. — Днес е необикновен ден за нас, така да знаеш.

Всеки ден тя ставаше в пет часа, обличаше простата си черна рокля и започваше всекидневната си, многообразна работа, винаги пъргава, бодра, разположена. Тая действителност дразнеше Амбър.

— За мене това е ден като всички други! — отвърна тя троснато.

— Как! Вие сигурно сте забравили, че днес отивате в Найтсбридж.

— Нямам и намерение!

— Не, това е много важно, моя малка. Става дума за голяма сума пари.

— Не за първи път става дума за големи пари, но все не стигат до мен.

Често бяха спорили с горчивина по тоя въпрос. Амбър твърдеше, че я ощетява, а Мама Червената шапчица настояваше, че добре ѝ заплащат услугите, и Блек Джек се съгласяваше с това мнение.

— Както и да е — прибави Амбър. — Много е вероятно Бес да ни е издала на полицията. Тя знаеше намеренията ни.

— Глупости, мила. Познавам Бес по-добре от тебе. Тя се бои от агентите като дявол от тамян. Що се касае до парите, тъкмо идвах да ти кажа, че тоя път ще удвоя частта ти, за да те възнаградя за загубените рокли.

Считайки въпроса за изчерпан, тя се запъти към вратата, като прибави:

— Блек Джек е долу с Джими и Синята кожа. Те се готвят да тръгнат след около час.

В момента, когато си излизаше през вратата, Амбър се обърна на един хълбок и сърдито извика:

— Няма да ида!

Мама Червената шапчица не отговори, но след малко се появи Джек. В продължение на половин час той ѝ наговори куп нежности, после започна да я увещава и уверява, че Бес не може да им направи нищо, дори и да се опита. Тогава Амбър стана и се съгласи да се облече. Все пак тя отказа да тръгне, преди да се посъветва с астролога, който живееше наблизо. И само след като той я увери, че денят ще

бъде особено щастлив за нея, тя зае пелерината на Мама Червената шапчица и все още недоволна тръгна заедно с Пол и тримата мъже.

Найтсбридж беше спокойно селце, намиращо се на две мили и половина път от града първо с лодка по реката, а после с файтон. Поради изгодното си местоположение, то беше често посещавано от разбойници, които нападаха пътниците, влизащи и излизащи от града. Мама Червената шапчица беше получила от ханджията известие, че един стар господин — Теофил Бидълф, — който отиваше в Лондон два пъти в годината, щеше да мине на 8 септември.

Понякога те трябваше да чакат жертвата си по два-три дни. Амбър горещо се надяваше това да не се случва тоя път. Двете жени се качиха в стаята си, където Пол веднага събу тесните си обуца, оплаквайки се — както бе хленчила по целия път, че я убиват, а Амбър от нямане какво да прави, половин час се занимава с косата си, след което започна да дразни Пол, докато нещастното момиче най-сетне ѝ призна, че чака дете от Джек.

Най-после привечер чуха тропот на коне и колелета, кучетата почнаха да лаят и ханджията излезе на двора, за да посрещне госта, който идеше. След малко на вратата се почука и ханджията предупреди Амбър, че Теофил Бидълф е долу и поръчва вечеря. Амбър почака около четвърт час, после слезе.

Господин Бидълф се беше настанил при камината и пиеше бирата си, разговаряйки с ханджията. Той не я видя, преди тя да изрече името му. Тогава той се обърна и остана много учуден.

Той беше едно ниско старче с весело лице, с дебели, буйни вежди и дяволит поглед.

— Какво виждам! Вие тук, господин Бидълф! — извика тя, протягайки му ръка с блестяща усмивка.

Той пое ръката ѝ и се поклони:

— Ваш слуга, госпожо!

Въпреки учтивостта си той изглеждаше изумен и я разглеждаше с любопитство.

— Обзалагам се, че сте ме забравили, господине?

— Бога ми, госпожо, боя се, че сте права.

— Аз съм Анна, голямата дъщеря на Балтазар Сейн-Мичел. Последния път, когато се видяхме, бях ей такава. — И тя посочи с ръка ръста на малко момиченце.

— Сега сигурно си спомняте, господине. Вие сте ме друсали на коленете си.

Тя продължаваше да му се усмихва.

— Ах, да. Разбира се, госпожо, мило мое дете! Как е баща ви, моля ви се? Отдавна не сме се виждали... Ах...

Лицето на Амбър леко се помрачи.

— О, господин Бидълф, той не е добре. Подаграта му, както знаете. Понякога се залежава цели дни. — Тя пак му се усмихна. — Но той често говори за вас. Ще се радва, когато узнае, че сме се срещнали.

Господин Бидълф изпразни чашата си на един дъх.

— Ще му предадете моите приятелски поздрави, дете. Но какво правите тук сама?

— О, не съм сама, господине. Пътувам с камериерката си. Отивах в града на гости у леля Сара, но на един от конете падна подкова и трябваше да пренощуваме тук. Казват, че навсякъде пътищата гъмжат от разбойници.

— Вярно е, тия мизерници са навсякъде. Сега е по-лошо, отколкото беше, когато бях млад. Всичко се измени. Ще имате ли нещо против да тръгнете утре сутринта с мен? Аз ще ви закрилям.

— О, благодаря, господине! Колко сте добър! Да си кажа правото, умирам от страх, като слушам тия истории.

Бърборейки така, Амбър видя как слугите внасят куфари и сандъци. Очевидно старият джентълмен не се доверяваше на момчетата от конюшнията. Но Блек Джек ще съумее да вземе каквото си иска, докато тя забавлява господин Бидълф. И преди да се съмне, петимата ще се завърнат в Уайтфрайърс. Амбър искаше всичко да свърши колкото се може по-бързо, защото мисълта за ревнивата Бес не беше престанала да я тормози. Тя знаеше, че това момиче е способно на всичко, за да си отмъсти.

По покана на господин Бидълф Амбър прие да вечеря с него и те продължиха да бърбят, тоя път за гражданската война. Тя изслуша дългите му разкази, в които се подчертаваше собствената му героична храброст, голямото благородство и мъченичество на краля и авторитетът на принц Рупърт. Няма нищо по-славно, уверяваше я той, от начина, по който роялистите бяха изгубили войната.

Амбър все поглеждаше към часовника.

Към десет часа тя стана нервна и трябваше да се насилва да седи спокойно и да задава въпроси. От три часа седяха на масата. Джек сигурно беше свършил работата. Защо чака още и не ѝ дава условния знак? Малко по малко я обхвана истинска паника; стомахът ѝ се свиваше като трепереща птичка. „О! — мислеше тя изплашена. — Къде ли е той? Защо не идва? Какво се е случило?“

Изведнъж чу отвън силна врява. Кучетата се разляяха, долетя тропот от конски копита по пътя и глъчка — мъже викаха, жени пищяха. Пол отвори бързо вратата, като ѝ правеше отчаяни знаци. Ужасена при мисълта, че Бес е пристигнала с цяла армия стражари, Амбър скочи.

— Боже, госпожо? Какво ви е?

— Крадците! — извика Амбър. — Господи, угасете свещите.

Тя се спусна към свещниците, закачени по стените, и се сблъска с Пол, която стенеше от ужас.

— Млъкни! — извика ѝ Амбър.

В същия миг безпогрешно долови гласа на Бес Калъмбайн и свирепия рев на Блек Джек.

Гласовете се приближиха и Амбър, която сега мислеше само за собствената си безопасност, се насочи бързо към входната врата. Тя чу как Пол я извика, а господин Бидълф, който, обладан от общия страх, блуждаеше в тъмнината питаше:

— Госпожа Анна! Госпожа Анна, къде сте?

По погрешка той хвана Пол, която изпищя от ужас.

Амбър тичаше през двора, когато чу стъпки, които идваха право към нея, и съзря светлина от факли, а после различи гласа на Бес:

— Тя е вътре. Оставете го. Той не е замесен. Жената е там.

Амбър се обърна и затича към кухнята. Господин Бидълф продължаваше да се лута в тъмнината и високо я викаше, докато Пол стенеше, без да знае какво да прави. Когато Амбър мина покрай него, той я хвана за полата, но тя се изтръгна, като остави парче плат в ръцете му, и хукна към малкия тъмен коридор, който минаваше под стълбата, в същия миг, в който факлите осветиха стаята. Пол нададе ужасен писък, когато я хванаха, и господин Бидълф възмутено запита какво става.

Амбър се втурна задъхана в кухнята, готова да припадне, но при гласа, който чу, подскочи цяла.

— Госпожа Чанъл? Тук е ханджията.

Тя се спря.

— О, боже! Къде да се дяна? Къде да се скрия? Те идат!

Зъбите ѝ тракаха и тя трепереше до мозъка на костите си.

— Бързо влезте в тоя сандък. Дайте си ръката.

Амбър простря ръка пипнешком. Той я хвана за китката, повдигна капака на един грамаден дъбов сандък и тя влезе вътре. Едва бяха затворили капака, когато Бес и стражарите минаха по коридора. Ханджията избяга, като тръшна вратата след себе си.

— Оттук! Тя е избягала! — викаше Бес.

През дупките на сандъка Амбър видя как светлината отмина и чу шум от стъпки, които бързо се отдалечаваха, Бес изруга — беше се блъснала в един стол.

Амбър почака, докато замря и последният шум, после отвори капака и изтича навън. Преследвайки ханджията, те бяха завили зад ъгъла и тъй като кухнята беше в едно отделно крило, тя можа да излезе, без да я видят. Сега суматохата беше още по-голяма и от виковете на Бес тя разбра, че тримата мъже са хванати.

— Оставете го, проклети глупаци! Това е ханджията! Търсете жената.

Амбър не се спря, а хукна в противоположна посока, към реката, като се надяваше да се измъкне в тъмнината. Когато стигна до брега, тя се спусна до самата вода. Не виждаше нищо, защото луната се беше скрила и небето бе покрито с черни облаци, които предвещаваха буря. Амбър продължаваше да тича слепешката, като в кошмарен сън, при който ти се струва, че колкото и бързо да се движат краката ти, стоиш на едно място. Шумовете вече утихваха, но тя не смееше да спре, нито да се върне.

Обущата ѝ се бяха измокрили, краката ѝ се набиваха по камъните от речното корито, измокрената ѝ рокля лепнеше по глезените ѝ, къпините дращеца лицето и голите ѝ ръце и се закачаха в косите ѝ. От време на време я пробождаше болка в лявата страна. Краката ѝ се вдървиха, дробовете ѝ пареха, но тя продължаваше да тича.

Долу край реката беше спокойно и след известно време всякакъв шум откъм хана беше замлъкнал. Чуваше се само скокът на някоя жаба във водата или уплашеният бяг на животинче. Най-последно, неспособна да пристъпи повече, дишаща тежко, тя се облегна на едно дърво. С

възстановяването на дишането ѝ се възвърна и разсъдъкът. И тя започна да се пита как ще се върне в града. Ако следваше течението на Бърн, то щеше да я изведе при Темза, далеч от Уайтфрайърс. Трябваше да тръгне по пътя, да намери кола или да се върне пеш. Разстоянието не беше голямо — само две мили и четвърт. Изкачи се по дигата и тръгна през полето, без да излиза на пътя, от страх да не я търсят. Ту вървеше, ту тичаше. Всеки път, когато на хоризонта се мернеше кола, човек или кон, тя лягаше и чакаше. Но нощта беше тиха и тя не срещна почти никого.

След известно време достигна парка Сейнт Джеймс, зави покрай него и въпреки няколко закъснели посетители успя да премине безпрепятствено, криейки се в сенките. Когато стигна до Стренд, тя ускори хода си, като дигна полите си нагоре, за да не ги влачи в праха и боклуците. Тя се страхуваше да броди сама из Сити, защото знаеше какво рискува, и с цялото си същество чакаше да мине някоя кола. Най-последно чу тракането на файтон, който бързо се приближаваше. Беше наемна кола и тя извика. Файтонджията дръпна юздите и спря на няколко метра от нея.

— Файтон ли желаете, госпожо?

Амбър вече се качваше и само извика:

— Темпъл бар!

Щом влезе вътре и затвори вратата, тя се почувства тъй щастлива, че не усети отвратителната миризма.

Файтонджията караше тъй бързо, че тя едва успяваше да се задържи на мястото си. Седалката беше покрита с тънка възглавница, друсанията я разтърсваха от главата до петите. Колата спря пред Темпъл бар, но тя изскочи от нея още в движение и с все сила се затича към заведението, защото нямаше в себе си пукната пара.

— Хей ти! — изкрещя коларят. — Ще спреш ли, крадло, скитнице?

Той слезе и тръгна след нея. Но при вида на група полупияни студенти, които идеха насреща му, реши, че не си струва да рискува за един шилинг и колата, и коня си. Качи се на капрата и шибна конете.

Амбър изтича покрай Мидъл Темпъл лейн, прекоси Пъмп корт. Имаше още много светлини, музика, песни и смях. Тълпи от хора се разхождаха. Тя продължаваше да върви, без да вдигне глава — толкова

беше уморена, — докато се сблъска с група студенти, един от които я хвана за ръката.

— Ей, сладурче! — извика той весело. — Къде си се забързала?

Амбър не отговори и отчаяно се бореше да се измъкне, плачейки от ужас и умора. Но колкото повече се теглеше, толкова по-силно я задържаха. А другите бяха застанали в кръг, смееха се и се шегуваха, като мислеха, че са попаднали на лека жена, защото кое почтено момиче би тръгнало из улиците в единадесет часа вечерта само по копринена рокля, мокра и измачкана.

Студентът приближи лицето си до нейното, за да я целуне, и Амбър видя как кръгът се стесни. Тя изпита такъв страх, че щеше без малко да припадне. У всекиго виждаше полицейски агент. Изведнъж до нея се разнесе познат глас:

— Ей, вие, почакайте. Какво става тук? Аз познавам дамата. Пуснете я, простаци!

Беше Майкъл Годфри, когото Амбър не бе виждала от четири месеца.

Младежите се отстраниха неохотно. Амбър погледна Майкъл и сълзи потекоха по издрасканото ѝ, изкаляно лице, но не каза нищо. С бързо движение тя се изплъзна и хукна напред, но той я последва. Когато я настигна, тя беше вече до тъмния ъгъл на Вайн корт, далеч от светлината на факлите.

— Госпожа Чанъл! За бога, какво се е случило? Какво ви е? Аз съм Майкъл... Не ме ли помните?

Той хвана ръката ѝ и я спря, но тя го оттласна силно, като изхълца:

— Оставете ме на мира. О, вървете по дяволите, но ме оставете. Иначе ще ме хванат.

— Кой ще ви хване? Какво има? Кажете ми!

Той я раздруса леко, защото тя не го поглеждаше и продължаваше да се дърпа като дива, за да се освободи.

— Стражарите, глупако! Оставете ме!

Майкъл я дръпна рязко след себе си и зави зад ъгъла, като се шмугна в една голяма врата, която бързо затвори. Амбър се отпусна до стената.

— Къде е Блек Джек? — попита той.

— Хванаха го. Бяхме в Нйтсбридж и пристигна полиция. Аз избягах, но те ме подгониха. — Изведнъж тя се опита да се отскубне: — Оставете ме! Трябва да се върна вкъщи!

Той я сграбчи за рамената и я долепи до стената; тя почувства допира на ръцете му, които я обвиха.

— Вие не бива да се връщате. Мама Червената шапчица ще ви изпъди и рано или късно ще ви хванат. Елате с мен!

Устните му потърсиха нейните, прегръдката му ставаше потясна. Амбър отстъпи лесно — тя беше тъй уморена, че не беше в състояние да се бори. Той я взе в обятията си, премина тъмния коридор и се изкачи по стълбата.

XV

Тримата разбойници: Блек Джек, Джими Устата и Синята кожа, бяха обесени на една и съща тройна бесилка точно десет дни след залавянето им. Когато правораздаването беше в ход, то работеше със страхотна бързина. Бес беше изпратена в женски исправителен дом в Брайуел, за да се превъзпита, а Пол, която спечели от положението си, бе затворена в Нюгейт до раждането на детето, за да бъде откарана след това във Вирджиния.

В деня на екзекуцията Амбър беше сама в стаята на Майкъл Годфри. Майкъл беше отишъл за сведения и при завръщането си ѝ разказа, че телата на тримата мъже били откачени от бесилката и отнесени в една кръчма, за да бъдат оплакани от желаещите и разгледани с любопитство от другите. Трупите се радвали на почитание, а не били разносяни из улиците и поругавани като друг път. Блек Джек, казваше той, бил много нехаен до края. Последните му думи били: „Господа, няма нищо по-хубаво от весел и кратък живот!“

Амбър още не можеше да се опомни.

Нямаше го вече Джек Малърд, но тя си спомняше всичко, което той бе правил и казвал от няколко месеца насам. Как можеше да е мъртъв, след като бе толкова едър, силен, тъй несъкрусим! Тя го виждаше в целия му ръст от шест стъпки и повече, здрав, мускулест, с къдрави черни коси и космати гърди. Чуваше още смеха му, приличен на гръмотевица; безкрайната му способност да пие вино. Спомняше си още хиляди други неща.

А сега той беше мъртъв!

Нощем тя се стряскаше, като надаваше ужасни писъци и се гушеше до Майкъл. Беше присъствала на смъртта на две свои братовчедки, но за пръв път ѝ се случваше да почувства действително смъртта. Стана много набожна и повтаряше по дванадесет пъти на ден познатите си молитви.

В продължение на почти месец тя не се отлъчи от двете стаи, които съставляваха жилището на Майкъл Годфри. Той ѝ купи мъжки костюм и тя се разхождаше с него по мъжки, удрайки с токовете, както

младите контета, които беше срещала на улицата. Майкъл се смееше от сърце, като повтаряше, че тя е също не по-лоша актриса от Едуард Кайнестън. Той я представяше като своя племенник Том, дошъл от село, но никой от приятелите, които го посещаваха, не му вярваше, макар че всички влизаха в играта и почтително се обръщаха към нея с това име.

Все пак той я предупреди, че присъствието ѝ скоро ще бъде забелязано и тогава ще трябва да се махнат. Тези изгледи не го тревожеха, защото той не учеше много и както повечето младежи, изпратени от бащите си в тия университетски огнища, не се интересуваше особено от правната наука. В оная епоха животът даваше на младежта повече забавления, от когато и да било, за да се посвети той на книгите и работата.

Амбър му откри истинското си име и му разказа историята на своите нещастия, без да спомене нищо за лорд Карлтън. Тя заяви, че детето е от мъжа ѝ. Тъй като във Фрайърс си беше служила с името на Люк Чанъл, то не можеше вече да ѝ бъде от полза и тя изтръгна от Майкъл обещанието да не казва, че е била женена. Въпросът е приключен, казваше тя, отказвайки да говори за Люк като за свой мъж.

Петнадесет дни след смъртта на Блек Джек Майкъл отиде да посети Мама Червената шапчица и да я увери, че госпожа Чанъл е напуснала Лондон и никога не ще се върне. Той отиде отчасти от любопитство, за да види въздействието на последните събития върху старата жена, отчасти защото Амбър го беше замолила да ѝ донесе обиците от дубле, останали там, казвайки, че леля ѝ ги била подарила преди заминаването си. Той изпълни поръчката и се върна с куп новини.

— Тя е много доволна от твоето заминаване. Казах ѝ, че съм получил писмо от тебе, че си се върнала при семейството си и никога повече няма да помислиш за Лондон.

Амбър започна да се смее захапала една червена ябълка.

— А тя повярва ли?

— Изглежда, да. Каза ми, че за теб било по-добре никога да не си напускала селото и че Лондон не е място за момиче като теб.

— Хващам се на бас, че съжالياва, загдето ме е загубила. Аз ѝ носех голяма печалба, така да знаеш.

— Мила моя, Мама Червената шапчица не се тревожи никога, дори ако трябва да загуби собствената си глава. Тя обучава на твое място друго хубаво момиче, което е открила неизвестно къде, бременно и неомъжено, и което сега е признателно на добрата стара жена, задето му помага в бедата.

Амбър извика от отвращение и хвърли огризката от ябълката в огъня.

— Тая стара търговка на плът би сводничила и за самия дявол, ако можеше да получи от него поне един шилинг.

Когато оставаше сама, Амбър се упражняваше да чете и да пише със същия възторг, с който някога бе взимала уроци по пеене, танци и китара. Прекарваше по цели часове да пише името си и това на Брус, включени и двете в едно сърце, но винаги изгаряше листчетата, за да не ги види Майкъл, отчасти защото чувстваше, че не е прилично да показва на човека, който я издържа, че обича друг, но най-вече защото мисълта да обсъжда Брус, с когото и да било, ѝ се струваше непоносима. Подписът ѝ беше една дълга драскулка, от която се четяха само първите букви. Когато показва на Майкъл почерка си, той започна да се смее и каза, че бил нечетлив като на графиня.

В един мъглив октомврийски следобед Амбър се беше изтегнала на леглото, сричайки книга с леконравни илюстрации, която той ѝ беше дал, за да се упражнява: беше английско издание на сонетите на Аретино. Тя чу как някой отключи вратата на съседната стая и влезе и извика през рамо:

— Майкъл? Ела! Не мога да разбера това!

— По-добре ела ти, племеннико — отвърна ѝ гласът му, сериозен както никога.

Като мислеше, че е някаква шега, Амбър се затече към вратата, но се спря смаяна на прага и извика от учудване. Защото Майкъл беше придружен от един стар господин с остър нос и свъсено лице, сякаш киснал в оцет. Тя се дръпна и вдигна ръка, за да прикрие откритата си гръд. Но беше късно. Невъзможно беше вече да мине за младеж.

— И вие ми казвахте, че сте предложили гостоприемство на вашия племенник, господине — рече строго старият джентълмен, като повдигна буйните си вежди и се обърна към Майкъл. — Къде е той?

— Ето го, господин Грайпънстро — отговори почтително Майкъл, с престорено равнодушие, което прекрасно му се отдаде.

Господин Грайпънстро изгледа още веднъж Амбър през четвъртитите си зелени очила и сви устни. Амбър сне ръката си и обръщайки се към Майкъл, му каза:

— Крайно съжалявам, Майкъл. Мислех, че си сам.

Той ѝ посочи с жест да се оттегли в спалнята и тя се подчини, като затвори вратата, но остана до нея, за да подслушва.

„О, боже господи! — мислеше тя отчаяно, като чупеше ръце. — Какво ще стане с мене сега? Ако той открие коя съм...“ В тоя момент тя чу гласа на господин Грайпънстро:

— Е, господин Годфри... какво извинение ще ми представите тоя път?

— Никакво, господине!

— Откога държите тоя колет в жилището си?

— От един месец, господине.

— Един месец! Господи! Нямате ли никакво уважение към старите, почтени институти на английското право? От уважение към баща ви гледах през пръсти на много от вашите минали грехове. Но това преминава всякаква граница. Ако не уважавах толкова сър Майкъл, щях незабавно да ви изпратя във флотата, за да научите как трябва да се държи един младеж. Но както и да е, аз ви пъдя. Не се показвайте повече пред очите ми. И до един час да махнете това същество оттук!

— Да, господине. Благодаря, господине.

Вратата се отвори.

— И позволете да ви кажа, господине... момичетата са бреме за мъжете... Те им носят само дуели, болести и незаконни деца. Сбогом!

Вратата се затръшна.

Амбър почака малко, после се втурна в съседната стая:

— О, Майкъл! Изгонват те! И то моя вина!

Тя заплака, но той прекоси стаята и я взе в обятията си.

— Няма нищо, мила! По дяволите! Ще се отървем от тая дупка. Ела, сложи си мантото и шапката. Ще си намерим квартира, в която човек може да живее по вкуса си.

Той нае две стаи в странноприемницата, наречена „Кошницата и гроздето“, която се намираше в Клемънтс лейн, пряка на Флийт стрийт, извън Сити, в новите, по-модерни, западни квартали. Дръри лейн не беше далеч, както и Ковънт Гардън, а на пет минути разстояние се

намираха тенис кортовете на Виър стрийт, където впоследствие се издигна Кралският театър.

Майкъл веднага купи на Амбър няколко рокли на втора ръка, от които тя имаше крайна нужда, а после тя си поръча други и водовъртежът на празниците и удоволствията започна. Амбър се бе запознала с някои от приятелите му още в Темпъл, но сега видя още много други, младежи от добри семейства, бъдещи лордове и барони, офицери от кралската гвардия или от свитата на Йоркския херцог, видни артисти от четирите големи театъра. Тя излизаше също с жените, издържани от тях, хубави продавачки на ръкавици или кордели в Роял Иксчейндж, актриси, професионални красавици всички интелигентни и приветливи, почти на нейните години, всички разцъфнали цветя от епохата на Реставрацията.

Те ходеха на театър и седяха в партера, където жените носеха маски, смучеха портокалови резенчета и си подхвърляха шеги с всички наоколо. Посещаваха игралните домове в Хермалкет и веднъж Амбър беше обзета от луда възбуда при слуха, че ще дойде кралят. Но той не дойде и тя изпита горчиво разочарование, защото не бе забравила онзи израз на лицето му, когато я видя. Разхождаха се също в Нюпринг Гардънс, все избрани места, ходеха да вечерят в модните заведения край Черинг крос, които бяха винаги пълни с млади офицери в блестяща униформа. После отиваха на кукления театър в Ковънт Гардън, където се събираше най-доброто общество. Нощем обикаляха улиците с фиакър, като се надпреварваха кой ще счупи повече стъкла с дребни медни пари.

Когато не излизаха, двете им стаи се пълнеха с младежи, които пристигаха във всеки час на нощта и деня, поръчваха си ядене и пиене, играеха карти и заемаха леглото им, за да се отдават на любов. Никой от тях нямаше сериозни грижи, освен как да избегнат заемодавците си. За тия хора удоволствието беше верую. Старите понятия за морал бяха изчезнали или станали старомодни. Презираха ги и ги осмиваха, както големите шапки с високи дъна. За положителни качества се считаха равнодушието, цинизмът, егоизмът и прагматизмът, докато любезността, честността и предаността бяха достойни за презиране.

Аристократите от старата школа и тъй декоративния двор на Чарлс I упрекваха царстващия крал, задето търпи нравите и поведението на новото поколение. Но ако Чарлс II не беше нито

пожелавал, нито се беше опитвал да наложи строги правила, същият начин на живот не беше ли съществувал през последните години на протектората, но прикрит под маската на лицемерие? Гражданската война, а не Негово величество, беше хвърлила семето на този посев, внезапно разцъфнал, откакто той се бе качил на трона.

Амбър нямаше представа нито за силата, нито за направлението на това течение.

Тя обожаваше този живот, шумотевницата, гълпата, безредието и лудото веселие. Виждаше колко е различно от провинцията и се радваше, че е така, защото тук можеше да прави каквото си иска, без никой да я упреква. И никога не ѝ минаваше през ум, че това не е нормалният живот на всички хора от всички времена.

Никой от тия младежи не мислеше за женитба. Тя беше така опорочена, че виждаха в нея само последно средство на затъналите в дългове, които не намират друг изход от своето положение. Добрият тон повеляваше на съпрузите да не проявяват любов един към друг. Позволяваше им се в краен случай да бъдат добри приятели. На щастливата двойка се гледаше с ирония, а не със завист. Амбър споделяше напълно тия възгледи, защото Люк Чанъл я беше убедил, че женитбата е най-жалкото състояние за жената, и тя се изказваше не по-малко жлъчно от всеки нехранимайко за нелепостта на брака. В дъното на душата си правеше изключение за Брус Карлтън, но започваше да мисли, че никога не ще го види вече.

Само веднъж дръзката ѝ самоувереност понамаля и това беше към средата на октомври, когато отново забеляза, че е бременна. Пенелопа Хил я беше предупредила, че предпазните мерки не винаги се оказват сигурни. Но все пак не ѝ беше минало през ум, че отново може да ѝ се случи подобно нещо. Беше ѝ много неприятно: трябваше да се прости с удоволствията, да изживее наново познатото грозно и скучно време. И тя реши, че няма да го бъде. Познаваше в Меригриин жени, които можеха да предизвикват аборт. Вярно е, тя беше желала дете от Брус, но не и от друг мъж.

Заговори по този въпрос с едно познато момиче, продавачка, на име Мели, за която казваха, че била получила голяма сума от самия Бъкингамски херцог. То я препрати при една акушерка в Хендинг Сорд Али, която имаше голяма клиентела измежду жените от тяхната класа и с техните нрави. Без да казва на Майкъл, Амбър ходи при жената,

която в продължение на цял час я държа над едно голямо гърне с димящи билки, после ѝ даде силно лекарство и я накара да се разходи с фиакър до Падингтън и обратно. За голямо облекчение на Амбър тия лекарства подействаха. Мели ѝ препоръча да ги следва всеки месец: да взема от питието, да стои дълго в гореща вана и да се разхожда в коли с лоши пружини.

— Сегашните мъже — каза ѝ Мели — не обичат жени, които ги отегчават с подобни въпроси. Сама ще се уверите в това. Един бог знае колко е важно днес за една жена да изглежда винаги красива.

В началото, макар и загърната в пелерина, маскирана, Амбър едва се осмеляваше да излиза сама — толкова се страхуваше от стражарите. Мисълта за Нюгейт ѝ тежеше като кошмар. Но още повече я ужасяваше това, че ако я хванат, сигурно ще я обесят или ще я изселят. Бе тъй очарована от Лондон, че тая възможност ѝ се виждаше толкова чудовищна, колкото и първата.

Но ненадейно научи нещо, което ѝ откри съвсем нови хоризонти. Тя се беше изненадала от елегантността на актьорите извън театъра и една вечер заговори за това с Майкъл.

— Всички приличат на лордове! Колко ли печелят?

— Петдесет-шестдесет лири годишно.

— Как? Чарлс Харт носеше днес една сабя, която струва повече.

— Възможно е. Те всички са потънали до гуша в дългове.

Амбър, която в тоя момент се събличаше, застана пред него, за да ѝ развърже корсета.

— Не им завиждам в такъв случай — каза тя, като си играеше с гривните. — Нещастници! В Нюгейт ще изглеждат съвсем другояче.

Майкъл, който беше насочил всичкото си внимание в корсета, успя най-после да го развърже и приятелски я шляпна.

— Никога не ще отидат в Нюгейт — каза той. — Актьорите могат да бъдат арестувани само със специална заповед, подписана от краля.

Заинтригувана, Амбър се обърна рязко.

— Не могат да бъдат арестувани? Защо?

— Защото са на служба при Негово величество и се ползват с покровителството на короната.

Нима? Имаше за какво да се размишлява.

Не за пръв път Амбър хвърляше завистлив поглед към сцената. Когато седеше с Майкъл сред публиката, тя беше свидетелка на възхищението, с което господата гледат актрисите, и виждаше как след това се тълпят зад кулисите и ги водят на вечеря. Тя знаеше, че много от тях са поддържани от най-личните благородници в двореца, че се обличат разкошно и притежават красиви жилища, а често и частни фойтони. Въпреки небрежното и почти презрително отношение на мъжете, които ги ухажваха, те изглеждаха най-щастливите същества на земята.

Амбър ги беше виждала отблизо и беше дошла до заключението, че е по-хубава от всички тия жени. Имаше приятен глас, беше изгубила селския си акцент и фигурата ѝ беше прекрасна. Нямаше човек, който да не е съгласен с това. Какво повече се изисква за една актриса?

След няколко дни очакваният случай се представи.

Тя вечеряше с Майкъл и с четири други двойки в отделно сепаре във „Фоли“, една модерна кръчма току над стария съборен дворец Савоя. Ядяха миди и следяха танца на една гола танцьорка.

Амбър беше седнала на коленете на Майкъл, който беше пъхнал небрежно ръка в деколтето ѝ. Но очите му виждаха само танцьорката и Амбър се оскърби и отиде да седне при друг посетител, който ядеше спокойно, гърбом към нея. Беше Едуард Кайнестън, млад актьор от Кралския театър, толкова красив, че беше играл дори роли на жени, преди да дойде царството на актрисите.

Той беше съвсем млад — едва 19-годишен, кожата му беше като на момиче, имаше руси къдрави коси, сини очи и тънко, добре сложено тяло. Би бил съвършен, ако не беше гласът му, който от упражнения да взема високи тонове, беше неприятен като хленчене.

Той ѝ се усмихна и тя седна на един стол до него.

— Едуард, как постъпихте, за да стигнете до сцената?

— Защо? Да нямате желание да станете актриса?

— Не вярвате, че ще мога ли? Надявам се, че съм достатъчно хубава!

Тя се усмихна и го погледна под вежди. Младежът я изгледа замислено.

— О, да, вие сте по-хубава от всички актриси, или по-право от актрисите на Дейвнант.

Дейвнант управляваше театъра на Йоркския херцог, защото съществуваха само две официални трупи — макар и други да играеха, — и съперничеството между артистите на Негово величество и тия на Негово височество беше голямо.

— Предполагам, че искате да се проявите на сцената, за да уловите в примката си някой благороден покровител?

— Може би — призна тя. — Всички казват, че това е изгоден занаят.

Тя говореше двусмислено, защото на всички беше известно, че Кайнестън има много обожатели от неговия пол, от които получаваше скъпи подаръци. Между тях се числеше, както казваха, и необикновено богатият Бъкингамски херцог, който беше започнал да пилее нашироко грамадното богатство на английската корона.

Кайнестън не се обиди. Той беше скромнен като жена и това му придаваше въпреки разгулния живот добродетелен и достоен изглед.

— Може би сте права, госпожо. Бихте ли желали да ви представя на Том Килигрю?

Томас Килигрю беше един от покровителите на Кралския театър.

— О, бихте ли го направили? Кога? — Тя едновременно се развълнува и уплаши.

— Имаме репетиция утре в 11 часа. Елате, ако желаете.

Амбър се облече за тази среща с необикновено старание. Въпреки мрачната и студена ноемврийска утрин, без никакво слънце и с гъста мъгла, тя избра най-хубавата си рокля. Гърлото ѝ се стягаше и ръцете ѝ бяха влажни. Въпреки голямото си желание беше ужасно нервна и в последния момент изпадна в такава паника, че трябваше да направи усилие, за да излезе от стаята.

Когато пристигна в театъра, снем маската си. Момчето, което ѝ отвори, свирна; тя се засмя, вече освободена го погледна дръзко.

— Идвам при Едуард Кайнестън. Той ме чака. Мога ли да вляза?

— Губите си времето, хубавице — каза ѝ момчето. — Кайнестън не обръща внимание на жените, дори на най-големите красавици. Но щом искате, вървете!

Сцената се опразваше и Килигрю разговаряше в партера с Кайнестън, Чарлс Харт и една от актрисите, която стоеше права на

самия край на подиума. Беше тъмно, защото осветлението идеше само от запалените свещи на сцената. Въздухът беше мръсен. Кори от портокали се търкаляха край стените, а пейките бяха покрити със замърсено зелено сукно. Мълчалива и празна, залата правеше мрачно и тъжно впечатление, но Амбър не обърна внимание на това.

Като се поколеба за минута, тя се отправи към тримата мъже, които се обърнаха при шума на стъпките ѝ. Кайнестън ѝ направи знак с ръка и сега той, Чарлс Харт, Килигрю и жената от сцената, Бек Маршал, я проследиха с очи, докато се приближаваше. Тя познаваше Чарлс Харт, хубав човек, който играеше на сцената от дълги години и който се беше изложил на риска да бъде изпратен в затвора за това през суровите години на империята. Тя беше срещала също Бек Маршал, която, с ръце на хълбоците, я разгледа безпощадно и сетне се въртна и изчезна.

Кайнестън я представи на Килигрю, човек на средна възраст, с аристократично държане, с живи сини очи, бели коси и малка остра брадичка по старата мода. Не би казал човек, че той е баща на младия Хари Килигрю, лудо момче, чиито подвизи предизвикваха и учудваха дори дворецът.

Тя направи реверанс пред Килигрю, който каза:

— Кайнестън твърди, че сте искали да станете актриса?

Амбър му отправи най-хубавата си усмивка, същата, която, преди да тръгне, беше изучавала усърдно пред огледалото. Но ъглите на устата и потреперваха и сърцето ѝ се свиваше.

— Да — отвърна тя меко. — Бихте ли могли да ми дадете някоя роля?

Килигрю се засмя.

— Снемете си мантото и повървете малко по сцената, за да мога да ви огледам.

Амбър развърза корделата на пелерината от шията си, сне наметката и Чарлс Харт ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се качи на сцената. Изправи се, за да изтъкне заоблениия си бюст и тънкия си кръст, и направи няколко стъпки, като се обръщаше и повдигаше полата си, за да покаже краката си. Харт и Килигрю се спогледаха многозначително.

Най-после, след като я оцени внимателно, подобно на любител, който купува кон, Килигрю запитва:

— Какво друго знаете да правите, освен да бъдете красива, мадам Сейнт-Клер?

Чарлс Харт се захили подигравателно, като пълнеше лулата си.

— Че какво друго ѝ трябва? Какво друго изобщо знаят те?

— По дяволите, Харт! Нима искате да ѝ внушите, че няма нужда да направи дори опит да се научи да играе? Хайде, мила моя, какво знаете да правите?

— Зная да танцувам и да пея.

— Добре! Това е една част от работата на всяка актриса.

— Как не! — прошепна Чарлс Харт.

Той самият беше актьор и смяташе, че театърът днес се е побъркал, тъй като не се интересува от нищо друго освен от женски ръце и крака.

Килигрю ѝ даде знак и Амбър започна да танцува. Това бе някаква испанска сарабанда, научена преди повече от година, с която бе имала голям успех пред Блек Джек и неговите приятели в Уайтфрайърс, а напоследък и пред Майкъл и всички негови познати. Тя се плъзгаше, въртеше и извиваше по сцената, напредваше и отстъпваше с единственото страстно желание да се хареса. След това изпя една весела улична песен, пародия на гръцката басня за Ариадна и Тезей, и гласът ѝ имаше такъв сладен оттенък, че би придал чувственост дори и на някоя много по-невинна песен. Когато най-сетне завърши с дълбок поклон, тя вдигна глава, за да го погледне, като се усмихваше въпросително, и той запляска с ръце.

— Вие правите същото впечатление като фойерверките над Темза. Бихте ли могли да издекламирате някоя роля?

— Да — каза Амбър, макар че никога не бе опитвала.

— Добре! Но то е без значение. Идния вторник даваме представление, ще играем „Трагедията на една прислужница“. Елате утре сутринта в седем часа на репетицията, и аз ще ви намеря роля.

Луда от радост, Амбър се затече за вкъщи да съобщи голямата новина на Майкъл. Но макар и да не очакваше, че ще играе главната роля, тя все пак бе твърде разочарована от следващата утрин, когато узна, че ще бъде просто една от придворните дами, без да произнесе нито дума. Беше разочарована и поради възнаграждението, което се оказа само четиридесет и пет лири годишно. И чак сега разбра, че

петстотинте лири, които Брус Карлтън ѝ бе оставил, представляваха малко богатство, стига да ги бе запазила.

Обаче Кайнестън и Чарлс Харт я насърчаваха, като ѝ казваха, че ако може да привлече вниманието на зрителите — което непременно щяло да стане, — скоро ще получи по-важни роли. Една актриса не се нуждаела от толкова работа и упражнения, колкото актьорите. Достатъчно било да е хубава!

Тя успя твърде бързо да установи приятелски отношения с мъжкия състав на групата и се стараяше да постигне същото и с жените, обаче те се отдръпваха. Макар жените да бяха на сцената само отпреди една година, те бяха образували нещо като клика, ревнива и неприязнена към всичко чуждо, което би се опитало да се вмъкне в техните редове. Когато Амбър им говореше, те не ѝ обръщаха внимание, шушукаха зад гърба ѝ, скриха костюма ѝ в деня на главната репетиция — все с явното намерение да направят живота ѝ невъзможен, та тя да напусне. Обаче Амбър никога не бе смятала, че другите жени биха могли да имат някакъв дял в нейните успехи и щастие. Затова и не се смуцаваше от това държане.

Сцената я омагьосваше. Тя боготвореше всичко в театъра: дългите часове на репетициите, когато слушаше напрегнато и се опитваше да запомни ролите на половината от колегите си; паметния ден, когато положи клетва като служителка на Негово величество, тайните на гримирането, фалшивите коси, фалшивите носове, фалшивите бради; чудната сбирка от декори и цялата машинария, чрез която изгряваше луната и слънцето се издигаше над мъглата; също и костюмите, някои от които — най-великолепните! — бяха подарени от видни благородници, а другите бяха или купени на вехто, или имитация от тънко памучно платно. Тя се отдаде на театъра от сърце, хвърли се в него изцяло, тъй както се беше потопила в Лондон.

Най-сетне настъпи великият ден и след една безсънна нощ, пълна с опасения и съмнения, тя се вдигна, облече се и рано-рано тръгна за театъра. По пътя се спря пред един афиш, прикован върху дърво и прочете: „В Кралския театър тази сряда, 9 декември, ще се играе пиесата «Трагедията на една прислужница», начало точно три часа след обяд. Ще бъде играна от служителите на Негово величество. Да живее кралят!“ А когато пристигна в театъра, на покрива се вееше голямо знаме, което показваше, че през деня ще има представление.

„Боже мой! — помисли си тя. — Как можа да ми хрумне да играя пред публика!“ Бе още много рано и театърът беше празен, ако не се брояха двама сценични работници и гардеробиерката госпожа Скрокс, една ужасна, мръсна стара сводница, чиято дъщеря Килигрю наемаше за двадесет шилинга седмично за угода на своите актьори. Благодарение на няколко почерпки и на своето откровено приятелство Амбър бе успяла да я спечели и Скрокс беше нейна гореща привърженичка всред настроения срещу Амбър женски съюз. Когато другите актриси пристигнаха, тя беше вече гримирана, облечена и наблюдаваше салона иззад завесата.

Партерът беше претъпкан: млади, хубави, леки жени, продавачки на портокали шумяха и се смееха гласно, подвиквайки си през хората. Галериите бяха изпълнени с хора и най-сетне самите ложи се заеха от хубави дами, облечени бляскаво и отрупани със скъпоценности; безразлични същества, отегчени от представлението още преди да е почнало.

Амбър гледаше със засъхнало гърло и разтуптяно сърце, когато внезапно Чарлс Харт застана зад нея, прегърна я през кръста с едната си ръка и я целуна. Изненадана, тя трепна.

— О! — каза тя, като се смееше нервно.

— Е, добре, миличка — каза той весело, — готова ли сте да завладеете града?

Тя му отправи умолителен поглед.

— О! Не зная. Майкъл е в партера с цяла тайфа приятели, за да ми ръкопляскаат. Но аз тъй се страхувам!

— Това е смешно! От какво се боите? От разни вятърничави благородници и техните развратници? Не им обръщайте внимание.

Той замлъкна, тъй като цигулките започнаха да свирят.

— Слушайте! Негово величество пристига!

И той повдигна леко завесата, за да може Амбър да погледне.

Шум от разместени столове и обща глъчка изпълниха залата. Всички зрители станаха на крака, обърнати към кралската ложа в средата на първи балкон, украсена с драперии от червено кадифе и с кралския герб.

Когато кралят се появи, музиката засвири и всички размахваха шапките си във въздуха. Чарлс II, едър, мургав и с висок ръст, който надвишаваше всички други от свитата, се усмихваше с доволство и

поздравяваше с ръка. Всички забелязаха, че с него е Барбара Палмър, отрупана с бляскави скъпоценности, красива, високомерна, леко печална. Двата бяха великолепни и внушителни. Амбър, която надничаше иззад завесите, почувства как изведнъж я жегва съзнанието за собственото ѝ нищожество.

— Ох! — въздъхна тя тъжно. — Те приличат на богове!

— И боговете си служат с нощно гърне, мила моя — каза Чарлс Харт, като отиде да търси наметката си, защото той беше натоварен да казва пролога.

Амбър го проследи с поглед и се засмя донякъде облекчена.

Обаче погледът ѝ отново се върна към лейди Палмър, която се усмихваше в креслото си и говореше с един седнал зад нея мъж. Лицето на Амбър се изопна от гняв и ненавист. Пръстите ѝ, с дълги и изострени нокти, неволно се сгърчиха. Тя с удоволствие си представи как драци с тях омразното лице, как разкъсва тази красива и самоуверена усмивка. Обзе я също буйна и мъчителна ревност, както някога, през онази прословута нощ, когато бе погледнала през прозореца и бе видяла Брус Карлтън да целува някаква червенокоса жена, която се надвесваше от вратичката на своята каляска и се смееше.

Скоро обаче тя бе заобиколена от другите актриси, които се струпяха зад нея с кикот и взеха да повдигат завесата, за да махнат на своите почитатели. Всички те изглеждаха весели и безгрижни, само Амбър горещо желаше да избяга от театъра и да се скрие в своята стаичка. Осъзна, че никога не би могла да излезе на сцената пред тези умни, критично настроени люде, които биха я разкъсали с очи и език.

Прологът свърши и завесата се вдигна. Чарлс Харт и Майкъл Моун започнаха първата сцена. Зрителите в залата седяха по местата си, обаче шумът и шептенето продължаваха заедно с изблици на смях и критика на висок глас. Амбър, която знаеше по-голямата част от ролите наизуст, не успяваше да следи диалога и придворните дами вече излизаха на сцената. Кайнестън я тласна напред.

— Вървете!

За миг тя се поколеба неспособна да се помръдне, после със силно разтуптяно сърце вдигна глава и излезе на сцената. При репетициите другите жени винаги се бяха нареждали така, че я избутваха най-отзад въпреки настояванията на Килигрю, който

желаеше зрителите да я виждат. Но този път поради закъснението си тя застана напред, по-близо до залата от всички други.

Тя долови един мъжки глас откъм партера:

— Кое е това великолепно създание? Да не е Ориндж Мол?

Друг му отвърна:

— Изглежда, че е новата! За бога, тя е истинска красавица! Красавица, казвам ви!

Отгоре, от галериите, чираците нададоха одобрителни възклицания.

Амбър чувстваше, че лицето ѝ гори и се изпотява под мишниците, но направи усилие да вдигне очи и да погледне бегло към залата. Забеляза няколко лица пред себе си, които, вдигнали глави, я гледаха и ѝ се усмихваха. И внезапно осъзна, че и те са просто мъже, като всички други. Точно преди да напусне сцената, тя им отправи ослепителна усмивка и чу нови одобрителни възклицания. След това тя застана зад кулисите натъжена, че ролята ѝ бе свършила. В края на представлението тя вече беше завинаги завладяна от театъра.

Когато тръгнаха към гримьорните, Бек Маршал се обърна към нея.

— Слушайте, мадам, как-ви-беше-името? — каза тя, като се преструваше, че е забравила името на Амбър. — Няма какво да се надувате като паун. Господата винаги обичат новостите!

Амбър се усмихна пренебрежително, много доволна от себе си.

— Не се безпокойте за мене, мадам. Ще мога сама да се погрижа за собствените си интереси, може да бъдете сигурна в това!

Обаче тя бе доста разочарована, когато Майкъл с трима свои приятели я наобиколиха и обсебиха, като не допуснаха до нея никой от младите мъже, които я бяха гледали с възхищение и сега заинтригувано питаха за нея.

„О! — каза си тя. — Все някога ще се отърва и от Майкъл!“

XVI

На следния ден Амбър получи ролята на първата придворна дама с реплика от четири реда. Скоро получи по-важни роли, пееше и облечена в прилепнали панталони и тънка бяла блуза изпълняваше финалния танц. Нейното главно качество като актриса беше дарбата ѝ да постига с лекота точно и пикантно преувеличено подражание на всякаква жена — важна дама или кръчмарска слугиня. Известно преувеличение бе необходимо, защото зрителите не обичаха тънкости в обрисуването на характери. Те имаха вкус към силни, груби, възбуждащи ефекти, независимо дали се отнася до женски роли, декори или мелодрамата.

Публиката обичаше кървавите, шумни, ужасяващи трагедии на Бомон и Флетчър, смяташе Бен Джонсън за най-големия драматург на всички времена и намираше Шекспир за твърде реалистичен, поради което лишен от поетическа правда. Трябваше му значително преработване, за да заслужи поставяне на сцената. Те харесваха и получаваха много песни, танци, честа смяна на декори и костюми, сражения, убийства, призраци, псувни, богохулства и полуприкрита голота. При всяко убийство или самоубийство се проливаше овча кръв от скрити мехури и заливаше обилно целия актьор; призраци се надигаха и спускаха от трапа; сцените на изтезания с рамки за разпъване, колела и огън изпълваха театъра с ужасени писъци и стенания. Но през цялото време контетата от партера непрекъснато се задяваха с актрисите, проститутките и леките момичета, а дамите в ложите си вееха с ветрилата и лениво се усмихваха на кавалерите долу.

Амбър бе твърде популярна — защото е нова, настояваха жените — и всеки ден след представлението биваше заобиколена от тълпа кавалери, които я целуваха, закопчаваха ѝ жартиерите, присъстваха при нейния тоалет и я канеха да прекара нощта с някого от тях или с всички заедно. Тя ги слушаше, смееше се, флиртуваше с всички, обаче винаги се прибираше с Майкъл Годфри.

Тя се опасяваше да не пробуди ревността му, защото той познаваше всичките ѝ тайни и ако пожелаеше, можеше да я погуби. Но

дори да не бе ангажирана с него, тя още не бе чула предложението, което можеше да я заинтересува. Тя търсеше мъж, едновременно богат и виден, който би ѝ обезпечил онзи живот, за който тя се чувстваше създадена — красиви тоалети, скъпоценности, каляска, щедра годишна издръжка, изискано жилище, камериерка и лакей. Онзи, който би ѝ предложил всичко това, не можеше да се намери всеки ден дори сред обожателите ѝ в гримьорната, а веднъж открит, може би нямаше така лесно да бъде задържан. Амбър бе нетърпелива, копнееше да подобри положението си, обаче бе решила да не върши неблагоразумия, от които би се озовала на тесните улички, водещи към обикновената проституция. Тя си спомняше препоръките на Пенелопа Хил, твърдо решена да използва мъжката слабост.

Така мина един месец. Амбър още не беше в по-добри отношения с другите актриси, отколкото в началото. Те не пропускаха нито един случай да я объркат или затруднят било на сцената, било в гримьорните, като пускаха слухове, че тя имала сифилис, че живеела прелюбодейно с брат си Майкъл... и много се дразнеха от студеното и високомерно презрение, с което Амбър посрещаше тези брътвежи. От друга страна, злословията им явно не успяваха да отблъснат нейните обожатели, които ги смятаха клюки на завиждащи жени.

— Да — заговори я един ден Бек Маршал, — тук в гримьорните може и да се тълпят, обаче не виждам нито един, който би ви предложил повече от половин лира.

Амбър бе седнала пред една масичка за гримиране с кръстосани крака и внимателно изтегляше черна линия в края на клепачите си.

— А ако поговорим за вас, мадам? Кой е вашият семец, моля? Да не би Йоркският херцог?

Бек се усмихна самодоволно и пренебрежително.

— Не, не е Негово височество. А капитан Морган, мъж с не пониско положение.

— И кой, по дяволите, е капитан Морган? Оня мухльо с правите коси, който ви придружаваше в Чатлин?

Тя стана и направи знак на Скрокс да ѝ помогне да облече роклята си.

— Капитан Морган, госпожо Отрепка, е офицер от конната гвардия на Негово величество, при това много хубав мъж. Той е така лудо влюбен в мен, че мисли да ми вземе жилище и да ме накара да

напусна сцената. Уверена съм, че скоро той ще се ожени за мен стига да свикна с мисълта за брак — добави Бек, като разглеждаше ноктите си.

Амбър се вмъкна в роклята и я задърпа надолу.

— Добре е да свикнете с тази мисъл колкото може по-бързо, иначе така и ще си умрете като стара мома — каза тя.

Амбър изпитваше винаги задоволство да дразни Бек с това, че е две-три години по-млада от нея.

— И къде го криете това чудо? Под ключ ли го държите?

— Той не е в града от два месеца насам. Семейството му притежава големи имения в Уелс, а баща му скоро почина. Но той ми писа, че щял да се върне вероятно тази седмица и тогава...

— О, не се съмнявам, че ще се поболея от завист само като го видя!

В този миг едно момче подаде глава през вратата и извика:

— На сцената за трето действие, дами, трето действие.

Амбър повече не помисли за капитан Морган и така изминаха няколко дни. Обаче един ден късно следобед, докато се обличаше след представлението заобиколена от дръзки обожатели, на вратата се появи един мъж, който веднага привлече нейното внимание.

Висок над метър и осемдесет, широкоплещест и мускулест, с тесни бедра и стройни нозе, той бе силен и мъжествен в своята червено-синя униформа и представляваше поразителна противоположност на всички тези изнежени, бледни младежи, които бърбореха неспирно за своята гонорея или сифилис и си носеха навсякъде терпентинови хапове. Лицето му беше със сурова красота и правилни черти, с позлатена кожа, а косата му — кестенява и вълниста. Амбър го загледа с изненада и възхищение, като се питаше кой ли може да е, и понеже той леко ѝ се усмихна, тя присви очи и му се усмихна едва забележимо в отговор.

В този миг Бек извика:

— Рекс!

И се хвърли в прегръдките му, хвана го за ръка и го завлече в противоположния край на стаята. Тя припряно се облече и побърза да го изведе. Обаче преди да излезе, той хвърли кос поглед към Амбър.

— Е — каза Бек на другата сутрин, докато седяха в партера и гледаха репетицията, — какво ще кажете?

Обаче погледът ѝ беше леко сведен и тя изглеждаше по-скоро предизвикателна, отколкото тържествуваща. Амбър се усмихна невинно и леко вдигна рамене.

— О, несъмнено, той е много изтънчен човек. Не се учудвам, че го изведохте така припряно, сякаш хуквате за акушерка. — В очите ѝ блестеше лукав плам. — Ако бях на ваше място, никога не бих му позволила да се запознава с други жени.

Бек пламна:

— Подозирам вашите намерения, мадам! Но позволете да ви кажа следното: само да ви хвана, че хвърляте мрежите си към него, ще се каете! Ще ви накълцам на парченца, кълна ви се!

— Ау! — каза Амбър и стана да си тръгва. — Вашите крясъци изобщо не могат да ме уплашат!

Обаче капитан Морган не се появи зад кулисите в продължение на няколко дни и когато Амбър ѝ се подигра, че не смее да покаже своето завоевание, то не само Бек, но и по-голямата ѝ сестра Ан изпаднаха в ярост и започнаха да я заплашват с целия божи гняв, както и със собствения си.

— Само посмейте да се доближите до капитан Морган — викаше Ан с драматичен глас, защото тя бе трагичката в трупата, — и ще ви накарам да се разкайвате!

Обаче тези заплахи правеха толкова малко впечатление на Амбър, че тя не пропускаше случай да флиртува открито с него всеки път, когато го видеше. Тя се наслаждаваше на мисълта да отнеме любовника на Бек Маршал, дори той да не беше толкова привлекателен като Рекс.

Един ден рано след обяд тя тъкмо влизаше в театъра, когато я настигна, накуцвайки, един дребен дрипав просяк, бързо се огледа наоколо и тикна в ръката ѝ запечатано писъмце. Изпълнена с любопитство, Амбър го отвори: „За мадам Сейнт-Клер“, прочете тя (титлата „мадам“ бе обръщение към всички актриси). „Мадам, трябва да ви призная, че съм непреодолимо привлечен от вас, макар че една позната и на двама ни дама ме предупреди, че не сте достойна за доверие и че принадлежите другиму. Въпреки това аз си позволих дързостта да запазя една маса за нас в «Лисицата под хълма» при Бръшляновия мост. Надявам се да ви видя там утре вечер в седем часа. Ваш твърде покорен слуга: Капитан Рекс Морган.“ Накрая бе

добавено: „Мога ли да ви помоля, мадам, да имате добрината да не споменавате пред никого за това писъмце?“

Амбър се усмихна дяволито и след миг накъса писмото на дребни късчета, хвърли ги зад гърба си и влезе в театъра. Тя нямаше никакво намерение да казва за писмото на Бек. Във всеки случай не преди да бъде сигурна в своята победа, обаче не можа да устои на изкушението да ѝ отпрати лека подигравателна усмивка, която смути неприятелката ѝ, въпреки че не ѝ казваше нищо.

На следващия ден тя нямаше репетиции и употреби деня, за да си измие косата — макар календарът да посочваше, че астрологически денят е неподходящ, — после да реши как да се облече и да намери някакво извинение пред Майкъл. Тя все още не го бе измислила, когато нае екипаж и отиде в Роял Иксчейндж, за да си купи ръкавици, панделки и стъкълце с парфюм. Завръщайки се с ръце, натоварени с пакети, с измокрени от дъжда наметало и качулка, тя отвори вратата и завари Майкъл да стои и разговаря с друг мъж.

Този мъж бе доста по-възрастен от него и когато се обърна към нея, тя видя едно строго лице. Тя веднага разбра кой е: това бе бащата на Майкъл. От известно време насам Майкъл получаваше писма от баща си, който му искаше обяснения защо са го изхвърлили от Правния факултет и настояваше да се върне незабавно въкъщи. Майкъл ѝ бе чел всяко от тези писма със смях и ѝ бе казвал, че баща му бил от старото поколение, голям формалист. После бе хвърлял писмото в огъня, без нито веднъж да отговори. А сега той стоеше там, с израз на бито куче, и мълчеше безпомощно.

— Амбър — каза той най-сетне, — това е баща ми. Сър, мога ли да ви представя мадам Сейнт-Клер.

Сър Майкъл Годфри я гледаше, без да каже нищо, и след миг тя прекоси стаята, остави пакетите и простря наметалото върху един стол пред огъня. След като стори това, тя се обърна и видя, че двамата мъже продължаваха да я гледат и неодобрителният поглед на сър Майкъл Годфри я накара да почувства, че деколтето ѝ наистина бе твърде дръзко, а лицето — много гримирано. Той се обърна към сина си:

— Това ли е жената, която издържате сега?

Амбър изпита неприятното чувство, че с нея се отнасят като с последна уличница.

— Да, сър.

Майкъл съвсем не бе така дързък пред баща си, както пред кръчмаря. Необузданият веселяк, който се напиваше всяка вечер и се забавляваше да чупи прозорците на заспалите граждани, сега бе отстъпил място на почтителния син, смутен и мрачен.

Сър Майкъл Годфри се обърна към Амбър:

— Мадам, опасявам се, че ще се наложи да потърсите другаде някой млад глупак, който да посреща разноските ви. Моят син се връща с мен на село и вие не ще получите повече нито стотинка от неговата неуместна щедрост!

Амбър му отвърна със студен поглед, като се сдържа да отговори язвително, защото си спомни всичко, което Майкъл ѝ бе сторил и колко още можеше да ѝ стори, ако реши да я уязви. С жест на ръката сър Майкъл посочи на сина си да излезе от стаята. Той се поколеба за миг, отправи умолителен прощален поглед към Амбър, обаче баща му го изтласка насила и излезе след него, като затръшна вратата. На Амбър ѝ дожаля за Майкъл — явно в живота му щеше да настъпи печална промяна, — обаче съжалението ѝ скоро отстъпи място на облекчение, а после — на нетърпеливо очакване на вечерта!

„Аз наистина имам щастлива звезда! — помисли си тя въодушевено. — Точно когато нямам нужда от него... той си отива!“

Амбър пристигна с малко закъснение и когато я заведоха в запазения салон на първия етаж, капитан Морган отвори широко вратата и я посрещна с въодушевление:

— Ето ви най-последно! Колко мило от ваша страна, че дойдохте!

Очите му блеснаха от удоволствие, като я огледаха, и той ѝ помогна да свали наметалото и маншона си, метна ги на един стол, после я хвана за ръка и я завъртя пред себе си.

— Прекрасна сте! Боже мой, вие сте най-славното създание, което съм виждал в живота си!

Амбър се засмя.

— Хайде сега, капитан Морган! Бек Маршал ми разказа, че е чувала и по-мили неща от вас.

Обаче тя чувстваше наслада от това възхищение и тръпка на топлота и удоволствие премина през тялото ѝ, когато гледаше неговия израз. Много отдавна не бе виждала толкова влюбен мъж, всъщност откакто бе напуснала Меригриин. И бе щастлива, че той оцени красивата ѝ рокля, защото тя бе облякла най-хубавата и най-новата.

Повечето от тия млади почитатели бяха твърде много заети със собствените си тоалети, за да забележат как е облечена жената, която ги придружава. Амбър бе в тоалет от яркозелено кадифе с разтворена отпред пола, драпирана върху фуста от черен сатен, със златни пайети. Освен това над слепоочията си бе вързала две панделки от черен сатен.

Той щракна с пръсти.

— По дяволите Бек Маршал. Тя не представлява нищо за мен, уверявам ви!

— Това казва всеки мъж за старата си любовница, когато е пожелал някоя нова.

Рекс Морган се засмя.

— Виждам, че вие притежавате толкова духовитост, колкото и красотата, мадам. Истинско съвършенство.

В този момент се почука на вратата. Морган извика да влязат и се появи съдържателят и трима сервитьори, натоварени с похлупени блюда, ножове, лъжици, салфетки, чаши и две бутилки вино. Те поставиха блюдата, със замах вдигнаха капациите, за да прецени капитан Морган съдържанието им, и после излязоха. Амбър и Рекс седнаха на масата.

Имаше голяма купа с димяща супа от раци, добре препечен овнешки бут, фарширан със стриди и пържен лук, пилешки бутчета със златиста коричка и пудинг със счукани кестени и бит каймак. Седнали един до друг срещу камината с грейнала жаравата почнаха да се хранят, като подхванаха непринуден, приятен разговор, наслаждавайки се на хубавите ястия и изпитвайки възхищение един от друг.

Той ѝ каза, че имала най-пленителните очи в света, най-прекрасните коси, които е виждал някога, най-красивия бюст и най-хубавите нозе. Гласът му бе с тон на съкровена искреност, в която тя не можеше дори да се усъмни, и той я гледаше с откровено възхищение и нескрито пожелание. „Виж ти, той вече е безумно влюбен в мен!“ — помисли си Амбър очарована и си представи как на другия ден ще го разведе победоносно в гримьорната като питомна маймунка, вързана за верижка.

— Истина ли е — попита я той, когато почваха пудинга с кестените, — че ви подпомага някакъв студент по право?

— Боже всемогъщи! Кой ви каза това?

— Всеки, когото съм питал за вас. Вярно ли е?

— Разбира се, не! Господи! Да, признавам, че известно време споделях едно жилище с един млад човек, но това бе моят братовчед, който сега се върна у дома си, в Йоркшир. Небеса! Какво ли ще каже баща ми, ако научи какви лоши приказки се разправят тук за хората, и то без никакъв повод!

Тя го погледна с очи, широко отворени от възмущение.

— Той има късмет, че е само ваш братовчед. Иначе аз бих бил задължен да го предизвикам на дуел, за да се отърва от него. Но се радвам, че си е отишъл. Разкажете ми, коя сте вие? Откъде идвате? Всеки разказва различни истории за вас.

— Аз съм госпожа Сейнт-Клер и идвам от Есекс. Какво друго желаете да знаете?

— Какво правите в театъра? Вие нямате вид да принадлежите на този свят.

— Така ли? На мен пък друго са ми казвали.

— Не искам да кажа това. Вие имате вид на благородна дама.

— О! Ами...

Тя го погледна косо, докато той наливаше шампанско.

— За да ви кажа истината — аз наистина съм.

Тя пое чашата, която той ѝ подаде, облегна се в стола и започна да му разправя онази история, която бе съчинила почти откакто бе пристигнала в Лондон и която разкрасяваше всеки път, когато ѝ хрумнеше нещо ново:

— Аз съм от старо и почтено семейство, което притежаваше големи имения в Есекс. Обаче те разпродадоха всичко, за да помогнат на Негово величество през време на войната. Тогава, когато един отвратителен стар граф поиска ръката ми, моят баща настоя да приема предложението, за да му помогна по този начин да си поправи положението. Но понеже аз не желяех да взема този стар пръч, баща ми се разсърди и ме заключи вкъщи. Аз успях да избягам и пристигнах в Лондон. Естествено промених си името... всъщност не съм госпожа Сейнт-Клер.

Тя му се усмихна над чашата доволна да види, че той явно повярва.

Тогава той стана, приближи столовете до тлеещия огън и седнаха един до друг. Амбър вдигна нозе, опирайки стъпала на ръба на камината, а полите и се плъзнаха над коленете, разкривайки краката ѝ,

обути в черни копринени чорапи с дантелени жартиери. Той взе ръката ѝ в своята и те седяха така, съвършено спокойни и мълчаливи, но усещайки как в тях се надига желанието.

„Какво да правя? — питаше се тя. — Ако се съглася, той ще ме вземе за уличница... а ако откажа, той може повече никога да не дойде.“

Накрая тя се обърна към него и срещна погледа му — напрегнат и сериозен, блеснал от желание. Той протегна ръка, обви я около кръста ѝ и бавно я привлече към себе си, а тя се плъзна на коленете му. Поколеба се за миг, после сведе лице към неговото и усети устните му да се притискат към устата ѝ — топли, влажни, пламенни. Ръката му се вдигна към гърдите ѝ и тя долови тежките удари на сърцето му, притиснато до нейното. Кръвта ѝ се разбушува, изпълвайки я с пламенна, нетърпелива страст — тя усети, че се предава, но нямаше никакво желание да се възпре.

Той коленичи пред нея, а тя внезапно скочи и изтича към тъмния прозорец, като скри лицето си в ръце. Той веднага я последва и я прегърна. Гласът му зашепна умолително и когато устните му докоснаха врата ѝ, тръпки пробягаха по гърба ѝ.

— Моля ви, скъпа моя, не ми се сърдете! Аз ви обичам! Кълна ви се. Това е истината. Аз ви желая!

Пръстите му се вкопчиха в раменете ѝ, а гласът му бе пресипнал от вълнение.

— Моля ви, Амбър моля ви! Няма да ви сторя зло... Нищо лошо няма да стане... Елате! — И той я обърна с лице към себе си.

Амбър се освободи от него и нейният поглед беше безразсъден, а лицето — пламнало.

— Вие имате погрешно мнение за мен, капитан Морган! Аз може да работя в театъра, но това не значи, че съм уличница. Горкият ми баща би умрял от срам, ако узнае, че дъщеря му се е отдала на грешен живот. А сега ме оставете...

Тя мина бързо край него, за да вземе наметалото си, и когато той я пресрещна и хвана за ръка стиснал челюсти и с тежък поглед, тя извика предупредително:

— Внимавайте, сър! Аз ме съм една от вашите доброволни плячки!

Тя се обърна, взе наметката си и маншона, сложи си ги и се отпрати към вратата.

— Лека нощ, капитан Морган. Ако ми бяхте казали защо ме каните, щях да ви спестя разноските за вечерята!

Тя го погледна високомерно, обаче студеното, гневно изражение, на лицето му я разтревожи.

„Ето на! — помисли си тя. — Ако той наистина ме обича, аз провалих всичко.“

Той я гледаше с вдигнати вежди и устните му леко се извиха, но когато тя хвана дръжката на вратата, той прекоси стаята и застана до нея.

— Не си отивайте така, госпожо Сейнт-Клер. Съжалявам, ако съм ви обидил. Бях чул... Няма значение! Обаче вие сте дяволски пленителна жена. Човек трябва да е от лед, за да не ви пожелае, а откровено казано, аз не съм такъв! — Той се усмихна. — Позволете ми да ви изпратя до дома ви.

След това тя се срещаше с него често, обаче не в театъра, тъй като още не бе сигурна в него, а и не искаше да даде възможност на Бек да ѝ се подиграе. Бек междувременно продължаваше да се перчи и хвали с вниманието му към нея, показваше на Амбър подаръците си от него и ѝ разказваше интимни подробности от срещите си с него. Амбър също получаваше някои подаръци: изящни черни дантелени чорапи от Франция, жартиери с малки диамантени закопчалки, маншон от златен брокат, поръбен с черна лисица — но тя се държеше загадъчно и не издаваше благодетеля си.

Тя прилагаше всички хитрини, които познаваше — а те бяха вече доста, — за да разпали неговото желание. Обаче всеки път, когато той смяташе, че вече ще успее, тя го отблъскваше, като отново настояваше, че е почтена жена, за нейно щастие той не предполагаше, че такова поведение е точно обратното на добродетелност. Понякога той изръмжаваше, че тя е ужасна флиртаджийка, и беснееше, като се кълнеше, че повече никога няма да я погледне. Друг път стоеше и я умоляваше настойчиво, истински отчаян и накрая си тръгваше сломен. Но всеки път се връщаше.

Докато най-сетне една вечер, с изпито лице и изкривена връзка, той се свлече в един стол и простена:

— Какво, по дяволите, искате? Не мога повече да продължавам така! Целият съм изопнат като струни на цигулка!

„Най-сетне“ — помисли си тя с облекчение. И въпреки че минута преди това се чувстваше уморена, обезсърчена и по-малко от всякога склонна към добродетелност, сега тя се засмя, стана и отиде пред огледалото, за да приглади косите си.

— Бек разправя съвсем друго. Дори днес ми говори как сте били снощи при нея, та едва ли само за един миг може толкова да се разпалите.

Той направи гримаса като смъмрен хлапак.

— Бек само се хвали! Отговорете ми! Какво очаквате от мене? Какво желаете? Брак ли?

Тя знаеше, че той много се опасява да постави този въпрос, защото като повечето други младежи никак не мечтаеше да се ожени и все едно дали бе повярвал или не на историята ѝ за нейното аристократично семейство, той нямаше да се ожени за актриса.

— Брак ли? — повтори тя с подигравателно учудване, като го наблюдаваше в огледалото. — От самата дума ми се повдига. Коя жена със здрав разум желае да се омъжи?

— Всяка жена, струва ми се!

— Едва ли би поискала, ако някога се е омъжвала.

Тя се обърна и го погледна сложила ръце на хълбоците.

— Боже мой! Да не сте омъжена?

— Не, разбира се, че не! Но аз не съм сляпа. Имам си своите малки наблюдения. Какво е съпругата, моля ви се? Мъжете в наше време се отнасят с нея по-зле, отколкото с куче. За тях тя не става за нищо друго, освен да гледа отрочетата... и да им служи за контраст на любовницата. Жената надува корем всяка година, а любовницата получава парите и вниманието. Да бъда съпруга! Не и за хиляда лири! Не и аз!

— Добре! — каза той явно облекчен. — Не. Вие говорите действително като разумна жена. Но пък и нямате вид, че копнеете да бъдете метреса. Едва ли мечтаете да останете за цял живот такова нищожно нещо, каквото е една девственица? Това не е достойно за жена като вас!

— Казала ли съм, че имам такова намерение? Ако мъжът, когото обичам, ми направи подходящо предложение, уверявам ви, че ще си

помисля.

Той се усмихна.

— Добре! Почнахме да стигаме донякъде най-после. И какво разбирате под подходящо предложение, моля?

Тя облегна лакът на камината, застанала на един крак, а другият ѝ бос крак се подаде изпод атлазената роба и започна да брои на пръсти:

— Бих искала издръжка от двеста лири годишно, жилище по мой избор, камериерка, хубав малък екипаж с четири коня... и разбира се — кочияш и лакей... и позволение да остана в театъра.

Тя нямаше никакво намерение да напусне сцената, защото там именно го бе срещнала и се надяваше да намери друг един ден, и то по-важен покровител.

— Вие се оценявате дяволски скъпо.

— Нима?

Тя се усмихна и леко разтърси рамене.

— Ами... високата цена, както знаете, предпазва от лоша компания.

— Ако приема вашата цена, ще се надявам тя да ви предпазва от всякаква друга компания освен моята.

Амбър загуби няколко дни да търси жилище, което ѝ харесва, и през цялото си свободно време извън театъра тя обикаляше града с наемен екипаж. Най-сетне откри три стаи на третия етаж в „Синия балкон“, в модния квартал на Дръри лейн, близо до Стренд. Наемът бе висок — четиридесет лири годишно, но капитан Морган го предплати.

Всичко бе според последната мода, отразяващо лекия, весел и пъстър вкус на новото време. Салонът бе облепен с изумруденозелена дамаска, мебелиран с френски масички, кресла от орех, някои от които позлатени — твърде различни от тежките дъбови мебели, които бе свикнала да вижда по странноприемниците. Един голям орехов диван бе покрит със зелени възглавници, украсени със златни ресни, и по стените имаше няколко огледала с рамки, лакирани в златно и зелено. Тя веднага реши да си поръча портрет и да го закачи над камината, както бе видяла в дома на една друга актриса, издържана от един лорд.

Стените на трапезарията бяха покрити с китайски тапети, ръчно изрисувани с божури и хризантеми, заобиколени с пъстроцветни птици и пеперуди. Столовете и креслата бяха с дебели възглавници, в

яркозелена тапицерия. В спалнята тапетите по стените бяха също от златистозелена дамаска. Там имаше параван с пет крила — две червени и три зелени, а по столовете имаше възглавници на зелени и червени райета.

— О! — извика Амбър, когато капитан Морган отиде с нея да види апартамента и се съгласи да го наеме. — Много благодаря, Рекс! Нямам търпение да се пренеса тук.

— И аз също! — каза той.

Обаче тя го шляпна, после се усмихна.

— Е, Рекс... спомнете си какво ми казахте! Обещахте ми, че ще почакате.

— Вярно е! Но, за бога... не за много време.

Тя настоя да получи издръжката си в предплата и след като я получи, отиде при Шедрак Нюболд — тя бе запомнила името му, което Брус Карлтън ѝ бе казал — и вложи парите си при него с шест на сто лихва. После двамата намериха в Коу лейн от втора ръка една каляска, която, макар и малка, бе току-що лакирана и в добро състояние: блестящо черна, с червени колелета, поводи и такъми. Рекс купи четири красиви черно-бели коня. Кочияшът и лакеят се казваха Темпист и Джеремая и тя поръча за тях по една червена ливрея, общита със сребърни ширити.

Тя нае камериерка с посредничеството на една стара жена, която ѝ препоръча госпожа Скрокс. Увериха я, че била честно момиче, скромно и добре възпитано, което умее да крои, да шие и да чисти, не се излежава в леглото, не ходи да бърбори със съседите и не ходи небрежно облечено. Камериерката беше грозновата, с раздалечени зъби и лице, обсипано с лунички. Казваше се Прюданс^[1] — име, което Амбър не хареса, защото ѝ напомняше простодушната, наивна Хонър^[2] Милс, която с двама крадци се бе свързала, а те я ограбиха. Обаче младото момиче така силно желаше да ѝ се понрави и, изглежда, толкова се измъчваше при мисълта, че няма да бъде наето, та Амбър го взе.

Първата вечер в новото жилище Амбър и Рекс поръчаха от близката „Кръчма на Розата“ една изискана вечеря и отвориха бутилка шампанско. Но едва бяха изпили половината, и той буйно я взе на ръце и я занесе в спалнята. Въпреки страстта си той бе нежен и внимателен, желаше както той така и тя да получи наслаждение, и Амбър

помисли, че това много повече прилича на брачна нощ, отколкото жалкия опит, който бе имала с Люк Чанъл. За първи път от години насам тя се почувства изцяло и напълно задоволена, защото Рекс притежаваше същата смесица от опит, енергия, овладяна сила и инстинктивно разбиране като лорд Карлтън.

„Има огромна разлика — каза си тя — между това, да бъдеш любовница на един мъж или негова съпруга“. Според нея тази разлика беше напълно в полза на първата.

На другия ден след обяд, Амбър завари гримьорната на актрисите да бучи като раздразнен кошер, а Бек Маршал беше центърът на шумното възмущение. Тя веднага разбра, че са чули за нея и Рекс. Въпреки възмутените и ледени погледи, които всички едновременно отправиха към нея, тя влезе бавно в стаята, като сваляше ръкавиците си с най-невъзмутим вид. Скрокс веднага се приближи към нея и по старото й, грозно лице се изписа самодоволна усмивка.

— По дяволите, госпожо Сейнт-Клер — каза тя и дебелият й прегракнал глас надделя над гълчавата в стаята, — но страшно ми беше приятно да чуя за вашето щастие.

Тя се наведе, лъхвайки на ракия и развалена риба, и я сръга в ребрата:

— Когато онзи ден ме попитахте къде да си потърсите камериерка, аз си казах: Охо! Госпожа Сейнт-Клер си е намерила някого, бас държа. Но, честна дума, никога не бих отгатнала, че това е капитан Морган!

Тя се изкикоти, сръга я пак и посочи с палец възмутената група.

Скрокс бе поела от Амбър наметката, ветрилото и маншона и сега й помагаше да си съблече роклята.

— Както и никой от останалите, доколкото виждам — промърмори Амбър и вдигна многозначително едната си вежда, докато свличаше фустите.

— Фу! Да бяхте видели изражението на госпожа Сополанка, като чу новината! — Тя се изсмя с цяло гърло, разкривайки беззъба паст, и запляска по дебелиите си бедра. — Честна дума, изглеждаше като отровена.

Амбър се усмихна, свали гребенчетата, които държаха страничните букли, и разтърси глава. После погледна Бек, тя извърна глава и погледите им се срещнаха. Те останаха така един дълъг миг: Амбър — ликуваща и подигравателна, а Бек — разтреперана от гняв. После Бек се въртна и вдигна ръка, за да покаже на Амбър среден пръст. Амбър се разсмя високо от това и взе черната перука, която носеше в ролята на Клеопатра от Шекспировата трагедия, и я нахлузи върху блестящата си копринена коса.

Тя се познаваше добре и усещаше, че ролята на египетската царица не и отговаряше, тя подходеше много повече за Ан Маршал — но тази идея бе на Том Килигрю. С черна перука, с удължени от черен молив очи, рокля без ръкави, обшита с пайети, която едва покриваше гърдите ѝ, а копринената алена пола стигаше до колената ѝ — с този си вид тя бе пълнила залата от десет дни насам. Повечето от пиесите се ограничаваха с три или четири представления, защото много малка част от населението на Лондон посещаваше театъра. Обаче мнозина младежи идваха да се възхищават на тази Клеопатра за четвърти или пети път. Те бяха свикнали да виждат разголена женска гърд, но не бедра и нозе. Всеки път, когато тя излизаше на сцената, се чуваха подсвирквания, шепоти и дръзки коментари. Обаче ложите оставаха празни, защото, както се говореше, дамите протестирали против неприличията на подобно представление.

Амбър очакваше неприятности и се беше подготвила за тях, обаче въпреки напрежението, което се носеше във въздуха, пиесата мина както обикновено до последната сцена от последното действие. Докато очакваше в едната страна на сцената времето за своята реплика, Бек и Ан Маршал застанаха до нея — Бек от дясната ѝ страна, Ан малко по-назад. Амбър погледна Бек небрежно и продължи да следи сцената, където съдът решаваше съдбата на Клеопатра.

— Е, мадам — каза Бек, — позволете ми да ви поздравя за бързия ви напредък, казаха ми, че занапред сте щели да бъдете в тежест само на един мъж.

Амбър ѝ хвърли бърз поглед и отговори с досада:

— Боже мой, мадам, вие би трябвало да се отнесете до вашия аптекар, защото позеленявате!

В този миг тя усети силно бодване и гневно се обърна, преди да има време да протестира, дойде Моун, сбута ги и ги изпрати на

сцената. Заобиколена от Бек и от Мери Кнеп, Амбър се яви на сцената и произнесе с висок и ясен глас:

*И в своето отчаяние вече
предвиждам по-добър живот...*

С изключение на лудото оживление в залата последната сцена премина както обикновено: диалогът на Клеопатра с Цезар, нейното решение да сложи край на живота си, опитът за самоубийство на Ирас и най-сетне жестът на Клеопатра, която сграбчва картонената змия и се обръща към нея с драматичен глас:

*О, нека твоят остър зъб завинаги прекъсне
на този живот оплетения възел. Ти, бедни
и отровни глупчо!...*

И докато Бек като вярна служителка, която не е в състояние да понесе смъртта на своята господарка, тичаше отчаяно по сцената, а Амбър приближи змията до гърдите си — чу се един младеж да казва:

— Шест пъти гледам това представление, тая усойница едва ли има повече отрова!

Амбър стисна зъби и затвори очи, сякаш обладана от силна болка. Обаче тя не вземаше трагичната си роля сериозно и едва се въздържаха да не се разсмее.

След като остана за миг неподвижна, тя започна бавно да се извива в предсмъртна агония. Обаче наред действието бе спряна от внезапен смях, който обхвана цялата зала — от ложите до галериите, изпълни театъра до тавана и сякаш бликаше от всички страни едновременно и се стоварваше върху нея почти с физическа сила.

Съзнавайки смътно, че този смях се отнася до нея, Амбър се обърна бързо и опипа с ръка гърба си. Тя очакваше да открие, че роклята ѝ е разпрана, обаче пръстите ѝ напипаха късче картон, който тя дръпна и захвърли с гняв в залата. Пред нея, над нея, около нея всички лица бяха разкривени от смях, сякаш безкрайна гледка от

отворени уста, а чираците от галериите започнаха да тропат с крака и да пеят:

*А задничето мое,
любителю, е твое.
Петаче предложи
и мене ти вземи!*

По цялата сцена зазвъняха монети и я улучваха, долитайки от всички страни. Мъжете се бяха качили по столовете и ревяха с пълно гърло. Дамите бяха сложили маските си, но се люлееха от смях. Целият театър се заливаше от смях, а не бяха изминали тридесет секунди от злополучното обръщане на Амбър.

— Мръсна кучка! — изръмжа Амбър през зъби. — Ще ти счупя главата за това.

Бек побягна с истеричен кикот и тъй като завесата се спускаше, Амбър се затича след нея и викаше:

— Върни се! Върни се, ако смееш, подла страхливке!

Скрита зад кулисите, Ан протегна крак да я спъне, но Амбър го прескочи, блъсна я от пътя си и продължи преследването. Както бягаше по дългия тъмен коридор, Бек се обърна, преди да влезе в гримьорната, и изпищя, като видя, че Амбър е тъй близо. Тя се хвърли в стаята и затръшна вратата. Но преди да заключи, Амбър блъсна вратата и врхлетя вътре. Тя светкавично заключи и се нахвърли върху Бек.

Те се драцеха и хапеха, пицяха, ритяха се и се удряха с юмруци, търкаляха се по пода. Скоро леките им костюми се разкъсаха. Перуките им се разлетяха, черният грим от очите им се размаза по лицата им и по бузите, по ръцете и гърдите им се явиха кървави драскотини. Обаче яростта им бе такава, че не виждаха, не чуваха, не усещаха нищо.

Зад вратата се натрупа тълпа, която блъскаше и викаше да ѝ отворят. Скрокс куцукаше около двете жени, като се пазеше от ударите и насърчаваше госпожа Сейнт-Клер. По едно време тя се надвеси твърде ниско и Бек я ритна силно в корема, което я повали на пода останала без дъх, стенеща.

От носа на Амбър течеше кръв и гърлото ѝ се раздразни от погълнатата кръв. Най-после тя успя да надвие Бек и почна да я удря с юмруци по лицето, докато другата се защитаваше със зъби и нокти. Те бяха в това положение, когато най-сетне Скрокс успя да отвори вратата и половин дузина мъже се втурнаха да ги разтърват, издърпаха Амбър и избутаха на другата страна Бек. Двете жени рухнаха от внезапно нервно изтощение и не оказваха никаква съпротива. Бек истерично заплака и изричаше несвързан поток от обвинения и ругатни.

Амбър се бе проснала върху дивана покрит с наметалото на Харт, а Скрокс миеше раните ѝ и мърмореше въодушевено поздравления. Амбър започваше да усеща парлива болка от раните. Носът ѝ беше изтръпнал и подпухнал. Едното ѝ око почна да се затваря.

Тя смътно долови ядосания глас на Килигрю:

— ... посмешище на целия град, проклети кучки! Няма да посмея повече да представя тази пиеса! Отстранявам ви за две... не, за три седмици, дявол да го вземе! Аз или ще установя дисциплина сред вас, нагли създания, или ще ви дам да разберете! А костюмите ще възстановите на свои разноски!

Гласът продължаваше, но Амбър, затворила очи, отказваше да слуша. Имаше късмет, че Рекс, който служеше в конната гвардия на Негово величество, тази вечер бе на служба в двореца.

Въпреки всичко, когато след принудителната отпуската се върна в театъра, тя установи, че останалите жени, без да я обичат повече или пък да ѝ завиждат по-малко, я приемаха вече като своя. Имаше известно напрежение, когато се срещнаха с Бек за първи път в гримьорната, но се задоволиха да си разменят по един поглед и по един хладен поздрав.

Няколко дни по-късно Скрокс наметна загадъчно на Амбър капюшон от синьо кадифе, подплатен с кожички, който някаква видна дама била подарила щедро на театралния гардероб. На Амбър не ѝ отиваше синьо и тя знаеше това.

— Благодаря много, Скрокс — каза тя. — Но по-добре го дайте на Бек. Подхожда на роклята ѝ.

Бек, която си обуваше чорапите на няколко крачки встрани, я чу и изненадана вдигна глава.

— Защо на мен? Моята роля е толкова малка.

Килигрю бе изпълнил заплахата си и никоя от тях не получи ролята, която им подобаваше.

— Тя е толкова голяма, колкото и моята — настоя Амбър. — А от друга страна, аз получих една нова фуста.

Все още недоверчива, Бек прие и благодари.

В пиесата те играеха ролите на две млади жени, суетни, близки приятелки, и внезапно по време на първото действие те се почувстваха привлечени една към друга. На края на представлението всички се учудиха, като ги видяха, че се връщат от сцената хванати под ръка и разговарят весело. След това те станаха също такива добри приятелки, както бяха повечето от жените, и Бек флиртуваше с капитан Морган, когато той идваше зад кулисите, макар да знаеше — както и Амбър, — че от това няма да излезе нищо. То бе просто проява на добро разположение.

[1] Благоразумие (англ.). ↑

[2] Чест (англ.). ↑

XVII

Чарлс II се ожени за инфантата Катерина Португалска две години след реставрацията си.

Изборът се спря върху нея от Чарлс и канцлера Хайд — сега граф Кларендън — скоро след завръщането му. Забавянето на сватбата бе политически ход, който целеше да изнуди за по-голяма зестра изпадналата в безнадеждно положение малка Португалия, съвсем наскоро освободила се от Испания, но все още заплашвана от нея. В края на краищата португалците платиха висока цена за брака с английската морска сила: те дадоха триста хиляди лини; правото за търгуване с всички португалски колонии и две от най-ценните си владения — Танжер и Бомбай.

Граф Сандуич бе изпратен с един флот за Португалия да ескортира принцесата до Англия, но самият Чарлс не можеше да напусне Лондон, докато не завърши сесията на парламента, което означаваше няколко дни след като принцесата пристигна в Портсмут. Щом се освободи, той незабавно потегли, като пътува и през нощта. Пристигна там рано следобед и първо се отби в своите апартаменти, за да се преоблече.

Чарлс седна и неговият бръснар насапуниса лицето му, започна да го бръсне с бързи, сръчни движения на наточения бръснач. Под очите му имаше тъмни кръгове, но той изглеждаше щастлив и оживен, дори някак развеселен, защото стаята беше пълна с придворни, а той знаеше, че на всички в главата им е една и съща мисъл.

Те се питаха какъв ли съпруг ще бъде той, как този брак ще засегне положението на всеки от тях и дали наистина, както бе казал, няма да държи никакви метреси, след като се ожени. От своя страна той се радваше да е далеч от Лондон и меланхоличната Барбара, която през последните седмици само се мусеше, мръщеше и плачеше, макар и пред познати да се бе хвалила, че смята да роди второто си дете в Хемптън корт, докато кралят прекарва там медения си месец.

Сега Чарлс погледна Бъкингам, който стоеше до него и галеше по главата кафяво-черно кученце, шпаньол. Бъкингам бе там от

няколко дни и вече бе виждал инфантата.

— Добре ли е?

— Добре е — отговори херцогът.

Чарлс се засмя.

— Мисля, че ревнувате, милорд.

Съпругата на Бъкингам бе дребна, неугледна и дебела жена с особени, дръпнати очи и дълъг вирнат нос. Когато бръснарят свърши, кралят стана и се остави да го облекат.

— Е... за честта на нацията се надявам, че тази нощ, няма да ме довърши. През последните тридесет и шест часа не съм имал и два часа почивка и се опасявам нещата да не тръгнат твърде сънливо.

Най-сетне облечен, той си сложи шапката и бързо излезе от стаята, а по петите му се затича сюррия шпаньоли, следвани от сюррия придворни. Бяха му казали, че инфантата е настинала и е на легло. Там именно я намери той — на бели копринени възглавници, с извезан върху тях герба на Стюартите. Облечена бе в роба от бледорозов атлас с бухнали, стигащи до китките, ръкави. Той поспря на прага, направи поклон и видя очите ѝ да се вглеждат в него — широко отворени, полуизплашени, а пръстите ѝ мачкаха нервно завивката.

Тя бе заобиколена отвсякъде от своята свита, скупчена в двойна-тройна редица около леглото ѝ, сякаш за да я пазят. Имаше шестима свещеници в дълги раса, главите им, подстригани на тонзура, лъщяха, а очите им бяха преценяващи и скептични. Там бяха графините Пеналва и Понтевал, компаньонки на Нейно величество — две грозни, с кален тен на кожата, строги стари жени. Там бяха и шестте почетни госпожици — млади и също толкова мрачни, жълтеникави и противни за окото на англичанина. Вместо свободните, изящни рокли с дълбоко деколте, които бяха на мода тогава, те до една носеха старомодни кринолини с твърди корсети, които в Англия бяха забравени от тридесет години. Ако изобщо имаха бюст, той бе така стегнато притиснат, че изглеждаха съвсем плоски, а полите им щръкваха от кръста на две страни като рафтове, люлееха и се поклащаха тромаво при всяко движение.

Когато кралят се появи на вратата, неговите придворни се натрупаха зад него и занадничаха над раменете му — жените стояха в неподвижно очакване, с тревожно изражение. Португалският етикет бе строг като облеклото им, а девойките, които рядко бяха виждали други

мъже извън семейството си, гледаха към другия пол подозрително и недоверчиво. Те вече бяха създали доста главоболия, като отказаха да спят в легло, в което някога е спал мъж, и при появата на някое от тези същества се бяха разбягвали с писъци, покривайки лицата си. Сега не можеха да избягат, стояха и гледаха нервно, отбранително, чувствайки се крайно неловко. Щяха да се почувстват дори още по-неловко, ако се досещаха какво мислят за тях мъжете.

Лицето на Чарлс не се измени и той веднага отиде към нея, пое ръката ѝ и я целуна.

— Моите извинения, мадам — каза на мек испански, защото тя не знаеше английски. — Работата ме задържа до късно снощи. Надявам се, че са ви настанили удобно?

Той се изправи и погледна надолу към нея.

Катерина беше на двадесет и три години, но изглеждаше на не повече от осемнадесет. Косата ѝ беше прекрасна — истински водопад от тъмнокафяви вълни, а очите ѝ, също кафяви, бяха големи и блеснали, благи, изпълнени с лек копнеж, когато го погледна. Те сякаш умоляваха за нежност и да ѝ простят собствените ѝ недостатъци. Защото кожата ѝ беше жълтеникава, а предните зъби леко издадени. Бяха му казали, че не е по-висока от метър и петдесет.

„Все пак — помисли си той — не е лоша като за принцеса.“

Катерина бе възпитана в манастир, където се бе учила да бродира, да се моли и да пее химни, в очакване майка ѝ да ѝ намери съпруг. Когато това стана, Катерина отдавна вече бе минала възрастта, когато се омъжват принцесите, а все още не знаеше нищо за мъжете, до такава степен не познаваше природата им, сякаш те бяха представители на друг вид. Очаквала бе, че ще се научи да обича съпруга си, защото такъв бе дългът ѝ на жена, но сега, едва погледнала Чарлс, тя установи, че вече се е влюбила в него. Всичко в него ѝ изглеждаше прекрасно: красивото му мургаво лице, силното му, стройно тяло, дълбоките, спокойни и ласкави нотки в гласа му, който я обвиваше като топъл прилив и успокояваше страховете, надигнали се в душата ѝ.

На другата сутрин те се венчаха — първо с тайната католическа церемония в спалнята ѝ, а следобед — според ритуала на англиканската църква. След няколко дни отпътуваха за Хемптън корт.

Въпреки многото слухове, че Чарлс бил разочарован от брака си и че бил готов да приеме отново Барбара Палмър, щом тя се възстанови след раждането, Техни величества изглеждаха напълно щастливи и толкова влюбени, сякаш не бяха се оженили по политически причини.

Но ако Катерина бе доволна, други в нейната свита бяха недоволни.

Пеналва, една болнава, късогледа стара мома намрази Англия в мига, когато кракът ѝ стъпи там. Прекалено различна бе от Португалия, за да бъде добра. Жените, реши веднага тя, бяха покварени и дръзки, а мъжете лишени от скрупули и чест и тя се зае да уведоми младата наивна кралица за тези обстоятелства.

— Английският двор — каза строго тя — трябва да бъде дълбоко преобразен, за да стане достоен за Ваше Величество.

Катерина, която не преставаше да се любува на великолепните си апартаменти, издържани в пурпур и сребро, в момента разглеждаше тоалетката и огледалото, направени от тежко ковано злато. Погледна я изненадана, но с леко щастлива усмивка.

— О, възможно е! Не съм чувала в какво състояние е дворът, но съм сигурна, че Негово величество ще се радва на всяка промяна, която бих пожелала — той е така добър към мен!

Тъмните ѝ очи се загледаха в прозореца, към разстилащите се зелени поляни и пъстри лехи цветя, с мечтателно замислено изражение, което явно подразни Пеналва.

— Вие ме разбрахте неправилно, Ваше Величество! Аз не говоря за мебелировката на двореца, която сигурно е толкова варварска като... — Тя ръкомахаше бързо, защото не харесваше и английския вкус. — Говоря за нравите и поведението на придворните и на дамите.

— Защо — попита Катерина, — какво имате против тях?

— Възможно ли е Ваше Величество да не е забелязала как се обличат тези жени? Те всички ходят полуголи от сутрин до вечер.

— Да — призна тя неохотно, защото не искаше да бъде нелоялна към новото си отечество и съпруга си. — Те са по-други от жените, които сме свикнали да виждаме у нас.

— По-други! Господи! Те са непристойни! Никоя жена с чисти помисли няма да се разголя така пред един мъж, както правят тези

същества. Ваше Величество, вие имате възможност да си спечелите благодарността на цяла Англия, като преобразите двора.

— Не зная как да започна. Може би няма да им се понрави, ако една чужденка...

— Глупости, Ваше Величество! Какво значение има дали на тях ще им се понрави! Вие не сте тяхна поданица! Те са ваши поданици и трябва да разберат това незабавно — иначе вие ще се окажете никой в собствения си двор.

Катерина се усмихна кротко, помисли си, че горката стара дама е тъй загрижена за нейното щастие и вижда зло там, където то не съществува.

— Мисля, че ги оценявате погрешно, милейди. Те всички са тъй красиви, тъй изискани — уверена съм, че трябва да са и добри.

— За нещастие, Ваше Величество, светът не е такъв. Добрите никога не са суетни — за разлика от тези същества. Ваше Величество, трябва да се вслушате в съвета на една възрастна жена, която е живяла дълго и е видяла много. Бъдете господарка в собствения си двор! Научете се да командвате, а не да ви водят, защото те ще ви изоставят заради някой, който умее да командва. И не се знае в това напуснато от бога място дали няма да попаднете на някое твърде злонравно същество. Започнете, Ваше Величество, като махнете тези невъзможни английски дрехи, които ви е дал кралят. Върнете се към вашия обичаен костюм и другите ще бъдат принудени да ви последват.

Катерина погледна смутено роклята си от розово-синя тафта с надиплена пола, бухнали ръкави и деколте, по-скромно от това на повечето дами, но все пак доста смело, си помисли тя. В нея се чувстваше много по-хубава, откогато и да било през живота си.

— Но — запротестира тя меко — на мен ми харесва тази рокля.

— Тя съвсем не ви отива, мила моя. Върнете се към вашите кринолини, иначе тези англичани ще си помислят, че вече са ви спечелили за своя начин на живот. Те са надменна раса, която не проявява никакво снизхождение, нито уважение към всеки, който е бил лесно обезличен от тях. И още нещо, Ваше Величество — не учете техния език. Нека те се научат да говорят с вас на вашия език.

Катерина се бе вслушвала в думите на Пеналва през целия си живот и знаеше, че старата дама изпитва само обич и привързаност към нея. Тя зачете мъдростта на белите коси и същата вечер се появи

на банкета в своя поклащащ се кринолин от черна коприна. Отправи бърз, загрижен поглед към Чарлс, за да види дали одобрява промяната, но лицето му беше непроницаемо. Той се усмихна, поклони се и ѝ предложи ръка.

Меденият месец се празнуваше с безкрайни приеми и увеселения. Имаше банкети, балове, борби на петли, пикници, разходки по канала с луксозни кралски лодки, театрални представления с артисти, дошли нарочно от Лондон. През целия ден по стълбищата, в редиците зали и галерии се тълпяха блестящо облечени мъже и жени. Премени в тъмновиолетово кадифе, син атлаз, златен бродат, те изтрополяваха и прошумоляваха с дрехите си от стая в стая, разхождаха се по алеите, над които се сплитаха габъри, или се носеха лениво с лодки по реката. И гласовете им, които се провикваха, смееха се и бърбеха неспирно, долитаха до Катерина, когато беше сред тях или — то се случваше по-често — когато беше в своите покои, отдадала се на молитва или в разговор със своите дами или свещеници. Тя обичаше да ги слуша, защото, макар и сред тях да се чувстваше плаха и самотна, от разстояние те ѝ даваха чувството, че е част от техния весел, жизнерадостен и безгрижен свят.

Не можеше да предположи какво мислят за нея.

— Тя е грозна като прилеп — споделяха помежду си след първия поглед и силно преувеличаваха нейните недостатъци, понеже тя не приличаше на англичанка.

Непрекъснато я одумваха, жените хихикаха и шушукаха зад ветрилата си дори когато тя бе в стаята, защото знаеха, че не може да разбере нищо. И ако кралицата случайно спреше кафявите си очи на някоя от тях и се усмихнеше, те бързо променяха изражението си, за да отвърнат с усмивка, и като правеха лек поклон, те смигваха и смущаваха най-близката дама до себе си.

— Господи! Ами тя изглежда сдържана, сякаш е куче на синджир.

— Проклет да съм, ако почна да се възхищавам от жена с такава мръсна кожа! Защо, по дяволите, не си сложи поне един слой пудра?

— О, господи! Чудовището, което я пази, никога няма да ѝ позволи! Говори се, че тая стара вещица ни смятала за банда неверници и съветвала Нейно величество да внимава, за да не я покварим.

— Вижте! Как влюбено поглежда краля! Уф! Кълна се, че ми се повдига, като видя някоя жена така да си губи акъла пред своя съпруг — и то пред хора, посред бял ден!

— Това наистина е доказателство за доброто възпитание на Негово величество, щом може така търпеливо да я понася.

— Е... обзалагам се, че представлението не ще трае дълго. Каслмейн роди миналата седмица. След две седмици тя ще дойде тук — и тогава ще видим.

Барбара Палмър бе получила титлата графиня Каслмейн преди около шест месеца.

— Носи се слух, че кралят отдавна ѝ обещал да я направи придворна дама на кралицата, когато се ожени...

— И тя твърди, че той ще го стори и че тя си знаела защо!

Колкото и да ненавиждаха Барбара заради нейното високомерие и горделивост и въпреки силната ревност, която бушуваше в другите жени, все пак тя беше една от тях и те се бяха обединили срещу тази новодошла, която ги оскърбяваше със своята скромност и усамотение, с упорството си да се придържа към модата на своята страна и с настойчивата преданост към католическата църква. Но Катерина бе засегнала не само лекомислените и циниците. Като показва от самото начало благосклонност към канцлера Кларендън, тя неблагоприятно си бе навлякла враждебността на най-честолюбивите, най-способните и най-влиятелните мъже в двора.

Катерина не можеше да знае всичко това. И въпреки многократните предупреждения на Пеналва тя виждаше в новите си поданици единствено жени, облечени в красиви рокли, с лъскави златни коси и самодоволен вид — жени, на които тя завиждаше, макар и да знаеше, че е некрасиво да завижда, — и мъже с любезно, непринудено държане, които се свеждаха в поклон над ръката ѝ, сваляха шапка, когато тя се появяваше, но техните непроницаеми лица не ѝ говореха нищо. Тя все още се страхуваше малко от Англия, но беше така влюбена в своя съпруг и имаше такова пламенно желание да му угоди, че се стараяше да скрие страха и чувството си на несигурност. Мислеше, че върши това успешно.

И тогава една вечер, докато я гласяха за лягане, лейди Съфок, лелята на лейди Каслмейн и засега единствена английска дама в

нейната свита, подаде на кралицата лист хартия, на който бе написан списък имена.

— Това са лицата, предложени за придворни дами на Ваше Величество — каза тя. — Ще благоволи ли Ваше Величество да подпише?

Катерина, облечена вече в бялата си копринена нощница с богати дипли, пое списъка и отиде до малкото си писалище. Взе перо и се наведе да сложи подписа си, когато внезапно над рамото ѝ се появи ястребовият нос на Пеналва.

— Не подписвайте, преди да го прочетете, Ваше Величество! — прошепна тя.

Катерина я погледна леко изненадана, защото смяташе, че щом кралят е избрал тези дами за свитата ѝ, те не могат да не бъдат подходящи. Но старата компаньонка вече четеше имената полугласно:

— Лейди Прайс. Лейди Уелс. Глава на придворните дами: Бриджит Саудърсън. Придворни дами: Каслмейн...

При последното име гласът ѝ се повиши възмутен, рязък и лицето ѝ се извърна към Катерина.

Това бе единственото име, което означаваше нещо за кралицата. Защото, преди да отплава, нейната майка — която ѝ бе дала толкова малко съвети за това, как да бъде щастлива в качеството си на съпруга или кралица — я бе предупредила никога да не допуска до себе си лейди Каслмейн. Вдовстващата кралица ѝ бе казала, че лейди Каслмейн е безсрамна лека жена, към която кралят проявявал възмутителна благосклонност през ергенския си живот.

— Как! — възкликна Катерина ужасена. После се огледа, долови хладния поглед на лейди Съфок и се обърна с гръб към нея. — Какво да правя? — прошепна тя, като се преструваше, че разучава списъка.

— Да задраскате името на това същество, разбира се! — С бързо движение тя грабна перото, което Катерина бе изпуснала, топна го в мастилницата и ѝ го подаде. — Задраскайте го, Ваше Величество!

Катерина се поколеба още един миг с разтревожен и оскърбен израз. После решително задраска името с няколко тъмни, дебели черти, докато напълно го заличи. Имаше чувство, че като постъпва така, премахва тази заплаха за своето щастие. След това се обърна към преводачката си:

— Кажете на лейди Съфок, че ще ѝ върна списъка утре сутринта.

Половин час по-късно Чарлс дойде и както обикновено я завари сама, коленичила пред олтара, издигнат до голямото ложе, покрито с алено кадифе. Изчака тихо, но окото му вече бе съгледало листа на писалището, както и черната решетка върху името на лейди Каслмейн. Не каза нищо и когато тя се обърна и му се усмихна, той приближи и ѝ помогна да стане. Когато се наведе да я целуне, усети как дребното ѝ телце отбранително се наежва.

Няколко минути разговаряха за пиесата, която бяха гледали вечерта — представлението „Вартоломеев панаир“, изнесено от кралската трупа, — но през цялото време Катерина нервно се питаше как да подхване разговор за списъка и си пожелаваше той пръв да спомене за него. Най-сетне отчаяна, когато той се извини, че отива в тоалетната стая, тя заговори бързо:

— О сир да не забравя. Лейди Съфок ми даде тази вечер списъка — ето го там. — Преглътна и си пое дълбоко дъх. — Аз задрасках едно име. Сигурна съм, че знаете кое — добави тя бързо с лека нотка на предизвикателство в гласа, защото Пеналва я бе предупредила да му покаже веднъж завинаги, че с нея повече ле бива да се отнасят така.

Чарлс спря и погледна небрежно през рамо, защото тъкмо минаваше край писалището. Обърна се бавно лице в лице с нея.

— Имате ли нещо против една дама, която никога не сте виждали?

— Чувала съм за нея.

Чарлс сви рамене, поглади мустак с единия пръст и се усмихна.

— Клюка — каза той. — Хората много обичат да клюкарстват.

— Клюка! — възкликна тя потресена, че той се държи с такова безочливо пренебрежение, когато е бил заловен в такъв недостоен опит. — Това не може! Как! Моята майка ми каза...

— Съжалявам, мила, че личните ми работи са известни тъй далеч. И понеже сте така добре осведомена за моите простъпки, надявам се, че ще ми повярвате, като ви кажа, че този епизод принадлежи към миналото. Не съм виждал дамата, откакто сме се оженили, и не възнамерявам да имам повече нищо общо с нея. Аз само ви моля да я приемете, за да не бъде изложена на унижения, които иначе сигурно ще бъде принудена да търпи отстрана на дами и господа, които доскоро се наричаха нейни приятели.

— Не ви разбирам, сир. Какво друго заслужава подобна жена? Тя не е била нищо друго освен ваша... ваша наложница!

— Винаги съм бил на мнение, мадам, че метресите на кралете са толкова достойни за уважение, колкото съпругите на останалите мъже. Не искам от вас да я направите своя приятелка, Катерина, нито дори да я държите около себе си, а само да ѝ бъде позволено да носи тази титла. Това би направило живота ѝ по-лесен — и едва ли би могло да ви нарани, мила!

Той се усмихна, опитвайки се да я убеди, но бе изненадан от нейното упорство, защото никога не бе подозирал, че тази тиха, обожаваща го малка жена е с толкова силна воля.

— Съжалявам, Ваше Величество, но трябва да откажа. С радост бих сторила всичко друго, каквото пожелаете — но това не мога. Аз ви моля, Ваше Величество, постарайте се да разберете какво би означавало това и за мен.

Седмица по-късно под предлог, че тръгва на лов, Чарлс отиде да види Барбара в близкото имение на чичо ѝ. Току-що бе пристигнала, и му бе изпратила едно отчаяно, смирено и умолително писмо. То впрочем го трогна много по-малко, отколкото уханието, което излъчваше — този тежък, прелъстителен дъх на мускус, който тя винаги разпръскваше около себе си.

Задъхана от тичането, тя го посрещна тъкмо когато влизаше в голямото преддверие, декорирано с еленови рога, старинни брони и огнестрелни оръжия. Той я погледна и видя една жена, по-красива от онази, която помнеше — паметта му беше къса за такива работи, — с блестящи виолетови очи, коса, обградила лицето с буйни къдрици, облечена в рокля от тъмночервена коприна, която много ѝ отиваше.

— Ваше Величество!

Тя направи дълбок реверанс и грациозно сведе глава. Затвори очи и въздъхна леко, когато той се наведе и я целуна небрежно по бузата. После го хвана под ръка, влязоха в къщата и тръгнаха по стълбището, което водеше към главните покои.

— Изглеждате много добре — каза той, като решително не обръщаше внимание на явните усилия да го плени. — Надявам се, че раждането не е било трудно.

Тя се засмя радостно и притисна ръката му — мила и весела, както някога преди Реставрацията.

— Трудно ли! О, господи! Нали Ваше Величество знае как е при мен! Предпочитам да имам бебе, отколкото пристъп на треска! О, но почакайте да го видите! Той е толкова красив — всички казват, че цял прилича на вас!

Това не бяха казвали за първото ѝ дете.

В параклиса чакаше епископът заедно с лорд Оксфорд, лейди Съфок и бебето. Когато свърши кръщелният обред, Чарлс се полюбува на сина си, взе го на ръце с вид на човек, който знае как да се отнася с бебета. Но скоро детето заплака и го пратиха в детската стая. Останалите се запътиха към един малък уединен салон, където ги чакаха вино и торти. Тук Барбара ловко го отведе настрани под предлог да му покаже един кът от градината.

Тя обаче скоро се отвърна от розите и разцъфтелите липи.

— И сега вие сте женен — въздъхна тя тихо и го погледна с натъжени, нежни очи. — И чух, че сте много влюбен.

Той стоеше и я гледаше мрачно. Очите му пробягнаха по лицето ѝ, косата, надолу по гърдите и тънката, пристегнатата талия. Долови лекото прелъстително ухание на нейния парфюм и очите му потъмняха. Рафиниран сладострастник, Чарлс бе закопнял за жена, чиито чувства може да възбуди и която е способна да възбуди неговите. Катерина го обичаше, но нейната невинност и инстинктивна сдържаност бяха започнали да го отегчават.

Той пое бързо въздух през зъби и стисна челюсти.

— Много съм щастлив, благодаря ви.

Едва доловима, подигравателна усмивка премина по лицето ѝ.

— Радвам се за вас, сир. — После въздъхна пак и погледна тъжно през прозореца. — О, не можете да си представите колко нещастна бях в Лондон, след като заминахте! Дори портиерите и чираците по улицата ме обиждаха! Ако не бяхте ми обещали да ме направите придворна дама... господи, не знам какво бих сторила!

Той се намръщи, защото точно от това се бе опасявал и очаквал. Естествено нейната леля ѝ бе разказала всичко.

— Сигурен съм, че преувеличавате, Барбара. Мисля, че ще се справите чудесно въпреки всичко.

Тя бързо изви глава, черните ѝ зеници се разшириха.

— Какво искате да кажете с това — „въпреки всичко“?

— Хм, за съжаление моята съпруга задраска името ви. Каза, че не ви иска за своя придворна дама.

— Не ме иска! Как, това е смешно! Защо да не ме иска? Аз съм от достатъчно добър род, надявам се! И какво зло мога да ѝ сторя аз?

— Никакво — отвърна той категорично. — Но въпреки това тя не ви иска. Тя не разбира нашия начин на живот тук, в Англия. Казах ѝ, че бих...

Барбара го гледаше поразена.

— Вие сте ѝ казали, че няма нужда от мен! — повтаряше тя шепнешком, ужасена. — Как сте могли да сторите подобно нещо?

Очите ѝ се изпълниха със сълзи, тя повиши глас въпреки бесните знаци, които ѝ правеше лейди Съфок, и в него зазвучаха истерични нотки.

— Как можахте да постъпите така към една жена, която е пожертвала доброто си име, била е изоставена от своя съпруг и подхвърлена на презрението на света... само за да ви даде щастие! О-о-о!...

Обърна се и облегна чело на прозореца, притиснала с юмрук устата си. После сподавено прохлипа.

— О, да бях умряла, когато се роди детето! Изобщо не бих поискала да живея, ако знаех, че така ще постъпите с мен!

Чарлс я гледаше по-скоро с досада, отколкото със съчувствие или угризение на съвестта. Единственото му желание беше нещата да се уредят някак — дали щеше да спечели Барбара или Катерина, за него нямаше значение. „Можеше да се защитят и двете гледища — помисли си той, — но една жена никога не желае да види повече от едната страна на въпроса.“

— Добре — каза той. — Ще поговоря отново с нея.

Но той предпочете да повери тоя деликатен въпрос на канцлера, въпреки че старият човек протестира живо, защото смяташе, че Каслмейн заслужава да бъде изпратена в изгнание отвъд океана. Кларендън излезе от аудиенцията, като бършеше зачервеното си лице и клатеше глава. Той понакуцваше слабо, за да облекчи засегнатия от подагра десен крак. Чарлс го чакаше в кабинета си и канцлерът се упъти натам. Но докато този нисък, закръглен и докаран човечец

минаваше през галериите, той бе следван от усмивки и шушукания. Борбата между Техни величества забавляваше целия двор.

— Е? — запита кралят, стана от мястото си, в момента пишеше писмо на Менет, която беше вече мадам, херцогиня Орлеанска и трета дама във френския двор.

— Тя отказва, Ваше Величество. — Канцлерът седна, пренебрегвайки етикета, защото беше уморен, отчаян и го болеше кракът. — За такава дребна женица, с такъв кротък и покорен вид... — Той отново избърса влажното си лице.

— Вие какво й казахте? Казахте ли й, че...

— Казах й всичко. Казах й, че Ваше Величество вече няма връзки с тази дама, нито възнамерява да има. Казах й, че Ваше Величество изпитва най-голяма обич към самата нея и че ще й бъдете много добър съпруг, ако приеме това единствено нещо. О, моля ви, Ваше Величество, не ме пращайте повече! Тази работа не е по вкуса ми — знаете моето мнение.

— Не ме интересува вашето мнение! — каза Чарлс остро, въпреки че обикновено изслушваше с ленива и търпелива усмивка всички критики, които канцлерът му отправяше за неговите обноски, нрави и интелект. — В какво състояние беше тя, като излязохте?

— Тя бе така потънала в сълзи, че трябва вече да се е разтопила.

Вечерта Чарлс влезе в стаята на своята съпруга с предизвикателен и решителен вид. Той бе имал властна майка; несъзнателно бе избрал властна любовница; но нямаше никакво намерение да се остави да бъде воден за носа в своя дом. Сега го интересуваше не толкова съдбата на Барбара Палмър, колкото да убеди жена си, че той, а не тя, ще взима решенията. Катерина го посрещна с не по-малко предизвикателен израз — въпреки че само преди час се бяха усмихвали любезно един на друг, докато слушаха хора от италиански кастрати, евнуси.

Той й се поклони.

— Мадам, надявам се, че сте готова да проявите благоразумие.

— Готова съм, сир... ако и вие сте готов.

— Това е единствената ми молба към вас, Катерина. Ако я удовлетворите, обещавам ви, че ще е последното трудно нещо, което изобщо ще поискам от вас.

— Но единственото ви желание е най-трудното, което един мъж може да поиска от своята съпруга! Не мога да го сторя! И няма да го сторя!

Неочаквано тя тропна с краче и извика така гневно, че той се смая.

— И ако заговорите отново за това, ще си отида в Португалия!

Тя го погледна втренчено и после избухна в плач, обърна се с гръб и закри лице с длани. В продължение на един безкраен миг и двамата мълчаха. Катерина се мъчеше да сподави риданията си, отчаяно се питаше защо той не отиде при нея, защо не я вземе в прегръдките си и не ѝ каже, че съзнава колко невъзможно е да приеме отхвърлената му развратница за своя придворна. Той ѝ се бе сторил така добър, благороден и нежен и тя не можеше да разбере какво се бе случило, за да се измени така. Явно щом той толкова държеше тази жена да получи мястото, значи продължаваше да я обича.

С нараснала упоритост след това предизвикателство Чарлс се видя да прекарва живота си като отстъпчив, послушен съпруг на един тираничен, малък деспот. Сега беше най-подходящият случай да ѝ покаже, че той ще бъде господарят в собствения си дом.

— Добре, мадам — каза той накрая. — Но преди да си тръгнете, мисля, че ще бъде разумно най-напред да узнаете дали вашата майка ще ви приеме — и за да разберете това, първо ще изпратя вашите придворни там.

Катерина се обърна бързо и го изгледа удивено, не вярваше на ушите си. Тези мъже и жени от нейната собствена родина бяха единственото нещо, на което можеше да се уповава в непонятната ужасяваща страна. Сега, когато и Чарлс беше против нея, тя повече от всякога имаше нужда от тях.

— О, моля ви, сир! — Вдигна умолително ръце.

Той се поклони.

— Лека нощ, мадам.

След няколко дни, развеселен и облекчен, дворът видя да заминава по-голямата част от грозната свита на Катерина. Защото Чарлс бе позволил да останат само Пеналва, свещениците и няколко прислужници в кухнята. Той не си даде труд да изпрати дори едно писмо, с което да даде обяснения, но се надяваше, че вдовстващата кралица ще разбере недоволството му — защото в последния момент

тя бе изплатила по-голямата част от зестрата в захар и подправки вместо в злато.

Отношенията помежду им бяха обтегнати в продължение на дни.

Катерина прекарваше повечето време в своите покои, а когато се явяваше, тя и Чарлс едва си проговорваха. Когато придворните се срещаха в градината или на боевете между петли, те се питаха един други:

— Ще ходите ли следобед на Кралския турнир?

Младите и веселящите желяха победа на Барбара Палмър, защото тя представляваше техният начин на живот; по-възрастните и по-благоразумните съчувстваха на кралицата, по им се искаше тя да разбира по-добре мъжете и съжаляваха, дете не е била научена, че с такт човек може да постигне това, което не може да постигне с викове и заплахи. Както обикновено, Чарлс допускаше съвети и от двете страни, но въпреки че изслушваше учтиво всички, той, както винаги, не се оставяше да му повлияят. По всеки въпрос, който смяташе от значение за собственото му удобство, той взимаше решения сам — така постъпи и сега.

Кралица Хенриета-Мери съобщи, че ще посети отново сина си. Чарлс нямаше никакво желание когато дойде тя, да завари съпругата му намусена, а домът му в безпорядък. Решен да уреди спорния въпрос веднъж за винаги, той повика Барбара да дойде в Хемптън корт.

През един топъл следобед в края на юли приемната на Катерина бе претърпана, а мнозина, които не можеха да си пробият път, стояха в чакалнята. Във въздуха се носеше остро напрежение, което се чувстваше, но не можеше да се обясни. Може би то се дължеше на това, че Чарлс още не беше се появил. Против волята си тя го очакваше неспокойно и току поглеждаше над главите на придворните към вратата. Защото, дори когато Чарлс не ѝ обръщаше внимание, тя се утешаваше просто от обстоятелството, той присъства. Сега се почувства самотна и изоставена, насилваше се да се усмихва, прехапваше долната си устна, за да не трепери, и преглъщаше тежко, в гърлото ѝ бе заседнала буца.

„О! Никога да не бях идвала в Англия! — мислеше си отчаяно. — Да не бях се омъжвала! Как бих желала отново да съм си у дома! Бях щастлива тогава...“

В паметта ѝ се върна с копнеж споменът за ленивите, тихи следобеди в манастирската градина, окъпана в горещото португалско слънце, когато седеше с четката и палитрата си и се опитваше да улови резкия контраст между белите стени и сините сенки. Или когато бродираше и се вслушваше в мелодичния шепот на молитвите откъм параклиса. Какъв спокоен, сигурен свят бе това! Завиждаше на онази Катерина за нещата, които не е познавала.

Тогава внезапно го съзря и гърбът ѝ настръхна. Студена вълна я заля, а тъгата и бляновете ѝ изчезнаха. Тя се оживи, зарадва се, макар да знаеше, че той няма да ѝ обърне внимание. Лека усмивка докосна устните ѝ. „Колко е висок — помисли тя — и колко красив! О, аз го обичам!“ Тя почти не забеляза жената, която, облечена в бели дантели, искрящи от сребърни пайети, вървеше до него.

Те влязоха и салонът потъна в напрегната тишина — всяко око дебнеше, всяко ухо бе настроено да чуе. Едва когато Чарлс с нисък, но съвършено отчетлив глас произнесе името на дамата, Катерина се обърна да я погледне и поднесе ръката си за целувка, защото дамата бе коленичила на едно коляно.

В този миг тя усети, че някой я улавя за рамото, и чу как Пеналва изсъска на ухото ѝ:

— Това е Каслмейн!

Ръката на Катерина неволно се отдръпна и тя погледна към Чарлс — изненадано, невярващо, въпросително. Но той я наблюдаваше с твърд, хладнокръвен поглед и цялото му студено, предизвикателно изражение сякаш казваше: „Посмей сега да откажеш!“ Тогава тя погледна лейди Каслмейн, която се бе изправила, и видя като в проблясък едно красиво лице, което никога нямаше да забрави: устните леко извити, а очите блеснали победоносно и насмешливо.

Испита внезапно слабост и ѝ прилоша. Зави ѝ се свят, ушите ѝ забучаха така, че заглушиха всеки друг звук и стаята потъмня пред погледа ѝ. Тя се олюля напред от стола, но бе задържана от притеклите се два пажа и графиня Пеналва, която хвърли към Чарлс поглед, изпълнен със студена непримирима омраза. По лицето на краля се изписа внезапен ужас и той неволно вдигна ръка нагоре. Но бързо се опомни, отстъпи назад и застана мълчаливо, докато извеждаха кралицата от стаята.

XVIII

Поради положението, което Рекс Морган заемаше в двора, Амбър можа да наблюдава тържественото влизане на краля и кралицата в Лондон от покрива на една от сградите на двореца край Темза.

Докъдето поглед стигаше и в двете посоки, бреговете гъмжаха от хора, а в самата река лодките бяха толкова нагъсто една до друга, че човек можеше да мине пеш по тях от Уестминстър Хол до Черинг крос. Свежиет ветрец развяваше знамената, а по водата се носеха гирлянди от цветя. Свирише музика и когато се появи първата голяма позлатена кралска ладия, гръмна топовен изстрел. Викове отекнаха от бряг на бряг и всички камбани в града започнаха да бият с все сила.

С развяна около лицето коса Амбър бе застанала на един ъгъл, съвсем близо до ръба на покрива и усърдно се стараше да види всичко. С нея бяха трима млади мъже, току-що пристигнали от Хемптън корт. Те ѝ разказаха как кралицата припаднала, когато Каслмейн ѝ била представена, и колко се ядосал кралят, понеже помислил, че тя го направила нарочно, за да го постави в неудобно положение.

— Оттогава — каза единият — дамата ходи на всички балове и забави и се говори, че Негово величество отново спи с нея.

— Можеш ли да го упрекнеш? — попита другият. — Тя е толкова деликатно същество... а пък онази, с маслинената кожа...

— А, проклет да съм — прекъсна го третият, — ако това не е самият граф!

По покрива започнаха да се смущават с лакът и да се споглеждат, но Роджър Палмър не им обръщаше внимание. Скоро те отново се загледаха в шествието, защото големите ладии от Сити минаваха под тях. Няколко минути по-късно по стъпалата се появи самата Барбара. Тя бе следвана от красивата си компаньонка госпожа Уилсън и бавачка, която носеше малкия ѝ син. Направи небрежен реверанс пред съпруга си, който се поклони хладно, и веднага бе заобиколена от тримата млади кавалери, които оставиха Амбър, без дори да ѝ се извинят.

Обидена и разярена, пламнала от омраза само при вида на тази жена, Амбър тръсна глава и се обърна. „Във всеки случай няма да зяпам като смотана провинциалистка пред куклен театър!“ — помисли си тя побесняла. Но явно никой друг не изпитваше подобни угризения.

Не след дълго тя бе изненадана от странно познат мъжки глас и някой сложи ръка на рамото ѝ. Обърна се бързо и видя граф Алмсбъри, който ѝ се усмихваше.

— Проклет да съм, ако това не е мадам Сейнт-Клер! — чу го да казва.

Той се наведе и я целуна, а тя бе тъй очарована от топлата му усмивка, от възхищението, което зърна в очите му, че му прости веднага, загдето я бе пренебрегнал, когато беше в Нюгейт.

— О, Алмсбъри!

На езика ѝ веднага се надигнаха въпросите: „Къде е Брус? Виждали ли сте го? Върнал ли се е?“, но гордостта ѝ ги потисна.

Той отстъпи крачка назад и очите му я заразглеждаха от главата до петите.

— Изглеждате страшно преуспяла, миличка! Явно, че нещата ви са тръгнали като по вода...

Амбър забрави Чанъл, Нюгейт и Уайтфрайърс. Тя му се усмихна с крайчеца на устните и отвърна безгрижно.

— О, доста добре. Сега съм актриса... в Кралския театър.

— Какво говорите! Чух, че вече има жени на сцената, но вие сте първата, която виждам. Бях в провинцията последните две години.

— О!... Тогава може би изобщо не сте получили писмото ми?

— Не... писали ли сте ми?

Тя махна с ръка, за да сложи край на този разпит.

— О, то беше много отдавна. През декември, преди година и половина.

— Напуснах Лондон точно след... в края на август 60-а година. Опитах се да ви открия, но съдържателят на Роял Сарасин каза, че сте се преместили на неизвестно нему място, а на следващия ден аз самият отпътувах за Хиърфордшиър — Негово величество ми дари отново моите земи.

В този миг шумът около тях нарасна оглушително, защото кралската ладия бе стигнала до кея и кралят и кралицата излизаха от лодката, а кралицата майка се запъти към тях, да ги посрещне.

— Боже мили! — извика Амбър. — В какво, по дяволите, е облечена Нейно величество?

Отдалече щръкналите встрани поли на кралицата я правеха да изглежда почти толкова широка, колкото висока, и когато тя се движеше, те се люшкаха застрашително.

— Това е кринолин! — извика Алмсбъри. — Носят ги в Португалия.

Когато най-сетне тълпата почна да се разпръсва, Алмсбъри я хвана под ръка и предложи да я откара до жилището ѝ. На няколко крачки зърнаха Барбара, която разговаряше с един мъж с широкопола шапка. Тя махна на Алмсбъри и му се усмихна, въпреки че очите ѝ се плъзнаха с несъмнена враждебност по Амбър. Амбър вдигна брадичка, сведе клепачи и мина покрай нея, без да я погледне.

Каретата ѝ чакаше на Кинг стрийт сред много други карети точно пред портала на двореца. Алмсбъри подсвирна.

— Виж ти! Не знаех, че актьорството е тъй добре платена професия.

Амбър взе плаща, който Джеремайя ѝ подаде, и го метна на рамената си, беше се свечерило и ставаше хладно. Събра полите си и отправи лукава усмивка през рамо към графа.

Тя се качи, засмя се, той седна тежко до нея.

— Значи нашата невинна девойка от провинцията се е вслушала в нашепванията на дявола.

— Какво друго можех да сторя след... — Бързо млъкна, изчерви се и после добави: — Открих, че за жената има само един начин да преуспее в света.

— Само един начин да преуспее, или... Кой е вашият покровител?

— Капитан Морган, от конната гвардия на Негово величество. Познавате ли го?

— Не. Май че не съм в течение на модата, на покровителите и на дрехите. Нищо не отдалечава човека така бързо от модата, както съпругата и дом в провинцията.

— О! Значи сте женен вече! — Амбър му отправи дяволита усмивка, сякаш той току-що бе признал някое прегрешение.

— Да, вече съм женен. На 5-и следващия месец стават две години. Имам и две момчета — едното е на малко повече от годинка, а

другото точно на два месеца. А... хм... вие не бяхте ли...

Очите му се плъзнаха по нея изпитателно, но той се колебаеше.

— И аз имам момче! — възкликна Амбър внезапно, като не можеше повече да се сдържа. — О, Алмсбъри, трябва да го видите! Той е цял Брус! Кажете ми, Алмсбъри, къде е той? Връщал ли се е в Лондон? Виждали ли сте го?

Сега не си даваше труд да изглежда безгрижна и независима. Щастлива беше с Рекс и почти бе повярвала, че вече не е влюбена в Брус Карлтън... но бе достатъчно само да види Алмсбъри и всичко бе започнало отново да се надига.

— Чух, че бил в Ямайка и щял да отплава оттам, за да пленява испански кораби. Господи, миличка, да не кажете, че още сте...

— И какво, ако съм! — извика Амбър през сълзи и бързо обърна глава към прозорчето.

Алмсбъри се премести по-близо, прегърна я с една ръка и заговори утешително:

— Хайде, мила... Боже мой, много съжалявам.

Тя отпусна глава на рамото му.

— Кога, мислите, че ще се върне? Няма го от две години...

— Не зная. Предполагам, че някой ден, когато най-малко го очакваме, той ще хвърли котва в пристанището.

— И тогава ще остане тук, нали? Няма да замине отново, нали?

— Страхувам се, че пак ще замине, миличка. Познавам Карлтън от двадесет години и през цялото това време той или пристигаше, или заминаваше. Не се застоява дълго на едно място. Изглежда, шотландската му кръв го тласка към приключения.

— Но сега всичко е различно — сега, след като кралят се върна. Има ли пари, той може да живее при двора, без да е принуден да пълзи по корем.

— Не е само това. Той не обича двора.

— Не го обича! Как, това е смешно! Това е мястото, където всеки би живял... — ако можеше!

Алмсбъри сви рамене.

— Въпреки това той не го обича — но малцина имат смелостта да го напуснат.

Амбър разтърси рамене и сви устни. Когато каретата ѝ спря пред нейното жилище, тя се наведе напред, за да излезе.

— Това звучи като страшна глупост! — измърморя сърдито.

Момичето й Гати не беше вкъщи, защото Амбър й бе разрешила да гледа шествието и после да посети баща си. Бе уволнила Прюданс отдавна — веднъж се бе върнала неочаквано вкъщи и завари момичето да се разхожда в най-хубавата й, най-нова рокля. Преди Гати имаше две други прислужници — едната бе отпратена заради кражба, а другата заради леност. Амбър поръча на Джеремая да им донесе нещо за ядене от „Мечката“ — отлична кръчма наблизко, където предлагаха френски ястия, готвени от англичани. В дома й всички ястия се купуваха отвън — или от кръчми, или от гостилници.

Разведе гордо графа из стаите си, посочвайки всяка подробност, да не би Алмсбъри да я пропусне. Рекс беше щедър и й даваше почти всичко, което поискаше, така можеше да прекарва голяма част от времето, когато не беше дежурен, в игра на карти в Груум Портърс Лодж или някоя кръчма.

Между неотдавнашните й придобивки беше един скрин от Холандия, направен от бразилско „кралско дърво“ — шоколаденокафяв с черни жилки, украсен богато с холандска резба. Имаше също черен лакиран китайски параван, а в ъгъла бе поставила етажерка, отрупана с дребни фигурки: коралов храст, елен от стъкло, стар китаец точилар, изработен във филигран от сребро. Над камината висеше голям портрет на Амбър.

— Как ме намирате? — попита тя, като посочи към портрета и захвърли маншона и ветрилото.

Алмсбъри пхна ръце в джобовете, леко се приведе наклонил глава встрани и заразглежда портрета.

— Е, миличка, радвам се, че ви видях първо в плът и кръв, иначе щях със загриженост да помисля, че много сте напълнели. И кой е позирал за устата? Това не е вашата уста.

Тя се засмя, кимна му да влезе в спалнята и там захвана да сваля фуркетите от кока си.

— Пребиваването в провинцията не ви е променило много, Алмсбъри. Вие сте си все същият голям ласкател. Но би трябвало да видите миниатюрата, която ми направи Самуел Купър. На нея съм като Афро... забравих как я нарече той — както и да е, Венера, която излиза от морето. Аз съм застанала така — и тя зае непринудена, грациозна поза — и нямам нищичко на себе си.

Яхнал като кон един нисък стол, скръстил ръце на облегалото му, Алмсбъри произнесе едно високо „хм“ на познавач.

— Звучи много красиво. Къде е тя?

— О, тя е у Рекс. Подарих му я за неговия рожден ден и оттогава той винаги я носи... до сърцето си.

Тя се усмихна закачливо и почна да развързва панделките на роклята си.

— Той е лудо влюбен в мен. Господи, сега иска да се оженим.

— И ще се съгласите ли?

— Не — тя поклати буйно глава, като даваше да се разбере, че този въпрос не я интересува. — Не искам да се омъжвам.

Взе домашната си роба и отиде зад паравана. Над него се показаха единствено главата и раменете ѝ. Докато сваляше дрехите, хвърляйки ги една след друга, тя бърбеше весело с графа.

Най-сетне прислужникът дойде и те отидоха в трапезарията. Рекс ѝ бе изпратил известие, че ще бъде дежурен в двореца до късно, иначе тя никога не би посмяла да вечеря с мъж облечена само в атлазена роба. Много отдавна бе открила, че Рекс не се шегува, бе споменал, че щом я издържа, очаква да я има само за себе си. Той не допускаше франтовете да се доближават много близко или много дръзко до нея в театъра и им отнемаше охотата да я посещават — въпреки че всички актриси даваха приеми в дома си, както правеха придворните дами, и забавляваха множество джентълмени, докато се обличаха. През последните няколко месеца тези хубавци почти се бяха отказали от госпожа Сейнт-Клер. Рекс имаше слава на опасен фехтовач и повечето от тия франтове, които посещаваха актрисите в гардеробната, предпочитаха да навестят аптекаря заради някоя гонорея, отколкото хирурга заради някоя рана.

По време на вечерята Амбър и графът разговаряха оживени, като стари приятели, които не са се виждали от дълго време и имат да си кажат много неща. Тя му разправи за своите успехи, но не спомена неуспехите, за своите победи, но не каза нито дума за пораженията. Той не чу нищо за Люк Чанъл или за Нюгейт, нито пък за Мама Червената шапчица или за Уайтфрайърс. Тя се престори, че ѝ останала голяма част от петстотинте лири на лорд Карлтън, депозирани при нейния златар, и той призна, че е била много по-умна от повечето

млади провинциалистки, предоставени на собствената си съдба в Лондон.

След два часа, когато седяха на плюшеното ѝ зелено канапе, с празни винени чаши в ръка, загледани в последните отблясъци на огъня, Алмсбъри я притегли в обятията си и я целуна. С напрегнато тяло, за миг тя се поколеба, помисли си за Рекс и за опасния му гняв, ако узнае, че друг мъж я е целунал. Но Алмсбъри ѝ се нравеше и понеже за нея той означаваше Брус Карлтън — тя се отпусна, докато накрая той я помоли да отидат в спалнята.

Тогава тя внезапно тръсна назад коса и оправи корсажа си.

— О, лорд Алмсбъри! Не мога! Не биваше дори да допуснете, че бих могла!

Стана, чувстваше се малко замаяна от виното и опря глава на полицата на камината.

— Боже мили, Амбър! Мислех, че вече сте пораснали! — Изглеждаше раздразнен и ядосан.

— О, не е това, Алмсбъри. Не е, защото аз все още... — тя се канеше да каже „чакам Брус“, но се спря, — заради Рекс е. Вие не го познавате. Той е ревнив като италиански чичо. Би ви убил като нищо. А мен ще изхвърли.

— Няма да го стори, ако не научи нищо.

Тя се усмихна скептично и обърна глава, за да го погледне, косата засенчваше лицето ѝ.

— Има ли изобщо мъж, който да легне с една жена и само след час да не се похвали на всички свои познати? Франтовете твърдят, че в това е половината от удоволствието.

— Е, да, но аз не съм фронт, и вие много добре знаете това. Аз съм само мъж, влюбен във вас. О, може би не трябваше да го казвам. Не зная дали съм влюбен във вас или не. Но ви желая от първия ден, в който ви видях. Вие знаете, че това, което ви казах оная вечер, е истина, така че не ме карайте да чакам повече. Колко искате? Ще ви дам двеста лири — вложете ги при вашия златар за времето, когато ще ви потрябват.

Парите бяха убедителен довод, но мисълта, че някой ден Брус Карлтън може да научи — и да се засегне, — беше още по-убедителен довод.

Вярно бе, че Рекс Морган — както бе споменала Амбър на Алмсбъри — искаше да се ожени за нея. През изминалите седем месеца те бяха щастливи и доволни, водеха почти съпружески живот. Доставяше ѝ инстинктивно удоволствие да вършат едни и същи неща и това удоволствие се засилваше винаги от топлия, обгръщащ плам на щастие, просто обстоятелството, че са заедно.

През изминалото лято бяха прекарвали повечето време заедно, защото, след като кралят бе заминал от града, Рекс нямаше служебни задължения, театрите бяха във ваканция няколко седмици през лятото — макар че през това време Амбър два пъти бе ходила с останалата трупа в Хемптън корт, за да изнесат представление пред Техни величества.

Заедно с Прюданс или Гати, или която и да било камериерка те приготвяха през топлите юнски вечери кошница с продукти и потегляха по Госуел стрийт на вечерен пикник край уединеното, красиво селце Излингтън.

Откриваха си някое спокойно място край реката, събличаха дрехите си и се къпеха със смях и плискане в хладната бистра вода. После, докато тя сушеше косата си, Рекс ловеше риба, която носеха вкъщи.

Понякога се возеха нагоре по реката в наета лодка. Амбър събуваше обувките и чорапите си и спускаше нозе във водата. Тя пицеше от възторжен смях, докато Рекс разменяше обиди и ругатни с лодкарите — злоезични стари нехранимайковци, които се забавляваха с това, да подхвърлят непристойни закачки към всички, с които се разминаваха по реката — все едно дали бяха квакери или членове на парламента. Слизаха на брега при Челси и се излежаваха замечтано в гъстата трева на моравите, загледани в облаците, които се събираха и отминаваха над главите им. Амбър пълнеше полата си с полски цветя — жълта иглика, сини зюмбюли и цъфнал дрян. После тя отваряше кошницата, простираше чиста, бяла, ленена покривка и нареждаше отгоре консервирания говежди език, салатата, която прочутият готвач французин при Шатлен бе приготвил за нея от двадесет различни вида зеленчуци, пресни зрели плодове и една прашна бутилка бургундско вино.

Караха се рядко — само когато, с основание или не, ревността на Рекс се събуждаше, въпреки че преди да види Алмсбъри, тя не бе му

изневерила нито веднъж. Веднъж седмично тя ходеше в Кингсланд, за да види бебето. Дълго време съумяваше да крие от Рекс своите посещения, но един ден за нейна голяма изненада той я обвини, че е била с друг мъж. По време на бурната кавга, която последва, тя му каза къде е била — каза му също и че е омъжена.

Той се сърди два или три дни. В каквито и лъжи да я уличаваше обаче, явно продължаваше да я обича все така силно и дори след това признание отново я помоли да се омъжи за него. Бе отказвала преди, преструвайки се, че приема предложението му само като шега, но сега настоя, че е невъзможно. Двубрачието се наказваше със смърт.

— Той никога няма да се върне — каза Рекс. — Но и да се върне... е, добре, предоставете това на мен. Ще се погрижа да бъдете вдовица, а не съпруга на двама мъже.

Но Амбър не можеше да се реши. Тя все още изпитваше ужас пред брака, защото той ѝ се струваше капан, в който, веднъж уловена, жената се бори безпомощно и безнадеждно. Той даваше право на мъжа да разполага с тялото ѝ, душата и кесията на жената, защото никой съд в страната не се интересуваше от нейната зла участ. Но нито този ужас, нито по-големият — да бъде съдена за двубрачие — бяха истинската причина за нейния отказ. Тя се колебаеше, понеже дълбоко в сърцето ѝ се таеше дяволчето на амбицията, което не ѝ даваше покой.

„Ако се омъжа за Рекс — мислеше си тя, — какъв ще бъде моят живот? Той ще ме накара да напусна сцената и ще трябва да раждам деца.“ Рекс ненавиждаше детето, което тя имаше от първия си мъж, както смяташе той — въпреки че никога не бе виждал малкото момченце, и сантиментално желаше тя да му роди син.

„А след това той сигурно ще стане още по-ревнив и ако закъснея от Чейндж само половин час или се усмихна на някой джентълмен в Мол, ще ме разкъса. Навярно няма да бъде и толкова щедър като сега и ако похарча тридесет лири за нова рокля, ще си имам неприятности... той ще сметне, че още мога да нося миналогодишния плащ. Най-вече аз ще надебелея, ще получа корем и ще се превърна в матрона — преди да съм навършила двадесет години, животът ми ще е свършен. Не, предпочитам така. Ползвам се от всички изгоди на една съпруга, защото той ме обича и няма да ме изостави, а не съм измъчвана от никакви несгоди — защото съм свободна, господарка на себе си и мога да го оставя винаги когато пожелае.“

Тя бе чула, че крал Чарлс неведнъж е подхвърлял за нея като за най-изящната жена на сцената и че особено след последното ѝ представление в Хемптън корт казал някому, че завижда на мъжа, който я издържа.

Около две седмици след като Алмсбъри се бе върнал в града, Амбър се сдоби с нова камериерка. Уволни Гати, когато момичето я изненада да се къпе в присъствието на Алмсбъри. Отпрати я и я предупреди, че Алмсбъри има голямо влияние в двора и ще заповяда, да ѝ отрежат езика, ако проговори пред когото и да било за това, което е видяла. Каза на Рекс, че е изпъдила момичето, понеже било бременно, и прати Джеремая да постави обявление в катедралата „Свети Павел“, че търси камериерка.

Но същата утрин, докато пътуваше от Ню Иксчейндж за репетиция, каляската ѝ спря пред Мейпоул и докато Темпист ругаеше кочияша и хората в колата, която бе задръстила пътя пред него, вратата се отвори и вътре скочи една девойка. Косата ѝ беше разрошена и очите ѝ имаха безумно изражение.

— Моля ви, мадам! — извика тя. — Кажете му, че съм ваша прислужница! — Красивото ѝ лице беше напрегнато и умолително. И тя продължи разпалено: — О, Исусе! Ето го, идва! Моля ви, мадам!

Погледна още веднъж умолително Амбър и се отдръпна, колкото можеше по-далече в единия ъгъл, като покри с качулката рижо-русите си къдрици.

Амбър я наблюдаваше с удивление, и преди да бе казала дума, вратата се отвори и един полицай в синя униформа и с палка в ръката пъхна вътре главата си. Амбър неволно се дръпна назад. Спомни см, че никакъв полицай вече не може да ѝ направи нищо, и бързо се съвзе.

Той ѝ отдаде чест, явно я взе за дама от висшето общество.

— Съжалявам, че ви безпокоя, мадам, но тази никаквица току-що открадна един хляб. В името на краля — извика той — арестувам те.

И той посегна през Амбър към момичето, което се сви в ъгъла. Дори от своето място Амбър усети, че тя трепери. Внезапно разгневена, защото всичките ѝ спомени от Нюгейт се надигнаха в нея като вълна, Амбър удари с ветрилото си полицая по ръката.

— Какво търсите тук, господине? Това момиче е моя камериерка! Махнете си ръцете от нея!

Той я погледна изненадано.

— А-а, вижте, мадам... не бих искал да виня една лейди в лъжа... но тя току-що открадна хляб от оная сергия. Аз сам видях.

Той се наведе, сграбчи момичето за глезена и го задърпа към себе си. Навън, на улицата, бе почнала да се събира шумна тълпа и когато Амбър го ритна с върха на обувката си в гърдите и го блъсна така силно, че той излетя, се разнесе силен, весел смях. Полицаят падна, а тя се приведе и тръшна вратата.

— Карай, Темпист! — извика тя и каляската се отдалечи, като остави представителя на закона в канавката, пълна с довлечена от дъждовете мръсотия.

Известно време двете жени мълчаха. Момичето гледаше Амбър с благодарност, а тя дишаше тежко от гняв и от оная нервност, която все още се надигаше в нея при вида на полицейска униформа.

— О, госпожо — възкликна накрая момичето. — Как да ви се отблагодаря? Ако не бяхте вие, той щеше да ме откара в Нюгейт! Господи! Забелязах го чак когато се спусна да ме хване, и хукнах да бягам — тичах с всички сили, но старият дебелак беше по петите ми. О, благодаря ви, мадам, хиляди пъти ви благодаря! Беше страшно любезно от страна на такава голяма дама като вас, да се загрижи за момиче като мен. Какво значение би имало за вас, ако попаднех в Нюгейт...

Тя продължаваше да бърбри с бързия си, лек и музикален глас, а хубавото ѝ лице живо сменяше изражението си. Едва ли беше на повече от седемнадесет години, свежа и изящна, с ясни сини очи, светли мигли и вежди и златни лунички по малкото чипо носле. Амбър ѝ се усмихна — веднага ѝ бе харесала.

— Тези проклети, нахални полицаи! Денят им се струва загубен, ако не хвърлят половин дузина честни граждани в затвора!

Момичето виновенно сведе клепачи.

— Хм... Честно казано, мадам, аз наистина откраднах хляб. Ето го тука. — Тя потупа наметката си. — Но не можах да се сдържа, кълна ви се, че не можах. Толкова бях гладна!...

— Хайде тогава, яж!

Без да се колебае и миг, момичето измъкна хляба с напукана кора, отчупи един крайшник, претърпа си устата и лакомо задъвка. Амбър я загледа удивено.

— Откога не си яла?

Тя преглътна, отхапа друг залък и отвърна с пълна уста:

— От два дни, мадам.

— О, богове! Ето, вземи това и си купи нещо по-вкусно.

От една малка кадифена чантичка в маншона Амбър извади няколко шилинга и ги пусна в скута на момичето. Каляската бе спряла пред театъра, лакеят приближи и отвори вратата. Амбър събра поли и се нареди да излезе, а момичето се загледа през стъкления прозорец с голямо любопитство.

— Божичко, мадам, на представлението ли отивате?

— Аз съм актриса.

— Вие сте актриса! — Тя изглеждаше едновременно възхитена и смаяна, че нейната благодетелка има такава интересна и ползваща се с лоша слава професия. Изскочи от другата врата и се затича покрай колата, за да направи реверанс пред Амбър.

— Благодаря ви, мадам. Бяхте изключително добра към мен и ако някога мога да сторя нещо за вас, моля за благоволенieto ви да ме извикате. Аз няма да забравя, можете да бъдете сигурна. Казвам се Нан Бритън — камериерка, макар че сега нямам работа.

Амбър се спря и я изгледа заинтригувано.

— Камериерка ли си? И какво ти се случи на последното място?

Момичето сведе очи.

— Изпъдиха ме, мадам. — Гласът ѝ пресекна и тя добави почти шепнешком: — Госпожата каза, че съм прелъстявала синовете ѝ. — После примигна и добави съвсем искрено: — Но аз не съм ги прелъстявала, мадам! Кълна се, че това не е вярно! Точно обратното беше.

Амбър се засмя.

— Е, моят син е твърде малък, за да бъде прелъстен. Самата аз търся камериерка и ако искаш да ме почакаш в колата, след като се наобядваш, ще обсъдим това.

Тя нае Нан Бритън срещу четири лири годишно плюс облекло, храна и квартира. За три-четири дни те станаха добри приятелки — Амбър чувстваше, че Нан е първата ѝ истинска приятелка, която изобщо е имала. Тя вършеше работата си бързо и добре, намираще еднакво удоволствие както в лъскането на някоя калаена кана, така и във фризирането на Амбър или в пътуванията до Чейндж и посещенията ѝ в Спринг Гардънс заедно с Рекс.

Беше енергична, пъргава и винаги в добро настроение. Не изгуби тези качества и след като свикна, макар че се почувства още по-сигурна на мястото си. Нан и Амбър винаги имаха за какво да говорят, споделиха без ни най-малко смущение и най-съкровени си женски тайни. И както Нан научи почти всичко, което можеше да се знае за нейната господарка (с изключение на това, че е била в Нюгейт и Уайтфрайърс), така Амбър изслуша историята за приключенията на Нан като камериерка в едно домакинство, където бе имало четири красиви момчета. Бяха я уволнили, когато единият от тях повярвал, че е влюбен в Нан, и заявил на ужасените си родители, че възнамерява да се ожени за нея.

Когато Рекс го нямаше, Нан спеше при Амбър. В останалите нощи я приютяваше нисък креват на колелца, който през деня се пъхаше под леглото в спалнята. Както и бе обичайно, тя беше толкова лична прислужница на Рекс, колкото и нейна; помагаше му да са облича и съблича, не се смущаваше да бъде в стаята, когато е гол, и скоро реши, че капитан Морган е най-изтънченият джентълмен, когото бе познавала. Той я спечели на своя страна и Нан непрекъснато подтикваше Амбър да се омъжи за него.

— Колко ви обича капитан Морган, мадам! — започваше тя сутрин, докато четкаше косата на Амбър. — Той е най-красивият и най-благородният човек! Кълна се, че би бил най-страшно прекрасният съпруг за която и да било лейди!

Амбър не обръщаше голямо внимание на подобни съвети, смееше се и занасяше Нан, че тя самата се е влюбила в него.

— Капитан Морган си е много добър, мисля — каза най-сетне тя. — Но в края на краищата той е само офицер в кралската гвардия.

— Как! — възкликна Нан, засегната от тая непризнателност. — И кого искате вие, мадам? Самият крал?

Амбър се усмихна на язвителността ѝ и вдигна вежди пренебрежително. Готвеше се да отиде в театъра и вече слагаше ръкавиците си.

— Може и него — отвърна провлечено и понеже Нан ахна, тя повтори: — Да, може и него.

Забърза към вратата, оставяйки Нан: с широко отворени очи, после сложила ръка на дръжката, тя внезапно се обърна.

— Но да не си посмяла и дума да кажеш на капитан Морган, чуваш ли?

В последна сметка можеше да се окаже само слух, че крал Чарлс е подхвърлил на Бъкингам, който споменал на Бъркли, който казал на Кайнестън, който пък намекна на Амбър, че кралят си е наумил да легне с нея.

XIX

Амбър отключи вратата и се затича през две стъпала. Бързаше да се погледне в огледало, защото бе сигурна, че много се е променила. Тя бе стигнала почти догоре, когато вратата на нейния апартамент рязко се отвори и се появи Рекс. Светлината идваше зад гърба му и тя не успя да види изражението му, обаче по гласа му разбра, че той е ядосан.

— Къде, по дяволите, беше? — попита той. — Два и половина е, след полунощ.

Изненадана, Амбър спря и го погледна, сякаш беше непознат натрапник. После вдигна високомерно брадичка, опита се да мине покрай него, без да проговори, но той я хвана за китката и я дръпна към себе си. В очите му долови онзи опасен блясък, който познаваше от миговете, когато се събуждаше ревността му.

— Отговорете ми, малка блуднице! Представлението в Уайтхол свърши в единадесет часа! С кого бяхте досега?

В продължение на един дълъг миг те се наблюдаваха безмълвно, после Амбър се намуси и потръпна.

— Причинявате ми болка, Рекс! — простена тя.

Лицето му се отпусна и след кратко колебание той освободи ръката ѝ. Но докато тя се опитваше да отmine, от маншона ѝ изпадна тежка кесия и звънна на пода. Звукът беше отчетлив и ясен — това можеха да бъдат само пари. Двамата сведоха поглед, а когато Амбър вдигна глава, видя, че той е присвил очи, блеснали от гняв, вратните му жили бяха изпъкнали.

— Проклетата развратница! — каза тихо той.

Внезапно я сграбчи за раменете и я разтърси все по-силно, докато главата ѝ се залюля, сякаш щеше всеки миг да се откъсне.

— Кой беше? — викаше Рекс. — С кого си спала? Казвай или, за бога, ще ти скърша врата!

— Рекс! — извика умолително тя.

Но щом той я освободи, тя се съвзе и се усети на свой ред обхваната от безразсъден гняв.

— Бях с краля! — изкрещя му право в лицето. — Ето къде бях!
— И като разтвиваше шията си, промърмори: — Е, какво ще кажете?

Той я изгледа продължително, отначало сякаш не вярваше, после съзря как в него бавно изгаснаха надеждите и доверието.

— Не сте били — каза накрая, — не ви вярвам!

Тя вдигна ръце да оправи разхлабения си кок и му отправи жестока, надменна усмивка.

— Нима!

Но той вече бе повярвал и тя разбра това.

Без да каже повече дума, той се обърна, взе плаща и сабята си от стола и прекоси стаята. Преди да излезе, ѝ отправи последен поглед, изпълнен с презрение и отвращение, които тя посрещна студено, само с вдигнати вежди. Когато вратата се тръшна шумно зад него, тя щракна с пръсти, завъртя се леко на токетата си и се затича към огледалото в спалнята.

Жена, която току-що е имала любовна среща с крал, положително не изглежда вече като простосмъртна. Очакваше да види около главата си сиянието на някакъв ореол и бе разочарована, че не намери никаква разлика, освен дето косите ѝ бяха разрошени, а под очите си забеляза тъмни кръгове от умора.

„Все пак не съм същата — каза си тя победоносно, — вече съм нещо. Аз съм била с краля.“

На сутринта отпрати Нан, която се опитваше да я събуди, обърна се по корем в леглото и заяви, че ще спи, докогато си иска, и че репетицията може и без нея. Събуди се напълно чак по обяд, когато репетицията отдавна бе отминала. Прозина се, протегна се, отхвърли тежките драперии, от които ѝ беше толкова задушно, че бе потънала в пот. После изведнъж напипа под пухения дюшек кесията с парите и ги изсипа върху възглавницата, за да ги преброи. Бяха петдесет лири. Само като си помислиш: петдесет лири като подарък за най-голямата чест, която може да се окаже на една жена!

Преди да отиде в театъра, тя взе парите, за да ги вложи при Шедрак Нюболд, и затова пристигна в театъра чак след два часа. Както очакваше, появата ѝ в гримборната предизвика сензация. Всички жени започнаха да ѝ говорят едновременно. Бек се затича при нея и я прегърна.

— Амбър! Помислихме, че няма да се върнете вече! Бързо, разказвайте... Умираме от желание да чуем! Как беше?

— Колко ви даде?

— Какво каза?

— Колко време бяхте там?

— Какво направи той?

За пръв път крал Чарлс бе повикал актриса и чувствата им се раздвояваха между личната ревност и професионалната гордост. И над двете обаче стоеше любопитството.

Амбър не чакаше да я молят и отговори подробно. Тя описа покоите на Едуард Проджърс, където бе приета първоначално, после появата на краля в брокатовата му роба, новородените кученца, които спяха до майка си на кадифена възглавница край огъня. Разказа им, че кралят бил така добър, непринуден и учтив, сякаш тя е истинска високопоставена лейди. Но тя не спомена, че щеше да припадне от страх, а само намекна, че той ѝ бе дал най-малко хиляда лири!

— Кога пак ще ходите? — попита накрая Бек, докато Скрокс помагаше на Амбър да се разсъблече.

— О — отвърна тя небрежно, — скоро навярно. Може би следващата седмица.

Чувстваше се самоуверена, защото въпреки че бе прекарала с него не повече от час, тя си тръгна с чувството, че е била жената, която му се е понравила най-много. Изобщо не ѝ хрумна, че и другите му любовници могат да си мислят същото.

— Е, мадам? — Това бе гласът на Том Килигрю, студен и язвителен, който си пробиваше път към нея. — Значи дойдохме най-после?

Амбър го погледна изненадана и му се усмихна дружелюбно. Тя бе решила да се държи както обикновено, въпреки промененото си положение, във всеки случай докато се почувства по-уверена на новото си място.

— Малко закъснях — каза тя, като провираше глава в роклята, която Скрокс ѝ подаваше.

— Не бяхте на репетицията тази сутрин, мисля?

— Не. — Пъхна ръце в ръкавите и докато Скрокс теглеше, главата ѝ отново се показва. — Но това няма значение. Играла съм тази роля десетина пъти и я знам достатъчно добре и без репетиции.

Взе едно огледало и обърна лице към светлината, за да огледа грима си, избърса петънцето червило от бузата си, размазало се, докато се бореше с роклята.

— С ваше позволение, мадам Сейнт-Клер, аз решавам кой да репетира и кой не. Вече дадох вашата роля на Бек Маршал... не се съмнявам, че ще можете да играете добре ролята на проститутката и без репетиция.

Разнесе се общо кикотене. Амбър отправи бърз поглед към Бек и видя на лицето ѝ тържествуващ лукав блясък. Тя беше на път да избухне, да се разкрещи, че или ще играе своята роля, или ще напусне, обаче благоразумието надделя.

— Но аз си знам ролята! Знам всяка реплика дори без да съм я репетирала! А другите роли са малки за мен.

— Възможно е, мадам, ала онези, които са много заети другаде, трябва да се задоволят с малки роли или да останат без никакви.

Той огледа усмихнатите и развълнувани лица, които издаваха твърде зле прикрито злорадство.

— Съветвам и останалите да не забравят това, в случай че и някоя друга глава се завърти от вниманието на височайши особи. Довиждане.

Той се обърна и излезе от стаята.

Амбър бе разярена, че бе дръзнал да се отнесе така с нея, но се утешаваше със закана да му го върне един ден. „Ще му отнема позволителното и ще го изхвърля от театъра — ето какво ще сторя!“ Обаче пред другите тя се задоволи да свие рамене и да нацупи устни.

— Фу! Много ме интересува! Та кой иска да остане актриса?

Обаче колкото изтичаха дните, немилостта, в която бе изпаднала, не бе облекчена от ново внимание на краля. Тя продължаваше да играе малки роли... и очакваше нова покана. Напомняха ѝ, че е била повикана само веднъж и че очаква настойчиво нова покана. Другите жени, дори някои от актьорите и обожателите ѝ, които я посещаваха в гримьорната, всички знаеха това и насмешливо я закачаха. От ден на ден те ставаха все по-дръзки. И Амбър, макар да им отговаряше със смях или изричаше някаква дързост, се чувстваше обезсърчена, разочарована и нещастна.

Отначало в своята самонадеяност тя сметна, че Рекс повече не я интересува, но той скоро започна да ѝ липсва. Около седмица след

кавгата Бек ѝ сподели, че той е подарил диамантен пръстен на мадам Норис от съперническия театър и според нея ѝ предложил да я издържа.

— И защо ми го казвате? Какво ме интересува дали той раздава диаманти на всяка срещната развратница от Уайтстоун парк.

Но това бе само перчене.

Постепенно си даваше сметка, че Рекс Морган имаше много по-голямо значение за нейното щастие, отколкото бе подозирала. Преди не бе го осъзнавала, но сега знаеше, че той я бе закрилял от всякакви неприятности. Младите глупаци, които се влачеха в гримьорната, например никога не биха дръзнали да ѝ досаждат, както правеха сега. Без него тя се почувства внезапно потопена в един суров и труден свят, който я ненавиждаше и ѝ желаше само злото. Там нямаше нито добро, нито съчувствие, а всички се радваха на неудачите ѝ, наслаждаваха се на нейните унижения и се забавляваха с нейния зле прикрит яд и провал.

Отново ѝ се искаше никога да не бе срещала лорд Карлтън и да не бе идвала в Лондон.

Дори на десетия ден Нан оставаше оптимистка. Тя изнамираше повече оправдания, отколкото сам кралят би могъл да измисли за своята заетост.

— Не падайте духом, мадам — казваше тя. — Да бъдеш крал — това отнема цялото ти време.

Обаче Амбър отхвърляше всяко утешение. Сгушена в едно кресло пред камината, тя мърмореше кисело:

— О, глупости, Нан! Знаеш колкото мен, че ако му бях направила впечатление, той отдавна щеше да ме повика.

Нан седеше на стола до нея и бродираше цяла градина цветя върху бледозелен сатен, от който искаше да направи фуста за Амбър. Тя въздъхна леко, не пожела да отговори, защото сама бе започнала да губи вяра. Когато обаче след няколко минути чу да се чука на вратата, тя живо скочи и изтича през стаята.

— Ето! — извика тържествуваща. — Това трябва да е той!

Амбър хвърли поглед през гърба на креслото си, очакваше да види някой от своите обожатели или Харт, или Кайнестън. Нан нетърпеливо отвори вратата и тя забеляза непознат младеж, облечен в ливрея, чу го да пита:

— Мадам Сейнт-Клер?

— Аз съм мадам Сейнт-Клер. — Амбър скочи и се затича към вратата. — Какво обичате?

— Идвам от страна на мистър Проджърс, мадам. Моят господар ви изказва своите почитания и пита бихте ли желали да го почакате при него тази вечер в единадесет и половина часа?

Това бе кралската покана!

— Да! — извика Амбър. — Разбира се, че ще отида!

Взе една монета от масата и му я подаде, а щом той излезе, тя се хвърли на врата на Нан.

— О, Нан! Той ме харесва. Той ме помни. Представи си само! Довечера отивам в двореца.

Внезапно млъкна, направи сдържан поклон и каза:

— Мадам Сейнт-Клер? Моят господар ви изказва своите почитания и пита бихте ли желали да го почакате при него тази вечер.

Затанцува из стаята, смееше се радостно, после изведнъж спря и лицето ѝ стана сериозно.

— Какво ще облека?

Бъбрейки въодушевено, двете жени изтичаха в спалнята. Часовникът на камината показваше девет часа.

Този път бе по-уверена от всякога, че той я харесва.

Голяма част от нейната стеснителност и страхопочитание бяха изчезнали, те се смяха и разговаряха като стари приятели. „Това е — мислеше си трепетно тя — най-очарователният мъж, когото съм срещнала след лорд Карлтън.“ Когато си тръгна, той ласкаво ѝ подхвърли, както предишния път:

— Лека нощ, мила моя, бог да ви благослови! — И с едно приятелско потупване отзад ѝ даде друга пълна кесия.

Темпист и Джеремая я чакаха пред Холбайн Гейт, потеглиха бързо към къщи, весело дрънчаха и гърмяха в нощта. Каляската още не бе завила по Стренд, когато от тъмното към тях се хвърлиха група конници. Преди Амбър да разбере какво става, Темпист бе свален от седалката си, а Джеремая проснат на земята. Конете започнаха да цвият и да се изправят на задните си крака. Амбър се озърташе уплашено, чудеше се какво да прави, когато вратичката рязко се отвори. Един човек с маска на лицето я хвана за китката и взе да я

тегли навън. Тя изпищя и опита да се бори, макар и да разбираше колко е безполезно. Той грубо я разтърси.

— Престани! Няма да ти сторя нищо. Дай ми само кесията от Негово величество! Бързо!

Амбър се помъчи да го ритне и да измъкне ръката си от пръстите му. Докато се навеждаше да захапе ръката му, той я блъсна така силно, че тя отлетя, просна се на пода на каляската и едва тогава забеляза лунната светлина да блести върху дулото на пистолет.

— Дай ми тая кесия, мадам, или ще те убия. Нямам време за номера.

Амбър още се колебаеше, надяваше се да ѝ се притекат на помощ, но когато почувства близостта на пистолета, извади кесията от маншона си и я хвърли на своя нападател. Той я хвана във въздуха, отдръпна се и се поклони. Преди да се затвори вратичката, тя чу тържествуващ женски смях и един глас ѝ извика:

— Много благодарности, мадам. Вашата щедрост ще бъде оценена. Обещавам ви, че тези пари ще бъдат използвани за добра цел.

Вратичката се тръшна и отекна тропот на конски копита, които свърнаха назад и препуснаха в галоп по Кинг стрийт към двореца.

Амбър остана за миг неподвижна, зашеметена. „Този глас! — помисли си тя. — Чувала съм го някъде преди!“ Изведнъж си спомни: това бе същият остър, нападателен глас, същият смях, които бяха отзвучали една вечер пред Роял Сарасин... Беше Барбара Палмър!

Това бе последното посещение на Амбър в Уайтхол.

Всички знаеха, че кралят обича да живее в мир и спокойствие и нищо не можеше да му ги развали така, както острият, отровен език на една ревнуваща жена. За щастие на Амбър кралят бе заявил според слуховете, че е очарован от мадам Сейнт-Клер, но не дотолкова, че да пожертва своето удобство. Именно това я спаси. След като в продължение на няколко дни се нахвърляха на нея, подобно на зли мухи, клюкарите се измориха и си намериха друга жертва. След петнадесетина дни животът пое обикновения си ход. Всички — с изключение на Амбър — забравиха, че кралят някога я бе приемал в покоите си.

Но тя не забравяше и не се опитваше да забрави това. Поддържаше новата си омраза към Барбара Палмър така грижливо, както и старата. „Един ден — обещавахе си тя — ще я накарам да

съжалява, че се е родила. Ще намеря начин да я смажа, дори това да бъде последното ми дело на земята.“ С наслада тя си представяше своето отмъщение, но тази представа, както всичко, което не можеше да види или да пипне, скоро бе отпратена в потаен кът на мозъка ѝ, за да бъде съхранена и намерена, когато ѝ потрябва.

Тази вечер тя прекара приятно в компанията на десетина гости, мъже и жени, които бе поканила на вечеря. След като се сбогуваха, остана сама пред покритата със съдини маса и пода, обсипан с бадемови черупки, кори от плодове и скъсани карти за игра. Въргаляха се винени бутилки и чаши с лепкава утайка на дъното, въздухът беше замъглен от цигарен дим, всички мебели бяха разхвърляни.

Докато Нан раздигаше, Амбър застана гърбом пред огъня и повдигна поли, за да стопли краката си. Бе средата на декември и земята бе покрита със сняг — за първи път от три години насам. Дори Темза бе замръзнала. Двете побъбриха небрежно за това, кой какво беше казал вечерта, дали еди-коя си дама има връзка с един или с друг джентълмен или и с двамата, одумаха подробно тоалетите, прическите и фигурите на присъстващите жени и не одобриха никоя.

Амбър бе свалила роклята си и се прозяваше, протягаше се по риза и фуста, когато на вратата глухо се почука. Двете подскочиха и се спогледаха. Амбър напрегнато зачака, докато Нан прекоси стаята и издърпа мандалото. Дали това не е... дали е?...

Беше капитан Морган, метнал на рамо дългия си кавалерийски плащ и с шапка в ръка. Той погледна в стаята и очите му срещнаха нейните — умолителни, изражението му бе на малко момче, избягало от къщи, което сега се връща. Забравила мигновено кокетливата надежда, че това е пратеникът на краля, Амбър се затича към него с протегнати ръце.

— Рекс!

— Амбър!

Той я вдигна на ръце и я разцелува по лицето, накрая се разсмя възторжено със смях, подобен на прохлипване.

— О, боже мой! Така се радвам, че ви виждам!

Остави я на земята, но не я изпусна от прегръдките си, пламенно я галеше по главата и плещите.

— Господи, скъпа! Не можех повече да остана далеч от вас! Аз ви обичам... Боже мой, толкова много ви обичам!

В очите му имаше сълзи, а зад него Нан подсмърчаше многозначително, стоеше и ги гледаше в захлас, усмихваше се и плачеше едновременно. Двамата се извърнаха към нея и внезапно тримата избухнаха в смях.

— Елате, Рекс, мили мой! Затворете вратата. О, колко е хубаво, че се връщате! Ама... да не сте чакали навън, докато си отидат другите?

Той се усмихна и кимна.

— Но вие ги познавате всичките. Защо просто не влязохте? Господи, а навън е толкова студено!

Той се подвоуми:

— Ами не бях много сигурен дали... ще ме пуснете.

— О, Рекс!

Внезапно и дълбоко засрамена от себе си, Амбър го погледна, за първи път бе осъзнала колко добър, великодушен и нежен бе той към нея, и по бузите ѝ се затъркаляха едри сълзи.

— Е, мила моя! За какво плачете, малко дяволче! Това е празнична вечер! Погледнете...

Той извади от джоба си кутийка за скъпоценности и ѝ я подаде.

Амбър я пое, бавно я отвори, а Нан се наведе, за да види по-добре. Когато капачето се вдигна, двете жени възкликнаха от радостно удоволствие: това бе великолепен топаз, обкован в златно сърце и окачен на тежка златна верижка. Амбър вдигна очи невярваща, защото тази скъпоценност сигурно струваше много скъпо.

— О, Рекс! — каза тя нежно. — Много е красиво... но...

С едно движение на ръката той разсея нейните опасения.

— Напоследък имах късмет в играта на зарове. А ето нещо и за вас, госпожице Нан.

Нан отвори кутийката и намери там златни обици, украсени с малки бисери. Възкликна от удоволствие, вдигна се на пръсти и го целуна — той бе една стъпка по-висок от нея, — после, вече съвзела се, тя се изчерви, направи поклон и смутена избяга в спалнята.

— Хей! — извика Рекс. — Един момент, госпожице Нан! Вашата подарка и аз имаме особено желание за това място.

Той вдигна Амбър в прегръдките си и се отправи нататък.

— Тази нощ ще трябва да спите другаде, драга моя. Това е изключителен случай.

Месеците потекоха бързо, защото тя бе щастлива и популярна, а смяташе, че е и прочута. Зимата беше извънредно студена. През декември, януари и февруари имаше много сняг и поледици. Но най-сетне започна топенето, а с него — калта и първите пролетни пъпки. Килигрю ѝ даваше отново главни роли и тя бе много заета с уроци по пеене, танци и китара.

Когато трупата играеше в двореца или пък крал Чарлс идваше в театъра, Амбър го зърваше и макар той понякога да я даряваше с усмивка — това беше всичко. Тя дочу, че той се интересувал по-слабо от лейди Каслмейн и сега бил полудял по очарователната Франсис Стюарт. Злите езици твърдяха, че той още не е успял да победи нейните скрупули. Едни смятаха, че лейди Стюарт е глупачка, други — че е много умна. Но никой не се съмняваше, че бе успяла да плени непостоянното сърце на краля и това само по себе си бе забележително. Амбър изобщо не се интересуваше в кого е влюбен той — стигаше и само, че Барбара Палмър губеше от това.

Към средата на февруари тя откри отново, че е бременна. Известно време се колеба, не пожела да каже на Рекс, спореше със себе си дали да се омъжи за него или не, накрая отиде при госпожа Фаг да ѝ даде нещо за помятане. Този път не стигна само отварата и друсането в каретата и Амбър се почувства така зле, че трябваше да пази леглото почти цяла седмица. Когато узна за станалото, Рекс полудя от гняв и страх за нея, помоли я да се оженят веднага.

— Защо не искате, Амбър? Нали казвате, че ме обичате?

— Обичам ви, Рекс, но...

— Но какво?

— Добре, ами ако Люк...

— Той никога няма да се върне и вие знаете това така добре, както и аз. А дори да стане, това няма значение. Мога или да го убия, или да издействам анулиране на брака чрез някого в двореца. Какво има, Амбър? Почвам да мисля, че ме карате да чакам заради надеждата, че кралят ще ви повика отново. Това ли е?

Бе седнала в леглото си бледна, болна и обезсърчена с празен поглед.

— Не, Рекс, не е това. Знаете, че не е това.

Тя, разбира се, лъжеше. Все още се надяваше на чудото, но бе почти убедена, че ако не се омъжи за Рекс Морган още сега, ще съжалява в бъдеще. Какво значение имаше дали ще напусне сцената? Играеше вече година и половина и не виждаше да е спечелила нещо. Преди месец бе навършила деветнадесет години и усещаше колко бързо тече времето и я оставя в килватера. Тя го обичаше — това бе истина, — въпреки че никога не успя да изтръгне от сърцето си спомена за лорд Карлтън, нито възжеленията си за по-вълнуващ и блестящ живот.

— Оставете ме да си помисля още малко, Рекс.

На пети април синът ѝ навършваше две години. Знаеше, че ще е заета тогава, и смяташе да го навести на първи и да му занесе подаръците, които бе купила.

В този ден Рекс си тръгна към седем часа, все още по тъмно и от улеите все още капеше вода след дъжда, който бе валил през нощта. Той я целуна нежно.

— Дванадесет часа без да ви видя. На добър час, мила, и целунете детето от мен.

— О, Рекс! Благодаря ви!

Очите на Амбър блеснаха от удоволствие, обикновено Рекс се отнасяше с презрение към тези пътувания, сякаш се преструваше, че не знае за съществуването на нейното момченце. След като почти бе приела да се омъжи за него, той явно бе решил да се примири с бъдещия си доведенник.

— Ще ти донеса една целувка и от него.

Целуна я още веднъж, помахна на Нан и си отиде в мир. Амбър затвори леко вратата, облегна се назад и каза усмихната:

— Мисля, че ще се омъжа за него, Нан!

— Господи, трябва да го сторите, мадам! Не познавам по-добър и по-изискан благородник, а и той толкова ви обича, че чак ме заболява сърцето, като го гледам. Ще бъдете щастлива, мадам, сигурна съм.

— Да — съгласи се тя. — Предполагам, че ще бъда щастлива. Но...

— Но какво?

— Но това ще бъде всичко.

Нан я погледна поразена.

— Боже мой, мадам! Какво друго искате?

Малко след това пристигна учителят по пеене, после учителят по танц, изучаваше стъпките на менуета, нов моден френски танц. Джеремайя непрекъснато сновеше през стаята, пренасяше ведра с топла вода, за да напълни дървената вана в спалнята на господарката.

Нан изми косите ѝ и ги попи с половин дузина кърпи, докато почти изсъхнаха. Наближаваше десет часът и слънцето се показва, блесна в прозореца за първи път от толкова време и Амбър, излегната във ваната, усети как топлината му погали раменете ѝ и я изпълни с наслаждение. Изпита чувството, че е чудесно да си жив, вече се канеше неохотно да напусне пенливия лукс на тази баня, когато на вратата се почука.

— Няма ме вкъщи — извика Амбър на Нан.

Просто не желаше всичките ѝ планове за деня да бъдат разбъркани от някой натрапник. След миг Нан се завърна.

— Това е милорд Алмсбъри, мадам.

— О! Добре, покани го да влезе!

Миналата есен Алмсбъри не остана дълго в града. Пристигна пак за пролетните заседания на парламента, навестяваше я често, макар че вече не ѝ даваше пари. Амбър не се интересуваше от това, защото много го обичаше.

— Сам ли е?

— Не, с някакъв друг джентълмен.

Нан я погледна възторжено, но тя лесно се впечатляваше от мъжете.

— Въведи ги в салона... След минута идвам.

Амбър се изправи и захвана да се бърше с хавлията. От съседната стая до нея достигаха слабите мъжки гласове. Навремени Нан хихикаше или избухваше във весел смях. Облече роба от зелен атлаз, среса още влажните си коси, обу чифт позлатени чехли и тръгна към салона. Върна се назад. Все пак може Алмсбъри да е довел някоя важна личност. Леко се напудри, сложи парфюм на шията и китките на ръцете си и малко червило на устните. После разкри добре деколтето си и отвори вратата.

Алмсбъри стоеше пред камината, а на полицата се бе облегал, усмихвайки се към Нан, Брус Карлтън.

XX

При нейното влизане той вдигна живо глава и очите им се срещнаха. Амбър остана неподвижна, с ръка върху дръжката на вратата, втречена в него. Тя почувства как главата ѝ се замайва, сърцето ѝ се разтуптя и сякаш внезапно парализирана не можеше да помръдне или проговори. Той ѝ се поклони, но тя остана неподвижна, разтреперана, вътрешно се проклинаше за глупостта и същевременно бе напълно безпомощна.

Алмсбъри ѝ се притече на помощ. Той прекоси стаята, целуна я небрежно и обви ръка около кръста ѝ.

— Какво ще кажете, мила? Този разбойник пристигна вчера.

— Наистина ли? — каза Амбър отмаляла.

Брус се усмихна, погледът му бързо пълзеше по нея.

— Морякът се завръща от морето...

— Завинаги ли?

— Не... не за дълго, Амбър. Може ли да дойда днес с вас?

Тя потрепна от изненада, бе забравила, че Алмсбъри отдавна знае за рождения ден на бебето, бе му съобщила, че ще пътува.

— Да, разбира се. Бихте ли ме почакали, докато се облека.

Последвана от Нан, тя влезе в спалнята, затвори вратата, облегна се на нея и стисна очи, почувства се тъй излишна и безпомощна, сякаш бе извършила тежка физическа работа. Нан я погледна разтревожена.

— Господи, мадам! Какво има? Не изглеждате добре. Да не е вашият съпруг?

— Не.

Тя разтърси глава и тръгна към тоалетната масичка, усети нозете си сякаш с омекнали кости.

— Извади ми новата рокля, която госпожа Дрелинкур току-що донесе.

— Но нали, мадам... Може да я развалите.

— Няма значение — прекъсна я остро Амбър. — Прави каквото ти казвам. — Сетне добави с извинителен тон: — О! Нан, извинявай. Не знам какво ми става.

— И аз, мадам. Предполагам, че не искате да ви придружа днес.

— Не, днес не. По-добре остани да излъскаш сребърните прибори. Забелязах снощи, че са потъмнели.

Докато се гримираше и Нан я срещаше, тя се успокои, кръвта започна да тече отново спокойно във вените ѝ и силно щастие замести първото стъписване. Брус ѝ се бе сторил по-красив от всякога, видът му я беше изпълнил със същото безразсъдно вълнение, както и първия път. Тези две години и половина се заличиха и изчезнаха. Всичко останало в живота ѝ сега внезапно ѝ се стори мрачно и без никакво значение.

Новата ѝ рокля беше от резедаво кадифе, с подходящи чорапи и обувки, наметката с капюшон бе от бледожълто кадифе, с почти същия моден оттенък като очите и косите ѝ, а на шията ѝ висеше топазът с форма на сърце, подарен от Рекс. Взе маншона си от норки и се готвеше да излезе, но Нан я спря:

— Кога ще се върнете, мадам?

— О, не знам. Може би ще позакъснея!

Тя прочете неодобрение по лицето на Нан и разбра, че ревнуваше заради Рекс. Изглеждаше неуместно, че Амбър взема със себе си друг мъж, особено човек, който толкова силно я смущаваше.

— А капитан Морган?

— По дяволите капитан Морган! — промърмори тя и се върна при Алмсбъри и Брус.

Тримата се настаниха в каретата с няколко празнично опаковани пакета, струпани около Амбър, Алмсбъри внезапно щракна с пръсти.

— За бога, бях се уговорил със Седли! Добре, че се сетих!

Той слезе бързо и им се усмихна през вратата. Брус се разсмя и го потупа по рамото, Амбър му изпрати целувка, колата бавно пое.

Когато останаха сами, графът и Амбър щастливо се спогледаха.

— Е — помаха им негово благородие граф Алмсбъри, — за любовта няма нищо по-добро от едно дълго пътуване по море! — Качи се в своята карета и потегли в обратна посока.

Амбър веднага се обърна към лорд Карлтън:

— Брус! О... наистина сте вие! Толкова дълго беше това време... О, мили мой, две години и половина!

Седеше близо до него и очите ѝ сякаш излъчваха сияйна светлина. Той обви ръка около снагата ѝ, наведе се бързо и впи устни в

нейните. Отвърна на целувката му всеотдайно, забравила къде се намират, притискайки се до него със страстното желание той да я смачка в обятията си. Когато я освободи, тя изпита остро разочарование; сякаш от прекъснат красив сън, но той ѝ се усмихна и пръстите му погалиха лицето ѝ с нежна ласка.

— Каква очарователна малка магьосница сте вие! — каза гальовно той.

— О, наистина ли, Брус? Така ли мислите наистина? И сещахте ли се изобщо за мен... докато ви нямаше?

Тя беше напрегнато сериозна.

— Твърде често съм си мислил за вас — по-често, отколкото очаквах. И се безпокоях за вас. Страхувах се да не би някой да ви отмъкне онези пари.

— О, не! — запротестира веднага Амбър. Тя предпочиташе да умре, отколкото да каже какво ѝ се бе случило. — Не изглеждам ли добре?

С жест на ръката тя посочи скъпите си дрехи и каляската, в която пътуваха — собствената ѝ победа над този голям и труден свят.

— Умея да се грижа за себе си, уверявам ви.

Той се усмихна и тя не успя да разбере дали бе доловил измамата.

— Така е. Но исках да се уверя, че наистина можете. Вие притежавате най-добрия коз на света, който стига за десет жени.

— Кой е той? — запита тя престолено скромно.

— Знаете дяволски добре кой е и нямам намерение да ви правя повече комплименти. Кажете ми, Амбър, как изглежда той? Едър ли е?

— Кой?

Тя погледна изненадана, помисли, че има предвид Рекс Морган. После двамата едновременно избухнаха в смях.

— О, детето! О, Брус, почакайте да го видите! Толкова е пораснал, че едва го вдигам. И е толкова красив! Съвсем прилича на вас — същият цвят на очите, а косата му все повече потъмнява. Ще бъдете във възторг! Но ако го бяхте видели отначало... божичко, беше ужасен! Почти се радвах, че ви нямаше...

Лицата им се помрачиха при този спомен.

— Съжалявам, мила. Съжалявам, че трябваше да бъдете сама! Колко ли сте ме ненавиждали, че ви оставих?

Тя сложи ръка върху неговата, отвърна тихо и нежно:

— Не съм ви мразила, Брус! Аз ви обичах и винаги ще ви обичам. И бях щастлива, че имам детето — то е част от вас, която вие ми подарихте. Докато го носех, не се чувствах самотна, както бих се чувствала без него, но не искам други деца — много е дълго. Някой ден може би, когато остареея и ми бъде безразлично как ще изглеждам, тогава навярно ще имам и други.

Той се усмихна.

— А кога ще бъде това?

— О, като стана на около тридесет години...

Каза го така, сякаш никога нямаше да стане на тридесет.

— По-добре ми разкажете какво сте правили вие. Как е Америка? Къде живеете? Искам да зная всичко.

— Живях в Ямайка. Това е един остров. Ходих обаче и на континента. Това, Амбър, е една чудесна страна — дива и пуста, девствена, каквато Англия не е била от хиляда години. И тя си е там, и чака онзи, който би отишъл да я вземе...

Той седеше загледан напред и говореше тихо, сякаш на себе си:

— Това е страна, по-голяма от всяка друга, която познаваме. Във Вирджиния плантациите започват от морето, простират се на стотици, хиляди акри и пак остава още много земя. Има табуни от диви коне и добитък и те принадлежат на онзи, който пожелае да ги вземе. Горите са пълни с елени и всяка година пристигат на облаци диви гълъби, които засенчват небето. Само във Вирджиния има повече, отколкото би било потребно, за да се изхрани цяла Англия, и то по-добре от всякога. Почвата е така богата, че каквото и да посадиш, избуява повече от бурените. Това направо покорява въображението — нещо, което дори не сте сънували.

Внезапно я погледна, очите му блестяха от въодушевление.

— Но това не е Англия.

Той се засмя, отпусна се на седалката и каза с уталожен тон:

— Да, това не е Англия.

Разговорът се пренесе върху приключенията на Брус по море. Той спомена, че в океана животът бил неприятен, че едва ли друго правело човека тъй противен, както възможността да бъде затворен седмици наред на един кораб, заедно с други мъже, обаче самото корсарство не било много опасно и представлявало сигурен път към

богатство. Затова толкова моряци предпочитат да плават с частни кораби, отколкото да се присъединяват към Британската военна marina или търговския флот. В момента Темза била пълна с току-що докарана плячка и всеки ден пристигали нови кораби.

— Мисля, че сега сте много богат?

— Състоянието ми доста се увеличи — призна той.

Загубиха час и половина, докато стигнат Кингсланд, защото по-голямата част от пътя не бе павирана и неотдавнашните дъждове го бяха превърнали в блато. Темпист и Джеремая трябваше на десетина пъти да измъкват колата от калта.

Най-после стигнаха и влязоха през кухненския вход в спретнатата, покрита със слама, къщичка на госпожа Чивъртън. Завариха я да мие съдините от обяда. Амбър често ѝ бе правила щедри подаръци в пари, защото желаше синът ѝ да живее в удобен дом, и къщата действително бе придобила приятна топлота и приветливост, които ѝ липсваха отначало.

Детето спеше по гръб в своята люлка, която вече му беше малка. Амбър постави пръст на устните си и двамата тихо се приближиха да го видят. Детето спеше дълбоко, със зачервени бузи и овлажнели клепачи, със спокойно, равномерно дишане. Брус и Амбър го загледаха мълчаливо, после очите им се срещнаха с общо чувство на гордост и взаимни поздравления. Лорд Карлтън провря тънката си и силна аристократична ръка под раменцата на сина си и го вдигна на гърдите си. Тогава то се събуди, прозина се, погледна учудено мъжа, който го държеше, после съзря Амбър, усмихна се и внезапно протегна ръчички към нея:

— Мамо!

Малко по-късно, след като изядоха топлата супа, която госпожа Чивъртън настойчиво им предложи, те започнаха да разопаковат подаръците за детето. Имаше многобройни играчки, между които барабанче, войници и един „Джек от амвона“ — пуритански проповедник, който изскачаше от една кутия и се клатеше смешно. Имаше и кукла с истински руси коси и цял гардероб тоалети, които Амбър беше купила за четиригодишната дъщеря на госпожа Чивъртън. Останаха там почти целия следобед и когато най-сетне се приготвиха да си тръгнат, детето се разплака и поиска да тръгне с тях. Докато Амбър се опитваше да го успокои, Брус даде на госпожа Чивъртън

петдесет лири и благодари за добрите грижи, които полагаше за неговия син. Потеглиха. Отново валеше, Амбър бърбеше за детето радостно, изпълнена с въодушевление. Беше щастлива и леко изненадана от факта, че Брус не е безразличен баща, както бе очаквала, а навярно обичаше детето толкова, колкото и тя самата. Докато говореше, тя почувства, че в тях отново се надига същата страст, която за малко бе стихнала при посещението в селската къща. Сега тя се чувстваше още по-буйна и пламенна, настойчива и готова да помете двегодишната раздяла с един миг на безразсъдно сливане.

Тя замлъкна наред изречението и вдигна очи към него. Брус погледна бързо през прозорчето, притисна я с едната си ръка, с другата почука на кочияша.

— Пристигаме в Хокстън — каза бързо на Амбър. — Зная там един добър хан. Хей! — извика той високо. — Спрете пред „Звездата и жарттиерата“!

Когато Амбър се прибра вкъщи, минаваше девет часът. Тя намери Нан, седнала пред камината, да кърпи една от ризите на Рекс, а той самият се бе изправил недалеч от нея, с ръце в джобовете и смръщени вежди. Амбър спря слисана, тази сцена ѝ се стори почти нереална, но той бързо прекоси стаята и взе ръцете ѝ в своите:

— Боже мой, скъпа! Какво се случи? Тъкмо щях да ви търся.

Тя направи усилие да се усмихне.

— Нищо не ми се е случило, Рекс. Малкият не искаше да си тръгвам и аз поостанах, после колата затъваше в калта, веднъж едва не се прекатури.

Протегна ръка да го погали по бузата. Срамуваше се, че го мами, защото той я гледаше с обожание, без да изпитва никакво подозрение.

— Не бива да се безпокоите толкова за мен, Рекс.

— Не мога, скъпа. Аз ви обичам, знаете.

Амбър се обърна да избегне изражението на очите му и срещна неодобрителния поглед на Нан.

Рано на следващата утрин двете останаха сами и Амбър я запита дали е казала на Рекс за посещението на Алмсбъри и лорд Карлтън. Нан оправяше леглото и отговори, без да я погледне.

— Не, мадам, не съм — отвърна тя отривисто. — Господи! Чудя се изобщо как можете да помислите, че бих се месила във вашите работи. Нещо повече — не бих казала и за хиляда лири на капитан Морган, че му изменяте. Това ще разбие сърцето му.

Погледите на двете жени се срещнаха; очите на Нан се бяха навлажнили.

— Ти не бе така взискателна, когато му изменях с краля.

— Друго беше, мадам. То означаваше служба на короната. Но това сега — то е нещо лошо. Капитан Морган ви обича повече от живота си... Това... това не е хубаво!

Амбър въздъхна.

— Да, Нан, не е хубаво. Но аз не мога да се въздържа. Обичам лорд Карлтън. Лудо го обичам, Нан! Той е бащата на Брус. Не моят съпруг, защото аз се омъжих за Люк, след като лорд Карлтън замина за Америка. О, Нан, ти трябва да ми помогнеш. Рекс не бива да разбере. Докато е в Англия, аз ще се срещам с него! Но той скоро ще се запилее след месец или два. И когато замине, Рекс няма да знае нищо. Тогава аз ще се омъжа за него, за да стане както той желае. Ще ми помогнеш ли, Нан? Обещавах ли?

Докато Амбър говореше, доброто лице на Нан се изменяше, изражението ѝ преливаше като играта на слънчева светлина по вода, накрая тя се затича към Амбър и обви ръце около врата ѝ.

— О! Моля ви да ми простите, мадам! Аз не знаех — не допусках — мислех, че той е просто някоя прищявка от ваша страна.

Внезапно тя се усмихна широко и хвана Амбър за раменете.

— Така значи, това е бащата на мъничкия Брус! Разбира се! Ами че те си приличат!

После тя нададе лек вик и сложи ръка на устата си:

— Господи! Какъв късмет, че капитанът никога не е идвал с вас, да го види. Ако той срещне някога негово благородие...

Карлтън бе отседнал в дома на Алмсбъри и след два дни Амбър му изпрати писъмце. Канеше го заедно с Алмсбъри и графинята да я видят в новата пиеса — бе издействала от Килигрю да ѝ запази четири места на първия ред до кралската ложа, — а след това да вечерят в апартамента ѝ. Лорд Алмсбъри и жена му щяха да служат за прикритие, в случай че капитан Морган се върне неочаквано.

Те приеха и през следващите четиридесет и осем часа Амбър кипеше във въодушевени приготовления. Повикаха с Нан една жена, която изтупа и последната пращинка от завесите, намаза и излъска ореховата мебелировка. Тя самата отиде в Ню Иксчейндж, за да купи изкуствени копринени цветя, истинските още не бяха цъфнали, и измъчи госпожа Дрелинкур да довърши новата ѝ рокля няколко дни по-рано. Посъветва се с главния готвач на Шатлен за вечерята и вината, опитваше да си спомни какво най-много обича Брус. На тръгване за театъра повтори още веднъж на Нан многобройните заръки, наскоро стълбите внезапно спря и тичешком се върна:

— Не забравяй да сложиш кана вода на подноса с брандито, Нан! Лорд Карлтън го предпочита така.

Стигна доста рано. След като се облече и гримира, тя слезе в партера зад сцената сред младите мъже. Разгърна цялото си очарование и жизнерадост, надяваше се, че лорд Карлтън ще я види и ще му направи впечатление, а може би ще го накара да изпита известна ревност, след като открие колко е популярна между младите франтове. За съжаление той дойде чак в три и половина, когато тя отново се бе върнала зад завесата.

Лорд и лейди Алмсбъри се отправиха към местата, които Амбър им бе запазила, а Брус спря усмихнат и се поклони на една лейди, която сложи ръка върху китката му. Амбър наблюдаваше разтревожена как той се наведе, за да чуе шепота ѝ, погледа ѝ разнежен, докато ръката ѝ се отпусна върху неговата с ленив, интимен жест, сякаш двамата добре и отдавна се познаваха.

— Ей! — разнесе се внезапно гласът на Бек зад гърба ѝ. — Кой е този хубавец, с когото лейди Сваутиск си уговаря среща?

Съпругът на Карнеги наскоро бе получил титлата граф Сваутиск.

— Това е лорд Карлтън и той не уговаря среща с нея!

Бек я погледна с лека изненада и се усмихна.

— Тъй... — повлече тя. — Пък и да го прави, какво значение има това за вас?

Амбър се ядоса от собствената си глупост, знаеше добре, че въпреки привидното приятелство между тях двете нищо друго не можеше да достави такова удоволствие на Бек, както възможността да всее раздор между нея и Рекс Морган.

— О! За мен няма никакво значение! Случайно узнах, че неговите предпочитания са насочени другаде.

— А накъде?

Гласът на Бек напомняше музикално мъркане и очите ѝ блестяха дяволито.

— Към лейди Каслмейн! — каза бързо Амбър, макар самото име изгаряше езика ѝ, и отмина.

Съжали, че е поканила Брус да я посети в гримьорната след представлението — знаеше, че острият поглед на Бек ще ги дебне. Затова точно преди последното действие тя изпрати момче да му предаде, че е по-добре да я чака в колата на Алмсбъри. Не играеше в последната сцена и побърза да се преоблече, надяваше се да бъде готова, преди тълпата да излезе от театъра.

Тя излезе, преди някой да се е върнал в гримьорната, и се отправи към екипажа на Алмсбъри. Брус я чакаше пред отворената вратичка.

— Брус! Толкова съм щастлива, че ви виждам!

Сниши глас и бързо се огледа, не желаше да я види, нито чуе някой, който познаваше Рекс.

— Изпратих ви бележката, защото помислих...

Той се усмихна.

— Не се безпокойте, Амбър. Няма нужда да се извинявате. Мисля, че разбрах. Мога ли да ви представя на лейди Алмсбъри?

Тя се усети засегната — искаше ѝ се да не бе разбрал толкова лесно подбудите ѝ или поне да се бе докачил от тях. Но той сякаш не забеляза погледа ѝ и я взе под ръка.

Амбър веднага забеляза, че Емили, лейди Алмсбъри, не беше красавица. Косите ѝ, очите ѝ и дори облеклото, което носеше, бяха с неопределен цвят, макар чертите на лицето ѝ да бяха правилни, а зъбите — бели, добре наредени. Един хубав грим, изкуствени къдрици, няколко бенки и деколтирана рокля, както и малко непринудена дързост може би щяха да я преобразят. Освен това си личеше, че отново е бременна.

„Господи! — помисли си Амбър. — Колко е неизгодно да бъдеш съпруга.“

Брус и Амбър тръгнаха към нейната карета, последвани от малко негърче, на пет или шест години, което полагаше големи грижи

плащът на неговия господар да не се повлече по калта. Беше съвсем черно и лъскаво — толкова, че бялото на очите му блестеше, и когато Амбър му се усмихна, то широко и подкупващо се ухили.

— Това е Тенси — обясни Брус, — взех го преди една година в Ямайка.

Въпреки че и други благородници притежаваха черни прислужници, Амбър никога не бе виждала негър отблизо и го разгледа, сякаш беше неодушевен предмет или неизвестна порода кученце. Удивиха я светлите му длани и ослепителната белота на зъбите. Облечен беше в прелестна ливрея от сапфиреносин атлаз, главата му бе обвита в сребриста чалма, закопчана с едри карфици с рубини. Обущата му обаче бяха халтави и прекалено големи и той непрекъснато наместваше петата на единия крак с пръстите на другия, докато големите му сериозни очи втренчено я гледаха.

— О, Брус, каква прелестна кукла! — възкликна Амбър. — Може ли да говори?

И без да дочака, тя веднага го попита.

— Защо те наричат Тенси?

— Защото, преди да се родя, майка ми е яла едни питки, дето така се казват.

Гласът му се лееше меко, но тя едва го разбираше. Той стоеше прав в колата, зад Брус, и дори не поглеждаше през прозорчето към оживените улици, през които минаваха.

— Какво може да прави? За какво служи?

— О, той е много полезен. Знае да свири на негърска китара и да приготвя кафе. Естествено, пее и танцува. Казах си, че може би ще ви хареса да го имате?

— О, Брус, за мен ли е? Вие сте го превели през океана заради мен? Благодаря! Тенси, ти искаш ли да останеш при мен, в Лондон?

Погледът му се отмести от Амбър към Брус, после той поклати глава:

— Не, сър, мадам. Ще се върна при мис Лий.

Амбър погледна изпитателно Брус и долови бегла усмивка по лицето му.

— Коя е тази мис Лий.

— Тя е моята домакиня.

Мигновено подозрение проблесна в очите ѝ.

— И тя ли е негърка?

— Тя е кварталонка.

— Какво, по дяволите, е това?

— Това е човек, който има четвърт негърска кръв, а останалата е бяла.

Амбър потръпна презрително.

— Трябва да са ужасни хора!

— Съвсем не. Някои от тях са много красиви.

— И всички ли ги наричат „мис“ — запита тя язвително. — Или само вашата?

Той се усмихна.

— Така Тенси произнася „мисис“.

Погледна го ревниво, не му вярваше, искаше направо да го запита дали тази жена му е любовница, в този миг той ѝ беше чужд. Не посмя да го стори. „Ще попитам Тенси — реши тя в себе си. — Ще узная от него по някакъв начин.“

В това време спряха пред нейното жилище. Брус ѝ помогна да слезе и разговорът им бе прекъснат от каретата на Алмсбъри, която ги бе следвала отблизо. Тя и графинята се изкачиха заедно. Бъбреха за времето, пиесата, публиката и Амбър се улови, че доста я харесва, защото изглеждаше любезна и благородна, явно не изпитваше никаква завист или злонамереност, каквито Амбър обикновено очакваше от жените.

Вечерята бе точно такава, каквато Амбър се бе надявала да бъде.

Имаше гореща гъста грахова супа, от която се издигаше благоуханна пара, с праз, накълцана сланина и малки препечени топчета от месо, които плуваха отгоре. Сервираха печена патица, пълнена с миди, лукчета и орехи. После пържени гъби, сладки бисквити и портокалов пудинг, печен върху хрупкави кори и украсен с портокалови цветчета от захар. Тя бе поръчала и черно кафе, защото знаеше, че Брус го обича — кафето ставаше модно, макар и все още скъпо питие. Мъжете бяха във възторг, а Амбър тъй доволна, сякаш тя самата бе сготвила всичко.

Когато се навечеряха, те минаха в салона. Амбър и лейди Алмсбъри седнаха на канапето пред камината, а мъжете — на столовете от двете им страни. В продължение на няколко минути Амбър и нейно благородие обсъждаха новата мода — роклите сега се

правеха с шлейфове, дълги три стъпки, — а Брус и графът обсъждаха войната с Холандия, която, и двамата бяха сигурни, щеше да се обяви скоро. Но това бързо омръзна на Амбър. Тя не бе поканила Брус, за да си приказват с Алмсбъри.

— Казахте, че няма да останете тук, милорд — обърна се тя към него. — Какво възнамерявате да правите?

Брус седеше облегал лакти на разкрачените си нозе и държеше чашата с бренди в двете си длани, той хвърли поглед към Алмсбъри, преди да ѝ отговори.

— Ще се върна в Ямайка.

— Защо там, за бога? Чух, че това е отвратително място.

— Отвратително или не, но отговаря на моите... цели.

— И каква е вашата цел, моля?

Тя мислеше за мисис Лий.

— Да спечеля още пари.

— Още? Не сте ли вече достатъчно богат?

— Има ли човек, който някога да е решил, че е достатъчно богат?

— заинтересува се Алмсбъри.

Амбър не му обърна внимание.

— Слушайте, нима възнамерявате да останете пират през целия си живот?

Тя знаеше много добре каква е разликата между пират и корсар, но ѝ доставяше удоволствие да го уязви.

Брус се засмя.

— Не, още година, може би две, зависи какъв късмет имам — и с това свършвам.

Лицето ѝ засия.

— Тогава ще се върнете, за да останете?

Той въздъхна дълбоко, пресуши чашата си и се изправи.

— Тогава мисля, че ще отида в Америка и ще засаждам тютюн.

Амбър го погледна слисана с разширени очи.

— Ще отидете в Америка! — възкликна тя и добави: — Да засаждате тютюн! Вие трябва да сте полудели!

Внезапно тя скочи и изтича след него, бе отишъл да си налее още една чаша бренди.

— Брус! Не говорите сериозно, нали?

Той се взря в нея.

— Защо не? Нямам намерение да стоя тук и да играя тридесет години на ези-тура с дворцовите политици.

— Но защо в Америка? Тя е толкова далеч! Защо да не садите тютюна си тук — в Англия?

— Първо има закон, който забранява отглеждането на тютюн Англия. Дори и да нямаше, все пак щеше да бъде неизгодно. Почвата е неподходяща, а тютюнът има нужда от много земя — той изтощава почвата бързо и е нужно място за разширение.

— Но какво ще спечелите от това? Там не са ви нужни пари — за какво са ви парите, ако не сте там, където можете да ги харчите?

Не успя да ѝ отговори, защото точно тогава вратата се отвори и влезе Рекс Морган. Изглеждаше изненадан, мигновено бе почувствал напрегнатата ѝ близост с мъжа, когото той никога не бе виждал. Амбър се обърка и притесни, питаше се какво ли е било изражението ѝ в момента, когато той отвори вратата. Но тя веднага му подаде ръка и радостно възкликна:

— Влез, мили! Не те очаквах, затова изядохме всичко освен черупките от орехите! Ето да ти представя моите гости...

Рекс вече се бе запознал с Алмсбъри, но не познаваше нито графинята, нито Брус. След като ги представи един на друг, Амбър бързо предложи да играят на карти. Не искаше мъжете да се заговорят. Петимата насядаха и когато Алмсбъри захвана да размесва картите, Амбър съзря, че Рекс и лорд Карлтън си разменят погледи през масата, от което тръпки я побиха.

„О, господи! — помисли си тя. — Ако той се досети!“

Играеше лошо, неспособна да се съсредоточи над картите, стоята ѝ се струваше прекалено гореща и тясна. Брус не ѝ обръщаше внимание и се държеше като приятел на Алмсбъри, сякаш е дошъл случайно с него само защото е отседнал в неговия дом. От своя страна тя отчаяно се стараяше да убеди Рекс, че се интересува само от него. Флиртуваше с него така, като че ли току-що се бяха запознали, зададе му няколко въпроса без никакво значение, приканваше Нан да пълни чашата му в момента, когато едва поглеждаше към Брус. Той все още не ѝ бе дал основание да вярва, че по-нататък тя не ще има нужда от Рекс Морган.

Чувстваше се неудобно и беше нервна. Мускулите на врата я заболяха и когато Алмсбъри под предлог бременността на жена си

подкани да си вървят, Амбър облекчено му хвърли благодарен поглед.

Нан донесе пелерините на мъжете и шапките им с пера, а Амбър влезе в спалнята с лейди Алмсбъри, сподели ѝ колко се радва, че са се запознали. Държа ѝ пелерината, взе ветрилото и, докато Емили си нагласяше капюшона, после ѝ даде своето вместо нейното. Емили не забеляза замяната и двете се върнаха в салона. Мъжете пиеха последното си питие и изглеждаха в напълно приятелски отношения; когато си тръгваха, Рекс ги покани да дойдат пак.

Нан излезе със свещта да ги изпрати по стълбите, а Амбър изчака минута-две и възкликна:

— Ах! Взела съм ветрилото на нейно благородие!

Рекс беше влязъл в трапезарията да опита от студените сладкиши. Преди да предложи услугите си, тя вече бе изтичала от стаята. Настигна гостите тъкмо когато бяха слезли долу, защото Емили трябваше да се движи внимателно. Всички се разсмяха любезно, размениха ветрилата си.

Но когато се обърна, за да поеме обратно по стълбището, тя бързо се огледа и прошепна на Брус:

— Ще дойда в дома на Алмсбъри утре сутринта в осем часа.

И преди той да успее да отговори или възрази, тя прихвана полите си и се затича нагоре по стъпалата.

Повечето време Брус беше зает.

Прекарваше дните си на пристанището, надзираваше как чистят, поправят и снабдяват с припаси неговите кораби, наемаше нови хора и преговаряше с търговците, на които поръчваше провизиите, защото мнозина от тях бяха вложили пари в неговото дело. Поддържането на корсарите беше една от най-големите спекулации в страната. Не само кралят и придворните, но и повечето от големите търговци, мнозина и от по-дребните бяха свързани с корсарството обикновено чрез парите, вложени в това начинание. Нощно време Брус се отбиваше в Уайтхол, гледаше пиесите там, играеше на карти в Груум Портърс Лодж и присъстваше на нескончаемите балове и приеми.

Амбър го виждаше само за час-два сутрин, когато го посещаваше в покоите му в дома на Алмсбъри. Но тя не ходеше там всеки ден — когато можеше, Рекс я изчакваше, докато се приготви за театъра, и едва

тогава излизаше. Доколкото ѝ бе известно, той не подозираше, че тя се е срещала с лорд Карлтън и преди, и след онази вечер. Надяваше се никога да не узнае за това. С решението ѝ да бъде предпазлива и разумна, да запази обичта и доверието на Рекс Морган се бореше пламенната ѝ страст, която я правеше неблагоприятна против волята ѝ.

Бе молила Брус да я вземе със себе си, когато замине, и той отново ѝ бе отказал, никакви сълзи и молби не можаха да го разубедят. Тя беше свикнала с отстъпчивостта на Рекс, който обикновено лесно можеше да бъде придуман, и твърдият отказ на лорд Карлтън я изпълваше с яростен, безсилен гняв.

— Тогава ще се промъкна незабелязано на кораба ви! — му каза един ден полу на шега, вярваше, че ако го стори, той не ще можеше да направи нищо. Щеше да се вмъкне неусетно и той, разбира се, нямаше да я хвърли през борда.

— И аз ще ви отпратя обратно, когато ви намеря, все едно колко далече ще бъдем. — В очите му, отправени към нея, се появи предупредителен блясък. — Корсарството не е детска игра.

Амбър се измъчваше, знаеше, че той скоро ще замине и че тя няма да го види може би в продължение на години, но я болеше още повече от това, че сега, докато той беше тук, дните летяха един след друг, а те не можеха да бъдат заедно за повече от час или два, и то от време на време. Копнееше да бъде с него по цели денонощия, несмушавани нито от неговите, нито от нейните задължения. Найсетне тя намери разрешение — един план така прост, че изглеждаше невероятно как не ѝ беше хрумнал седмици преди това. Можеха да отидат заедно в провинцията.

— А капитан Морган? — заинтересува се Брус. — И той ли ще дойде с нас?

Амбър се засмя.

— Разбира се, че не! Не се тревожете за Рекс. Аз ще се погрижа за него, уверявам ви. Зная какво точно да му кажа — той нищо няма да заподозре. О, моля ви се, Брус! Ще дойдете, нали?

— Моя мила... бих искал, разбира се. Но ми се струва, че поемате твърде голям риск за много малка награда. Представете си, че...

Но тя бързо го прекъсна:

— О, Брус, той няма да узнае! Познавам Рекс по-добре от вас...
ще повярва във всичко, което му кажа!

Той бавно се усмихна.

— Скъпа, мъжете не винаги са толкова лековерни, колкото ги смятат жените.

Накрая все пак се съгласи да замине с нея за пет-шест дни, след като уреди работите си. Известно бе, че една испанска търговска флотилия се завръща от Перу в родината, тежко натоварена със злато и сребро, и той се надяваше да пресече пътя ѝ към края на май, което означаваше, че трябва да отпътува от Лондон в средата на месеца.

Амбър отново реши както по времето, когато се бе съгласила да я отведе в Лондон, че го е покорила. Тя все още не схващаше, че от себичност и цинизъм той изобщо не се интересува какво ще стане с нея. Бе я предупредил и че няма да я закриля от опасностите на живота и на нейния собствен своеволен нрав.

Поеха по главния път през Съри към морския бряг. Тъй като в Лондон валеше — бе валило почти всеки ден от месец и половина, — те пътуваха бавно и трябваше често да спират, за да измъкнат каретата от калта. Но страната беше прекрасна. Прекосяваха богато земеделско средище на Англия и по вълнообразните хълмове се простираха процъфтяващи ферми. Много от тях бяха обградени с жив плет. Къщите на селяните, както и господарските къщи бяха построени от тухли с черешов цвят и от сребрист дъб, а пищните градини бяха отрупани с лилаво-бели теменужки, лалета и алени пълзящи рози.

Амбър и Брус седяха един до друг, стиснали ръце, гледаха през стъклените прозорчета и си говореха тихо. Както винаги, неговото присъствие я изпълваше с чувство за завършеност, с увереност, че това е всичко, което иска от живота, и то ще трае вечно.

— Това ми напомня за дома. — Тя посочи към селото, през което минаваха. — Искам да кажа Меригриин.

— „За дома“? Значи ли това, че ви се иска да се върнете?

— Да се върна в Меригриин? Нищо подобно! Лошо ми става само като си помисля!

Първата вечер се отбиха в малка странноприемница и тъй като дъждът продължаваше да вали, те решиха да останат. Тук бе топло, приветливо и уютно, а и храната беше добра. Притежателят беше ветеран от гражданските войни — стар, добродушен човечец, който,

щом уловеше погледа на Брус, спираше до него и се впускаше в безкрайни спомени за принц Рупърт и Марстън Мур. Бяха единствените му клиенти.

Но седмицата, която Амбър се надяваше, че ще изтече бавно, сякаш отлиташе, колкото повече приближаваше към своя край. Ценните минути и часове профучаваха и се изплъзваха от ръцете ѝ, щом тя се опитваше да ги улови и задържи. Толкова скоро щеше да свърши... и той щеше да замине...

— О, защо времето лети така бързо — точно когато искаш да пълзи! — извика тя. — Понякога се надявам часовникът да спре и да не мръдне повече!

— Не сте ли се научили още да внимавате с желанията си?

Прекарваха дните в безделие, сутрин се излежаваха до късно, а вечер си лягаха рано. Докато дъждът се лееше навън, те седяха пред камината и играеха на карти. Винаги побеждаваше той и макар тя да се смяташе доста захитряла, Брус я хващаше, когато се опитваше да шмекерува. Ако вечерите бяха хубави, те играеха крикет на поляната зад хана.

Бяха взели със себе си детето, Нан и Тенси. Брус ѝ спомена, че се е уговорил с Алмсбъри да вземат момченцето от госпожа Чивъртън, за да го възпитават заедно с двамата сина на графа. Амбър се радваше на неговата привързаност към сина, който тя му беше родила. Това я насърчаваше да мисли, че рано или късно той ще се откаже от скитническия си живот и ще се ожени за нея или пък че ще я вземе със себе си в Америка.

До последния ден тя устоя на решението си да не спори с него, но сега не се сдържа и направи последно усилие да го разубеди.

— Не разбирам защо искате да живеете в Америка, Брус — намуси се тя, преди той да ѝ отговори. — Какво може да ви се нрави в тази пустош, където няма нищо друго освен диви индианци и негри! Та нали вие самият казахте, че в цялата страна няма град, голям колкото Лондон. Господи, с какво ще се занимавате там? Защо не се върнете в Англия и не скъсате с корсарството?

Дъждът бе спрял, слънцето взе да напича. Бяха постлали одеяло под един бук, отрупан с дълги нависнали гроздове от пурпурен цвят. Амбър седеше с кръстосани нозе, а Брус се бе излегнал по корем. Докато говореше, очите ѝ следяха сина им, който се бе отдалечил на

няколко метра загледан в една патица и няколко малки бежови патета, които плуваха в плиткото езерце. Към ръката му беше привързана с връв стара дървена кукла, която той влачеше след себе си. Амбър токущо го бе предупредила да не отива много близо до езерцето, но вниманието му бе така погълнато от патиците, че той не я чуваше.

Брус бе захапал стръкче зелена трева. С очи, присвити срещу слънцето, погледна към нея и се усмихна широко.

— Защото, любима моя, животът, който искам за себе си и за моите деца, не съществува вече в Англия.

— Вашите деца! Колко незаконни деца имате, моля? Или сте се оженили? — запита тя.

— Не, разбира се, не съм.

Понечи да отвори уста, но той направи бърз жест с ръка и я застави да мълчи.

— Нека не говорим отново за това!

— О, нямах намерение! Вие сте с дяволски високо мнение за себе си! Знаете, че не съм принудена да си изпросвам съпруг, позволете да ви го кажа!

— Да — съгласи се той, — знам, че е така. Просто съм изненадан, че не сте още омъжена.

— Ако не съм омъжена, то е, защото бях глупачка и вярвах, че вие ще... О, успокойте се, няма да го кажа! Но защо не обичате Англия? Господи, можехте да живеете при двора и да имате по-добро положение от всеки друг в Европа!

— Може би, но цената е прекалено висока за мен.

— Вие ще бъдете по-богат от...

— Нямам предвид парите. Не знаете нищо за двора, Амбър. Виждали сте го само отвън. Вие сте срещали красивите дрехи, скъпоценностите и изисканите маниери. Не това е Уайтхол. Уайтхол е като развалено яйце. Изглежда хубаво, докато не го счупите — тогава то вони до небето.

Не вярваше на приказките му и се канеше да му го каже, внезапно се чу пляскане във водата и силният писък на сина им, който бе паднал в езерцето. Брус скочи и се затича последван от Амбър. Когато момченцето се озова здраво и читаво в прегръдките на баща си, тримата избухнаха в смях. Брус го вдигна на рамо и тръгнаха към странноприемницата, за да го преоблекат.

Късно на следващата вечер тя остави Брус в дома на Алмсбъри. Бавачката, която вече бе наел, пое детето и изчезна с него. Брус се задържа за миг под дъжда до отворената врата на каляската, докато Амбър се бореше със сълзите си. Този път бе решила, че той трябва да си отиде с приятен спомен за нея, но гърлото ѝ се свиваше, струваше ѝ се, че няма да понесе раздялата. Часове наред тя се бе старала да мисли и говори за други неща, но сега повече не можеше да се преструва. Бе дошъл часът на сбогуването.

— Ще ви видя, когато се върнете, Брус... — прошепна тя, защото не се доверяваше на гласа си.

Той стоеше и я гледаше, без да отговори. Накрая каза:

— Внесох хиляда лири при Шедрак Нюболд на ваше име — можете да ги изтеглите след предизвестие от двадесет дни. Ако имате някакви неприятности с Морган заради мен, това ще ви помогне да се погрижите за себе си.

Наведе се бързо, целуна я и тръгна. Тя го проследи с поглед, докато изчезна във влажния мрак. Не можеше повече да се владее и избухна в плач.

Все още очите ѝ бяха мокри, когато стигна дома си. Имаше чувството, че е отсъствала много дълго и той ѝ се виждаше чужд. Заизкачва се бавно по стълбите. Когато натисна дръжката на вратата, тя се оказа отключена и Амбър влезе. Рекс беше там.

Очите му бяха кървясали. Изглежда, не се бе бръснал дни наред, нито пък бе спал, защото лицето му бе измъчено, а дрехите — измачкани. Изненадана, че го намира там, и то в такова състояние, тя остана неподвижна за миг, подсмърчаше несъзнателно, въпреки че сълзите ѝ секнаха, щом го бе съзряла. Вдигна ръка да избърше мокрото си лице.

— Е — каза той най-сетне спокойно. — Значи леля ви Сара почина. Нищо друго, предполагам, не би могло да ви накара да изглеждате така.

Амбър бе нащрек, не бе уверена, че той не ѝ се подиграва. Помисли си, че едва ли би бил така тих и покорен, ако знаеше къде е била.

— Да — каза тя. — Горката леля Сара. Това беше голям удар за мен... тя ми беше като майка...

— Не си давайте труд да ме лъжете. Зная къде сте били и с кого.

Говореше през зъби, изричаше всяка дума отсечено и язвително и въпреки че не повиши глас, тя внезапно съзря, че е изпълнен с безразсъден и убийствен гняв. Отвори уста, за да отрече, но той рязко я прекъсна.

— Що за глупак ме смятате? Не допуснахте ли, че бих могъл да се запитам защо вашият пикльо е със същото име като него? Вие толкова ми се кълняхте... че никога не ще изневерите на мъжа, който ви обича! Вие да изневерите — никога! Бях решил да вярвам във вас, каквото и да се случи. И тогава и двамата заминахте от града едновременно... Неблагодарна измамнице... чакам ви тук от четири дни и нощи да се върнете. Имате ли представа какво съм преживял, откакто изчезнахте? Разбира се, че не! През целия си живот вие никога не сте помислили за друго освен за себе си... Никога не ви е интересувало кого наранявате, стига само да постигнете целта си... Егоистична, користолюбива, развратна кучка! Би трябвало да те убия... бих искал да те убия... бих искал да чуя последната ти въздишка.

Говореше ниско, с равен тон, гласът му сякаш не беше негов. Лицето му се бе изкривило от гняв, мъка и ревност. Не можеше да го познае. Никога не бе допускала, че такъв човек се крие под спокойния, благороден Рекс Морган, когото така небрежно бе сметнала, че веднъж завинаги е подчинила. Този човек пред нея сега беше някакъв зъл, див чужденец.

Амбър го наблюдаваше ужасена. Отстъпи назад с намерение да избяга, ако той направи и най-леко движение. Рекс бавно тръгна към нея. Подобно на подплашено животно, тя се обърна, но той бе по-бърз. Преди да разбере какво става, сграбчи ръката ѝ. Извика, но той затисна устата ѝ с длан и я раздруса.

— Млъквай, жалка страхливке! Няма да ти сторя зло!

С изопнати от ревност и безсъние нерви, той напрягаше всеки свой мускул, за да овладее гнева си. Амбър го гледаше с разширени от ужас очи, но ръката му я държеше така здраво, че тя не можеше да помръдне.

— Искам да живееш... искам да живееш достатъчно дълго, за да изпиташ това, което чувствам аз... искам да живееш и да пожелаеш да умреш, понеже той...

Внезапно я пусна.

Амбър се усети свободна и се посъвзе. Почти не бе разбрала какво ѝ наговори той, ала сега, когато той тръгна, внезапно се взря в него.

— Къде отивате?

Изведнъж проумя какво бе искал да ѝ каже.

— Рекс! Недейте да се биете с него!

— Отивам да се бия с него и ще го убия!

Уверена, че собственият ѝ живот вече е в безопасност, Амбър смръщи вежди с презрително отвращение.

— Вие сте луд, Рекс Морган, ако го сторите. Той върти шпагата по-добре от вас...

Той нахлупи шапка, взе плаща си и бързо излезе. На вратата се сблъска с Нан, Тенси и Джеремайя, които се връщаха натоварени с кутии. Разблъска ги, без дори да се извини.

Нан едва възвърна равновесието си, сините ѝ очи се окръглиха, когато го видя да се спуска по стълбището, прескачайки по две-три стъпала.

— Къде отива така разярен, мадам?

Вгледа се тревожно в Амбър.

— Да не е тръгнал да се бие с лорд Карлтън?

— Той е луд, ако го направи — промърмори Амбър се извърна.

Нан се поколеба, сетне се затича надолу по стълбите, виковете ѝ прозвучаха отчетливо:

— Капитан Морган! Капитан Морган! Върнете се!

XXI

След един час пристигна Брус.

Нан му отвори вратата, той влезе, лицето му бе мрачно и не се проясни, когато Амбър дотича от спалнята. Усмивката ѝ, грейнала от нетърпеливо очакване, изчезна, щом съзря гневното му изражение.

— Брус! Какво има? Какво се е случило?

Той се приближи и ѝ подаде сгънато писмо, чийто печат бе разчупен.

— Прочетете това! Току-що ми го донесоха в Алмсбъри Хаус!
Тя го взе и зачете:

Сър, вие ми нанесохте обида, която един джентълмен не може да понесе. Ще ви чакам утре сутринта в пет часа на Мароубоунските поляни, където потокът Тибъри прекосява пътя. Носете си шпагата. Или мога да бъда на ваше разположение в друг ранен час, който вие посочите.

Ваш слуга, сър,
Капитан Рекс Морган

Думите бяха надраскани припряно и перото на няколко места бе накапало листа с черно мастило.

В гнева си Рекс бе пренебрегнал половината от формалностите при обявяване на дуел. Правилата налагаха изборът на оръжията, на мястото и часа да бъде предоставен на този, който е извикан на дуел. Не споменавахе и за секундантите, един или двама, обикновено всеки си ги избираше сам според френската мода на дуелите, внесена в Англия, тя вече бе коствала множество безсмислени жертви.

Амбър го погледна и му върна писмото.

— Е, и?

— Това ли е всичко, което намирате за необходимо да кажете! За бога, Амбър, какво става с вас?! Знаете, че той ще загуби чина си и ще

бъде принуден да замине в изгнание... Може повече и да не се върне. Ако не ви е грижа какво ще стане с него, проявете разум поне към вашето собствено бъдеще! Намерете го тази вечер и му кажете, че няма никаква причина за такава смешна среща.

Амбър бе удивена, а след това засегната, защото той явно не я смяташе достатъчно сериозен повод за дуел. Наранена в своята гордост, тя се опита да уязви него и подигравателна усмивка изви ъгълчетата на устните ѝ.

— Изненадвате ме, лорд Карлтън — изрече тихо тя.

Брус я погледна и присви очи.

— Какво искате да кажете с това?

Тя разтърси рамене.

— Не очаквах, че може да се разтревожите от някакъв си дуел. Мислех, че един корсар умее да се защитава не по-зле от всеки друг мъж.

Нан извика и вдигна ръка към устата си, сякаш за да спре думите, които господарката ѝ току-що бе произнесла. Лицето на Брус изразяваше гневно презрение.

— Не се страхувам да се срещна с него, и вие знаете това дяволски добре! Обаче бих желал да се бия с един мъж поради подобър повод от този.

— Ако имате предвид мен, лорд Карлтън, Рекс смята, че съм достатъчно добър повод.

— Кажете му, че имате дете от мен, и ще видите какво ще мисли тогава.

— Той знае... и въпреки това иска да се бие с вас! Както и да е, аз не зная къде е сега! Ако не желаете да се биете, тогава ще трябва вие сам да му поднесете извиненията си!

Обърна му гръб, но в този миг долови на лицето му изражение, което я уплаши. Без да продума, той напусна стаята, дългият му плащ се развя покрай него.

— О, мадам! — извика Нан отчаяно. — Какво направихте!

— Не ме интересува! Да не мисли, че ще отида да го моля.

— Но той не се страхува, мадам! Вие добре го знаете.

Разярена, Амбър ритна ниския стол и се запъти към спалнята, тръшна вратата, за да излее яда си. В продължение на няколко минути тя крачеше напред-назад из стаята, беше ядосана на Брус, на Рекс, на

себе си. „Чумата да ги вземе всички мъже!“ — каза си тя вбесена, разхвърли дрехите си, легна си, макар и да знаеше, че няма да заспи.

Когато след час Нан влезе, Амбър беше будна, мятеше се, без да може да намери покой, но гневът ѝ бе почнал да се уталожва и на негово място се надигаше тревога. Не я безпокоеше предстоящият дуел, макар да бяха забранени от закона, дуели имаше всекидневно и разпалени младежи се биеха по най-нищожни поводи: бърза, необмислена дума, лош късмет на комар, някой не отстъпил някому път на излизане, различия в мненията за религия, вино или жена. Всеки джентълмен се научаваше да държи шпага почти едновременно с прохождането и беше със съзнанието, че това изкуство се усвоява, за да бъде прилагано.

Тя не се страхуваше от това, че щяха да се бият. В действителност бе поласкана и почти доволна — или поне щеше да бъде, ако Брус не се бе държал така обидно, — защото един дуел често не беше фатален и обикновено се прекратяваше при първото проливане на кръв. Сега тя се страхуваше от онова, което щеше да стане, след като спорът им приключи.

Ако този път Рекс не ѝ прости? Или ако бъде принуден да напусне страната, без право да се върне? Какво ще стане тогава с нея? Не можеше да си прави никакви илюзии за съдбата на една жена в град като Лондон в епохата на Реставрацията. Съзнаваше, че бе имала голямо щастие да намери мъж като Рекс Морган, който я обичаше. Защото истинската любов вече не беше на мода, а без нея мъжът нямаше никакви задължения, а жената — никакви права. Внезапно проумя колко безумна е била да си играе така с огъня. Той положително е знаел... а тя измисли тази жалка история с болната леля Сара! И все пак как иначе можеше да го направи! Бе принудена да си признае, че единственият начин да избегне разправията бе, ако никога не бе заминавала с Брус. Тя бе искала прекалено много — защото бе много алчна — и ето какво спечели.

„Какво съм си въобразявала? — питаше се гневно. — Имах Рекс... имаш също и Брус... а сега какво?“

Сетне гневът ѝ бързо се насочи срещу Брус. „Дявол да го вземе! Той винаги ми е създавал само грижи!“

Нан приближи на пръсти в тъмното.

— Ако искаш, запали свещ, Нан. Не мога да заспя!

Момичето изчезна в другата стая, върна се със свещ, запали още три-четири свещника, закачени на стената, а Амбър седна в леглото, с една ръка обви коленете си, а другата зарови в косата си.

— Господи, какво да правя?

Нан се събличаше, чу я да въздъхва.

— Да ви кажа истината, мадам, не зная. В дяволска каша се забъркахме.

Двете се спогледаха угрижено и безутешно. После Нан духна свещите, легна при своята господарка, дълго не можеха да заспят. Найсетне Нан задряма, но Амбър продължи да се върти, обръщаше се от една страна на друга, до късно чуваше нощния пазач, който оповестяваше часовете: един, два, три.

„Нямам намерение просто да лежа тук и да оставя животът ми да бъде съсипан“ — мислеше си тя. И когато чу: „Нека бог ви даде един добър ден, госпожи и господа! Минава три часът и утринта ще бъде хубава!“, тя отхвърли завивките, стана от леглото и разтърси Нан:

— Събуди се! Ставай! Аз отивам на Мароубоунските поляни!

— Боже мой, мадам! Помислих, че къщата се е подпалила.

Амбър се облече бързо, но грижливо, съзнаваше, че предстои драматичен миг в живота ѝ, и желаше да бъде подготвена. Гримира лицето си, сложи си няколко изкуствени бенки, разреса косите си и ги разпусна да падат на вълни върху раменете. Облече рокля от алено кадифе и жакет с мъжка кройка. Той прилепваше плътно по тялото ѝ, а на гърдите се отваряше с дълбока V-образна линия. Изящни орнаменти от златна сърма украсяваха широките маншети, краищата на жакета и полите. Периферията на шапката за езда бе накичена с алени щраусови пера, а нозете ѝ бяха обути в червени кадифени ботуши, поръбени с хермелинова кожа. Сама бе предложила на шивача си да ѝ ушие този костюм и се надяваше, че ще въведе нова мода, но досега не бе го обличала.

Докато Джеремая отиде да наеме четири коня за езда, Амбър изпи горещото кафе, което Тенси беше приготвил. Смесено с бренди, този път то ѝ хареса. Минаваше четири часът, когато Джеремая се върна и те потеглиха за Мароубоунските поляни: Амбър и Нан, придружени от Джеремая и Темпист. Започваше да се зазорява, но бе паднала гъста мъгла, която скриваше очертанията на къщите, дърветата, не можеше да се вижда на повече от два-три метра напред.

Амбър се раздразни, че влагата ще повреди костюма ѝ. Постепенно тя забрави външния си вид, колкото повече приближаваха, безпокойството ѝ нарастваше.

За не повече от двадесет минути стигнаха до мястото, където потокът Тибъри минаваше под малък каменен мост. На изток можаха да различат смътно група мъже с коне, полускрити всред тополите. Амбър обърна веднага коня и се отправи към тях. Скоро можа да различи Брус и Рекс, Алмсбъри и полковник Дилън, когото познаваше слабо, както и двама други мъже, вероятно лекарите. Рекс и Брус бяха свалили палтата си, за да покажат, че не носят броня.

При звука на конските копита всички се извърнаха. Не бе рядко явление да се появява отряд, който да предотвратява подобни срещи. Когато Амбър дръпна поводите и те различиха кой е, Брус се извърна, но не така бързо, че да прикрие досадата и раздразнението, които се изписаха по лицето му, Рекс, напротив, я изгледа с изумление.

— О! Рекс, мили мой! — извика тя, спря на няколко стъпки от него и му махна с ръка. — Слава богу, дойдох на време. Не бива да се дуелирате... не бива, Рекс! Моля ви, скъпи, заради мен!

Бързо хвърли кос поглед към Брус и видя, че той я наблюдава мрачно с лека, цинична усмивка в единия ъгъл на устните. Вбесена пожела да го уязви, все едно как.

— Вие няма за какво да се биете, Рекс! Той изобщо не ме интересува повече! Ни най-малко!

„Ето ти!“ — помисли си яростно, като му отправи отмъстителен поглед, който корсарят посрещна със студено презрение, изглеждаше непроницаем като камък.

Но докато се бе взряла в Брус, тя изпусна да види изражението на Рекс и когато върна поглед към него, то вече си бе отишло. Изчезнал бе дивият, безразсъден гняв от отчаяние, сега той се бе овладял, изглеждаше спокоен и хладнокръвен. Погълната от собствената си тревога, Амбър не разбра, че това привидно спокойствие криеше смъртна решителност — всъщност той бе напрегнат като тънката стоманена шпага в ръката му. Заслепена, тя все още смяташе, че може да го води, накъдето пожелае.

— Не биваше да идвате тук, Амбър — каза той. — Тук не е място за жена. Върнете се.

Обърна се и се отправи към другите.

— Рекс! — извика тя, истински разтревожена.

Джеремая притича, помогна ѝ да слезе от седлото и тя скочи на земята, затича се към Рекс и го хвана за ръката.

— Рекс! Не искам да се биете! Не искам, чувате ли?

Без да я погледне, нито да ѝ даде отговор, той се отскубна и продължи пътя си. Амбър не желаше да отстъпи, но внезапно Алмсбъри се намеси и я задържа.

— Хайде, връщайте се! Пречите тук!

— Няма да ги оставя да се бият!

— Амбър, за бога! — смърри я той. — Стойте тук! Не приближавайте повече!

Тя безпомощно спря. Брус и Рекс бяха извадили шпагите си и се уговаряха тихо с Алмсбъри и офицера. Накрая Алмсбъри сви рамене и се отдръпна настрана. Дилън извади бяла кърпа и отбеляза къде трябва да застане всеки от двамата. Графът я погледна намръщено.

— Какво има? — попита го Амбър неспокойно.

— Карлтън желае дуелът да се смята приключен при първото проливане на кръв, обаче вашият благороден защитник заяви, че нямало да бъде удовлетворен, докато не загине един от двамата.

— Да загине? Но той трябва да е полудял! Не бива! Няма да му позволя!

Понечи да изтича.

— Рекс!

Алмсбъри я улови, преди да е направила три крачки, и я задържа.

— Спрете, малка глупачко! Дуелът не е детска игра! Млъкнете или веднага си отивайте у дома. Няма никаква работа тук!

Слисана, тя се покори и остана неподвижна. Двамата мъже бяха застанали един срещу друг в позиция — допрели върховете на шпагите си, а полковник Дилън държеше кърпата над главата си.

— Готови! — извикаха Брус и Рекс едновременно.

— Почни! — И Дилън свали кърпата с рязко движение.

И двамата бяха бързи, пламенни, изискани и ловки фехтовачи. Английският стил на фехтовка изискваше по-скоро да съсечеш, отколкото да прободеш, така бе според френската мода. Понеже и двамата тежаха почти еднакво, никой нямаше предимство в това отношение. Рекс обаче не се фехтуваше, сражаваше се настървено,

явно решен да убие или да бъде убит, докато Брус по-скоро бе в отбрана — прикриваше се, но не се опитваше да рани противника си.

Амбър не ги изпускаше от очи. Гърлото ѝ бе пресъхнало и тя мачкаше полата си между пръстите. Цялата ѝ тревога беше за Брус — сякаш напълно бе забравила човека, който се биеше с него. И когато шпагата на Рекс прониза дясната му ръка, близо до рамото, и оттам бликна струя кръв, тя извика и понечи да се затича. Алмсбъри сложи ръка на кръста ѝ и я придърпа към себе си.

Брус наведе шпагата си, а Рекс отказа да се възползва нечестно от това предимство и стори същото. Кръвта от малката рана се стичаше надолу по дясната ръка на Брус, пропи се в ризата му и остави червени ручейчета по загорялата му кожа. Тази гледка изпълни Амбър с ужас и угризения.

— О, Брус! — простена тя. — Вие сте ранен!

Рекс стисна зъби, Брус се престори, че не я е чул.

— Е! — обърна се той към Рекс. — Това удовлетворява ли ви?

Разярен още повече от импулсивния вик на Амбър, Рекс отвърна през зъби:

— Може да ме удовлетвори само вашата смърт.

Амбър извика ужасена и привлече към себе си всички погледи, но Алмсбъри сложи длан на устата ѝ и грубо я разтърси.

— Млъкнете, защото отклонявате вниманието му и ще го убият.

Шпагите отново се кръстосаха и зазвъняха. Този път Брус явно се биеше сериозно и вече не се задоволяваше само да се отбранява. В течение на няколко минути двамата се завъртяха около себе си, замахваха и оттегляха шпага, но никой не успяваше да засегне другия.

После изведнъж шпагите се сблъскаха и заплетоха. Един дълъг, напрегнат миг те се мъчеха да ги освободят, и двамата потънали в пот, с изкривени от усилията лица. Накрая, толкова бързо, че не се разбра как, Брус изтръгна шпагата си и я заби в гърдите на Рекс тъй дълбоко, че острието излезе от гърба му; издърпа я почервеняла от кръв.

За миг Рекс остана неподвижен, като ударен от гръм, сетне бавно се строполи. Лекарите веднага се завтекоха, Амбър се втурна с тях и падна на колене пред тялото, което лежеше на тревата. Гърлото ѝ, свито от ужас, не можеше дори да произнесе името му, но тя пое главата му в ръцете си и я положи на гърдите си. От нея внезапно се изтръгна отчаяно ридание и сълзи потекоха по лицето ѝ.

— О, Рекс! Рекс! — стенеше тя. — Кажете ми нещо, мили мой! Моля ви, говорете!

Тя покри челото му, слепоочията и клепачите с обезумели страстни целувки.

Зад нея Брус взе кърпата на Алмсбъри, изтри кръвта от шпагата си, после я сложи в ножницата и я закопча на колана си. Според традицията шпагата на победения трябваше да принадлежи на победителя, но той не направи никакво движение, за да я вземе. Пръстите на Рекс бяха останали вкопчени в дръжката. Лекарят на Брус разкъса ризата му и започна да превързва раната, докато Брус, застинал разкрячен, с ръце на хълбоците гледаше Рекс. Лицето му беше мрачно и изпълнено с горчивина, но не и тържествуващо.

Рекс се замята, сякаш за да избяга от страданията, и въпреки че изкашляше и хрочеше кръв, раната на гърдите му почти не кървеше. Амбър ридаеше отчаяно, като покриваше лицето му с целувки и галеше косите му.

— Рекс, любими! Погледнете ме! Кажете ми нещо!

Най-сетне той отвори много бавно очи и като я съзря, опита да се усмихне.

— Срам ме е, Амбър, че ме виждате... победен — каза тихо той.

— О, Рекс, какво значение има това! Вие знаете, че това няма значение. Единствено вие ме интересувате... Боли ли ви? Много ли ви е зле?

Бърза тръпка премина през лицето му и по него избиха капки пот, после чертите му се отпуснаха и той я погледна:

— Не... Амбър, не много!... Аз ще...

Но в този миг той отново се разкашля и извърна глава да изплюе голямо парче съсирена кръв, което го давеше. Със затворени очи притисна с ръце гърдите си, сякаш в усилие да спре клокочещата кръв.

Брус облече жакета, който Алмсбъри му подаде, хвърли последен поглед към Рекс и като заметна през ръка плаща си, отправи се последван от графа и своя лекар към мястото, където един млад паж държеше конете.

Внезапно Амбър почувства, че той си отива. Хвърли бърз поглед към Рекс. Той лежеше неподвижно със затворени очи. След леко колебание тя положи главата му на тревата, бързо се изправи и се затича след Брус. Повика го тихо, за да не чуе Рекс:

— Брус!

Той се извърна, погледна я недоумяващо, после лицето му се изпълни с неудържим гняв. Когато проговори, процеди думите през стиснати зъби и крайчецът на устните му трепереше от ярост:

— Там един човек умира... Върнете се при него!

Напълно зашеметена, Амбър се взря в него за миг, неспособна да повярва на презрението и омразата, които прочете на лицето му. Сякаш от много далеч тя дочу гласа на Рекс, който викаше нейното име. Обзе я сляпа ярост и без да мисли, тя вдигна ръка и удари лорд Карлтън през устата с цялата си сила. Видя как очите му блеснаха, но тя вече тичаше да коленичи при Рекс. Сега очите на Рекс бяха отворени, ала когато се приведе над него, разбра, че бяха втренчени невиждащо, а лицето му беше без всякакво изражение — той бе издъхнал. В ръката си стискаше — сякаш бе понечил да я поднесе към очите си — миниатюрата на Амбър, която тя му бе дала преди една година.

ТРЕТА ЧАСТ

XXII

Гроупинг лейн беше тясна, мръсна и ползваща се с лошо име уличка в Тауър Хил. Къщите бяха стари и паянтови, а етажите им се издаваха напред над уличката и покривите им почти се докосваха, като преграждаха напълно достъпа на светлината и въздуха до купчините смет, натрупани пред всяка стена. Голямата позлатена каляска се опита безуспешно да свърне в уличката, но понеже беше много тясна, трябваше да спре в началото ѝ. Една жена, плътно загърната в черна пелерина с капюшон и с маска на лицето, слезе от колата и придружена от двама лакеи забърза по уличката и след няколко метра изчезна в една от къщите. Лакеите останаха да я чакат долу.

Тя изкачи тичешком два етажа, спря и почука на една врата на тавана. Никой не отговаряше и тя почука отново, после забарабани нетърпеливо, като се оглеждаше, сякаш нечий невидими очи можеха да я следят някъде от непрогледното стълбище. Вратата още не се отваряше, но зад нея се обади понижен мъжки глас:

— Кой е?

— Отворете! Аз съм лейди Каслмейн, тъпако!

Вратата се отвори, сякаш жената бе произнесла магическо заклинание, и мъжът вътре се поклонил и направи широк, приповдигнат жест на гостоприемство, когато Барбара царствено влезе.

Стаята беше малка, гола и мрачна, мебелирана само с няколко износени плетени стола и една голяма маса, отрупана с книги и хартии; а по пода пак книги и един глобус. Навън нощта беше студена и слабият огън от въглища, който гореше в камината, затопляше само пространството пред нея. Едно грозно куче, някакъв мелез, се приближи любопитно да подуши кадифените ботуши на Барбара, после се върна да гложга кокала си.

Мъжът, който я беше пуснал, не изглеждаше много по-добре от своето куче. Той беше толкова слаб, че кожените му бричове и мръсната риза висяха на него като върху окачалка. Но бледосините му очи бяха живи и пронизателни, а лицето му, макар и измършавяло, излъчваше интелигентност и въодушевление, съчетани с известно

притворство, което се издаваше от бягащия му поглед и угодническата усмивка.

Това беше доктор Хейдън — титла, която си беше дал сам, — астролог и шарлатанин. Барбара го бе посещавала вече, за да узнае за кого ще се ожени кралят.

— Моля за извинение, ваша светлост — каза Хейдън, — че не ви отворих веднага. Но да си призная, толкова ме преследват кредиторите ми, че не смея да отворя на никого, преди да разбера кой е. Откровено казано, ваша светлост — прибави той, като въздъхна и разпери ръце в жест на отчаяние, — тези дни просто се страхувам да напускам жилището си, от страх да не ме спипа приставът и да ме закарат в Нюгейт! Не дай боже!

Но той се лъжеше, ако смяташе, че ще събуди интерес у Барбара към неволите си. На първо място тя знаеше, че в целия Лондон не ще се намери галантерист, парфюмерист или шивач от тези, дето търгуват в двора, който да не мечтае да се замогне за сметка на аристокрацията. Освен това тя беше дошла заради собствените си тревоги, а не да изслушва неговите!

— Имам нужда от помощта ви, доктор Хейдън. Трябва да узная нещо. То е извънредно важно за мен.

Хейдън потърка сухите си ръце една в друга, взе чифт очила с много дебели стъкла и ги сложи на средата на носа си.

— Разбира се, милейди. Седнете, моля!

Той поднесе един стол, сложи друг на отсрещната страна на масата, взе едно огромно паче перо и погали с него брадата си.

— Е, милейди, кажете сега. Какво ви тревожи?

Той говореше с любезен тон, приканващ към доверие, който подсказваше готовност и възможност за разрешаване на всякакви проблеми.

Но Барбара не го забеляза. Барбара бе махнала маската си, а сега отметна капюшона и пелерината се свлече от раменете ѝ. Диамантите на шията ѝ, на ушите и в косата ѝ уловиха светлината и заискриха. Очите на доктор Хейдън се разшириха и заблестяха при вида им.

Но Барбара не го забеляза. Като сваляше ръкавиците си, тя сви вежди и остана дълго мълчалива и замислена. По какъв начин да получи съвет от него, без да му разкаже нищо? Тя се почувства като

млада съпруга, съветваща се с лекар, само че нейните скрупули не бяха от стеснителност, а от унижена гордост и гняв.

„Как да му кажа, че кралят ми се е наситил? — мислеше тя. — Освен това не е вярно. Знам, че не е вярно! Няма значение какво говорят хората. То се дължи просто на това, че той е очарован от изгледите да има законно дете — поне веднъж! Зная, че още ме обича. Трябва да ме обича! Той и с Франсис Стюарт е... така студен. О, всичко е заради онази проклета жена... онази проклета португалка!“

Тя вдигна очи и погледна астролога.

— Може би сте чули — подхвана накрая, — че Нейно величество най-после очаква дете?

Тя наблегна на думата „най-после“, давайки да се разбере, че забавянето се дължеше само на Катерина.

— О, милейди! Разбира се! Всички сме в течение на щастливата новина! Крайно време беше, но по-добре късно, отколкото никога — каза той. — Нали, ваша светлост?

Но като видя, че Барбара сви вежди неодобрително, той млъкна, прокашля се и се наведе над книжата си.

— Та какво казахте, ваша светлост?

— Че Нейно величество очаква дете! — отвърна остро Барбара. — Откак кралицата е бременна, Негово величество изглежда влюбен в нея. Навярно причината е само тази, защото преди това никой не го е видял да ѝ засвидетелства повече от необходимото внимание. Той пренебрегва старите си приятели и почти не се приближава до тях. Бих искала да ми кажете — тя внезапно се наведе напред и го загледа изпитателно — какво ще стане, когато детето се роди? Дали тогава Негово величество ще се върне към старите си навици? Или какво?

Хейдън кимна и се залови за работа. Той остана дълго време мълчалив, наведен над една извънредно сложна карта на небето, разгърната пред него, като хапеше устни и свиваше вежди със съсредоточен вид. От време на време поемаше въздух между двата си предни зъба и барабанеше с пръсти по масата. Седнала на стола си, Барбара го наблюдаваше, вълнението ѝ нарастваше заедно с нейните надежди, защото тя не вярваше, че той може да ѝ съобщи лоши новини. И този път всичко щеше да се обърне в нейна полза, както всичко досега.

— Честно казано, милейди — проговори най-сетне той, — задават ми много сложен въпрос.

— Защо? Не можете ли да четете бъдещето? Мислех, че това е вашият занаят?

Тя му говореше така, сякаш занаятът му бе да прави ръкавици и току-що ѝ е казал, че не може да ѝ достави онова качество кожа, което желае.

— Ненапразно съм учил години наред, уверявам ви, милейди! Но такъв въпрос... Разбирате...

Той вдигна рамене, разпери ръце и направи такова движение, като че ли прерязваха гърлото му.

— Ако някога се узнае, че съм правил предсказания за толкова важен въпрос...

Той се върна към книгата си със свъсени вежди и прошепна тихо, като на себе си:

— Невероятно! Не мога да повярвам!

С нарастваща възбуда Барбара се премести на ръба на стола си и очите ѝ заблестяха.

— Кое е невероятно? Какво? Трябва да ми кажете!

Астрологът се облегна назад, докосна леко връхчетата на костеливите пръсти и се загледа в тях.

— Ах, милейди... Това сведение е от прекалено голяма важност, за да бъде разкрито просто така. Позволете ми да размисля няколко дни, моля ви.

— Не! Не мога да чакам! Трябва да узная сега. Иначе ще полудея. Какво искате... Ще ви дам каквото поискате! Сто лири.

— Имате ли у себе си сто лири?

— Не, ще ви ги изпратя утре.

Той поклати глава.

— Съжалявам, милейди, но вече не работя на кредит — това именно ме доведе до положението, в което ме виждате. Може би ще бъде по-добре да дойдете утре пак.

— Не. Не утре. Трябва да узная сега! Ето, вземете тези обици, колието и пръстена... те струват повече от сто лири.

Тя припряно свали скъпоценностите си и ги хвърли на масата, сякаш бяха стъклени дрънкулки, купени от панаир или уличен продавач.

— А сега казвайте! Бързо!

Той събра украшенията и ги пхна в джоба си.

— Според звездите, милейди, детето на кралицата ще се роди мъртво!

Барбара ахна. Тя вдигна ръка към устата си и се отпусна назад на стола, слисана и невярваща. Но след малко в очите ѝ се появи изражение на коварно злорадство.

— Мъртвородено! — прошепна тя накрая. — Сигурен ли сте в това?

— Да, милейди, ако звездите казват истината...

— Разбира се, че казват истината! — И като стана бързо: — Значи той ще се върне при мен, така ли? — В голямата си радост и възвърната увереност тя говореше без заобикалки.

— При такива обстоятелства това изглежда вероятно.

Той говореше с тих, мъркащ глас, а на лицето му имаше тънка, лукава усмивка.

— Разбира се! Лека нощ, доктор Хейдън!

Тя вдигна капюшона на главата си, докато отиваше към вратата, която той ѝ отвори, и се отдръпна назад с поклони. Кучето се приближи да изпрати посетителката. Тя прихвана полите си, за да не се спъне в тъмното, и както слизаше, внезапно погледна назад през рамо и му прати ослепителна усмивка.

— Надявам се, че диамантите ще ви спасят от Нюгейт, докторе. За мен подобна новина струва повече от хиляда лири!

Той се поклони още веднъж, като се усмихваше и кимаше с глава; после, когато тя стигна до долната площадка, той затвори вратата и сложи бавно резето. После се наведе и потупа кучето; то покорно легна по гръб, а дългата му като на мишка опашка заудря по пода.

— Таузър — каза той, — поне прехраната изкарахме за известно време.

Барбара прие съвсем буквално предсказанията на астролога и от този ден нататък здравето на кралицата стана най-голямата ѝ грижа. Всеки ден тя присъстваше на утринния ѝ прием, канеше я на вечеря в своите покои, беше подкупила един от пажовете, да я предупреди незабавно, ако кралицата се почувства зле, и следеше отблизо, но

потайно всичките ѝ постъпки и жестове. Но Катерина цъфтеше. Тя изглеждаше в отлично здраве, щастлива и по-хубава от всякога.

— Може би Ваше Величество не се чувства добре? — запита един ден Барбара, изпаднала в отчаяние. — Изглеждате толкова бледа и уморена!

Катерина само се засмя и отвърна на своя английски със силен акцент:

— О, не, милейди! Никога не съм се чувствала по-добре.

Барбара започна да се обезсърчава и дори замисли да си поиска обратно скъпоценностите от доктор Хейдън. Но към средата на октомври, приблизително в петия месец от бременността на кралицата, в коридорите на двореца плъзна слух: Нейно величество е болна на легло и е пометнала.

Катерина се беше изтегнала по гръб в леглото си, заобиколена от своите прислужници и камериерки. Тя стискаше силно очи, за да задържи сълзите си, тъй като се чувстваше ужасно зле и се страхуваше. Но когато чу Пеналва да шепне на една от жените да повика краля, тя бързо отвори очи.

— Не! — извика тя. — Не искам! Не го викайте! Няма нищо, сега ще ми мине... Почакайте, докато дойде госпожа Танър.

Госпожа Танър беше акушерката, която се грижеше за Нейно величество. Щом като Катерина се почувства зле, отидоха да я извикат. Тя дойде след няколко минути и когато се наведе над леглото, нейното жизнено, грубовато лице доби оптимистично, но и разтревожено изражение. Госпожа Танър приличаше на рибарска съпруга, маскирана като голяма дама. Косите ѝ бяха обезцветени и имаха онзи сребристорус, почти бял цвят, който беше на мода по онова време; ярко начервените ѝ бузи напомняха ябълка; пръстите, китките и шията ѝ бяха обсипани със скъпи украшения в знак на благодарност от нейните пациентки и нещо като дискретна преносима реклама.

Катерина отвори очи и видя акушерката, наведена над нея.

— Ваше Величество се чувства зле?

— Имам болки... ето тук... и ми се струва... че кървя...

Тя погледна акушерката с големите печални очи на виновно кученце, което моли за прошка.

Госпожа Танър бързо прикри уплахата и тревогата си и почна веднага да сваля пръстените и гривните си.

— Ще ми позволи ли Ваше Величество да я прегледам?

Катерина кимна и госпожа Танър направи знак да пуснат завесите на леглото. После, след като намаза грижливо ръцете си с вазелин, тя изчезна за известно време зад завесите. Чу се сподавен болезнен вик, последван от стенанията на кралицата, и върху лицата на всички присъстващи жени се появи едновременно израз на съчувствие и болка. Най-сетне госпожа Танър дръпна завесите, натопи дясната си ръка в легенче с вода и прошепна на една от жените:

— Нейно величество пометна! Извикайте краля!

Вълна от възбуден шепот и многозначителни погледи минаха през стаята.

След няколко минути Чарлс се втурна в стаята и се запъти направо към госпожа Танър, която бършеше ръцете си, докато две прислужници миеха изцапания с кръв под. Кралят идваше направо от тенис корта; той беше само по бричове и риза с отворена яка — мургащото му лице, окъпано в пот, беше изопнато от тревога.

— Какво се е случило? Казаха ми, че Нейно величество не била добре...

Госпожа Танър избегна погледа му.

— Нейно величество току-що пометна, сир.

По лицето му се появи ужас. Той бързо дръпна завесите и коленичи пред леглото, закрит от погледите на всички любопитни, които изпълваха стаята.

— Катерина! Катерина, мила моя!

Говореше с тих, но настойчив глас, защото тя лежеше със затворени очи и изглеждаше в безсъзнание.

Но не след много клепачите ѝ се вдигнаха бавно и тя го съзря. В първия миг като че ли не го позна; после очите ѝ плувнаха в сълзи и тя извърна глава с болезнено ридание.

— О, Катерина! Много ми е мъчно! Толкова ми е мъчно! Дадох ли ви нещо, за да облекчат болката?

Лицето му изглеждаше изтощено и измъчено колкото нейното, защото повече от всичко на света той бе искал да има законен наследник; но състраданието го караше да я закриля.

— Не е от болките! Те не ме интересуват. Болките нямат никакво значение... О, така много исках да ви дам син!

— Ще ми дадете, мила... ще ми дадете някой ден. Но сега не бива да мислите за това! Мислете единствено, че трябва да оздравеете.

— О, нямам желание да оздравея! За какво съм потребна на тази земя, щом не съм способна да направя единственото, за което съществувам? О, мили...

Гласът ѝ замря в такъв шепот, че той беше принуден да се наведе, за да я чува по-добре, а тя погледна с очи, изпълнени със самообвинения.

— Може би са прави всички онези, които говорят, че съм неплодна!

Тези думи потресоха Чарлс и той пое дълбоко въздух. Не предполагаше, че тя е чула тази мълва, която се разпространяваше из дворцовите кръгове и дори навън из града още от първия месец на тяхната женитба, а може би дори и по-рано.

— Катерина, мила моя...

Той погали косата ѝ и бледните, влажни бузи с дългите си пръсти.

— Това не е вярно, разбира се, че не е вярно! Докато имат език в устата си, хората ще клюкарстват злонамерено. Такива неща се случват често, но те нямат никакво значение. Сега трябва да си починете, да оздравеете, да си възвърнете силите... заради мен.

Той ѝ се усмихна нежно и се наведе да я целуне.

— Заради вас?

Тя го погледна доверчиво и му отправи слаба, признателна усмивка.

— Вие сте толкова добър! Толкова сте добър към мен! И ви обещавам — следващия път това няма да се повтори!

— Разбира се, че няма. А сега заспивайте, мила моя, починете си и скоро ще бъдете съвсем добре.

Остана коленичил край леглото ѝ, докато дишането ѝ стана дълбоко и равномерно, а болезнената бръчка на челото ѝ се изглади. Тогавя той стана и излезе от стаята, без дума да каже, върна се в своите покои и се уедини там.

На другия ден Катерина не се почувства по-добре и състоянието ѝ се влошаваше с всеки изминал ден. Приложени бяха всички знания,

за да я излекуват: пускаха ѝ кръв, докато стана по-бяла от чаршафите, на които лежеше. Разсякоха на две живи гълъби и ги вързаха за босите ѝ ходила, за да извлекат отровата. Даваха ѝ разслабително и енфие, хапове и златен прах. Нейните свещеници бяха неотклонно до нея, като ридаеха, нареждаха и се молеха, и стаята по всяко време беше пълна с хора. Една кралска особа не можеше нито да се роди, нито да умре на спокойствие и в уединение.

Чарлс оставаше дълги часове край нея, като следеше загрижено и най-малкото ѝ движение. Мъката и предаността му учудваха всички, защото, като се изключи епизодът с лейди Каслмейн, той се бе показал като любезен, но в никой случай не и като влюбен съпруг.

Целият двор беше убеден, че тя ще умре; повечето от придворните дори се надяваха, че това ще стане и говореха не толкова за умиращата кралица, колкото за новата. За коя ли щеше да се ожени кралят? Защото, естествено, той трябва и ще се ожени повторно, след приличен траур.

Франсис Стюарт беше годеницата, избрана от двора. Тя имаше във вените си малко кралска кръв — достатъчно, за да е възможен бракът — беше красива и... още девствена. Такова поне беше мнението на добре осведомените, въпреки че Негово величество я беше преследвал с ухажванията си месеци наред, още откак бе пристигнала от Франция, за да заеме мястото си на почетна дама при кралица Катерина.

Още ненавършила седемнадесет години, тя беше висока и стройна като пламък на свещ; излъчваше някаква спокойна увереност, нарушавана понякога от изблици жизнерадостен смях — тя просто се заливаше от смях, бликнал от щастливия дар на младостта и нейната самоувереност. Красотата ѝ беше съвършена, безупречна и чиста като най-чистия благороден камък, изящна като силуета на топола, проблясващ на слънцето.

В началото Чарлс беше привлечен от тази неустоима красота, после откри у нея една скромна стеснителност, която изглеждаше още по-невероятна поради това, че беше искрена, и тогава той нахвърли истинска систематична програма за прелъстяване. Досега той не бе имал успех. Но тази свежа младост и наивност го привличаха силно и го връщаха назад към изгубените години, като че ли той можеше да намери у нея поне за миг нещо от техния нетраен и безценен чар.

През последните четири месеца, откакто бе научил за бременността на Нейно величество, Чарлс сякаш бе загубил всякакъв интерес към Франсис; държеше се така студено учтиво, сякаш никога не я бе пожелавал... или сякаш вече я бе притежавал. Но сега той като че ли се връщаше към Франсис, търсейки утеха. Всички бяха толкова сигурни, че тя ще бъде следващата кралица на Англия, че дори не се намираше човек, който да се хване на облог за това. Накрая и самата Франсис почна да го вярва.

Но дори скръбта на краля не беше толкова прекомерна и тъй очевидно искрена, както на лицето, за което най-малко би могло да се допусне, че ще е опечалено: лейди Каслмейн. Тя беше създала непрекъснатата мрежа от пажове, които притичваха от покоите на кралицата до нейните по всяко време на деня и нощта; самата тя ходеше често там и според достоверни сведения молела се по шест пъти на ден за оздравяването на Нейно величество. Барбара се страхуваше.

Откакто Хейдън бе направил поразителното предсказание, на нея изобщо не ѝ бе минало през ума, че кралицата може да се разболеет така сериозно, а още по-малко, че може да умре. Не бе дори помисляла за възможността, че ако умре, тя може да бъде заместена от Франсис Стюард, чиято женитба с краля би била пагубна за Барбара и повече от сигурно би означавала изгнание във Франция. От известно време тя не беше в твърде приятелски отношения с Франсис, особено откакто Барбара бе разбрала, че кралят е сериозно увлечен по младото момиче. Винаги бе подценявала жените с изключение на самата себе си и ѝ беше необходимо доста време, за да открие, че Франсис представлява действително опасна съперница. Сега тя живееше с ужаса, че кралицата може да умре.

Събиранията в салоните на Барбара сега бяха станали сдържани, защото при все че кралят идваше почти винаги за вечеря, той беше мрачен и мълчалив, а те от тактичност се стараеха да не изглеждат толкова безразлични, колкото всъщност бяха.

Една вечер — Катерина беше болна вече от десет дни — той стоеше облегнат на камината в салона на Барбара, разклащаше замислено червеното вино в чашата си и говореше на Франсис Стюарт тъй тихо, че и най-острият слух не можеше да долови нищо. При все че нейните собствени надежди за слава зависеха от смъртта на

кралицата, Франсис беше искрено разтревожена и изпълнена със съчувствие към тихата, нещастна, дребна женица, която се бе отнасяла тъй приятелски с нея.

— Как беше тя, когато я оставихте, господарю?

Чарлс свъси вежди с онзи тъжен и загрижен израз, който не го напускаше от няколко дни. Той гледаше чашата си, без да я вижда.

— Струва ми се, че дори ме позна.

— Все още ли бълнува?

— От два часа не е казала нито дума.

Той разтърси глава, сякаш за да прогони мъчително живия образ, който измъчваше съзнанието му.

— Тази сутрин тя ми заговори. — Особена печална и скептична усмивка мина по устните му. — Попита ме как са децата. Каза ми, че била отчаяна, задето бебето не било хубаво. Уверих я, че то е много красиво, и тя изглеждаше доволна... и каза, че щом аз го харесвам, тогава тя е щастлива.

Франсис прохлипа нервно и притисна устата си с ръка. Чарлс я погледна, сякаш беше забравил, че тя е тук. В този момент в стаята се втурна един паж и без да спазва никакви церемонии, отиде направо при краля. Чарлс се извърна.

— Какво има?

— Кралицата, господарю, кралицата умира!

Чарлс не дочака края на изречението; той бързо хвърли чашата си в камината и забърза навън. Спалнята на кралицата беше в същото окаяно положение от десет дни насам. Откак се беше разболяла, всички прозорци бяха затворени, така че въздухът беше тежък, като се изключат малкото свещи, запалени около леглото. Свещениците се надвесваха над нея като плешиви злокобни гарвани и нескончаемо нареждаха и опяваха.

Катерина лежеше по гръб, със затворени очи, хлътнали в орбитите си, с възъчен цвят на лицето и с толкова слабо дишане, че в първия миг Чарлс я помисли за мъртва. Но преди още той да ѝ заговори, тя почувства присъствието му, отвори бавно очи и го погледна. Опита се да му се усмихне с мъка и му заговори, връщайки се неволно към своя испански:

— Чарлс... радвам се, че дойдохте. Искан да ви видя за последен път. Умирам, Чарлс. Казаха ми го, а и аз чувствам, че е така. О, да, така

е!

Тя се усмихна меко, когато той понечи да протестира.

— Но това няма значение. За вас ще е по-добре, когато аз умра. Тогава ще можете да се ожените за друга жена, която ще ви даде синове. Обещайте ми да не чакате дълго. Оженете се скоро... Там, където ще бъда, това няма да има значение за мен.

Докато тя говореше, той я гледаше изпълнен с ужас и срам. Досега не бе разбрал, че тя умираше, защото нямаше никакво желание да живее. Той никога не се бе опитал да разбере какво означаваше за нея изминалата година. Като удар с юмрук го порази мисълта за собствения му егоизъм и той осъзна, че някъде дълбоко в душата си бе желал смъртта ѝ. Настъпи момент на горещо разкаяние и пламенни обещания за по-добро бъдеще.

Той рязко се изправи, обърна се към свещеника, който се намираше до него, и прекъсна шумните молитви на стареца:

— Махайте се!

Кралят говореше тихо, с разтреперан от гняв глас.

— Махайте се, казах! Всички!

Свещеници и лекари се погледнаха смаяни, но не помръднаха от местата си.

— Но, Ваше Величество! — запротестира един от тях. — Трябва да сме тук, когато Нейно величество умира...

— Тя няма да умре! Въпреки че това, което направихте, би могло да убие една много по-силна жена. А сега излезте, иначе, повярвайте ми, сам ще ви изхвърля навън!

Гласът му се повиши, той викаше с вдигната ръка, сякаш готов да изгони целия свят. Лицето му бе потъмняло като на дявол, очите му светеха диво. Той мразеше всички както за техните, така и за своите собствени грешки.

Те почнаха да отстъпват бавно към вратата и уплашено поглеждаха към леглото. Но кралят вече не им обръщаше внимание; той беше коленичил отново до главата на умиращата. Тя продължаваше да е със затворени очи, докато той я наблюдаваше, дишането ѝ беше почти замряло. Най-сетне тя го погледна.

— О! — въздъхна тя. — Сега е толкова тихо... толкова спокойно. За миг помислих, че съм...

— Не произнасяйте тази дума, Катерина. Няма да умрете! Ще живеете заради мен и заради вашия син.

Но тя поклати едва забележимо глава.

— Аз нямам син, Чарлс, зная това! Но... ах! Колко желяех да ви дам син... да стана част от вашия живот! Съвсем скоро аз ще си отида... И когато се ожените отново, ще имате синове... Ще бъдете пощастлив. Затова се радвам, че си отивам...

Чарлс простена. Очите му бяха пълни със сълзи, той стискаше тънките ѝ пръсти с двете си ръце.

— Катерина! Катерина! Не говорете така! Не казвайте това! Трябва да имате желание да живеете! Ако поискате, ще можете... Трябва да го направите... заради мен!

Тя го погледна и в дъното на очите ѝ пламна нова светлина.

— Заради вас ли, Чарлс? Вие искате да живея? — прошепна тя.

— Да, разбира се, че искам. Господи, как можахте да помислите... О, Катерина, скъпа, съжалявам, толкова съжалявам! Но вие трябва да живеете... заради мен... Кажете ми, че ще се опитате, че искате.

— О, Чарлс, не съм ви познавала достатъчно... любими мой, ако вие го желаете аз ще мога да живея... Разбира се, че мога!

XXIII

Едва след смъртта на Рекс Морган Амбър разбра какво бе означавал той за нея. Липсваше ѝ звукът на ключа, който се превърта в ключалката, онова чувство на топлота и щастие, което той носеше винаги със себе си, сякаш някой запалваше огън в студена, мрачна стая. Сутрин тя се чувстваше съвсем самотна, когато не го виждаше да се бръсне полуоблечен, правейки гримаса според това, по коя страна прекарваше бръснача. Липсваха ѝ интимните вечери, когато бяха сами, играеха карти или той я слушаше как свири на китара и пее някоя народна балада. Липсваше ѝ усмивката му, звукът на гласа му и обожанието в сините му очи, което вдъхваше увереност. Той ѝ липсваше по хиляди начини.

Но най-много ѝ липсваше, без дори да го съзнава, онова така успокояващо чувство на сигурност, с което я беше обградил.

Защото сега тя се почувства внезапно изоставена, загубена, изпълнена със страхове за бъдещето. Вярно е, че имаше около хиляда и седемстотин лири у Шедрак Нюболд, тъй че на първо време нямаше причини да се тревожи и не бе изложена на риска да бъде отново арестувана заради дългове. Но сега тя знаеше, че хиляда и седемстотин лири не ще стигнат за дълго при живота, който водеше, и когато свършат, тя ще остане на милостта на ухажорите в гримьорната.

Тази мисъл не беше приятна — след година и половина общуване тя сега ги виждаше като разголени, неразкрасени от невежество и наивните момичешки илюзии. За нея те вече не представляваха галантни, весели и доблестни, изискани джентълмени само поради елегантните им дрехи и защото можели да проследят родословието си до придворните на Уилям Завоевателя, а само нечистокръвни, пофранцузени англичани, плиткоумни, злонамерени и нелепи. Те парадираха със своя цинизъм, равнодушие, арогантност и безгрижна жестокост, които за тях бяха знак за качество. Сред тях не можеше да се намери друг мъж като Рекс Морган.

„О, само ако знаех, че ще стане така! — мислеше тя отново и отново. — Никога нямаше да заминавам! Нямаше дори да отида и при

краля тогава! О, Рекс, само ако знаех, щях да бъда много по-добра с теб... щях всеки миг да те правя щастлив...”

Първият посетител, когото допусна при себе си след погребението на Рекс — при все че мнозина бяха дошли да се представят, — беше Алмсбъри. Той беше идвал вече веднъж, но тя не беше в състояние да се вижда с никого и Нан го бе отпратила. Но един следобед, десетина дни след дуела, той пак дойде и този път бе приет.

Амбър седеше на канапето пред пламтящия огън, защото беше студено и влажно. Беше отпуснала глава на ръцете си. Тя дори не го погледна, докато той седна до нея и сложи ръце на раменете ѝ, тогава го погледна със зачервени, подпухнали очи. Беше облечена цялата в черно, без никакви украшения, с разбъркана, небрежно пригладена прическа, лицето ѝ блестеше от сълзи. Имаше главоболие и беше отслабнала.

— Много съжалявам, Амбър — каза той тихо, а погледът и тонът на гласа му изразяваха нежност и съчувствие. — Зная, че то не значи много нещо, когато си загубил някого, но го мисля от сърце. Моля ви да ми повярвате, като ви казвам, че Брус...

Тя го погледна гневно.

— Не ми говорете за него! Все ми е едно дали съжалява. Ако не беше той, Рекс щеше да е жив!

Алмсбъри я погледна изненадан и чертите му изразяваха известно нетърпение; но тя беше скрила в ръце лицето си и плачеше пак, изтривайки очите си с една съвсем измокрена кърпичка.

— Не е така, Амбър, вие добре го знаете! Той ви беше помолил да предотвратите този дуел; остави се дори да бъде ранен с надеждата, че това ще удовлетвори капитан Морган. Не можеше да стори нищо повече, освен да се остави да бъде убит. Сигурно дори вие не можехте да очаквате подобно нещо.

— О, все ми е едно какво би могъл да стори! Той уби Рекс! Той е негов убиец, а аз го обичах! Щях да се омъжа за него.

— В такъв случай — каза саркастично графът — щяхте да направите по-добре, ако не бяхте отишли да прекарате медения си месец с друг мъж... колкото и стар приятел да ви беше той.

— О, не се месете в работи, които не ви засягат! — промърмори тя. След кратко колебание Алмсбъри стана, поклони се учтиво и излезе от стаята. Амбър не каза нищо и не се опита да го задържи.

Тя не беше в състояние да се върне веднага в театъра, който скоро след това — на 1 юни, бе затворен за два месеца. Но щом започна да приема отново, салонът ѝ бе пак така посещаван, както и гримьорната ѝ. За голяма нейна изненада тя откри, че този дуел я беше направил модна, също както обувките с червени пети или кухнята на Шатлен. Лорд Карлтън беше хубав благородник, принадлежащ към един от най-старите и най-почитани родове, а неговите корсарски приключения го бяха направили известен не само в двора, но и в целия град.

Амбър знаеше какво означава подобна известност, но беше решила да се възползва от всички преимущества, които тя ѝ предлагаше. Между всичките тези шумни аристократи, отрупани с панделки, контета и маймуноподобни кавалери трябваше да има поне един мъж, който да се влюби в нея като Рекс — и ако успееше да го открие, този път тя щеше да знае как да постъпи. Тя не очакваше брак, защото една актриса нямаше престижно положение в обществото, пък и след смъртта на Рекс тя си бе възвърнала някогашното отношение към семейния живот и ѝ се струваше много по-приятен блестящият разточителен и вълнуващ живот на първокласна куртизанка.

Валеше вече от три месеца и едва през последния ден на юни слънцето блесна на небето и изсуши локвите по улиците; въздухът беше свеж и лек.

През този приятен слънчев следобед Амбър беше излязла на разходка в обществото на трима младежи — Джек Конуей, Том Трайвът и сър Хъмфри Пирпоунд, които бяха дошли да я поканят за вечеря.

Тримата надути младежи бяха все най-малки синове в семействата си, които живееха по-нашироко, отколкото позволяваха средствата им, и бяха затънали в дългове. Ставайки от леглото едва по обяд, те се измъкнаха през прозорците или през задната врата, за да избегнат кредиторите си. След това отиваха да закусят в най-близката гостилница, после на театър, където влизаха гратис под предлог, че ще останат само едно действие, прекарваха вечерите си в някоя кръчма,

където играеха на карти, и завършваха в някой публичен дом, прибираха се у дома си към полунощ свадливи, шумни и пияни. И тримата бяха под двадесет години, никой от тях нямаше изгледи да наследи състояние, а кралят дори не би ги познал, ако ги видеше. Но Амбър беше сама, когато те бяха дошли, и предпочиташе да се покаже с когото и да било, отколкото да си стои у дома, защото беше ясно, че ако една жена се затвори в дома си, трудно ще привлече вниманието на някоя видна личност.

Тя не беше престанала да се надява, че такъв момент ще настъпи. Но от шест седмици насам надеждите ѝ бяха започнали да отслабват.

Те бърбеха непрестанно, одумваха всеки, който минеше, покланяха се натрапливо на важните господа и дами, а после отмъстително клюкарстваха по техни адрес. Амбър почти не ги слушаше, но очите ѝ не пропускаха нито една подробност в прическата или тоалета на отминаващите дами, като ги сравняваше наум със собствените си, и после преминаваше към следващите минавачи. Тя се усмихваше на мъжете, които познаваше, и с наслаждение отбелязваше колко се дразнеха от това дамите им.

Джек Конуей почна да реши косата си с голям гребен от слонова кост, а Том Трайвът извади от джоба си малка флейта и започна да свири някакви мелодии. Сър Хъмфри се възползва от шума, за да се приближи до Амбър и да пошепне на ухото ѝ:

— Скъпа госпожо, аз съм ваш смирен роб! Знаете ли какво направих с панделката, която ми дадохте?

— Не зная! Какво направихте? Да не сте я глътнали?

— Не, госпожо, макар че ако ми дадете друга да я заместя, не бих се поколебал да сторя това. Дадох да я вържат на прекрасна фльонга, която бих бил щастлив да ви покажа. Ефектът е несравним...

— Хм — каза Амбър разсеяно, защото в този момент се зададе негова светлост Бъкингамският херцог, разкошно облечен, проправящ си нехайно път между тълпата, която се кланяше от всички страни, и следван от няколко пажа. Всички се обръщаха да го видят по-добре, чу се шепот зад ветрилата на изисканите дами, амбициозните майки и любопитните млади девойки — всяка се надяваше, че ще бъде забелязана от великия херцог.

„О, проклетие! — помисли си с отчаяние Амбър. — Защо не си облякох новата златисто-черна рокля. Така той изобщо няма да ме

забележи.“

Херцогът се приближаваше с твърда стъпка. Зелените пера на шапката му се люлееха, щом кимнеше с глава, слънцето се отразяваше в диамантените копчета на дрехата му. Красивото му, дръзко лице и великолепната му фигура правеха да изглеждат незначителни всички други мъже. Амбър бе виждала вече Бъкингам зад кулисите или в гримьорната, дори веднъж му бе представена и бе чувала безброй клюки за неговите любовни и политически авантюри, но той никога не бе ѝ обърнал някакво особено внимание.

Сега обаче докато приближаваше към нея, тя видя, че очите му бързо я измериха от главата до петите. Сърцето ѝ заби развълнувано. Той беше само на около метър от нея.

— Мадам Сейнт-Клер?

Херцогът беше спрял и ѝ направи дълбок поклон, а Амбър, дошла на себе си, прихвана полите си и му отвърна с дълбок реверанс. Тя усещаше, че всички ги гледат; хората се извъръщаха да я видят по-добре, а тримата ѝ кавалери замънкаха глуповато и правеха всичко възможно, за да изглеждат безразлични. Херцогът се усмихваше под русите си мустаци и я разглеждаше, като че ли искаше да я прецени според собствената си мярка.

— Ваш слуга, госпожо!

— Ваша слугиня, сър! — прошепна Амбър, задъхана от вълнение.

Тя търсеше отчаяно да каже нещо, което да задържи вниманието му, нещо остроумно, забавно и различно от това, което би му казала всяка друга жена, но нищо не ѝ хрумваше.

Обаче негова светлост не беше смутен.

— Ако не се лъжа, вие сте дамата, заради която лорд Карлтън се би преди около един месец?

— Да, ваша светлост, аз съм.

— Винаги съм се възхищавал от вкуса на лорд Карлтън, мадам, и трябва да призная, че сте толкова фина дама, че не виждам причина да променя мнението си.

— Благодаря, ваша светлост.

— О, боже, ваша светлост — намеси се сър Хъмфри, възвърнал внезапно самоувереността си, — в целия град едва ли ще се намери

мъж, който да не умира от желание да бъде слуга на дамата. Твърдя, че за нейно здраве се е пило толкова често, колкото и за краля...

Бъкингам му хвърли бърз поглед, сякаш го забеляза за първи път, и сър Хъмфри млъкна веднага. Другите двама не посмяха да отворят уста.

— Каляската ми е при северната врата, мадам. Спрях да се поразходя из парка и отивам да вечерям. Ще бъда извънредно щастлив, ако благоволите да бъдете моя гостенка.

— Много бих желала, ваша светлост, но аз...

Тя млъкна, сочейки с поглед, че има ангажимент с тримата младежи, които се усмихваха с тайната надежда, че и те ще бъдат поканени на трапезата на негова светлост Бъкингамския херцог.

Херцогът им кимна учтиво и снизходително, което подчертаваше доброто му възпитание и омаловажаваше тяхното.

— Е, господа, вие сте се радвали целия следобед на компанията на дамата. Зная, че сте достатъчно умни и не ще лишите и другите от тази привилегия. С ваше позволение, господа...

Той предложи ръката си на Амбър, която не можеше да прикрие своята радост и гордост и като направи кратък реверанс към тримата, тя тръгна с херцога. Никога през живота си не бе се чувствала толкова важна личност, защото, където и да отидеше, херцогът привличаше вниманието не по-малко от Негово величество. Те се отправиха към северната врата, минаха покрай мястото, където играеше кралят в присъствието на многобройна публика, съставена от придворни дами, просители и амбулантни търговци. Кралят, току-що вкарал дървената топка в обръча, който висеше на другия край на игрището, ги видя да минават и им помахаша с ръка. Бъкингам се поклони.

— Ако кралят прекарваше толкова време в своя Съвет, както на игрището — промърмори той, — страната щеше да бъде в по-добро положение.

— Така ли? Защо, какво ѝ е? На мен ми се струва, че всичко върви добре!

— Жените, моя мила, никога не са разбирали тези неща. Повярвайте ми, Англия се намира в окаяно положение. Стюартите никога не са били добри господари. Ето каляката ми.

Те заобиколиха парка и спряха пред Лонг — модна гостилница в Хеймаркет, който по онова време представляваше тясна уличка в

покрайнините, очертана от едната страна с жив плет, а от другата — от зелени поляни. Собственикът ги покани да се качат в отделен салон и вечерята бе поднесена веднага, докато цигуларите на херцога свиреха в двора, а хората от околността танцуваха и пееха. От време на време те акламираха херцога, който беше твърде популярен между лондончани, защото беше известен като яростен антикатолик.

Яденето беше отлично, добре приготвено и подправено, поднасяно топло от безшумни келнери. На Амбър не можа да ѝ се услади. Тя се притесняваше какво ли мисли херцогът за нея, какво ще стане после и какво ще трябва да направи тя на свой ред. Той беше толкова голяма личност, и толкова богат... Ако само успееше да му се хареса достатъчно, това можеше да означава началото на нейното щастие!

Но херцогът не приличаше на човек, който може лесно да бъде задоволен.

Той беше на тридесет и шест години и животът не му беше оставил нито вяра, нито илюзии. Той беше прекалявал с изживяванията си, беше похабил и злоупотребил с чувствата си, така че сега те бяха притъпени, почти мъртви и той трябваше да измисля всякакви сладострастни изобретения, за да ги съживява. Амбър бе чувала да се говори и за това, и тъкмо то я тревожеше. Тя не се страхуваше от онова, което той щеше да направи, но се боеше, че не ще успее да го заинтересува при неговата преситеност.

След като трапезата бе вдигната и те останаха сами, той извади от джоба си колода карти и се залови да ги размесва нехайно. Те хвърчаха между пръстите му със сигурност и бързина, които издаваха опитния играч.

— Изглеждате притеснена, мадам. Моля ви, успокойте се! Не обичам нервни жени. Все ми се струва, че очакват да бъдат изнасилени, а да си кажа право, тази вечер нямам настроение за толкова буен спорт.

— Как? Нима съществува жена, която да не може да бъде покорена от ваша светлост с по-леки средства от това?

Въпреки страхопочитанието Амбър не можа да прикрие известна язвителност в тона си. У херцога имаше нещо, което я дразнеше.

Но дори да бе забелязал сарказма, той не му обърна внимание. Остави за себе си две карти от колодата, погледна ги със задоволство и

отново разбърка колодата.

— Знам ли — каза той с безразличие. — Обикновено жените правят две големи грешки в любовта. Първата е, че се отдават много лесно; втората, че не искат да повярват, когато един мъж им каже, че им се е наситил.

Докато говореше, той продължаваше да размесва картите, но лицето му имаше горчив и недоволен израз.

— Отдавна вече съм на мнение, че светът би бил безкрайно по-добър, ако жените не свързваха така тясно любовта с желанието. Истината, мадам, е тази, че любовта е само една красива дума — като чест например, — с която хората си служат, за да прикрият истинските си намерения. Но светът е станал твърде стар и твърде мъдър, за да се забавлява с такива детински играчки. Слава богу, ние няма защо да се зальгваме.

Той вдигна поглед към нея и остави картите настрана.

— Разбрах, че вие можете да бъдете купена. Колко искате?

Амбър го погледна и очите ѝ се свиха леко. Тези думи, казани само от желание да се забавлява, защото беше очевидно, че не смята за необходимо да я убеждава в каквото и да било, я ядосаха. През последната година и половина тя бе чувала често подобен език в гримьорната, но за пръв път срещаше човек, напълно убеден в онова, което говореше. Испита желание да стане, да го удари и да си излезе, но това беше Джордж Вилиърс, херцог Бъкингам, най-богатият човек в Англия. А моралът на Амбър се определяше по-скоро от нуждите на момента, отколкото от някакво отвлечено понятие за чест.

— Какво ми предлагате?

— Петдесет лири.

Амбър се изсмя кратко.

— Струва ми се, чух да казвате, че нямате настроение за изнасилване. Двеста и петдесет лири!

Той остана за миг мълчалив, с очи, приковани върху нея, след това стана и се отправи към вратата. Амбър го наблюдаваше разтревожена, но той само каза няколко думи на лакея, който чакаше вън, и той изтича надолу по стълбите.

— Ще ви дам вашите двеста и петдесет лири, мадам — каза той. — Но не си въобразявайте, че ви ги давам, защото смятам, че ги заслужавате. Мога да ви дам тази сума, без тя да има за мен по-голямо

значение от шилинга, който вие подхвърляте на някой просяк. А когато всичко се свърши, не се съмнявам, че вие ще бъдете по-изненадана от тази нощ, отколкото аз.

Амбър наистина бе изумена: това беше първата ѝ среща с извратеността и последната, закле се тя пред себе си, ако ще да умира от глад по улиците.

Смаяна и отвратена, тя изпита ненавист към херцога. И хиляда лири не биха могли да изтрият това чувство. Два дни наред тя мислеше единствено как би могла да му отмъсти. Но всичко, което можа да направи, бе да го включи в списъка на враговете си, с които щеше да се занимае по-късно, когато ще бъде достатъчно силна, за да ги погуби.

Театърът се отвори отново в края на юли и Амбър забеляза, че между почитателите ѝ бяха най-изтънчените кавалери на града.

Тук бяха лорд Бъкхърст и неговият дебел приятел с черни очи, сър Чарлс Седли, огромният и красив Дик Талбът, буйният Хари Килигрю, Хенри Сидни, когото мнозина считаха за най-красивия мъж в цяла Англия, и полковник Хамилтън, най-изисканият човек в Уайтхол. Всички бяха млади — като се почне от Сидни, който беше на двадесет и две години, и се завърши с Талбът, който беше на тридесет и три! Всички бяха от знатни семейства, свързани по кръв или чрез брак с най-издигнатите домове. Те посещаваха най-интимните кръгове на двореца, бяха в близки отношения с краля и можеха да бъдат сред най-влиятелните мъже, ако пожелаеха да се откажат от своя живот на удоволствия.

Почти всяка вечер тя вечеряше с един или неколцина от тях, често в голямо общество, но повечето пъти съвсем интимно с двама или трима. Те вдигаха наздравици за нея; тя ходеше на борбите на петли и прекарваше по три или четири дни в Бенстед Даунс, на конни състезания с Бъкхърст и Седли, защото старата любов на англичаните към състезанията беше в пълен ход от Реставрацията насам.

В началото тя беше подчертавала намерението си да остане така независима и необвързана, както в началото на запознанството си с Рекс Морган. Но тези господа съвсем не се тревожеха от подобни дреболии; те ѝ заявиха откровено, че не смятат да губят времето си, като ухажват една актриса, която играе роля на почтена госпожица. И

Амбър, поставена пред избора да потъпче решението си или да загуби популярността си, не се колеба дълго. Когато Седли и Бъкхърст ѝ предложиха сто лири, за да прекара една седмица с тях в Ипсом Уелс, тя прие. Но никога след това не ѝ бяха предлагали толкова голяма сума.

В началото на януари тя прекара две последователни вечери у дома си без любовник и без посетител и разбра, че славата ѝ започва да намалява. Няколко дни по-късно госпожа Фаг потвърди опасенията ѝ, като установи, че очаква дете. Изведнъж тя се почувства останала без сили, обезсърчена и болна. Беше ѝ невъзможно да стане сутрин от леглото, нямаше апетит, беше бледа и слаба, с черни кръгове под очите. Често избухваше без причина в истеричен плач.

— Бих искала да умра! — каза тя на Нан. Защото бъдещето ѝ беше станало прекалено ясно.

Нан предложи да се махнат за известно време от Лондон. Тъй като госпожа Фаг заяви, че едно продължително пътуване с кола ще допълни въздействието от нейните лекарства, Амбър се съгласи.

— Бих била щастлива, ако можех повече никога да не видя театрална пиеса и който и да било от тези гуляйджии! — извика тя яростно.

Презираше Лондон, театъра, всички мъже, дори и себе си.

XXIV

Амбър реши да отиде на минералния извор в Търнбридж с надеждата, че лечението ще ѝ се отрази добре. На другата сутрин тя замина с кола заедно с Нан, Тенси, Темпист и Джеремая. Поради дъжда каретата се движеше бавно и въпреки това на няколко пъти едва не се обърна.

Амбър седеше потънала в мрачно мълчание, със затворени очи, стиснати зъби и без дори да чува бърбенето на Нан и Тенси. Беше взела противното лекарство на госпожа Фаг и страдаше от ужасни спазми, по-лоши и от родилни мъки. Искаше ѝ се земята да се отвори и да ги погълне, небесният гръм да ги превърне в прах или просто да умре, за да се избави най-сетне от страданието си. Казваше си, че ако някога някой мъж се осмели отново да ѝ направи неприлично предложение, то тя ще го изрита като най-обикновен лакей.

Привечер спряха в една странноприемница и продължиха рано на другата сутрин. Лекарството бе оказало своето въздействие, но Амбър се чувстваше още по-зле и от предишния ден; при всички завои на колата ѝ се искаше да закрепчи с всичка сила. Не забеляза дори когато неочаквано спряха. Нан избърса запотеното стъкло, допря лице до него и погледна навън.

— За бога, мадам! Дано не сме попаднали в ръцете на разбойници!

Всеки път, когато Джеремая и Темпист спираха, за да измъкнат затъналите в калта колела, тя изпитваше все същия ужас.

Амбър свъси вежди, без да отваря очи.

— Боже мой, Нан! Ти очакваш да видиш разбойник зад всяко дърво край пътя. Казах ти, че те не излизат в такова време.

В същия миг Джеремая отвори вратичката.

— Един господин е бил нападен от разбойници. Взели са му конете.

Нан извика и се обърна към господарката си, като я изгледа укорително. Амбър се намуси.

— Е, добре! Попитайте го дали иска да се качи при нас. Но му кажете, че отиваме само до извора.

Мъжът, който дойде с Джеремайя, беше на около шестдесет години, но лицето му беше ведро, гладко и свежо. Косата му — бяла и отрязана по-късо отколкото на джентълмен, беше естествено къдрава. Човекът бе хубав, висок, изправен и с широки рамене. Облеклото му беше старомодно, но добре изработено от фин черен плат, без украшения, панделки или златни копчета.

Той се поклони учтиво, ала маниерите му нямаха нищо общо с тези на някой дребен благородник. Истински жител на Сити, може би парламентарист, който мислеше всичко най-лошо за Чарлс Стюарт и за цялата му разпусната и отрупана с панделки банда. Вероятно беше богат търговец, бижутер или златар.

— Добър ден, госпожо! Много любезно от ваша страна, че ми предлагате гостоприемство в колата си. Сигурна ли сте, че няма да ви безпокоя?

— Но, разбира се, господине! Щастлива съм, че мога да ви направя тази услуга. Моля, влезте, преди дъждът да ви е намокрил съвсем.

Той се вмъкна вътре, а Нан и Тенси се дръпнаха да му сторят място. Каретата тръгна отново.

— Името ми е Самуел Дейнджърфийлд, госпожо.

— А моето е госпожа Сейнт-Клер.

Изглежда, името не му говореше нищо; още веднъж Амбър благослови анонимността.

— Моят кочияш каза ли ви, че отиваме само до Търнбридж? Там сигурно ще намерите други коне и друга кола.

— Благодаря за загрижеността ви, госпожо, но по една случайност и аз отивам в Търнбридж.

След това те почти престанаха да говорят и Нан обясни мълчаливостта на своята господарка, като каза, че тя страда от ужасна треска. Господин Дейнджърфийлд й изрази съчувствието си, заяви, че самият той е страдал от такава треска, и препоръча едно добро пускане на кръв като отлично лекарство. След по-малко от три часа те пристигнаха в селото. Търнбридж беше елегантен минерален курорт и миналото лято Нейно величество бе прекарала известно време тук, придружена от целия двор.

Сега обаче в средата на януари мястото изглеждаше мрачно и запустяло — едно невзрачно селце. Нямаше жива душа, а брястовете от двете страни на главната улица стърчаха обрулени и самотии. Само пушекът, виещ се от комините, издаваше, че има живот.

Амбър и Самуел Дейнджърфийлд се разделиха в странноприемницата, където той се настани, и тя веднага забрави за него. Амбър нае очарователна малка вила от три стаи, прекрасно мебелирана със стар полиран дъб, украсена със завеси от плюш и притежаваща цяла батарея от лъскави бакърени и калени съдове. Първите четири дни тя не стана от леглото, спеше и си почиваше. След това енергията и жизнеността ѝ взеха връх и тя започна да се безпокои отново за бъдещето.

— Е, добре, не мога и да помисля да се върна в Лондон! — каза тя на Нан с начумерено лице, настанена в леглото и подпряна на възглавници, докато скубеше веждите си с малка сребърна щипка.

— Не виждам защо, мадам!

— Нищо не разбираш! Мислиш ли, че бих искала да стъпя пак в този проклет театър и всичките онези контета да ми се смеят в лицето? Не, не искам!

— О, в края на краищата, мадам, струва ми се, че може да се върнете в Лондон, без да отидете пак в театъра. Слаб е онзи, чийто лък има само една стрела.

Нан ценеше афоризмите.

— Питам се къде бих могла да отида — прошепна Амбър.

Нан пое дълбоко дъх, преди да каже онова, което беше намислила, но не вдигна поглед от бродерията си.

— Мисля, мадам, че ако наемете жилище в Сити и се представите за богата вдовица, скоро ще си намерите съпруг. Възможно е да не държите на това, но бедняците нямат избор.

Амбър я погледна гневно. После захвърли рязко щипката за вежди, бутна настрана огледалото и се отпусна на възглавниците със скръстени ръце. Известно време двете жени останаха безмълвни. Нан дори не смееше да погледне разгневената си господарка. Най-сетне Амбър се успокои и въздъхна.

— Питам се — започна тя — дали този господин... как се наричаше той... е достатъчно богат, за да си струва трудът да се заловя с него?

Два дни по-рано господин Дейнджърфийлд беше изпратил да попитат как е; тя бе отговорила не твърде учтиво и след това не бе помислила вече за него.

— Възможно е, мадам. Той има добър прислужник; бих могла да се опитам да му заговоря.

Няколко часа по-късно Нан се върна със зачервени страни и много възбудена не само, както подозираше Амбър, по причина на новините, които носеше.

— Е? — запита Амбър, която се беше изтегнала на леглото с ръце, кръстосани под главата.

Откакто Нан беше излязла, тя тъжно бе размисляла върху миналите си грешки и върху заблужденията си относно мъжете, които смяташе отговорни за тях.

— Какво откри?

Нан влезе в стаята, носейки със себе си вълна от чист въздух и подновена енергия.

— Узнах всичко! — заяви тя тържествуващо, докато развързваше панделките на капюшона си и го хвърляше на стола. Все още с наметката си, Нан се спусна към леглото и приседна до Амбър, която все още не откликваше на ентусиазма ѝ.

— Открих, че господин Дейнджърфийлд е един от най-богатите хора в Англия!

— Един от най-богатите хора в Англия! — повтори бавно Амбър, все още невярваща.

— Да. Той притежава истинско състояние. О, не зная точно какво! Двеста хиляди лири или нещо подобно. Джон казва, че всички го знаели. Той е търговец и...

— Двеста хиляди... Женен ли е? — попита Амбър, чийто интерес започна да се събужда.

— Не, бил е, но жена му починала, мисля, преди шест години. Така ми каза Джон. Но той има четиринадесет деца; има и умрели, не знам колко. Идвал всяка година тук да пие минерална вода заради здравето си. Имал някакъв пристъп. Той тъкмо се кани да слезе до извора. И Големия Джон отива с него!

Изведнъж Амбър отхвърли завивките и скочи от леглото.

— И аз мисля да отида да изпия чаша вода. Извади роклята ми от зелено кадифе, бродирана със сърма, и зеленото ми палто. Много ли е

кално? Да си сложа ли галоши?

— Мисля, че да, мадам. — Нан се суетеше, търсеше ризи и фусти в непознатите чекмеджета, ровеше в отворените куфари, за да извади панделките и жартиерите, и не преставаше да бърби:

— Помислете си само, мадам! Какво щастие! Сигурно сте родена с риза!

И двете бяха в по-добро настроение и по-весели, отколкото седмици наред. Дъждът бе спрял, ала нощта беше мразовита и тънка ледена корица покриваше разкаляните улици. На фона на сиво-синьото небе бледото слънце се прокрадваше зад бели пухести облаци, твърде рехави, за да предвещават дъжд. Селските момичета със сламени шапки и къси поли, понесли големи кошници, изведнъж плъзнаха по улиците, като високо хвалеха стоката си от пилета, прясно масло, мляко и зеленчуци.

Когато Амбър, следвана от Нан и Тенси, се отправи към извора, двама младежи с украсени с панделки костюми, с шапки с пера, с накъдрени перуки и изкусно изработени шпаги се поклониха тържествено и помолиха за благоволенieto да ѝ се представят сами. Такъв беше обичаят по тези места.

Те казаха, че се наричат Франк Кифлин и Уил Уигълсуорт и идват от Лондон, за да избягат от някаква дама, която искала да се омъжи за Уил. Амбър никога не ги беше виждала в театъра и подуши веднага двойка нехранимайковци, които искаха да минат за важни личности или най-многого те бяха най-млади синове в семействата си и водеха живот, който не отговаря на средствата им.

За голямо неудоволствие на Амбър те наостриха уши, щом тя им каза името си.

— Госпожа Сейнт-Клер? — повтори Уигълсуорт, грозен момък с развалени зъби и следи от шарка по лицето. — Това име ми е познато. Какво ще кажеш, Франк? Не сме ли срещали вече някъде госпожа Сейнт-Клер?

— О, без съмнение! Сигурен съм, че съм ви виждал вече, госпожо! Но питам се къде? Не сте ли били случайно в Бенстед Даунс миналата година?

„О, нещастие! — помисли си Амбър. — Ако тези идиоти открият коя съм и господин Дейнджърфийлд го научи, не ще имам никакъв шанс.“

Но тя им се усмихна мило.

— Не, господа, убедена съм, че ме бъркате с някого. Не си спомням да съм ви виждала, а съм сигурна, че не бих забравила лицата ви, ако ви бях срещнала.

Като взеха тези думи за комплимент, двамата се поклониха усмихнати.

— Ваши покорни слуги, мадам. — Дори тогава обаче те продължиха да разговарят поради липса на друга тема и се впуснаха в безцелни догадки. Франк питаше Уил дали не са я виждали в „Мол“, а Уил уверяваше Франк, че сигурно е било на някой прием. Амбър отхвърли предположенията им и тъкмо търсеше начин да се отърве от тях, когато господин Дейнджърфийлд се запъти право към нея.

— Изглеждате много добре, госпожо! Надявам се, че треската ви е минала?

Тя направи реверанс, усмихна му се и пожела да духне върху Кифлин и Уигълсуорт, както се издухват две облачета дим. Докато Амбър и господин Дейнджърфийлд разменяха общи фрази върху времето, вкуса на водата и изкривените обувки на Тенси, те си играеха със своите панделки и гребенчета, като кривяха очите си и горяха от желание този стар дърдорко да си отиде. Но когато Амбър му ги представи, тя има удоволствието да види промяната, която настъпи у тях. Този път беше съвсем сигурна, че е открила с какви хора има работа.

— Самуел Дейнджърфийлд, господине? — повтори Уил Уигълсуорт, наострил внезапно уши. — Познавам един Боб Дейнджърфийлд. Искам да кажа, срещнахме се у един общ приятел. Той е от семейството на големия търговец. Да не би случайно да сте негов роднина, господине?

— Аз съм бащата на Боб!

— О, гледай ти! Би ли повярвал, Франк? Бащата на Боб!

— Хм... Моля ви, предайте на Боб нашите поздравии, когато се върнете в Лондон.

— Благодаря, господа. Няма да забравя.

Амбър чувстваше как почва да става нервна, защото не искаше да продължи разговорът пред господин Дейнджърфийлд.

— Извинете, господа, но трябва да се прибирам. На вашите услуги, господине!

Тя направи реверанс пред господин Дейнджърфийлд, но двамата младежи настояваха да я придружат до дома ѝ.

— Честна дума, Уил — каза Франк Кифлин, щом като се разделиха с господин Дейнджърфийлд. — Помисли си само! Да срещнем бащата на Боб! Изглежда, че го познавате добре, госпожо Сейнт-Клер.

— О, не! Срещнах го в момента, когато колата му бе спряла, а конете отвлечени от разбойници. Предложих му място в моята кола.

Уил не скриваше възмущението си.

— Какво нахалство от страна на тези разбойници в днешно време! Истински варварски нрави! Не се спират пред нищо: помислете си само, подобни типове да нападнат човек като господин Дейнджърфийлд!

— Варварски нрави — повтори като ехо Франк.

Но когато Амбър се сбогуваше с тях на прага на жилището си, Уигълсуорт, който я наблюдаваше внимателно, щракна внезапно с пръсти.

— Сега зная коя сте, госпожо Сейнт-Клер! Вие участвахте в театъра на Негово величество!

— Но, разбира се. Така е. Знаех, че сме ви виждали и преди. Защо такава скромност, госпожо? Много от актрисите са...

— Актриса! — възнегодува Амбър. — Господи! Как може да ви хрумне подобна мисъл в главата! Може би приличам на някоя от тези нещастници... Такъв е занаятът им — гледат да приличат на знатни хора. Не, господа, грешите, уверявам ви. Виждала съм сцената само от моята лежа. И така, лека ноц!

По усмивките и лукавите погледи, които те си размениха, тя разбра, че не е успяла да ги заблуди. Когато вратата се затвори подире ѝ, Амбър се облегна с гръб на нея и подсвирна тихо.

— Пфу! Чумата да отнесе тези двама негодници! Ще трябва да намеря начин да се отърва от тях!

Когато се върнаха още същата вечер, за да я поканят да ги придружи до игралния салон, първата ѝ мисъл беше да им откаже. Но си каза, че може би, би могла да ги уличи в нещо и да ги принуди да се махнат. Затова прие. По пътя Франк подхвърли, че биха могли да предложат на господин Дейнджърфийлд да се присъедини към тях.

— Сигурен съм, че старият господин е самотен, и бог ми е свидетел — въпреки че не обичам да играя със старци, не мога да понеса мисълта бащата на Боб да бъде самотен.

Амбър съвсем не искаше господин Дейнджърфийлд да узнае, че е актриса.

— Господин Дейнджърфийлд никога не играе на карти. Той презира дори вида им. Знаете ги какви са тези стари пуритани...

Явно разочаровани, двамата младежи потвърдиха думите ѝ.

Около масите за игра имаше съвсем малко хора, а някои от тях бяха явно местни жители, които играеха на малки суми. Амбър и двамата ѝ кавалери се спряха да погледат, после Франк подхвърли, че биха могли да опитат щастието си на зарове, нещо, което, твърдеше той, било най-невинната игра на света, зависеща само от извиването на китката.

— О, господа! — възкликна Амбър с изненадан и съвсем невинен вид. — Не зная да играя. Дойдох само да ви погледам и да ви правя компания. Никога не взимам със себе си пари, когато пътувам.

Господин Кифлин изглеждаше възхитен.

— Много умно, госпожо Сейнт-Клер. В днешно време пътуването е много несигурно. Но позволете ми да ви заема десет или двадесет лини. Не е забавно да седиш и да гледаш другите...

Амбър като че ли се поколеба.

— О, но аз... не смея...

— Тц, тц, тц... госпожо! И защо? Само да не говорим за лихви, моля ви се! Само един негодник би приел лихви от една толкова очарователна жена.

— Какъв ласкател сте вие, господин Кифлин — каза Амбър, мислейки си, че те сигурно имат нещо друго наум.

Двамата господа извадиха от джобовете си купчинки лъскави шилинги, които пръснаха пред себе си. Нямаше нито една гвинея, нито едно пени — само шилинги. Явно беше, че бяха взети от някой фалшификатор, за да ги разменят с истински пари. Амбър изгуби нарочно няколко лири и заяви, че ще пише на своя довереник в Лондон да уреди сметката с господата, щом те се завърнат в Лондон.

— Но не забравяйте, госпожо Сейнт-Клер — каза Уигълсуорт на сбогуване, — не забравяйте, че не ще приемем никаква лихва. Нито пени!

Амбър разгледа няколко от монетите и се убеди, че са фалшиви. Приличаха точно на онези, които изработваше фалшификаторът, който живееше на третия етаж при Мама Червената шапчица. Тя подхвърли един шилинг във въздуха, улови го със смях и намигна на Нан.

— Ще се заема с тези двама нехранимайковци. Гарантирам ти. Утре рано ще изпратиш Джеремайя да попита господин Дейнджърфийлд дали би ми направил удоволствието да дойде да обядва с мен. Чакай... мисля да облека роклята от черно кадифе с дантелена яка и маншети. С нея изглеждам като младо момиче, нали?

— Разбира се, мадам!

Когато Самуел Дейнджърфийлд дойде, Амбър го посрещна на вратата. Роклята ѝ беше затворена, но много прилепнала. Косите ѝ бяха вързани с черна кадифена панделка, а гримът ѝ беше толкова дискретен, че дори една жена не би могла да каже дали тези цветове са истински или изкуствени.

— Много любезно от ваша страна, госпожо Сейнт-Клер, да ме поканите на обяд!

— Зная, че това не е прието, но онзи ден отговорих така нелюбезно на вашата бележка. Извинете ме, скъпи господине, болестта ме правеше нетактична...

Амбър знаеше, че е нарушила условностите, но се надяваше да симулира достатъчно скромност, та да го заблуди. Той се усмихваше снизходително, както би се усмихвал на някое хубаво, малко котенце.

Заговориха за болестта ѝ, после седнаха на трапезата. Нан бе сложила масата край камината в салона. Прислужникът я беше предупредил, че господарят му се радва на добър апетит — при все че лекарят му препоръчваше диета, — и Амбър беше поръчала богата трапеза. Тя си казваше, че е по-добре да се понрави на господин Дейнджърфийлд, отколкото на неговия лекар.

С лекота Амбър обърна разговора към господата Кифлин и Уигълсуорт. Тя разказа по много искрен начин, че те били дошли предната вечер при нея и я помолили да им услужи с пари. Каза също, че е донесла в Търнбридж само петнадесет или двадесет гвинеи, но ги била дала на тези младежи, за да изплатят дълговете си от игра. Сега се питала как ще натъпче в чантата си всичките получени шилинги.

Както и се беше надявала, господин Дейнджърфийлд доста се разтревожи от нейния наивен разказ.

— Познавате ли добре тези господата?

— Господине, никак! Срегнах ги вчера сутринта при извора. Представиха ми се сами. Както знаете, тук хората не се церемонят.

— Много сте млада, госпожо Сейнт-Клер, и предполагам, че не познавате така добре света, както един стар човек. Ако ми позволите един съвет, не приемайте вече пари от тези господата. Те може би са почтени, както твърдят, но ако живеете така дълго като мен, ще се научите да бъдете предпазлива и не ще се доверявате на нови познати, особено в такъв курорт.

— О! — възкликна Амбър поразена. — Но аз смятах, че Търнбридж се посещава само от порядъчни хора. Лекарят, който ме изпрати тук, каза, че миналото лято Нейно величество била тук с всички придворни дами.

— Да, вярвам. Но там, където се намира аристокрацията, се срещат и негодници. Те се залавят предимно с млади, неопитни личности като вас.

Докато говореха, Амбър вдигна ръка, за да оправи една от панделките си. Това беше знакът, уговорен с Нан, която чакаше вън, близо до прозореца.

— О — каза тя с недоволен израз, — как можах да бъда толкова глупава! Надявам се, че...

В този момент Нан влезе запъхтяна и се спря на прага, за да свали галошите си.

— Боже мой, госпожо! — викна тя много развълнувана. — Гостилничарят отказа да приеме монетата. Казва, че е фалшива...

— Фалшива! Но това са парите, които ми даде снощи господин Кифлин!

Самуел Дейнджърфийлд се обърна.

— Мога ли да видя?

Той взе шилинга от ръката на Нан, пусна го да издрънчи на масата и го попипа, докато двете жени го наблюдаваха.

— Фалшива е — каза той сериозно. — Значи тези млади негодници са фалшификатори! Грозна, дори опасна история. Питам се колко измами са извършили.

— Сигурно са измамили всички, които са били достатъчно глупави! — каза Амбър с възмущение. — Е, добре, смятам, че трябва да повикаме полицията, която ще ги заведе където трябва.

Но господин Дейнджърфийлд не изглеждаше толкова ожесточен.

— Законът е ужасно строг, те ще бъдат обесени, разсечени или кой знае какво...

Тези думи съвсем не смутиха Амбър, но тя сметна, че е по-добре да не го показва.

— Смятам, че бихме могли да се справим и по друг начин. Ще ви бъде ли възможно, госпожо, да ги накарате да дойдат тук под някакъв предлог?

— О, но те ще бъдат тук след няколко минути. Ще дойдат да ме вземат, за да отидем на извора.

Когато малко по-късно те дойдоха, Нан им отвори. При вида на господин Дейнджърфийлд устата им се разтеглиха в усмивки, които се изличиха веднага щом той започна:

— Госпожа Сейнт-Клер и аз тъкмо разисквахме върху обстоятелството, че в Търнбридж има фалшификатори на монети.

Кифлин вдигна вежди.

— Фалшификатори на монети? Велики боже? Невероятно! Тези нещастници стават с всеки ден все по-дръзки.

А Уигълсуорт възкликна, не вярвайки на ушите си:

— Фалшификатори в Търнбридж!

— Да — каза Амбър, — притежавам един шилинг, който току-що ми бе върнат от гостилницата, и господин Дейнджърфийлд казва, че бил фалшив. Може би желаете да го разгледате, господа?

Тя го подаде на Уигълсуорт и двамата младежи го заоглеждаха внимателно със свъсени вежди; по челата им избиха капки пот.

— Струва ми се истински — забеляза най-сетне Кифлин. — Но аз съм толкова наивен, че винаги ме мамят.

Уигълсуорт се засмя не твърде убедително.

— Също като мен!

И той върна монетата.

— Полицията — каза сериозно господин Дейнджърфийлд — ще разреши спора. Ако открият, че монетата е фалшива, ще претърсят всички хора в селото.

В същия момент пред прозореца с кошница в ръце мина селянка, която викаше:

— Пресни яйца! Кой иска съвсем пресни яйца?

Кифлин се обърна живо.

— Ето я! Надявам се, че ще ни извините, госпожо Сейнт-Клер, но бяхме дошли да ви помолим да отложим срещата си. Спахме до късно и сега търсим малко пресни яйца за обяд. Довиждане, госпожо! Довиждане, господине!

И двамата се поклониха и излязоха от стаята. Щом се намериха вън, те се втурнаха по улицата, минаха покрай младата селянка, без дори да я погледнат, и изчезнаха. Амбър и господин Дейнджърфийлд, които ги наблюдаваха, се спогледаха и избухнаха в смях.

— Вижте ги как тичат — викна Амбър. — Сигурна съм, че няма да спрат, преди да стигнат до Париж!

Затваряйки вратата, тя въздъхна:

— Е, добре! Надявам се, че този урок ще ми бъде в полза. Никога вече не ще се доверявам на непознати.

Той ѝ се усмихна.

— Хубава жена като вас трябва да бъде недоверчива към всички!

Говореше с вид на човек, който иска да направи комплимент, но не знае как да постъпи. И когато тя му отговори с бегъл поглед с крайчеца на око, той се позакашля, а зачервеното му лице се помрачи.

— Хм... питам се, госпожо Сейнт-Клер, дали ще имате достатъчно доверие в един непознат, за да дойдете с мен до извора?

Амбър започна да става по-смела, чувстваше у себе си онази възбуда, която изпитваше винаги когато виждаше, че е привлякла някой мъж.

— Но, разбира се, господине. Мисля, че мога да позная почтения човек... при все че не винаги мога да открива навреме обратното.

Амбър бе играла в много пиеси, рисуващи строгия, суров и прикрит живот на големите семейства в Сити. Макар че всички те бяха горчиви, сатирични и скандално пресилени, тя ги вземаше за чиста монета. Ето защо си въобразяваше, че знае точно какво може да хареса у една жена Самуел Дейнджърфийлд. Но скоро откри, че инстинктът ѝ е по-добър съветник.

Защото колкото повече го опознаваше, толкова по-ясно си даваше сметка, че макар и да беше търговец в Сити и презвитерианец, той беше не по-малко и мъж. За своя най-голяма изненада осъзна, че той не прилича по нищо на старите, смешни, сурови и строги самохвалковци, които се присмиваха на театъра на Негово величество.

Без да се държи прекалено свободно, той не беше скучен; имаше приятен характер и се смееше на драго сърце. Беше работил упорито през целия си живот, защото сам беше спечелил по-голямата част от състоянието си, но се поддаваше лесно на веселостта на една млада жена. Семейният му живот бил много затворен, нещо, което беше оставило у него леко чувство на съжаление и любопитство. Амбър влизаше в живота му като някаква вълна от свеж и живителен пролетен въздух, събуждащ всичко авантюристично, което дремеше у него. Тя олицетворяваше онова, което той не познаваше у жените, а и едва ли се досещаше за всичко.

Не след много време те започнаха да прекарват заедно дълги часове и макар че Самуел Дейнджърфийлд твърдеше, че тя сигурно се е наситила на обществото на един старец, и я насърчаваше да завързва нови познанства, Амбър настояваше, че презира всички празноглави млади хора, които мислят само за танци и игри. Тя рядко излизаше и не можеше да постъпва другояче, защото се страхуваше да не бъде позната.

Освен това знаеше мнението му за двореца и си даваше ясна сметка какво може да мисли той за една актриса. Един ден, след като бяха заговорили случайно за крал Чарлс, той беше казал:

— Негово величество би могъл да бъде най-големият владетел, който народът е имал някога, но за негово нещастие и за нещастие на всички ни изгнаническите години са го погубили. Той е усвоил навици и начин на живот, от които никога вече не ще се освободи, още повече че сам не държи на това.

Наведена над ръкоделието, което беше взела назаем от Нан, Амбър заяви важно, че според онова, което беше чула да се говори, Уайтхол бил място на гибел.

— На гибел, да! На гибел и корупция. Честта там се смята за срам, добродетелта е предмет на присмех, а бракът — тема за вулгарни шеги. Както навсякъде в Англия, и в Уайтхол има много добри, честни и сериозни хора, но негодниците и глупаците са повече от тях.

Общо взето, разговорите им не бяха така сериозни, защото той не държеше да разисква с нея върху морала и политиката. Жените не се интересуваха от такива неща, а хубавите — още по-малко. Освен това при нея той бягаше от политиката.

Амбър често искаше от него финансови съвети; с широко отворени очи и поклащайки глава, тя го слушаше да говори за пари, капитал, ипотеки, акции и приходи. Заговори му за Шедрак Нюболд и беше щастлива, когато видя, че му е направило благоприятно впечатление. Защото пред него тя минаваше за богата вдовица. Говореше как за нея било голяма отговорност да управлява богатството на съпруга си и се страхува някой да не я измами. Поради същата причина тя обясни, че се е отнасяла с недоверие към всички млади хора, които искали да се запознаят с нея. Амбър намекваше често и за семейството си, което страдало така много по време на гражданската война, като подбираше грижливо от всички истории, които Алмсбъри й беше разказвал за своите приключения или от тези на лорд Карлтън. Така тя се надяваше, че ще може да го заблуди, в случай че той беше склонен да я вземе за авантюристка.

Те играеха безкрайни партии пикет, при които тя го оставяше да печели. Караше го да се смее, като подражаваше на дебелите възрастни жени и на старите, страдащи от подагра господата, които ходеха да пият вода. Амбър му свиреше на китара, но не някакви неприлични улични куплетчета, а жизнерадостни селски мелодии и песни от английския фолклор. Тя го глезеше и ласкаеше, шегуваше се, но през цялото време се отнасяше към него все едно беше много по-млад и все пак винаги беше загрижена за удобството му, сякаш беше много по-стар, отколкото всъщност бе. Един ден му каза, че не изглежда на повече от четиридесет и пет години и не искаше да повярва, когато той заяви, че най-големият му син е вече на тридесет и пет години. С други думи, тя беше живо възпламенение на влюбена жена. След двадесет и първия ден той не беше направил опит да я прелъсти и тя започна да се безпокои.

Една вечер, точно преди заминаването си, тя беше застанала до прозореца, дращейки разсеяно с нокътя си рисунка върху замръзналото стъкло. Беше се намръщила и между веждите й се беше врязала дълбока гънка. Нан, която вадеше жар от огъня, за да я сложи в една сребърна грейка, я погледна с крайчеца на окоето си.

— Какво има, мадам?

Амбър се обърна, като нервно повдигна края на роклята си.

— О, Нан! Не зная вече какво да правя. От три седмици гоня този заек, а все още не съм го пипнала.

Нан затвори грейката и се отправи към спалнята.

— Вие сте по дирите му, мадам! Зная го!

Амбър я последва и започна да се съблича, но лицето ѝ си оставаше мрачно и от време на време въздишаше нетърпеливо. Имаше чувството, че е пропиляла целия си живот в прелъстяване на Самуел Дейнджърфийлд. Нан дойде да ѝ помогне да се съблече и застана зад нея.

— Боже мой, мадам! — протестираше тя. — Нямайте никакви причини да се тревожите. Познавам тези стари пуритани, служила съм по къщите им. Те се отнасят много сериозно към любовта. Залагам девствеността си, ако той от двадесет години насам е спал с друга освен със своята жена. Господи, дайте на този господин време да победи скрупулите си. И после не забравяйте, че трябва да направите всичко възможно той да ви вземе за добродетелна жена. Аз съм го наблюдавала и зная, че вече съвсем не е на себе си. Фитилът е запален и експлозията няма да закъснее — додаде тя, като поклати мъдро глава. — Дайте му само случай, и ще го уловите така лесно, както бекас в примка! — И Нан направи с двете си ръце движение, сякаш удушваше някакво животно.

Докато Амбър привършваше събличането си, Нан затопли завивките с помощта на грейката и приготви леглото. Амбър се вмъкна в него и вече на топло започна отново да разсъждава по проблема.

Чувстваше, че това е последният ѝ шанс, в който може да се вкопчи и да постигне своята цел. Ако пропаднеше и този път... но не, нямаше да пропадне. Не можеше да си го позволи. Уви, беше видяла твърде добре какво става с жените, които също като нея продаваха чаровете си и пропускаха случая да си създадат сигурност.

„Каквото и да става — мислеше тя с отчаяние, — той трябва да се ожени за мен. На всяка цена!“

И докато размисляше, внезапно ѝ дойде наум, че може би е на погрешен път, като се опитва да го накара да се ожени за нея от съжаление или поради чувство за вина. Очевидно — каза си тя с внезапно просветление — тази мисъл никога не бе минавала през ума му: той няма какво намерение да ме прелъсти. Смята, че съм невинна и добродетелна, и ме почита. Ще се ожени за мен само ако го пожелае истински. „Ето какво ми остава да направя — да го доведе до едно откровено и почтено предложение за женитба. Как не помислих по-рано за това? Но как да постъпя, какво да направя?“

Амбър и Нан се заловиха с този проблем и най-сетне нахвърлиха приблизителен план.

Около седмица по-късно Амбър и Самуел Дейнджърфийлд заминаха за Лондон с колата на търговеца. Още преди няколко дни той я беше предупредил, че има намерение да си тръгне, и тя бе поискала позволение да пътува с него, тъй като щяла да се чувства по-сигурна, отколкото ако е съвсем сама. Собствената ѝ карета с Нан и Тенси идваше след тях. Амбър и Самуел Дейнджърфийлд бяха закусили заедно във вилата ѝ — солидна закуска, която да ги подкрепи за пътуването — и въпреки че докато се хранеха, Амбър бе весела и закачлива, сега тя бе умислена, мълчалива и от време на време тихо въздъхваше.

Денят беше сив и мрачен, дъждът се стичаше от оголените клони на дърветата. Въздухът беше студен и пронизващ, но и двамата се бяха свили под дебели кожи, а една завивка беше метната върху коленете им. Краката им бяха поставени върху грейки, каквито мнозина носеха със себе си на църква. Поради това във вътрешността на голямата друсаща карета бе приятно и топлината наред със запотените стъкла създаваше уютна атмосфера в този малък остров, откъснат от останалия свят.

Може би тази откъснатост и тази самота му дадоха смелост да вземе хубавата ръка, отпусната в скута, и да каже:

— За какво мислите, госпожо Сейнт-Клер?

Амбър не отговори веднага, но го погледна с най-нежната и най-привлекателната си усмивка. Повдигна едва забележимо рамене.

— О — каза тя, — мислех си, че нашите игри на карти, малките вечери и разходките ни през деня ще ми липсват.

И въздъхна отново.

— Сега, когато свикнах да виждам някого край себе си, ще се чувствам твърде самотна.

Беше му разказала колко затворено живее в Лондон, без роднини, само с неколцина приятели и без всякакво желание да завързва нови познанства.

— О, но аз се надявам, че няма да се откажете от нашето приятелство, скъпа госпожо... Е, добре... откровено казано, питах се дали не бихме могли да се виждаме понякога в Лондон...

— Много любезно от ваша страна — отвърна тъжно Амбър, — но зная колко сте зает и погълнат от грижи за вашето семейство.

Защото тя знаеше, че в голямата семейна къща на Блекфриърс все още живееха многобройни малки и големи деца.

— Не толкова, уверявам ви. Докторът ме съветва да работя по-малко и, бога ми, откривам у себе си известна склонност към леност, особено когато имам възможност да си почина в очарователна компания!

Тя му се усмихна и сведе поглед при този комплимент.

— Бих искал също да се запознаете с близките ми. Всички живеем много щастливо и аз вярвам, че ще ги обикнете. Зная, че и те ще ви харесат.

— Вие наистина сте много добър, господин Дейнджърфийлд, като се грижите така... О, какво ви е? — извика, тя, щом видя, че лицето му се гърчи като под пристъпа на някаква болка.

Той не отговори веднага, явно смутен от неразположението си в един толкова романтичен момент. Най-сетне поклати глава.

— Не — каза той, — не, няма нищо!

Но болката се върна отново и лицето му се сгърчи. Сериозно обезпокоена, Амбър го улови за ръка.

— Господин Дейнджърфийлд, моля ви! Кажете ми... Какво ви е?

Той изглеждаше твърде неразположен и най-сетне призна, че без всякаква причина страдал от силни стомашни болки.

— Моля ви, госпожо, не се безпокойте за мен. Ще ми мине. Само... О!...

И без да иска, простена от болка.

Амбър беше изпълнена със съчувствие и взе незабавно положението в ръцете си.

— Недалеч край пътя има малка странноприемница. Спомням си, че минахме покрай нея миналия път. Ще спрем там — вие ще си легнете веднага и аз съм сигурна, че... О, не протестирайте, скъпи господине — каза тя, като долови слаба съпротива.

При все че говореше с тон, който не търпеше възражения, гласът ѝ беше нежен като на майка, увещаваща болното си дете.

— Зная какво ви е потребно. Вижте, в тази чанта, която нося винаги със себе си, има лайка и други билки. Ще ви сваря...

Стигнаха много бързо до странноприемницата. Тя даде заповед да спрат и огромният прислужник на господин Дейнджърфийлд — Големия Джон — предложи да го занесе вътре, нещо, което би извършил много лесно. Но господарят му не се съгласи и прие само най-необходимата помощ. Амбър се суетеше като квачка в сред пиленцата си. Тя заповяда да приготвят незабавно стая, нареди Джеремая и Темпист да свалят багажа и изтича няколко пъти да види как се чувства господин Дейнджърфийлд. Най-сетне го качиха горе въпреки протестите му и го настаниха в голямото легло с балдахин.

— А сега — каза Амбър на хотелиерката — накладете хубав огън и ми донесете съд с дръжка, за да имам винаги топла вода. Донесете ми и всички грейки, с които разполагате, както и няколко допълнителни завивки. Нан, отвори чантата и ми извади кутията с билки!... Джеремая, бих искала алманаха си... той е най-отгоре в голямата чанта от зелена кожа. А сега излезте всички, за да може господин Дейнджърфийлд да си почине...

Амбър съблече палтото, шапката, жакета и вратовръзката му, нареди грейките около него и го покри с много завивки. Беше сръчна, нежна, весела и изпълнена с готовност. Всеки непознат би я взел за негова съпруга. Той я помоли да не се занимава с него, а да продължи за Лондон и да му изпрати лекар. Явно обезпокоен, че може би се касае за нова и последна атака, той я помоли да предупредят и семейството му. Но Амбър отказа твърдо.

— Няма нищо сериозно, господин Дейнджърфийлд — заяви тя. — След няколко дни ще бъдете така здрав, както преди. Сигурна съм в това. Не би било добре да плашим всички, особено Летис, и то пред самото раждане.

Летис беше най-голямата му дъщеря.

— Не — призна той кротко, — наистина не би било добре.

Въпреки неразположението му скоро стана ясно, че се радва на болестта си и на грижите, с които бе заобиколен. Винаги се беше смятал длъжен да се държи като стоик; сега, далеч от онези, които го познаваха, той се отдаваше на лукса да бъде глезен от една млада и хубава жена, която като че ли нямаше друга грижа освен неговото удобство. Отказваше дори да го оставя сам нощем от страх пред нова атака и спеше близо до него на походно легло.

При най-слабото му движение тя скачаше на крака и заставаше до него. Великолепната разпусната коса обграждаше лицето ѝ, а слабата светлина на свещта хвърляше сенки върху голите ѝ ръце и играеше по деколтето ѝ. Тихият ѝ глас беше същинска ласка; плътта ѝ беше топла, когато тя го докосваше случайно, минавайки покрай него. Топлината на стаята бе наситена с трайно ухание на жасмин и сива амбра. Някое боледуване не е било така приятно. И след като болката беше вече преминала, той остана още дълго време на легло, може би защото тя го беше убедила, че е слаб и бледен.

— Милостиви боже! — каза един ден Амбър на Нан, докато се обличаше в съседната стая. — Струва ми се, че когато се омъжа за този старец, ще бъда по-скоро негова болногледачка, отколкото съпруга.

— Все пак, мадам, вие настояхте той да остане на легло! И ваша беше идеята да го накарате да яде от онези гъби...

— Псст — каза предпазливо Амбър, — не е твоя работа да говориш за това.

Тя стана, хвърли последен поглед в огледалото и се отправи към вратата, която свързваше стаите им. Докато влизаше в съседната стая, върху лицето ѝ се появи израз на кротка нежност.

XXV

Барбара бе положила глава на рамото на Джеймс Хамилтън. И двамата лежаха неподвижни, потънали в полудрямка, със затворени очи и лица, озарени от блажен покой. Полека Барбара се размърда обезпокоена. Сбърчи нос и ноздрите ѝ потръпнаха. Подуши веднъж, после пак. Каква е тази миризма, по дяволите?! — мислеше с раздразнение тя. Изведнъж разбра. Нещо гореше. Стаята гореше. Тя рязко се изправи и видя, че почти цялата завеса бе в пламъци — очевидно, развяна от вятъра, беше закачила запалената свещ. Барбара притисна лице с юмруците си и изпищя:

— Джеймс, стаята гори!

Красивият полковник се изправи и изгледа с омраза горящата завеса.

— Боже мой! — извика той, но Барбара вече го избутваше от леглото, търсейки трескаво чехлите и халата си.

Напълно разсънен, Хамилтън се спусна към завесата, изтласка я с рязко движение от корниза и започна да я гаси. Огънят беше обхванал вече близкия стол, а завесата, падайки на пода, подпали един от персийските килими.

Барбара изтича към Хамилтън и му подаде дрехите.

— Облечете ги! Бързо... надолу по стълбите, преди да е дошъл някой. Помощ! Помощ! — изпищя тя. — Пожар! Помогнете!

Джеймс излезе и почти веднага в стаята нахлуха десетина прислужници. Пламъците бяха достигнали стените, срещуположната завеса също гореше. Стаята се изпълваше с лют и задушлив дим.

— Направете нещо! — крещеше неистово Барбара.

И макар че в спалнята надойдоха лакеи, пажове, негри, камериерки, кавалери, минаващи наблизко, никой не се залавяше с потушаването на огъня. Няколко мига всички стояха в тъпоумно вцепенение, надявайки се все пак някой да реши какво да се прави.

Изведнъж отнякъде се появиха десетина лакеи, носещи кофи с вода. С мощни движения те плиснаха водата върху горящия стол и килима. Чу се съскане и кълбест дим изпълни стаята. Хората се

дръпнаха назад, като стискаха очи и кашляха силно. Неколцина се завтекоха за още вода.

Лаеха кучета. Една подплашена маймунка цвърчеше, подскачаше от рамо на рамо и в страха си ухапа ръката на една жена, която се мъчеше да я пропъди. Непрекъснато влизаха и излизаха мъже с кофи вода, а повечето жени се суетяха наоколо. Барбара се опитваше да дава заповеди на всички едновременно, но никой не ѝ обръщаше внимание. Край нея мина забързан един паж с две големи кофи плискаща се вода. Барбара го хвана за ръката.

— Момче, чакай малко... Искам да ти кажа нещо.

Младежът спря и я погледна. Очите му бяха кървясали, лицето — плувнало в пот и изпоцапано със сажди.

Тя сниши глас:

— Там, в онзи ъгъл, има малко ковчеже. Най-отгоре съм сложила една китара. Донеси ми го и ще ти дам двадесет лири.

Момъкът премигна изненадан.

Двадесет лири! Когато заплатата му за цяла година беше само три. Сигурно много ѝ трябваше това ковчеже.

— Цялото крило гори, ваше благородие.

— Тогава четиридесет лири! Донеси го! — побутна го Барбара.

След две-три минути той дойде, носейки с лекота ковчежето, което беше съвсем малко. Едната му страна бе овъглена и когато Барбара го постави на пода, то се разпадна. На земята се изсипаха няколко сгънати писма. Младежът се наведе да ѝ ги подаде, но Барбара извика:

— Остави! Аз ще ги вдигна. Върни се обратно на работа.

Тя се опря на едното си коляно и започна бързо да прибира писмата, когато изведнъж една ръка се пресегна и грабна едно изпод пръстите ѝ, Барбара вдигна очи и видя усмихнатото лице на Бъкингам, застанал до нея. Виолетовите ѝ очи се присвиха, а зъбите ѝ се оголиха в свирепа гримаса.

— Дайте ми го!

Бъкингам продължи да се усмихва.

— Разбира се, мила. Веднага щом му хвърля поглед. Ако е толкова важно за вас, то сигурно е важно и за мене.

Те се гледаха втренчено още миг — Барбара полуколеничила, а нейният снажен братовчед надвесен над нея — и двамата чужди на

суматохата около тях. Изведнъж тя се хвърли към него, но той леко отстъпи, вдигна ръка, за да се предпази, а с другата пхна писмото във вътрешния джоб на наметката си.

— Не бързайте толкова, Барбара. Скоро ще ви го върна.

Барбара го изгледа с омраза и прошепна някакво проклятие, но очевидно разбра, че ще трябва да почака, докато той свърши с писмото, и отиде да даде нареждания на работниците.

Вече бяха потушили пожара и сега изнасяха от спалнята мебелите, които не бяха обгорени. Целият апартамент обаче беше черен от дима, а спалнята представляваше истински хаос от вода и въглени. Прозорците бяха отворени, за да се проветрят стаите, макар че нощта беше ветровита и дъждовна. Уилсън донесе на Барбара наметка подплатена с кожи.

Когато най-последно работниците си отидоха, тя се върна при Бъкингам, който подрънкваше на китарата. Барбара го изгледа с ненавист, но остана до вратата.

— А сега, Джордж Вилиърс, дайте ми това писмо!

Дукът направи предвзето движение с ръка.

— Тц, тц, Барбара. Винаги сте била припряна. Чуйте тази мелодия. Съчиних я онзи ден. Доста е хубава, нали?

— Чумата да ви вземе — вас и вашите мелодии! Дайте ми писмото!

Бъкингам въздъхна, хвърли китарата на стола и извади писмото от джоба си. Щом започна да го разгъва, Барбара приближи към него. Той вдигна ръка предупредително:

— Стойте там, където сте, или искате да го прочета на друго място.

Барбара се подчини и застана неподвижна, със скръстени ръце и нервно потупваща с крак. Сухият пергамент изшумоля в тишината. След като Бъкингам хвърли бърз поглед върху съдържанието на писмото, на лицето му заигра закачлива и в същото време презрителна усмивка.

— За бога — каза той тихо. — Стария Роули можел да пише сладострастни, любовни писма като самия Аретино.

Стария Роули беше прякор, който Негово величество бе дал на едно козле, припкащо из градините му.

— Сега ще ми дадете ли това писмо?

Бъкингам отново го пъхна в джоба си.

— Хайде да си поговорим малко. Чух, че Негово величество ви е писал писма, след като ви е срещнал. Какво възнамерявате да правите с тях?

— Това не е ваша работа.

Дукът сви рамене и се отправи към вратата.

— Предполагам, че не е, ако трябва да бъдем точни... Е, една много знатна дама ми е поставила задача. Не бих искал да я разочаровам. Лека нощ, милейди.

— Бъкингам, почакайте малко! Вие знаете какво възнамерявам да правя с тях, така както и аз самата.

— Може би ще ги публикувате някой ден?

— Може би.

— Чух, че веднъж-дваж сте го заплашили с това.

— Е, и какво ако съм? Той знае, че ще изглежда пълен глупак, ако хората ги прочетат. Ще го накарам да скача през гергефа ми като опитомена маймуна само при споменаването на писмата.

Тя се изсмя, а очите ѝ блеснаха алчни и жестоки.

— Да, вероятно. Един или два пъти, но не за дълго. Не, ако той действително реши да се отърве от вас.

— Защо? Какво искате да кажете? Времето не ще омаловажи тези писма. След десет години те ще имат още по-пикантен привкус.

— Барбара, скъпа моя, за жена интригантка вие понякога сте необикновено елементарна. Нима никога не ви е минавало през ума, че ако се опитате да публикувате тези писма, вие ще ги загубите?

Барбара се сепна. Не, не беше ѝ минавало през ума, тъй като ги държеше под ключ и до тази вечер само тя знаеше къде са.

— Той не би го направил. Не би ги откраднал. Във всеки случай аз добре съм ги скрила.

Бъкингам се засмя.

— Нима? Боя се, че взимате Стария Роули за по-голям глупак, отколкото всъщност е. В двореца гъмжи от мъже, а и от жени също, които си печелят хляба, като откриват неща, струващи скъпо. Реши ли той наистина, че иска тези писма, и те ще изчезнат под носа ви, така както ги гледате.

Изведнъж Барбара изпадна в паника.

— О, той няма да направи това! Не би ми изиграл такъв подъл номер! Нали няма да го направи, Джордж?

Той се усмихна развеселен от нейното нещастие.

— Напротив, сигурен съм, че ще го направи. А и защо не? Публикуването им не е проява на особена вяност от ваша страна, нали?

— По дяволите верността! Тези писма са важни за мене. Ако той един ден ми се насити, те ще бъдат всичко, с което бих могла да се защита — себе си и децата. Трябва да ми помогнете, Джордж. Вие сте по-умен за тези неща. Кажете ми какво да правя с тях.

Бъкингам се отдели от стената, на която се бе облегнал.

— Може да се направи само едно.

Тя понечи да се приближи, но той я възпря, като вдигна ръка и поклати глава.

— О, не, скъпа моя. Вие сама ще трябва да решите проблема си. В края на краищата, милейди, не може да се каже, че сте най-добрата ми приятелка напоследък. Или може би греша?

— Аз не съм била ваша добра приятелка?! Ха! А вие, моля, какви добрини сте ми сторили? О, не мислете, че не зная за вас и вашия Комитет за Осигуряване на Франсис Стюарт за Краля.

Бъкингам сви рамене.

— Е, всеки мъж трябва да служи на краля си. Често пъти сводничеството е най-бързият път до властта и богатството. Както и да е, всичко бе напразно. Тя се оказа такава хитра и студенокръвна уличница, каквато не бях виждал дотогава.

— Е — отвърна Барбара, като се нацупи, — ако беше така, тогава сигурно щеше да успее да се справи с мене завинаги. Мислех, че вие и аз имаме една цел, Бъкингам.

Барбара намекваше за общата им омраза към съветника Кларендън.

— Да, скъпа, така е. Най-горещото ми желание е да видя този стар глупак развенчан и в позор или пък още по-добре с глава, забучена на кол и поставена на Лондон Бридж. Време е вече младите хора да вземат управлението на страната в свои ръце.

Лицето му светна в приятелска и подкупваща усмивка. Всичката злоба и презрение бяха изчезнали от него.

— Не разбирам защо винаги се караме, Барбара. Вероятно защото и у двамата ни има от кръвта на Вилиърс. Но стига вече. Хайде пак да бъдем приятели. И ако изиграете ролята си, ще използвам всичко възможно, за да получите отново благоволението на Негово величество.

— О, Бъкингам, само да можете! Кълна ви се, откакто Нейно величество се оправи, той непрекъснато се влачи след онази сополана, Франсис Стюарт. Почти обезумях от тревога.

— Виж ти! Аз пък чух, че няколко господа са се заели да ви успокояват — полковник Хамилтън и Бъркли, и Хенри Джърмин, и...

— Няма значение! Нали уж щяхме да бъдем приятели. Това обаче не ви дава право да хулите моята репутация в лицето ми.

Бъкингам се поклони.

— Моля за извинение, милейди. Беше просто безгрижна шега.

И преди се бяха карали и сдобрявали поне десет пъти. Ала и двамата бяха твърде непостоянни, твърде меркантилни и закоравели егоисти, за да могат да бъдат партньори в което и да е начинание. Сега поради това, че се нуждаеше от помощта му, тя го дари с кокетна и опрощаваща усмивка.

— Тук в Уайтхол ще се пусне слух, че по-непорочна жена от мене не е имало.

— Обзалагам се на каквото искате, че това сте точно вие.

— Бъкингам... ами писмата? Знаете, че съм просто едно глупаво създание, а вие сте толкова умен. Какво да правя с тях?

— Е, щом ме питате така мило, ще ви кажа, разбира се. Толкова е просто. Чак ме е срам да ви го кажа: изгорете ги.

— Да ги изгоря! О, стига! За глупачка ли ме вземате?

— Ни най-малко. Това е най-логичното нещо. Докато писмата съществуват, кралят може да ви ги отнеме. Но ако ги изгорите, той може да обърне двореца наопаки и пак няма да ги намери. А вие ще се подсмиввате зад гърба му.

Един миг тя го гледа скептично, но накрая се усмихна.

— Какъв хитрец сте, Джордж Вилиърс.

Барбара взе свещта от масата, отиде до камината и хвърли в нея писмата, които държеше в ръка. После се извърна към братовчед си.

— Дайте ми и другото.

Той ѝ го подаде и тя го хвърли при другите. Пламъкът на свещта близна края на едно от писмата и огънят бавно започна да пълзи нагоре. Хартията се гърчеше и чернееше. После изведнъж купчината лумна в ярки пламъци, горя така миг-два, през което време се чуваше само пукането и съскането на восъчните печати, и накрая угасна. Барбара се обърна и през рамото си съзря Бъкингам, загледан замислено в жаравата. На красивото му лице играеше неведома усмивка. За секунда в ума ѝ се прокрадна съмнение, но бързо премина и тя се изправи с облекчение, защото най-сетне неудобните писма бяха на сигурно място.

След около седмица почти целият дворец отиде на премиерата на новата пиеса на Джон Драйдън „Непорочната кралица“.

Театърът беше пълен, когато кралската свита пристигна. Настъпи голямо оживление и франтовете в партера насядаха по местата си, за да гледат, а жените се надвесиха от горните балкони. Една от тях нахално изпусна ветрилото си, когато кралят минаваше отдолу, и то падна точно на главата му. Чарлс успя да го хване и с усмивка го подаде на поруменялото и кикотещо се момиче сред вълна от ръкопляскания.

Кралят, Йорк и младият дук Монмът бяха в кралски облекла освен дукесата на Савоя. Те носеха дълги пурпурни мантии.

Монмът, синът на краля, плод на една любовна връзка в младите му години, бе дошъл в Англия преди година и половина с кортежа на кралица Хенриета-Мери. Някои твърдяха, че не бил син на краля, но поне приличаше на Стюарт, а и Чарлс без съмнение го мислеше за такъв. Почти от деня на пристигането на момчето той му бе засвидетелствал явно обичта си и в резултат на титлата, получена от краля, Монмът предшестваше всички освен Йорк и принц Рупърт. Предната година Негово величество го бе оженил за Ан Скот, единадесетгодишна и една от най-богатите наследници в Англия. Сега момчето се явяваше публично в кралски одежди, скандализираше всички, които благоговееха пред старинните традиции или вярваха, че кралската кръв е кралска само когато е законна.

Долу в едно от преддверията контетата коментираха:

— Боже мой, Негово величество е така привързан към момчето, все едно че е негова кръв.

— Из галериите се е пуснал слух, че той възнамерява да го обяви за свой законен син и да го направи наследник, след като вече се доказва, че кралицата не може да има деца.

— Кой го е доказал?

— Господи, Том, да не си спал досега? Господарят ми от Бристол изпрати няколко свещеници в Лисабон, за да докажат, че Кларендън е дал нещо на кралицата преди тръгването ѝ за Англия, та да я направи бездетна.

— Чумата да го вземе този Кларендън. Погледнете само префърцуената му щерка — толкова надута и официална, сякаш е самата кралица Анна.

— Може и да стане, ако е вярно това, което говорят за Нейно величество.

Друг един франт, дочул последната фраза, веднага наостри уши.

— Какво има? Какво за Нейно величество?

Мълвата се плъзна из целия театър със съскащ шепот и мърморене, а през това време свитата седеше по местата си. Чарлс седна в средата, Катерина от дясната му страна, а Йорк от лявата. Анна Хайд беше до съпруга си, а Каслмейн — в противоположния край на реда, до кралицата. Наоколо бяха насядали придворните дами както на принцесата, така и на кралицата. Те всички бяха хубави, нетърпеливи, смеещи се момичета с бяла нежна кожа, сини очи и блестящи руси къдри. Копринените им и тафтени поли шумяха кокетно при повдигането им, ветрилата пърхаха, носеше се шепот и смях по адрес на мъжете долу в партера. Тези момичета бяха дошли в двореца последната година и почти всички бяха прекрасни. Сякаш самата природа бе решила да зарадва краля с цяло едно ново поколение от хубави жени.

Отдясно на Барбара седеше една от придворните дами на кралицата, лейди Боинтън. Тя беше палава кокетка, която обичаше да минава за много мечтателна и припадаше по три-четири пъти на ден, щом наблизко имаше мъже. Барбара се наведе и ѝ прошепна все пак достатъчно високо, за да дочуе Франсис Стюарт, която беше точно зад тях:

— Лейди Стюарт изглежда ужасно днес, не забелязахте ли? Лицето ѝ има зеленикав оттенък.

Всеизвестен факт бе, че Франсис страдаше от ревност поради сензацията, която създаде пристигналата току-що в двореца лейди Дженингс, петнадесетгодишна русокоса хубавица, ухажвана напоследък от всички господа и критикувана от дамите. Барбара се зарадва, че интересът не беше вече отправен към Франсис, тъй като същото се бе случило с нея, когато самата Франсис бе дошла в двореца предната година.

Боинтън размаха вяло ветрилото си и измърмори притворила очи:

— На мене не ми се вижда зеленикава. Да не би в погледа на ваше благородие да има нещо такова?

Барбара ѝ хвърли смразяващ поглед, който сигурно би я разтревожил преди, и се обърна към Монмът. Той нетърпеливо се наведе напред, очевидно захласнат от екстравагантната любовница на баща си. Младият дук бе висок и добре сложен за възрастта си, физически преждевременно развит също като краля и толкова необикновено красив, че даже възрастни жени непрекъснато се влюбваха в него. Притежаваше не само красотата на фамилията Стюарт, но и техния чар — едно весело, нежно, обичливо разположение на духа и нещо така зашеметяващо в неговата личност, че той непременно привличаше вниманието където и да отидеше.

Боинтън погледна през рамо и се усмихна на Франсис, а тя на свой ред се наведе напред и прошепна зад ветрилото си:

— Току-що видях как негово благородие пусна бележка в ръката на лейди Дженингс. Почакайте и ще видите — обзалагам се, — че тя ще я скъса.

От няколко седмици Дженингс развеселяваше двореца с отказа си да стане любовница на Йорк, услуга, която, общо взето, се включваше в задълженията на придворната дама на съпругата му. Тя пред всички късаше писмата му и разпиляваше парчетата по пода на салона за приеми на нейно благородие. И сега под погледите на Боинтън и Франсис Стюарт тя накъса бележката на парчета, хвърли ги във въздуха и те се разпиляха по главата и раменете на дука.

Боинтън и Стюарт избухнаха във весел смях, а Йорк като се огледа наоколо, забеляза парченцата по раменете си. С кисело

изражение той ги бръсна, а лейди Дженингс седеше изпъната на стола си със строго изражение на лицето и вперила очи в сцената, където вече започваше пиесата.

— Какво? — попита Чарлс, поглеждайки брат си, който бръскаше хартиените късчета, и гръмко се разсмя. — Пак ли отказ, Джеймс? Доста е чудата. Вече би трябвало да се съобразите с намека ѝ.

— Ваше Величество не винаги приема намеците, ако разрешите да отбележа — промърмори дукът, но кралят добродушно се усмихна.

— Мисля, че ние, Стюартите, сме упорити.

Той се наведе към Джеймс и тихо му прошепна:

— Залагам турското си пони срещу вашата кобила, че аз пръв ще пробия защитата на това капризно девойче.

Йорк повдигна скептично вежди.

— Дадено, сир.

Двамата братя си стиснаха ръцете и Чарлс се настани да гледа пиесата.

Барбара седя спокойна в продължение на две действия. Тя се усмихна на Бъкингам и на другите господа долу в партера. Непрекъснато усукваше перлената си огърлица, потупваше с ветрилото си, пипаше косата си. По едно време извади огледалото си да се огледа, залепи си още една бенка и го захвърли обратно към Уилсън. Барбара беше много, скандално отегчена. През цялото време Чарлс, изглежда, не забелязваше близостта ѝ. Той не си даде труда дори да погледне към нея. Най-сетне тя реши, че това повече не може да се търпи. Закрепвайки на лицето си непробиваема усмивка, тя се присегна през Катерина и докосна ръката на Негово величество.

— Представлението е доста лошо, не мислите ли, сир?

Той я изгледа студено.

— Не, не мисля. На мене ми харесва.

Очите на Барбара блеснаха, кръвта нахлу в лицето ѝ, но тя се съвзе за миг. Изведнъж стана и все още прелестно усмихната, мина зад кралицата, за да се настани насила между Чарлс и Йорк. Двамата я изгледаха изненадано и гневно, но веднага извърнаха поглед, а Барбара седна с безизразно лице и неподвижна като камък, макар че гневът от унижението я караше да се изпотява. За момент ѝ се стори, че сърцето ѝ ще се пръсне — беше препълнено с кръв. После крадешком хвърли

поглед към Чарлс и забеляза заплашителното потрепване на скулите му. Тя го изгледа с омраза, изпълнена с див копнеж да забие ноктите си в гладко избръснатата му буза, докато не рукне кръв. Най-сетне с последно усилие тя откъсна очи и ги насочи още веднъж към сцената. Ала не виждаше нищо — само едно цветно петно, което менеше формата си и подскачаше. И навсякъде лица... лица... лица, обърнати към нея — хилещи се подигравателно. Цяло море от вражески лица. Барбара почувства, че мрази всеки един от тях с кръвожадна, дива омраза, от която ѝ прилоша и се разтрепери.

Стори ѝ се, че пиесата продължи цяла вечност и че не ще издържи да седи повече там. Най-сетне обаче дойде краят. Тя изчака един миг под предлог, че си слага ръкавиците, с надеждата, че Чарлс ще я покани в неговата каляска. Той обаче тръгна с Хари Бенет, за да посетят съветника, който отново беше на легло от подагра. Барбара вдигна качулката върху главата си, сложи си доминото и като махна нетърпеливо с ръка към Уилсън, тръгна неочаквано бързо. Хората отстъпваха, за да ѝ сторят път, защото името ѝ все още имаше магическата сила да ѝ проправя път. Вече навън тя се качи в каляската си и въпреки че блокираше движението, не даваше заповед за тръгване. Кочияшът крещеше и ругаеше тези, които недоволстваха, като им казваше да не вдигат шум, защото подарката му ще тръгне, когато тя пожелае. Минаха няколко минути, преди Бъкингам да се появи. Той излезе от театъра с небрежна походка заедно със Седли и Бъкхърст. Барбара даде знак на лакея си да отвори вратата. Тя започна енергично да жестикулира, но Бъкингам говореше с една млада продавачка на портокали, която весело се смееше и бърбеше с тримата мъже, като им указваше толкова внимание, колкото на някои носачи или прислужници. Най-сетне, напълно изгубила търпение, Барбара извика:

— Бъкингам!

Той погледна към нея разсеяно, махна ѝ с ръка и се обърна, за да продължи разговора си. Барбара запокити гневно ветрилото си.

— Гръм да го порази! Ушите ще му откъсна!

Най-сетне Бъкингам взе един портокал от момичето, целуна я и като пусна монета в дълбоко изрязаното ѝ деколте, се запъти нехайно към каретата, подхвърляйки портокала на един дрипав просяк.

— Слез и си наеми файтон — бързо прошепна Барбара на Уилсън и докато негово благородие се качваше в каретата от едната страна, компаньонката слизаше от другата.

— Тази малка продавачка има най-умната главица в цял Лондон — каза дукът, сядайки до Барбара и все още махайки на момичето през прозореца.

Барбара го изгледа толкова злобно, че той би трябвало да се сгърчи под погледа ѝ.

— Започнала е да продава риба на улицата от шестгодишна, а на дванадесет станала прислужница в публичния дом на Мама Червената шапчица. Сега работи при „Харт“, но казвам ви, тя принадлежи на театъра. Казва се Нел Гуин и мога да се обзаложа, че...

Барбара не бе чула и дума от това, което той каза. Тя изкрещя на кочияша си да тръгва, макар движението да беше вече задръстено от всички страни и да не можеха да помръднат.

— Чумата да ви вземе! Вас и вашите продавачки! — извика вбесена тя, като се извърна към братовчед си. — Чудесна услуга ми направихте, няма що! Никога не съм била така унижавана! И то пред очите на всички! Какво сте правили цяла седмица?

Бъкингам настръхна. Всичката му естествена гордост и арогантност се надигнаха в него. Той възненавидя грубия ѝ тон.

— Чудеса ли очаквате? Моля, спомнете си, милейди, че има доста време, откакто сте извън благородноположението на Негово величество. Даже и аз не бих могъл да ви го върна веднага. Трябваше да стоите на мястото си и тогава нямаше да бъдете унижена. И освен това, милейди, моля, не ми подвиквайте на улицата така, сякаш съм ваш лакей.

— Ах, вие, мръсно псе! Ще ви накарам...

— Ще ме накарате какво, милейди?

— Ще ви накарам да се разкайвате за това.

— Извинете, милейди, но вие никога не ще можете да ме накарате да съжалявам за каквото и да било. Нима сте забравили, че аз мога да проваля плановете ви, стига да пожелаея. Не забравяйте, милейди, че само вие и аз знаем за изгорените писма на Негово величество.

Долната челюст на Барбара увисна. Няколко секунди тя го гледа вцепенено, изпълнена с ужас, който постепенно се превърна в

безсилна ярост. Тъкмо щеше да каже нещо, когато Бъкингам отвори вратичката и слезе от колата, махна ѝ нехайно с ръка и се качи в следващата карета, която беше пълна с жени, потънали в море от коприна и сатен. Те го приеха с радостни възгласи и целувки и Бъкингам се настани сред тях. Барбара гледаше втренчено пред себе си, лицето ѝ бе побледняло, очите ѝ мятаха виолетови искрици. Каретата след тях потегли и херцогът дори не се обърна.

XXVI

Дейнджърфийлд Хаус се намираше в стария аристократичен квартал на Блекфриърс и бе построен преди двадесет години на мястото на голяма къща от края на четиринадесети век. Тази къща имаше форма на буква „Н“ с два двора — един отпред и друг отзад. Имаше четири цели и един полуетаж, като сутеренът и приземният етаж служеха за канцеларии и магазини. Изградена от червени тухли, тя беше напълно симетрична с безкрайно много големи квадратни прозорци, няколко еркера и цяла гора комини. Разположена на ъгъла на Шумейкър Роуд, точно срещу Грийд лейн, тя беше заобиколена от желязна ограда със заострени пръчки. Ден и нощ пред масивните врати стояха пазачи.

Докато слизаше от колата пред двойните стълби, които водеха към главния вход на втория етаж, Амбър разтвори учудено очи.

Тази къща беше по-голяма, по-внушителна и по-завършена, отколкото си я беше представяла. Двеста хиляди лири наистина бяха по-значителна сума, отколкото беше мислила досега. До този момент тя беше гледала на Самуел Дейнджърфийлд просто като на добър, стар господин, когото бе успяла да хване за носа, но сега, поразена от дома му, тя започна да се чувства малко нервна при мисълта, че ще се срещне със семейството му. Би искала да бъде така уверена, както той, че всички ще я приемат с отворени обятия и ще я харесат от пръв поглед.

Те спряха за малко във под ситния февруарски дъжд, а Самуел Дейнджърфийлд даде нареждания на слугите да свалят багажа. На третия етаж се отвори прозорец, на който се появи жена.

— Татко! Най-сетне се върнахте! Бяхме толкова разтревожени! Така дълго отсъствахте! Добре ли ви понесе? Как се чувствате?

Тя говореше, без да вижда или без да иска да види, че баща ѝ е придружен от някаква дама.

Амбър вдигна любопитно очи. „Трябва да е Летис“ — помисли тя.

Беше чувала вече много за Летис — също и за другите, — но преди всичко за Летис. Омъжена от няколко години, тя се беше върнала в Дейнджърфийлд Хаус след смъртта на майка си и се беше настанила там заедно със съпруга и децата си, за да се грижи за домакинството. Без да има такова намерение, Самуел я беше обрисувал като енергична и властна жена. Тя бе станала веднага несимпатична на Амбър. И ето че сега Летис я пренебрегваше, като не ѝ обръщаше по-голямо внимание, отколкото на последната уличница.

— Много съм добре — отвърна Самуел, — очевидно засегнат неприятно от лошото възпитание на дъщеря си. — А как е моят нов внук?

— Вчера навърши две седмици. И расте... Същински Джон.

— Слезте в салона, Летис — каза рязко Самуел. — Искам да ви видя веднага.

След като хвърли кратък леденостуден поглед към Амбър, Летис затвори прозореца и изчезна. Следвани от Нан и Тенси, Амбър и Самуел тръгнаха нагоре по стълбата. Вратата беше отворена от грамаден негър, облечен в красива ливрея. Влязоха в големия хол, към който гледаха всички останали стаи. От всеки край започваше по една широка дървена стълба, украсена с резба и водеща към по-горните етажи.

Във всичко личеше богатство, комфорт и лукс: великолепен паркет, дъбови мебели, украсени с резба, стени, покрити с плюш. Никакво лекомислие: добре премислен консерватизъм се излъчваше от най-малката кадифена табуретка и от най-незначителната масичка с резба. Още от пръв поглед се виждаше, че в къщата живеят спокойни и добре възпитани хора.

Те свърнаха наляво и влязоха в един салон, дълъг около петнадесет метра. Отчаян, Самуел разбра веднага, че е извършил непростима грешка. Защото над камината беше окачен портрет на самия него и първата му съпруга отпреди около двадесет години. Беше минало толкова време, че той го беше забравил напълно. Докато разглеждаше енергичното, правилно и неприветливо лице на госпожа Дейнджърфийлд, Амбър разбра веднага защо завладяването на Самуел в края на краищата бе толкова лесно. Все пак тя се съмняваше, че и семейството му ще разбере това така добре.

Зад тях се чуха стъпки и тя се обърна, за да види възплъщението на жената от портрета, което се приближаваше към нея. За миг очите на Летис срещнаха нейните — бърз и суров поглед на жена, която вижда и преценява всичко. След това тя се обърна към баща си. Амбър я огледа подробно и незабавно осъзна, че тя не умее да се облича, че е твърде едра и изглежда по-възрастна от своите тридесет и две години. Летис носеше една от онези рокли, с които Килигрю обличаше своите актриси, когато трябваше да се представи някоя лицемерна пуританка, рокля, срещу която всички негодуваха; проста рокля от гладък черен плат, нито широка, нито прилепнала, с голяма бяла яка и маншети. Светлокестенявите ѝ коси бяха почти изцяло прибрани от малка колосана шапчица с връзки; тя не носеше никакви скъпоценности освен халка, украсена с диаманти. Амбър, която се беше смятала толкова скромна, се почувства изведнъж прекалено наконтена и блестяща.

— Мила моя — каза Самуел и взе ръката на Амбър, — мога ли да ви представя своята най-голяма дъщеря Летис? Летис, това е жена ми.

Летис извика глухо и побледня. След церемонията Амбър бе подхвърлила на Самуел, че може би ще е по-добре да осведомят семейството му чрез някакъв пратеник, който да пристигне преди тях. Но той бе настоял сам да обяви прекрасната изненада.

Безмълвна, Летис наблюдаваше баща си. Когато се обърна отново към Амбър, на лицето и бе изписан ужас. Изглежда, тя си даваше сметка за това, но не беше в състояние да се овладее. Непредвидената реакция на дъщеря му не можа да не раздразни Самуел. Амбър, която беше очаквала това, се усмихна леко и кимна едва забележимо.

Миг по-късно Летис успя да отвори уста:

— Ваша жена! Но, татко...

Тя вдигна ръка към челото си.

— Вие сте се оженили? Но в писмото си вие никога... Ние не... О, извинявайте...

Тя изглеждаше толкова искрено и болезнено развълнувана, че студената надменност на Самуел изчезна веднага. Той я прегърна.

— Ето, миличка, знаех, че това ще бъде истинска изненада. Но аз разчитам на теб, Летис, да ми помогнеш да го съобщя на другите.

Погледни ме! И се усмихни, моля те! Аз съм много щастлив и искам всички мои близки да бъдат щастливи заедно с мен.

Летис скри лицето си на рамото на своя баща и остана дълго така. Раздразнена, Амбър очакваше сълзи. Най-сетне Летис се обърна; изглеждаше съвсем добре, целуна Самуел и му се усмихна.

— Радвам се, че ви виждам щастлив, татко!

И обръщайки се живо, каза:

— Ще се погрижа за обяда.

След това изтича навън.

Амбър хвърли поглед към Самуел и видя странното, замислено изражение, с което той беше проследил излизането на Летис. Тя пъкна ръка в неговата.

— О, Самуел, тя не ме обича. И не одобрява нашата женитба.

Погледът му се спря върху кея.

— Възможно е — призна той, макар че никога преди това не беше допускал тази възможност. — Летис се ужасява от всичко ново. Почакайте само да ви опознае. Тя ще ви обикне, никой не би могъл да постъпи другояче.

— О, Самуел, надявам се. Толкова бих искала всички да ме обикнат. Ще направя невъзможното.

Те се качиха в апартаментите си, които се намираха в югозападното крило на къщата и гледаха към задния двор и градината. Състояха се от редица отварящи се една в друга стаи, мебелирани в същия стил като останалата къща. Навсякъде се виждаха спомени от първата му жена — над камината висеше друг портрет, имаше и един скрин, който бе съдържал и може би все още съдържаше дрехите ѝ. Всичко носеше отпечатъка на нейната личност. Амбър имаше впечатлението, че тя все още е тук, и реши незабавно да направи промени.

Точно в един часа Самуел и Амбър влязоха в трапезарията. Те намериха тук всички членове на семейството, които си бяха вкъщи и бяха достатъчно големи, за да могат да ходят. Около тридесет души бяха насядали край огромната маса; имаше и няколко деца, при все че обикновено те се хранеха в детската стая. Многобройните семейства не бяха рядкост сред богатата буржоазия, защото тук децата не измираха така, както сред бедняците, а жените не правеха нищо, за да

избегнат честите раждания, както правеха видните дами от Уайтхол и Ковънт Гардън.

В момента, когато Самуел и Амбър прекрочваха прага, едно малко момиченце попита на висок глас:

— Мамо, тази ли е жената?

Майката го плесна, после побърза да го погали, за да избегне разплакването.

Самуел не обърна внимание на случката и се залови с представянето. При повикване на името всеки се приближаваше: ако беше мъж, се покланяше, ако беше жена, правеше реверанс и целуваше Амбър по бузата. Широко разтворили очи, децата също я поздравиха. При вида на техния страх и любопитство ставаше ясно, че бяха чули възрастните да говорят за новата госпожа Дейнджърфийлд.

Общо взето, всички изглеждаха добри хора. Баналното лице на Летис се набиваше в очи. Тук беше най-големият син, Самуел, с жена си и шестте си деца; съпругът на Летис, Джон Бекфорд, и осемте им деца; вторият син, Робърт, чиято жена беше починала и който имаше две деца. Третият син, Джон, който живееше също в тази къща с жена си и петте деца и работеше при баща си, както по-големите си братя. После идваше една дъщеря, дошла само за случая с децата си от една съседна къща; след това беше Джеймс с жена си и двете си деца. Най-сетне оставаха трите последни деца — две момичета на петнадесет и тринадесет години и един хлапак на дванадесет. Един от тях бе в чужбина, друг следваше право, а трети в Оксфорд; между дъщерите имаше една, която живееше извън града, и друга, която не можеше да се присъедини към семейната сбирка поради първата си бременност.

„Господи! — помисли Амбър. — Едно-единствено богатство ще се разделя между толкова много хора. А сега и един човек повече!“

Всички бяха получили заповедта да я наричат „госпожо“, защото Самуел не се реши да обяви малкото име на жена си. После в стаята влязоха цяла върволица слуги, които носеха огромни сребърни подноси, супник и кани. От тях се издигаше благоуханна пара или се пенеше хубаво златисто пиво. Трапезарията беше също така тържествена и внушителна като останалата къща. Столовете, на които бяха седнали, бяха тапицирани, а сребротото, което украсяваше големия дъбов бюфет с резба, накара Амбър да разтвори широко очи. Те пиеха в тънки кристални чаши и ядяха в хубави чинии. И все пак всред

всичкия този блясък те бяха насядали в своите прости и непретенциозни черни, сиви или тъмнозелени дрехи с бели яки и маншети. Бяха невзрачни като врабчета. Панделките, дантелите, фалшивите букли, пудрата и изкуствените бенки не бяха допуснати тук и Амбър, в своята рокля от черно кадифе и дантелена яка, се чувстваше, и наистина беше, твърде представителна.

Тя беше очаквала да срещне враждебност и не ѝ се учудваше, защото според закона на лондонското Сити една трета от състоянието на мъжа се падаше на неговата вдовица; този процент ставаше още по-голям, ако тя добиеше дете, а това беше намерението на Амбър.

Но тяхната антипатия имаше и други причини. Още в самото начало Амбър не им се хареса само защото баща им се бе оженил за нея; всичко идваше оттам, при все че и при други обстоятелства те едва ли биха имали по-добро мнение за нея. Въпреки усилията си тя им оставаше така чужда и съвсем различна от тях в най-лошия смисъл.

Без дори да бъде подчертавана, красотата ѝ беше твърде блестяща за тях. Жените бяха убедени, че тя не е нито толкова кротка, нито толкова невинна, колкото изглежда, защото долавяха, без да разискват този въпрос, нейния чувствен чар. Една сериозна жена не можеше да има толкова полегати очи и не изглеждаше така разсъблечена, дори и под най-затворените дрехи. Собственото ѝ име ги шокираше ужасно; всички те носеха стари и почтени имена: Катрийн, Летис, Филадельфия, Сюзън...

Въпреки твърденията си, че не желае нищо друго на този свят, освен да се понрави на семейството на своя съпруг, Амбър пое още от самото начало много инициативи, които не можеха да не бъдат зле тълкувани и критикувани.

Тя притежаваше богат гардероб, но въпреки това поръчваше и купуваше непрекъснато нови неща, красиви рокли, ветрила, обувки, маншони и ръкавици. Седмици наред тя никога не се явяваше с един и същи тоалет. Носеше скъпоценности, изумруди, диаманти и топази, и то така нехайно, сякаш бяха обикновени стъкларии. Нейният портрет — леко усмихната в рокля от златиста дантела — замести този на Самуел и първата госпожа Дейнджърфийлд в салона. Спалнята, в която бяха родени много от децата, бе променена напълно, прозорците и леглото бяха украсени със завеси от червена, изпъстрена със сърма, дамаска. Камина от черен генуезки мрамор измести старата; солидните

и твърде английски мебели от дъб направиха място на венециански огледала и лакирани скринове и паравани.

Но те може би биха й простили всичките тези фантазии, ако не беше твърде явното обожание, засвидетелствано от техния баща. Веднъж омъжена, Амбър вече разполагаше с много други начини да раздуха страстта на своя стар съпруг, които не се реши да използва в периода на ухажването. Тя знаеше, че главната й сила се крие в младостта, красотата и чувствеността й — все качества, които бяха липсвали напълно на първата госпожа Дейнджърфийлд и изглеждаха по-подходящи за една любовница, отколкото за една законна съпруга. И тъй като желаше дете, за да го обвърже по-здраво, тя не се колебаеше да дразни неговата чувственост. Той изостави работата си, за да бъде по-дълго при нея; беше започнал да отслабва и макар да се мъчеше да запази своето достойнство пред семейството — очите му го издаваха всеки път, когато я погледнеше. Без да си признават, всички си даваха сметка за това и омразата им ставаше още по-голяма.

Струваше им се, че на неговата възраст такава постъпка беше не само грозна, всъщност това бе предателство — омърсяване паметта на тяхната родна майка. Нито мъжете, нито жените можеха да проумеят всичко това, тъй като Самуел бе живял толкова целомъдрено, беше работил толкова усилено и изглеждаше толкова безразличен към хубавите жени, щото не можеше да се намери каквото и да било обяснение за коренната промяна в навиците му.

Но от всички най-много страдаше Летис. Тя чувстваше, че присъствието на Амбър беше срам за дома им, тъй като не можеше да гледа на тази млада двадесетгодишна жена другояче освен като на любовница на стария й баща, избрана от него в преходна възраст и при изчезващ морал.

— Тази жена! — каза тя веднъж сурово на Боб и на младия Сам, когато и тримата бяха застанали в подножието на стълбата и гледаха Амбър, която тичаше весело, с развети къдри и с повдигната пола, за да покаже по-добре сърмените бродерии по зелените си копринени чорапи. — Сигурна съм, че за нея не може да се каже нищо добро. Тя се гримира!

Те критикуваха открито само подробностите — всичко останало се подразбираше от само себе си.

Хенри, двадесетгодишен студент по право, дошъл наскоро, също я наблюдаваше. Беше толкова по-млад от другите, че неговият дял от наследството нямаше да бъде голям, затова не изпитваше никакви безпокойства по този въпрос. Колкото за останалото, той хранеше скрито възхищение към своята мащеха.

— Сигурно нямаше да страдате толкова, ако тя не беше такава хубавица, нали, Летис? — попита той.

Летис погледна презрително брат си.

— Такава хубавица! Кой не би бил с този грим, букли, бенки, панделки и всичко останало?

Хенри вдигна рамене и се обърна към сестра си, след като Амбър беше изчезнала в коридора на горния етаж:

— Щом е толкова лесно, жалко е, че много от жените не са такива!

— Господи, Хенри! Откъде ви идват тези мисли? От театъра?

Хенри се изчерви.

— Не, Летис. Знаете, че никога не съм ходил на театър.

Лицето на Летис доби недоверчиво изражение и двамата братя се разсмяха, а Хенри, почервенявайки още повече, побърза да излезе от стаята. Летис въздъхна и се отправи към кухнята. Защото Амбър не беше проявила никакво желание да се заеме с управлението на къщата, макар че Летис би й поверила на драго сърце тази тежест. Самуел бе настоял дъщеря му да продължава да се грижи за домакинството. Летис не можа да му откаже. Не беше лесно да имаш грижата за едно семейство, обхващащо тридесет и пет деца и възрастни и около сто и петдесет прислужници.

Щом влезе в стаята си, Амбър облече палтото си, спусна капюшона над очите си и пъкна в маншона една маска от черно кадифе. Движенията ѝ бяха бързи, а очите ѝ блестяха от възбуда.

— Предупреждавам ви, мадам! — каза Нан, докато ѝ помагаше и подреждаше нейните къдрици с цвят на бакър. — Това е същинска лудост!

— Глупости, Нан!

Тя нахлузи на ръцете си чифт дълги, бродирани ръкавици.

— Никой няма да ме познае.

— Но ако това се случи, мадам? Ще бъдете загубена, и за какво? Амбър сбърчи нос и плесна приятелски Нан по бузата.

— Ако някой попита къде съм, ще кажеш, че съм отишла в Чейндж. А в три часа ще бъда тук.

Тя се отправи към вратата и заслиза по малката спирална стълба, водеща към задния двор, където я очакваше затворена карета. Тя пъргаво се качи в нея и тежката кола тръгна нагоре по Картър лейн. Амбър беше задържала Темпист и Джеремая и те я водеха навсякъде, където пожелаеше.

Не след много конете спряха. Амбър сложи маската си и слезе; прекоси улицата и свърна в малка уличка, която минаваше през един шумен двор и водеше към задната страна на Кралския театър. Като се оглеждаше, Амбър влезе и стигна до вратата на гримьорната, както винаги пълна с полуголи актриси и млади безделници, по-голямата част от които носеха перуки по последната мода.

Отначало никой не ѝ обърна внимание, после Бек Маршал я запита:

— Какво желаете, госпожо?

С тържествуващ смях Амбър свали маската си и смъкна капюшона. Жените нададоха изненадани възклицания, а Скрокс се спусна да я поздрави: старото, грозно, червено лице беше изкривено от удоволствие. Амбър я прегърна през раменете.

— Мадам Сейнт-Клер! Откъде идвате? Ето — изкрюка тя, — нали ви казах, че ще се върне!

— Ето ме! Дръжте, вземете тази гвинея, Скрокс, стара пияница, за да има с какво да изкарате седмицата и да се напие!

Тя бе заобиколена веднага, целуваха я, разпитваха я, а младите контета настояваха да бъдат приети в нейното общество. Беше се пръснал слух, че се е оттеглила извън града, за да ражда; казваха също, че била умряла от пристъп на треска; че заминала за Америка... Но когато тя им разказа, че се е омъжила за богат търговец — без да им каже името му, — всички бяха поразени. Дочули за пристигането ѝ, актьорите влязоха на свой ред; всеки искаше целувка, разглеждаха тоалета и скъпоценностите ѝ и я питаха колко ще наследи, ако забременее.

За първи път от четири месеца насам Амбър се чувстваше истински добре. В Дейнджърфийлд тя се смущаваше постоянно от мисълта да не каже или да не направи нещо неприлично. А неударимото, лудешко желание да захвърли своя наивен вид, да каже

някоя грубост или да смигне на някой прислужник, за да шокира всички, увеличаваше още повече напрежението ѝ.

Изведнъж тя забеляза едно лице, което не бе могла да познае веднага в този твърде неподходящ за него декор. Тя бързо сложи маската си, вдигна капюшона си и започна да се сбогува. Защото на другия край на стаята се намираше Хенри Дейнджърфийлд, който говореше с една от новите актриси. За по-малко от минута тя се намери в полутъмния коридор, но зад гърба ѝ се чуха стъпки.

— Моля за извинение, мадам!

За миг Амбър се спря с разтуптяно сърце, но после побърза да продължи пътя си.

— Не ви познавам, господине — отвърна тя рязко, променяйки гласа си.

— Но аз съм Хенри Дейнджърфийлд, а вие сте...

— Госпожа Анна Сейнт-Майкъл, господине, пътуваща сама.

За голямо свое облекчение Амбър видя, че той се отказа да я следва. Когато се обърна, вече го нямаше. Въпреки това не се качи в колата, а прошепна съвсем тихо на Темпист, когато минаваше покрай него:

— Чакайте ме на ъгъла на Мейпоул.

Нервна и възбудена, Амбър прекара остатъка от деня в стаята си. Тя ходеше нагоре-надолу, поглеждаше през прозореца, кършеше ръце и питаше непрекъснато Нан защо Самуел се е забавил толкова. Нан се съдържа и не ѝ каза, че беше предвидила всичко, което се беше случило, но то се четеше върху лицето ѝ.

Когато късно следобед мъжът ѝ най-сетне се върна, той я поздрави с усмивка и целувка, както винаги. Амбър, която беше облякла на голо една домашна роба, сложи глава на рамото му.

— О, Самуел, къде се забавихте? Толкова е късно... Безпокоях се за вас!

Той се усмихна и като се огледа наоколо, за да се увери, че Нан ги е оставила сами, плъзна ръка в корсажа на жена си.

— Много съжалявам, мила. Един господин дойде да ме види по работа и останахме на разговор по-дълго, отколкото очаквах.

Той се наведе и отново я целуна, а тя с ръка зад гърба си направи таен знак на Нан да излезе от стаята.

Отначало беше възнамерявала да не слиза за вечеря, но в края на краищата реши, че това ще бъде нетактично. Ако Хенри я бе познал, той можеше да го каже както днес, така и утре, а тя не можеше вечно да стои в апартаментите си.

Но вечерята мина както винаги. После съгласно обичая всички се оттеглиха в един от малките салони, за да прекарат един или два часа заедно, преди да си легнат.

Амбър понечи да симулира главоболие и да накара Самуел да се качат горе, но пак се разколеба. Ако у Хенри се таеше подозрение, а тя останеше по-дълго, може би той щеше да реши, че е сгрешил.

Заедно със Сюзън, Филадельфия и Катрийн Летис беше седнала пред огъня и разговаряше спокойно, заета с някаква бродерия. Децата почнаха да играят на криеница. Самуел подхвана партията шах, която беше започнал още преди няколко дни с Майкъл, дванадесетгодишен хлапак. Хенри се настани край тях да гледа. Двамата по-възрастни братя пушеха лулите си, като говореха по работа и критикуваха политиката на правителството спрямо холандците. Чувствайки се по-добре, Амбър се настани в едно кресло подхвана разговор с Джемима — най-хубавата от всички дъщери на Дейнджърфийлд.

Петнадесетгодишната Джемима беше единствената приятелка на Амбър в този дом. Малкото момиче ѝ се възхищаваше от цялата си душа. Тя беше твърде наивна и твърде чиста, за да вижда в неотдавнашния брак на баща си нещо друго освен обстоятелството, че е довел жена вкъщи. И тази жена се обличаше и държеше, точно така, както самата Джемима би желала да се облича и държи. Тя не разбираше неприязнеността на по-големите си братя и сестри към „госпожата“ и често повтаряше пред Амбър онова, което те говореха за нея. Един ден тя ѝ разказа, че след като чула да хвалят преданите грижи на госпожата по време на болестта на баща ѝ, Летис заявила, че може би тя го е разболяла нарочно, за да има случай да се грижи добре за него. Почувствала се неудобно, Амбър беше щастлива, когато научи, че по-големият брат предупредил Летис да се пази от ревност, която би могла да я отведе твърде далеч. Защото, казал той, в края на краищата тази жена може да е съмнителна, но тя в никои случай не би могла да извърши подобно нещо!

Амбър насърчаваше това приятелство — тя обикновено се разбираше добре с много по-млади момичета или не особено

привлекателни, тъй като те не можеха да ѝ бъдат конкуренция. Наивното възхищение от страна на Джемима и разговорливостта ѝ представляваха удобен източник на информация, а бяха и забавни за Амбър, защото по този начин тя запълваше скучните си часове. Освен това злорадстваше заради раздражението на Летис. Последната бе предупредила Джемима на няколко пъти, но тъй като Летис не беше вече глава на къщата, малката, която беше с характер, изпитваше удоволствие да не ѝ се подчинява.

Амбър и Джемима имаха почти същия ръст, но Джемима беше крехка и не така закръглена. Косите ѝ имаха хубав тъмнокафяв цвят с червеникави отблясъци, кожата ѝ беше нежна и бяла, а очите ѝ — сини и засенчени от дълги, извити мигли. Тя беше пламенна, пълна с енергия, много разглезена от баща си и от по-големите си братя, независима, упорита и очарователна. Сега, седнала на стола си, с ръце кръстосани около коленете си и с блеснали очи, тя слушаше Амбър, която ѝ разказваше някаква научена от втора ръка история за краля, който искал на колене прошка от лейди Каслмейн.

В другия край на стаята Сюзън ги погледна, като вдигна клепки.

— Колко се е привързала Джемима към госпожата! Двете стават неразделни. Трябва да внимавате, Летис. В края на краищата ще се научи да се гримира.

Летис ѝ хвърли пронизващ поглед, но Сюзън се беше навела вече над бродерията си, правейки малки, точни бодове. От няколко години, откак Летис се беше върнала, за да поеме управлението на къщата, между нея и жената на по-големия ѝ брат се водеше подмолна война. Другите две жени се усмигнаха леко, развеселени и доволни, че най-сетне се беше намерил някой, който да не се поддава на властта на Летис. Но дори и това удоволствие не смекчаваше загубата на парите: защото новата съпруга беше общият неприятел, пред когото се изличаваше всяка малка неприязън.

Летис отговори спокойно:

— Имам намерение занапред да бъда по-внимателна, защото това не е всичко, което малката би могла да научи от нея.

— Може би да носи деколтирани рокли? При това без шал — попита Сюзън.

— Още по-лошо!

— Но какво по-лошо може да има? — попита Сюзън с подигравателен тон.

Катрийн беше доловила скритата мисъл на Летис и очите ѝ блеснаха пред перспективата за възможен скандал.

— Какво сте узнали, Летис? Какво е направила?

При тона на Катрийн другите две жени се наведоха незабавно.

— Летис, какво сте чули?

— Да не би да е извършила нещо ужасно?

Те не бяха в състояние да си представят какво би могло да бъде то.

Летис вдяна иглата си.

— Не можем да говорим за такива неща пред децата.

Филадельфия стана веднага.

— Ще ги изпратя да си легнат.

— Филадельфия! — каза строго Летис. — Оставете това на мен. Почакайте, докато тя започне да пее.

Защото Амбър пееше всяка вечер, след като децата си бяха легнали и преди възрастните да се оттеглят. Самуел беше въвел този обичай, който беше станал част от традициите на дома.

В продължение на цял час жените бяха нервни и възбудени; шепнеха непрекъснато на Летис и я молеха да изпрати децата да си легнат. Но тя не смяташе да го направи по-рано от обичайния час. А когато се върна, след като ги беше поверила в ръцете на техните бавачки, Амбър вече тананикаше прекрасна и меланхолична песничка, като си съпровождаше на китара.

Когато свърши, слушателите аплодираха учтиво, но само Самуел и Джемима проявиха ентусиазъм.

— О, ако можех да пея така! — възкликна Джемима.

А Самуел се наведе да целуне ръката на Амбър.

— Мила, вие имате най-хубавия глас на света!

Амбър целуна бузата на Джемима и хвана Самуел под ръка, като му се усмихна.

Тя все още държеше китарата, която ѝ беше подарена от Рекс Морган и беше украсена с разноцветни панделки, купени веднага от него в Роял Иксчейндж. Амбър си отдъхна с облекчение, тъй като вечерта завършваше без инциденти и имаше само едно желание — да се качи в стаята си, където се чувстваше на сигурно място. Никога,

обещаваше си за кой ли път тя, никога вече нямаше да извърши подобна лудост.

Наведена напред в креслото си, с опънати до скъсване нерви и след като Катрийн нетърпеливо я побутна, внезапно Летис се обади с неестествено ясен и твърд глас:

— Нищо чудно, че гласът на госпожата е толкова приятен!

Застанал прав, Хенри подскочи и юношеското му лице стана тъмночервено. Амбър помисли, че сърцето ѝ ще замре, а кръвта ще замръзне в жилите ѝ. Но Самуел не я беше чул. И въпреки че тя продължаваше да му се усмихва, беше обзета от неудържимо желание да запуши ушите му, да го избута навън от стаята, за да не чуе нищо.

— Какво искате да кажете, Летис? — запита Сюзън.

— Искам да кажа, че една жена, която е принудена да изкарва прехраната си със своя глас, е длъжна да се грижи за него.

— Какво говорите, Летис? — каза на свой ред Джемима. — Госпожата никога не е изкарвала прехраната си така и вие го знаете!

Летис се изправи с пламнало лице и стиснати ръце; връзките на бонето ѝ леко потреперваха.

— Мисля, че ще направите по-добре да се качите в стаята си, Джемима!

Почувствала веднага, че трябва да се защити и като търсеше помощ от Амбър, Джемима запита:

— Да се кача в стаята си? И защо? Какво съм сторила?

— Нищо, миличка — отвърна търпеливо Летис, твърдо решила да избегне всеки семеен спор. — Но онова, което имам да кажа, не е за вашите уши.

Джемима направи гримаса.

— Боже мой, Летис! Та аз не съм дете! Щом съм достатъчно възрастна, за да се омъжа за Джоузеф Катъл, мога да чуя всичко, което ще кажете.

Най-сетне Самуел си даде сметка, че двете му дъщери започват да се карат.

— Какво има, Летис? Джемима е вече достатъчно голяма. Ако имате да кажете нещо, кажете го!

— Добре.

Тя пое дълбоко дъх.

— Днес следобед Хенри е видял госпожата в театъра!

Самуел не промени израза на лицето си, трите жени около камината изглеждаха разочаровани, дори ограбени в надеждите си.

— Какво от това? — попита той. — Ако не се лъжа, чувал съм да казват, че в днешно време театърът се намира под покровителството на видните дами!

— Но вие не ме разбирате, татко! Той я е видял в гримьорната.

Тя спря за миг, наблюдавайки промяната в бащиното си лице и почти изпълнена със съжаление, загдето омразата и ревността я бяха накарали да изрече злощастното обвинение. Започваше да разбира, че то само ще огорчи баща ѝ, без да предизвика друга промяна. А Хенри, който стоеше тук, би предпочел да потъне в земята. С разтреперан глас Летис довърши изречението си:

— Тя се е намирала в гримьорната, защото по-рано е била актриса.

Чу се общ вик. Само Амбър остана спокойна, измервайки Летис с поглед. За миг лицето ѝ изрази дива омраза, но толкова бегла, че никой не можеше да твърди, че е видял. Навела очи, тя изглеждаше невинна като дете, заловено да бърка в буркана със сладко.

Сюзън се убоде. Катрийн изпусна ръкоделието си, Джемима скочи на крака. Изтръгнати от безразличието си, братята се заслушаха внимателно в онова, което бяха смятали досега за обикновен женски спор. Самуел, който истински се беше подмладил през последните седмици и изглеждаше по-щастлив от когато и да било, се превърна внезапно в старец. Сега Летис съжали от все сърце, загдето беше имала неблагоприятното да заговори.

В продължение на един миг той остана изправен и неподвижен; после, свеждайки поглед към Амбър, която вдигна очи, за да види по-добре лицето му, запита:

— Това не е вярно, нали?

Тя му отговори толкова тихо, че въпреки напрегнатото внимание никой не можа да я чуе:

— Вярно е, Самуел! Но ако искате да ме изслушате, ще ви обясня защо бях принудена да го направя. Моля ви се, Самуел!

Те си размениха дълъг поглед — Амбър гледаше умолително, Самуел — с недоумение се мъчеше да разбере нещо, за което не бе мислил досега. После, като вдигна гордо глава, той пхна ръката на жена си под своята и двамата излязоха. За миг се възцари пълна

тишина, после Летис се спусна към мъжа си и избухна в конвулсивни ридания.

XXVII

Никога вече не се намекна за нейната някогашна професия в присъствието на Самуел Дейнджърфийлд.

На другия ден, след като Летис бе направила своите сензационни разкрития, той я повика в канцеларията си и заяви, че обясненията, които са му били дадени, са го задоволили напълно, че не смята за необходимо да ги съобщава на семейството и не желае да се говори повече за това нито въкъщи, нито пред външни лица. Хенри бе предупреден, че ще трябва да избира, като се откаже или от посещенията си в театъра, или от собствения си дом. Външно животът продължи както преди.

Когато Амбър се появи за първи път на масата, тя изглеждаше спокойна и естествена, сякаш никой още беше открил истинската ѝ самоличност. Хладнокръвието, което прояви при този случай, бе осъдено много строго. Никога нямаше да ѝ простят, задето не беше навела глава и не се беше изчервила.

При все че знаеше отлично какво мислеха за нея, Амбър съвсем не се тревожеше. Самуел беше напълно убеден в нейната невинност. Жертва на съдбата, която я е тласнала в тази толкова чужда за нея среда, тя е излязла от нея неопетнена както морално, така и физически. Той беше така влюбен в нея и толкова привързан, че никой не посмя повече да критикува жена му пред него и дори да прави каквито и да било намеци. Освен това от семейна гордост и от любов към баща си те дори започнаха да я защитават пред чужди хора. Защото неизбежното беше станало и между многобройните приятели и познати на семейството се беше пръснал слухът, че старият Самуел Дейнджърфийлд се е оженил за актриса със съмнителна репутация. Те я защитаваха с такава убедителност, че Амбър беше приета от най-благочестивите и най-строги вдовици на Лондон.

Но ако цялото семейство беше дълбоко засегнато и засрамено от факта, че се е сродило — макар и само чрез женитба — с бивша актриса, един от неговите членове намираще, че това е най-увличащото и най-вълнуващото от всички приключения. Това беше

Джемима. Часове наред тя измъчваше Амбър, карайки я да ѝ разказва истории за театъра — какво казвали господата, как изглеждала лейди Каслмейн, когато седяла в кралската ложа, как се чувства човек, когато хиляди очи го гледат... Тя искаше също да знае дали актрисите са наистина пропаднали жени, както твърдеше Летис. Джемима не знаеше какво точно значи „пропаднала жена“, но това сигурно беше много грозно и толкова вълнуващо!

Амбър отговаряше само на част от нейните въпроси. Тя рисуваше пред заварената си дъщеря само веселата, пъстра, забавна страна на театъра и двора, избягвайки всичките им други лица, които ѝ бяха твърде добре познати. За Джемима хубавите господа и красивите дами заслужаваха възхищение, защото бяха прекрасно облечени, имаха хубави маниери и носеха титли. Би била отчаяна и нямаше да ѝ се понрави, ако я лишаха от илюзиите ѝ.

Въпреки всичко, което казваше или правеше Летис, тя започна да подражава на мащеха си.

Деколтетото ѝ стана по-смело, устните по-червени; тя започна да пръска около себе си аромат на портокалова вода и да се вчесва на букли, с коси, вдигнати нагоре и украсени с панделки. Амбър я насърчаваше само от лукавство. Тя дори ѝ даде шишенце от своите парфюми, червило, кутия с ароматна пудра и няколко гребенчета, за да закрепва буклите си. Най-сетне Джемима си сложи и една-две малки изкуствени бенки.

— Честна дума, Джемима — каза един ден Летис на сестра си, когато тя слезе на закуска в копринена рокля с огромни бухнати ръкави и с прекалено открити рамене и шия, — започваш да приличаш на лека жена.

— Съвсем не, Летис — отвърна безгрижно Джемима, — започвам да приличам на дама.

— Не можеш да си представя, че ще видя някога собствената си сестра гримирана.

Но Сам обгърна с ръка добре стегнатата талия на Джемима.

— Летис, оставете на мира детето. Какво от това, нека си сложи една-две бенки! Хубава е като картина!

Летис хвърли към Сам поглед, изпълнен с присмехулно презрение.

— Знаете ли от кого учи всичко това?

Джемима защити горещо своята мащеха.

— Ако искате да кажете, че съм го научила от госпожата, не е лъжа! И гледайте татко да не ви чуе, че говорите с такъв тон за неговата жена.

Летис въздъхна и поклати глава.

— Докъде стигнахме ние, Дейнджърфийлдови, щом чувствата на една вулгарна актриса...

— Какво разбирате под „вулгарна актриса“, Летис? — викна Джемима. — Тя съвсем не е вулгарна. Тя е видна дама. И от по-добро потекло от Дейнджърфийлдови, с ваше позволение! Баща ѝ — който е бил кавалер, ако искате да знаете — я е изгонил, след като тя се е омъжила за един човек, който не му харесал. А когато съпругът ѝ починал, тя останала без пет пари. Том Килигрю я е срещнал на улицата и предложил да ѝ даде работа в театъра. И тя приела, за да не умре от глад. Но щом като бащата на съпруга ѝ починал, оставяйки ѝ малко пари, се оттеглила в Търнбридж, за да води спокоен живот. Е, добре, но защо се усмихвате вие, двамата?

Сам побърза да стане отново сериозен, защото според него беше по-добре младото момиче да не узнае точно каква беше жената, от която се възхищаваше.

— Така ли е казала на татко?

— Да! Нали ѝ вярвате, Сам? О, Летис, прилошава ми от вас!

Тя се обърна рязко, вдигна полата си и изтича нагоре по стълбата. Летис забеляза, че беше почнала да носи зелени копринени чорапи. Сам и Летис се спогледаха.

— Мислите ли, че той наистина вярва на тази глупава история? — попита най-сетне той.

Летис се усмихна.

— Дори съм сигурна. И ако някога заподозре, че ние... Не, по-добре никога да не си даде сметка за това. Не зная какво е могло да го промени така много, но е факт и ние трябва да прикриваме чувствата си от обич към него. Защото всички го обичаме, при все че... при все че...

Летис се обърна и Сам ѝ стисна нежно ръката, преди тя да си отиде. В същия момент Самуел и Амбър влязоха в стаята, придружени от тържествуващата Джемима, която беше хванала мащеха си под ръка.

През юни Амбър все още не беше бременна и това започна да я тревожи сериозно. Защото тя знаеше, че Самуел иска да има дете — преди всичко, мислеше си тя, за да оправдае своята женитба пред собствените си очи и пред семейството си. И тя желаше да има дете. Вярно, той беше променил завещанието, осигурявайки ѝ законната една трета, но тя си казваше, че едно бебе би го накарало да ѝ даде още повече... Беше станал смешно сантиментален по отношение на детето, особено като се помисли, че първата му жена беше родила тъкмо осемнадесет деца. И съзнавайки враждебността, която я заобикаляше, Амбър си казваше, че едно дете ще я защитава по-добре от всичко друго.

Загърнатата в пелерина и с маска на лице, тя се беше съветвала с повече от половината акушерки, лекари и шарлатани на Лондон. Имаше цяло чекмедже, пълно с масла, мехлеми и билки и тези лекувания заемаха голяма част от времето ѝ. Диетата на Самуел обхващаше голямо количество стриди, хайвер и птичи черен дроб, но това не променяше обстоятелството: тя не забременяваше. Най-сетне тя посети един астролог и се върна поуспокоена: защото той ѝ беше предсказал, че скоро ще забременее.

През един горещ ден в края на юни тя се прибра заедно с Джемима от една разходка до Роял Иксчейндж. Влязоха в апартамента на Амбър да пийнат нещо разхладително. Прашните улици и шумната тълпа ги бяха изморили. В къщата беше пълно с мухи, те бръмчаха навсякъде, въпреки усилията на Тенси да ги изгони. Амбър хвърли на масата ръкавиците, ветрилото и капюшона си и се обтегна на един шезлонг, като си отпусна корсажа.

Джемима не се интересуваше толкова от горещината, колкото от вълнуващото приключение, което току-що бяха преживели. Защото двама добре облечени и добре възпитани господа бяха спрели мащехата ѝ в една от по-горните алеи на Чейндж, за да я помолят с очарователно безсрамие да ги представи на „прелестната малка кокетка със сини очи“, т.е. на Джемима. Един от тях я беше целунал по бузата и я беше поканил да се разходи с него из Хайд парк.

— Помислете си само! — възкликна очарователната Джемима. — Господин Сидни ми каза, че откак ме срещнал, денят му се сторил по-горещ откогато и да било!

Тя се засмя и отпи глътка.

— Никога не съм виждала такива изтънчени господа. А другият, полковник Хамилтън, е любовникът на лейди Каслмейн, нали?

Тя беше необикновено поласкана, че е забелязана от човек, достоен с вниманието на нейно благородие. Барбара се радваше на такава известност, че се беше превърнала в нещо като мит дори и за малките, невинни и добре пазени девойки като Джемима.

— Така казват — отвърна нехайно Амбър.

— Разбира се, бяхте права, когато им отказахте, при все че изглеждаха толкова мили и добре възпитани. Сигурна съм, че щяхме много да се забавляваме.

Амбър размени поглед с Нан.

— Сигурно — съгласи се тя, като започна да се съблича.

Дейнджърфийлдови приемаха много гости — още повече сега, когато Самуел искаше да представи своята хубава, млада жена — и смяната на тоалетите бе най-голямото ѝ развлечение.

— Знаете ли — подхвана Джемима, загледана замислено в чашата си, — струва ми се, ще е много приятно да имаш любовник, стига той да е аристократ. Презирам простолюдието! Всички дворцови дами имат любовници, нали?

— О, предполагам, много от тях, но, искрено казано, Джемима, не вярвам, че на Летис ще бъде приятно да чуе какво говорим.

— Малко ме интересува какво мисли Летис! Какво знае тя? Никога не е познавала друг мъж освен Джон Бекфорд, за когото се е и омъжила! Но вие не сте като нея. Вие знаете всичко и аз мога да ви говоря, без да ме е страх, че ще ме упрекнете в лекомислие. Съпрузите са толкова отегчителни. Благородниците като че ли никога не се женят, нали?

— Да, щом като получат... щом като могат да избегнат брака — поправи се Амбър.

— И защо?

— О! — Тя навлече една домашна роба. — Твърдят, че губели репутацията си на интересни мъже. Хайде, Джемима, вие не можете да мислите сериозно това, което казвате. Нали ще се омъжите за Джоузеф Катъл?

Джемима пламна.

— Джоузеф Катъл? Трябва само да го видите. Спомняте ли си... той беше тук миналата сряда. С изпъкнали зъби, тънки крака и пъпки по лицето! Презирам го! Не искам да се омъжа за него! Да казват каквото щат! Не искам...

— Хайде — каза Амбър с успокояващ тон, — не вярвам баща ви да ви накара да се омъжите за човек, когото презирате.

— Но той ми каза, че ще се омъжа за него! Решено е от години. О, не искам, Амбър! — извика тя живо, като коленичи пред мащехата си, която галеше красива кафява котка. — Татко прави всичко, което пожелаете. Накарайте го да обещае, че няма да се омъжа за Джоузеф Катъл! О, моля ви се, Амбър!

— Но, Джемима! — протестира Амбър. — Не бива да говорите така. Баща ви не прави всичко, което му казвам.

Тя знаеше, че самият Самуел ще бъде възмутен, ако семейството му смята, че е под чехъл.

— Все пак ще му говоря.

— О, дано да стане! Защото не искам да се омъжа за него. Не мога... Знаете ли, Амбър... е, добре! Влюбена съм!

Амбър се показа твърде заинтересувана и зададе очаквания въпрос:

— Нима! Хубав ли е?

— О — въздъхна пламенно Джемима, — той е най-красивият мъж, когото съм виждала. Висок, с черни коси, а очите не помня вече цвета им, но когато ме погледне, чувствам нещо особено. О, Амбър, той е прекрасен, той е всичко, от което се възхищавам на този свят.

— Ах! — каза Амбър. — И къде може да се види това чудо?

Джемима се замисли.

— Не е тук, не е в Лондон. Но засега поне се надявам, че ще се върне скоро. Чакам вече тринадесет месеца и една седмица. Никога не ще обикна друг.

Амбър се забавляваше, защото ентузиазмът на Джемима ѝ се стори съвсем наивен: още повече че тя не познаваше първичната страна на любовта. Детински целувки и смътни копнежи представляваха целия ѝ опит.

— Е, добре, Джемима, надявам се, той ще се върне при вас. Знае ли, че го чакате?

— О, не! Едва ли подозира за съществуването ми. Виждала съм го само два пъти. Веднъж дойде на вечеря у нас, а друг път отидох със Сам и Боб да разгледам корабите му, преди да замине за Америка.

— За Америка? Но кой е този човек? Как се нарича?

Джемима я погледна с учудване.

— Ако ви кажа, ще ми обещаете да не казвате никому, нали? Всички ще ми се смеят. Той е благородник, лорд Карлтън. О, какво има? Познавате ли го?

Това беше толкова внезапно и зашеметяващо, сякаш някой беше излял ведро студена вода точно в лицето ѝ. Амбър се ядоса на страха, който почувства. „Защо — каза си тя смаяна от собствената си липса на увереност. — Това хлапе не значи нищо за него. Та тя е още дете! При това съвсем не е така хубаво като мен. Или пък се лъжа?“ Очите на Амбър обгърнаха бързо лицето на заварената ѝ дъщеря, виждайки в него заплаха за собственото си щастие. „Аз съм глупава — каза си гневно, — нима държа непременно тя да узнае...“

Минаха няколко мига, преди да отговори с безразличен тон:

— О, струва ми се, че съм го срещала в театъра. Но как е възможно вие да приемате тук един лорд и да посещавате корабите му?

— Той има работа с татко, не зная точно каква.

Амбър повдигна вежди.

— Самуел работи с един пират?

— Но той не е пират! Той е капер^[1], а това съвсем не е същото. На каперите дължим господството на Англия над моретата, без тях флотата на Негово величество не би направила нищо.

— Говорите като същински търговец, Джемима — отвърна Амбър злостно, но се овладя и си наложи усмивка. — И така, вие сте влюбена в благородник. Заради вас желая от сърце той да се върне по-скоро в Англия.

— О, и аз също! Бих дала всичко, за да го видя отново. Знаете ли — продължи тя с доверчива стеснителност, — миналата година на Все светии Ана, Джейн и аз си гадахме. Ана сънува онази нощ Уилям Тупени и стана негова жена. А пък аз сънувах лорд Карлтън! О, Амбър, мислите ли, че би могъл да ме обикне? Вярвате ли, че някой ден би се оженил за мен?

— Защо не? — отвърна остро Амбър. — Ще имате твърде добра зестра.

Едва изрекла това, тя се ядоса на себе си.

— Знаете ли, мъжете мислят за тези неща!

Не беше минал и един час, когато тя наруши обещанието си, защото Самуел дойде да я види, и тя не можа да устои на изкушението да заговори за Брус. И започна съвсем невинно:

— Днес чух в Чейндж да говорят, че холандците заявили на Негово величество, че тяхната флота съществува само за да пази търговския трафик. Кралят побеснял от гняв при мисълта, че го смятат за толкова глупав да повярва на такива приказки.

Самуел, който сваляше горната си дреха, се засмя.

— Каква смешна лъжа! Холандската флота има само една цел: да изгони Англия от моретата. Те плениха корабите ни, сразиха войската ни в Източна Индия, окачиха св. Георги под собствения си национален флаг, издадоха разрешителни за каперство и сториха всичко, като се изключи само фактът, че не посмяха да ни нападнат.

— Но и ние издадохме разрешителни за каперство срещу тях, откак кралят се завърна, нали?

— И така да е, не би трябвало да се знае. Във всеки случай можем да кажем, че разрешителните са насочени главно срещу португалците, макар и да няма съмнение, че са били задържани и холандци — нещо, което напълно са заслужили. Но как така сте толкова добре осведомена, миличка?

Той изглеждаше нежно заинтригуван, когато чуваше жена си да разисква сериозни въпроси.

— Говорих с Джемима.

— С Джемима? Ясно е, че тя знае най-последните новини.

— Сигурно, особено що се касае до каперите. Каза ми, че сте работили за тях.

Той се усмихна с ръце в джобовете, като наблюдаваше жена си с възторг.

— Да, с трима или четирима. Но не знаех, че Джемима се интересува от моите работи.

— Тя се интересува не от работите ви, а по-скоро от каперите.

— О, наистина ли? Гледай ти, тази малка преструвана!... Значи така. Предполагам, мисли, че е влюбена в лорд Карлтън!

— Как отгатнахте?

— Не е много мъчно. Преди около една година той дойде на вечеря у нас. Тя не можа да преглътне нито хапка и дни наред говореше само за него. Ще направи по-добре, ако се откаже от тази идея!

— Тя каза, че очаква завръщането му.

— Глупости! Той дори не знае за съществуването ѝ! Лордът принадлежи към едно от най-старите семейства в Англия и е натрупал огромно състояние. Никога не ще му дойде наум да се ожени за дъщеря на търговец.

Самуел не си правеше никакви илюзии относно връзките си с аристокрацията. Притежавайки могъщество и богатство едва от две поколения насам, семейството му принадлежеше към младите кланове. Лишен от снобизъм, той и не мислеше да се прави на благородник за сметка на достойнството си, както мнозина други.

— Но дори и той да искаше, аз не бих се съгласил тя да се омъжи за лорд Карлтън. Възхищавам се от него като човек, но не ще го приема за съпруг на една от дъщерите си, дори и той да я поиска — нещо, което няма да стори. Не, Джемима ще се омъжи за Джоузеф Катъл и най-добре да избие от главата си тези смешни идеи. Семейството на Катъл и аз работим от години заедно и този брак ще е съвършен за нея във всяко отношение. Ще поговоря сам с нея.

— О, моля ви се, Самуел, не правете нищо. Обещах ѝ да не ви казвам. Но смятах, че трябва да бъдете в течение. Оставете на мен да я вразумя.

— Така ще е най-добре, миличка. Тя държи повече на вашето мнение, отколкото на всички други.

Той ѝ се усмихна и предложи ръката си.

— Нямам никакво желание да я принуждавам, но зная, че така ще бъде най-добре и за нея, и за всички нас. Момъкът е млад, много влюбен в нея, спокоен, трудолюбив, точно онзи тип мъж, който ѝ трябва.

— Разбира се. Но младите момичета са толкова глупави...

Те излязоха от стаята и Амбър запита съвсем естествено:

— Впрочем, Самуел, дали лорд Карлтън ще се завърне скоро в Лондон?

— Не зная. Защо?

— О, мислех си само, че би било по-добре брачният договор да се подпише, преди той да се е върнал. Иначе бог знае какви глупости би могла да стори тя.

— Отлична идея, миличка. Утре ще се срещна с нотариуса. Толкова е мило от твоя страна, че се интересуваш от моите работи.

Амбър скромно се усмихна.

Тази вечер Джоузеф Катъл беше между гостите им. При все че го беше виждала вече, Амбър не си го спомняше. Той беше едър и груб осемнадесетгодишен момък с лице, което изглеждаше все още неоформено. Маниерите му бяха недодялани и несигурни, сякаш единственото му желание бе да избяга и се скрие далеч отгук. Смешно беше да се мисли, че деликатната и темпераментна малка Джемима може да се омъжи за такова непохватно същество.

Но Амбър отиде при него и макар в началото той да беше ужасно смутен, тя успя да го накара да се почувства толкова свободен, че започна да ѝ говори за своите неприятности и да я моли да му помогне. Тя му обеща, като намекна, че Джемима го обича повече, отколкото показва, но стеснителността ѝ пречи да прояви чувствата си. По едно време тя срещна погледа на Джемима — на лицето ѝ се четеше изненада, болка, упрек. Малко по-късно Джемима се оттегли в стаята си под предлог, че я боли глава.

Много рано на другата сутрин тя се втурна в стаята, докато Амбър, потънала в своето пухено легло, разглеждаше замечтано покрития с коприна балдахин. Отдавна беше простила на Брус за смъртта на капитан Морган и не се съмняваше, че и той е сторил същото по отношение на нея. Откакто Джемима беше заговорила за него, тя се чувстваше по-близо до него с надеждата, че скоро ще го види. Внезапното появяване на Джемима я изтръгна рязко от сладостните мечти.

— Господи, Джемима! Какво има?

Тя се понадигна.

— Амбър! Как можа да бъдеш така мила с този ужасен Джоузеф Катъл?

— В края на краищата съвсем не го намирам толкова грозен, Джемима. Той е добро, сърдечно момче и те обожава.

— Все ми е едно! Той е грозен и глупав! Презирам го! А ти обеща да ми помогнеш!

Тя се разплака.

— Престани, Джемима — каза сърдито Амбър. — Ще ти помогна, ако мога. Но баща ти ме помоли да се заема и не можах да му откажа.

— Можеше, ако искаше — настоя Джемима, изтривайки очите си. — Летис казва, че го караш да прави всичко, което пожелаеш, сякаш е някаква опитомена маймуна.

Амбър потисна силното си желание да се разсмее и каза строго:

— Е, добре, Летис се лъже! А ти ще направиш по-добре да не говориш така, Джемима! Но успокой се, ще ти помогна, доколкото мога.

Джемима се усмихна, от сълзите ѝ не остана и следа.

— О, благодаря! Знаех, че няма да застанеш срещу мен. А когато лорд Карлтън се върне, ще ми помогнеш, нали?

— Да, Джемима, разбира се. Стига да мога.

Прекосявайки предния двор, за да стигне до каляската си, Амбър се спря внезапно пред една друга, спряла наблизко. Беше каляката на Алмсбъри. Тъй като беше малко вероятно графът да има някаква работа със Самуел, това означаваше, че Брус се е върнал. В този момент дори той сигурно се намирал в къщата заедно със Самуел.

Ужасена, тя остана за миг неподвижна. После, обръщайки се на пети, изтича назад. Бе влизала само три или четири пъти в канцелариите на Самуел и чиновниците я изгледаха с изненада и любопитство, когато се насочи към нея. Без да размисли какво ще каже или направи, тя отвори вратата.

Стаята беше голяма, хубаво мебелирана и украсена с дъбова резба, с тежки завеси от красиво тъмно кадифе, покрити с ламперия стени и многобройни свещи, които горяха, поставени в медни свещници. Самуел и Брус бяха застанали пред голяма, поставена в рамка, карта на Новия свят. Самуел беше с лице към нея, Брус беше обърнат гърбом. Той носеше едно от онези нови, прилични на расо, палта, стигащи до коленете, ушито от тъмнозелен и златист бродат с копринен ешарф около талията и сложен напъряко колан, на който бе окачена сабята му. Под шапката му с широка периферия се виждаше

перука, на вид съвсем подобна на собствените му коси; само нисшите благородници носеха къдри до раменете.

Дори и откъм гърба е различен от другите мъже помисли си тя и сърцето ѝ заби така силно, че се задъха. — „Ще припадна — каза си тя с отчаяние. — Ще сторя нещо ужасно и ще стана смешна.“

— О, много съжалявам, Самуел — каза тя, като се спря на прага и задържа ръката си върху дръжката на вратата. — Мислех, че си сам.

— Влез, мила. Това е лорд Карлтън, за когото съм ти говорил. Милорд, мога ли да ви представя моята съпруга?

Брус се обърна и очите му изразиха най-напред изненада, а после присмехулство. „Ти! — като че ли казваше той. — Не някой друг, а точно ти! Омъжена за един почтен стар търговец!“ Тя долови също така, че той не е забравил тяхната последна бурна и трагична раздяла. Но той просто свали шапка и се поклони сериозно.

— Ваш слуга, госпожо!

— Лорд Карлтън пристигна от Америка със своите кораби и дори с още някои — додаде с усмивка Самуел, защото търговците се гордееха с каперите и им засвидетелстваха истинска признателност.

— Великолепно! — каза нервно Амбър с ужасното чувство, че ѝ става лошо. — Самуел, исках само да ти кажа — тя говореше бързо, — че няма да се върна за обяд. Имам да направя една визита.

Тя хвърли към Карлтън бърз и несигурен поглед.

— Защо не дойдете на вечеря у нас, лорд Карлтън? Сигурна съм, че имате много интересни неща за разказване!

Той отново се поклони, като се усмихна.

— Не вярвам моите приключения по море да интересуват дамите, но ще бъда щастлив да дойда тази вечер, госпожо Дейнджърфийлд. Безкрайно ви благодаря.

Амбър отправи бегла усмивка и към двамата, поклони се и всред шумоленето на коприна си отиде, затваряйки вратата подире си. Тя прекоси двора колкото може по-бързо от страх, че краката не ще могат да я отнесат така далеч, качи се в колата си, отпусна се на седалката и затвори очи.

Много възбудена, Нан взе ръката ѝ.

— Той ли е, госпожо?

— Да — прошепна тя слабо, — той е тук!

Половин час по-късно тя беше у Алмсбъри и Емили я посрещна с радост. Качиха се в детската стая.

— Колко мило от ваша страна, че дойдохте! Върнахме се в града едва преди десетина дни и се опитахме да влезем във връзка с вас, но в театъра можаха да ни съобщят за женитбата ви, без да знаят къде живеете. Лорд Карлтън е тук, с нас.

— Да, зная. Видях го в канцеларията на моя мъж. Мислите ли, че ще се върне да обядва тук?

— Не зная. Струва ми се, че има среща с Джон в един часа.

Те бяха стигнали до детската стая и намериха децата насядали да ядат каша. Радостта, че е отново при сина си, когото не беше виждала от миналия септември, я възнагради отчасти за разочарованието, причинено от перспективата да не види Брус. Синът ѝ беше забележително хубаво дете, мило, щастливо и здраво, с черни къдрави коси и зелени очи. Тя го взе в прегръдките си и се смееше весело, докато то я целуваше с уста, пълна с каша, и пъхаше лъжичката си в косите ѝ.

— Татко също е тук, мамо — съобщи той високо. — Леля Емили ме доведе в Лондон, за да го видя.

— О! — каза Амбър с лек оттенък на ревност. — Значи сте знаели, че ще се върне?

— Беше писал на Джон — обясни Емили, — искаше да види малкия.

— Не се е оженил, нали?

Този въпрос тя задаваше с все по-голям страх всеки път, когато той се връщаше, макар да не можеше да си представи, че един мъж би могъл да намери за кого да се ожени в онази пуста и варварска страна отвъд океана.

— Не — отвърна Емили.

Амбър седна на земята заедно с малкия Брус и с едно дебело, лаещо и разглезено кученце, което му принадлежеше. Двамата сина на Емили дойдоха при тях.

Като играеше и бърбеше със сина си, тя намери възможност да зададе няколко въпроса на Емили.

— Колко време ще остане този път?

— Струва ми се около месец. Той прави постъпки да се прехвърли с корабите си към военната флота.

— Военната флота? Но никой не е обявявал война!

— Не още, но, струва ми се, скоро ще стане. Поне така говорят в двореца.

— Защо постъпва така? Рискува да загуби всичко.

Емили изглеждаше леко изненадана.

— Как? Той държи на това. Скоро Англия ще има нужда от всичките си кораби и от всички опитни моряци. Много капери ще постъпят като него!

В същия миг Брус се показа на вратата и се отправи към тях. Амбър остана безмълвна и смутена, но малкото момченце се отскубна от ръцете ѝ и се затича към баща си, който го качи на рамото си. Той стоеше пред нея и се усмихваше.

— Знаех, че ще те намеря тук.

[1] Морски разбойник, пират, извършващ дейността си с негласното разрешение на правителството. — Б.р. ↑

XXVIII

Вечерта Амбър се обличаше за вечерята, когато Джемима влезе тичешком.

— Амбър — извика тя весело, — о, Амбър, благодаря ти.

Амбър се обърна и за свое голямо неудоволствие видя, че Джемима, облечена в небесносиня атлазена рокля, украсена на деколтето с изкуствени рози, и с истински рози в косите, беше по-красива отвсякога.

— Защо ми благодариш?

— Задето си поканила лорд Карлтън на вечеря. Не се ли сецаш? Татко ми каза, че щял да дойде и че ти си го поканила.

— Не забравяй, че Джоузеф Катъл също ще дойде! — каза Амбър сърдито. — И ако не си любезна с него, баща ти ще бъде много недоволен.

— О, Джоузеф Катъл! Кой ли мисли за него? О, Амбър, аз съм тъй развълнувана! Как да постъпя? Какво да кажа? О, бих искала да му направя силно впечатление! Каж ми, моля те, какво да правя... Ти си опитна!

— Дръж се спокойно и скромно — отговори Амбър доста рязко. — Помни, мъжете не обичат дръзките жени.

За миг успокоена, Джемима се помъчи да придаде на лицето си израз на безразличие.

— Разбира се! Трябва да се покажа меланхолична и сдържана. Само да мога. Но едва ли. Струва ми се, че ще загубя съзнание, щом го видя! Каж ми как изглеждам?

— О, изглеждаш чудесно — каза Амбър и стана да облече роклята си. Тя се чувстваше неспокойна, нещастна и едновременно ужасно ревнива и изплашена от заварената си дъщеря. Тя и Брус бяха прекарали следобеда заедно и блясъкът на тия часове още осветляваше цялото й същество. Но ето че Джемима заставаше пред нея като опасна съперница — млада, очарователна, смела. Тя знаеше, че поради женитбата си с богат търговец беше придобила фалшива почтеност, която я правеше по-малко желана отпреди. Тя беше женена, а Джемима

не беше и макар Самуел да беше напълно уверен, че лорд Карлтън никога не ще се ожени за една Дейнджърфийлд, Амбър се боеше.

„Не оглупявай! — повтаряше си тя много пъти. — И за всичкото злато на света той никога не ще се ожени за такава малка глупачка като Джемима! Сега той е достатъчно богат. О, защо Джемима не прилича на Летис?“

Тя съблече роклята си, без да обръща внимание на Джемима, но чувстваше прикования поглед на момичето и доверието ѝ се възвърна. Роклята ѝ от кремава дантела с атлазена подплата беше осеяна с малки златни звездички. Като продължаваше да отбягва погледа на Джемима, тя отиде при тоалетната си маса, за да вземе смарагдите си.

— О! — извика Джемима. — Колко си красива! — Тя хвърли замислен поглед в огледалото. — Той дори не ще ме забележи!

— Напротив, мила! — каза Амбър, вече умилоствивена. — Никога не си била по-красива.

На вратата се показва камериерката на Джемима, госпожа Картър.

— Госпожице Джемима — пошепна тя. — Негово благородие току-що пристигна. Ей сега ще влезе.

Сърцето на Амбър подскочи, но тя не обърна глава. Джемима, напротив, се развълнува като осъдено на смърт момиче преди екзекуцията му.

— Той е тук! — прошепна тя. — О, боже мой!

Тая дума беше достатъчна, за да издаде смъртното ѝ вълнение, защото в дома на Дейнджърфийлд божието име не се произнасяше напразно.

Тя прихвана полите си и изчезна.

След пет минути и Амбър беше готова. Очакваше с нетърпение да види как намира той Джемима и какво мисли за нея, но над всичко надделяваше желанието да го види, да чуе гласа му, да бъде в същата стая с него.

— Внимавайте, госпожо — пошушна ѝ тихичко Нан, като ѝ подаваше ветрилото.

Амбър го видя, щом влезе в салона. Той беше застанал насреща ѝ, говореше със Самуел и двама други господа; Джемима се беше промъкнала до него и го гледаше като цвете, което се обръща към слънцето. Тя тръгна към тях, но трябваше да се спира на всяка крачка,

за да поздравява гостите, които ѝ бяха близки и познати от пет месеца насам.

Това бяха търговци, адвокати, златари, съставляващи основата на солидната висша буржоазия, която бързо се издигаше като най-голямата сила в Англия. Все повече и повече тия хора контролираха правителствената външна и вътрешна търговия, тъй като сега контролираха най-големия дял от държавния бюджет. Почти без изключение те бяха взели в гражданските войни страната на победителите и тяхното богатство не беше преставало да се увеличава, докато победените роялисти бяха в затворите, ограбени или пропаднали, или живееха бедно в чужбина. Дори и Реставрацията не беше променила нищо и не можа да върне старите традиции.

Сега буржоазията бе най-богатата и силна опора на кралството.

Войната с холандците беше желана настойчиво именно от търговците; за тях тя беше необходимост, за да притежават господството над търговията и транспорта на Англия срещу най-силния им неприятел. Лорд Карлтън, капер, който беше потопявал холандски кораби с богата плячка, с право заслужаваше въпреки положението на аристократ тяхното възхищение и почит.

Амбър достигна най-после до малката група, застанала на фона на новите кадифени драперии със златна бродерия, които беше наредила да поставят в салона. Тя направи нисък реверанс, а Брус се поклони. Джемима ги наблюдаваше.

— Щастлива съм, че сте могли да дойдете, лорд Карлтън.

Тя бе в състояние да го гледа спокойно, макар и вътрешно да бе страшно развълнувана.

— Крайно съм щастлив, че съм тук, госпожо!

Кой би могъл да помисли, че само преди три часа те бяха спали заедно? Изглеждаха като двама студени и учтиви непознати.

Съобщиха за вечерята и гостите се упътиха към трапезарията, където масата беше наредена като студен бюфет. Имаше три пъти повече храна, отколкото бяха гостите. Червено и бяло вино се лееха в изобилие. Запалените свещи хвърляха мека светлина върху косите и раменете на дамите; от съседната стая се чуваха цигулки. Някои от дамите бяха облечени в разкошни тоалети, както дворцовите дами, а повечето мъже носеха строги кадифени или тъмни вълнени дрехи.

Амбър и Брус трябваше веднага да се разделят, защото тя трябваше да се справя със задълженията си на домакиня, а той бе обсаден от група търговци, които искаха да знаят кога ще свърши войната, колко кораби е пленил, дали е вярно, че в Холандия върлувала епидемия, която я изтощавала до такава степен, че скоро щяла да стане лесна плячка. Те го разпитваха защо кралят не поправи поведението си, колко още ще продължават леността и развратът в двореца и — съвсем поверително — дали е изгодно да вложат парите си в един заем на Негово величество. „Нашите кораби“, „нашата търговия“, „нашите морета“ — ето какви думи се чуваха постоянно. Жените, събрани на групи, бърбеха за деца, бременности и за слугите си. Нямахше нито един човек тук, който при случай да не спомене, че по времето на стария Оливър Англия е била по-щастлива, като забравяха как всички бяха мърморили под ярема на същия този стар Оливър.

Те излязоха от трапезарията и се върнаха в салона, където се настаниха около малки маси, в кресла, на пейки и табуретки. Амбър, колкото и да беше заета, не преставаше да следи Брус. Тя се разгневи страшно, когато забеляза, че Джемима успя да го откъсне от групата на разпитващите го търговци и да се уедини с него в един ъгъл. Седнали, с чинии на коленете, те бърбеха.

Джемима се опитваше да флиртува с него, приказваше и се усмихваше с блестящи от радост очи, в които се четеше страстно възхищение. Брус я наблюдаваше и от време на време подхвърляше по някоя дума, но макар и да се виждаше, че само се забавлява, Амбър трепереше от безпокойство и ревност.

Тя няколко пъти направи опит да се присъедини към тях, но все някой я спираше. Най-после една стара вдовица с плоски като дъска гърди и лице на нахално куче ѝ пошушна:

— Изглежда, Джемима се разбира прекрасно с негово благородие. Тя се умилква около него цялата вечер. Позволете да ви кажа, госпожо Дейнджърфийлд, че ако Джемима беше моя дъщеря, бих намерила начин да я отдалеча. Възхищавам се от подвизите на негово благородие, но неговата слава сред жените не е от най-добрите.

Амбър си даде вид на ужасена.

— О, небеса! Благодаря, че ми казахте, госпожо Хъмпидж. Незабавно ще взема мерки.

И действително тя се запъти към ъгъла, където Джоузеф Катъл разговаряше с Хенри и май не обръщаше внимание, че Джемима е в обществото на един мъж не само красив и благородник, но и герой.

— Но, Джоузеф? — извика тя. — Къде се губите тая вечер? Обзалагам се, че още не сте разменили нито дума с Джемима.

Джоузеф се зачерви и несръчно запристъпва от крак на крак, а Хенри впи очи в деколтето на мащехата си.

— Много добре се забавлявам, госпожо. Джемима е заета.

— Глупости! Хайде, тя няма да ви прости такава равнодушие!

Хвана го за китката и го повлече.

— Елате, Джоузеф, няма да спечелите нищо, ако стоите, тук!

Те си проправиха път през стаята, без Амбър да изпуска ръката на Джоузеф, сякаш се страхуваше, че може да ѝ избяга. Така го заведе при Брус и като се преструваше, че не забелязва укорителния поглед на Джемима, го представи на лорд Карлтън.

— Идвам да ви помоля, Джемима, да откриете бала с Джоузеф — каза тя сърдечно. — Можете да започнете с танца „корандо“.

Джемима стана неохотно, но лицето ѝ пак просветна, когато се обърна към негово благородие.

— Извинете, ваше благородие!

Брус се поклони.

— Разбира се, госпожице! Благодаря за компанията.

Джемима му се усмихна продължително, без да обръща внимание на нещастника, който бледнееше до нея, после, след като направи малък реверанс на Амбър, тръгна към балната зала. Но не хвана под ръка Джоузеф и сякаш дори не забелязваше присъствието му.

Амбър почака да отминат, после се обърна към Брус, който я гледаше усмихнато. Изглежда, той отгатваше точно мислите ѝ.

— Е, добре ли прекара вечерта?

— Прекрасно. Благодаря ви за поканата. А сега — каза той, като поглеждаше към часовника — трябва да си ходя.

— О, нима! — отвърна тя иронично. — Щом пристигна аз, вие заминавате.

— Имам работа в Уайтхол!

— Представям си каква!

— Усмихни се, Амбър — каза той ниско. — Някои от гостите започват да се чудят на нашата интимност. Никога една жена не може да се кара на мъж, с когото не е близка.

Този подигравателен тон я подлудяваше, но думите му я изплашиха. Тя се помъчи да се усмихне с уста, ако не с очи, и хвърли поглед наоколо, за да види дали ги наблюдават. „Трябва много да внимавам. Ако някой отгатне! О, боже! Само ако знаеха!“

Все така усмихната, тя повиши глас:

— Щастлива съм, че можахте да дойдете тая вечер, лорд Карлтън. Нямаме често удоволствието да приемаме личност като вас, направила толкова много за Англия.

Брус се поклонил със свойствената му котешка, безгрижна и небрежна грация.

— Благодаря ви, госпожо, лека нощ!

След като я остави, той тръгна да търси Самуел. А Амбър, която говореше с някакъв стар, побелял господин, внезапно го остави под предлог, че трябвало да разпореди да донесат още вино. В коридора тя събра роклята си и започна да тича, колкото може по-бързо към предния двор, където забеляза качващия се в колата Брус.

— Лорд Карлтън! — извика тя запъхтяна, докато високите ѝ точета тропаха по плочките.

Той се обърна.

— Викахте ли ме, госпожо Дейнджърфийлд?

— Ваше благородие, трябва да ви кажа нещо от страна на мъжа ми!

Тя се качи в колата, като му направи знак да я последва.

— Брус, кога ще мога да те видя?

— Амбър, малка лудетино! Какво правиш?

Той говореше с недоволство и очите му светнаха сърдито.

— Трябва да бъдеш по-разумна тоя път!

Тя сбърчи леко вежди, като погледна през стъклото на вратичката.

Защо ли не си отиваше глупавият лакей, който ги осветяваше с факлата си!

— О, ще бъда предпазлива. Но трябва да те видя, Брус. Кога? Мога да дойда в който и да е час.

— Тогава ела утре на кораба. Ние ще разтоварваме и никой няма да бъде учуден, ако те види там.

— Ще дойда утре сутринта.

Амбър се наведе към него, жадна за целувка.

— Амбър!

Тя слезе неохотно от колата и тичешком влезе в къщата. Уплаши се много от възбудата, която цареше в салона, макар че преди малко да бе оставила гостите засмени и заети с танците.

— Какво има? Какво се е случило? — запита тя, като се обърна към първия срещнат.

— Съпругът ви, госпожо! Той припадна!

— Припадна!

Мина ѝ през ума ужасна мисъл. Дали не е отгатнал нещо за нея и Брус? Дали това не е предизвикало припадъка? Тя се качи горе тичешком, но се безпокоеше повече за себе си, отколкото за него. Холът беше пълен с всевъзможни хора, слуги, членове на семейството, но без дори да се обърне към тях, тя влезе в спалнята. Самуел лежеше изтегнат на леглото. Летис се беше отпуснала на колене до него, докато нейните четирима по-големи братя го гледаха тревожно. Никой не ѝ обърна внимание. Доктор дьо Форест, който от дълго време го лекуваше и беше присъствал на вечерята, мереше пулса му. Амбър сниши инстинктивно гласа си и прошепна:

— Какво се е случило? Бях отишла да взема виното и като се върнах, научих, че припаднал.

— Така е! — каза Сам късо.

Амбър застана до леглото от срещуположната страна на Летис. Не смееше да погледне нито нея, нито другите, но чувстваше, че никой не я забелязва; всички мислеха само за баща си. Изтекоха само няколко минути, докато Самуел отвори очи, но те ѝ се видяха безкрайно дълги. Погледът му се спря първо на Летис. После той се обърна, като търсеше Амбър. Видя я и ѝ се усмихна. Тя го наблюдаваше разтревожена, страхуваше се да не я осъди в нещо.

Наведе се и тихичко го целуна.

— Ти си тук, Самуел, с нас. Няма защо да се тревожиш.

— Не зная какво ми стана... Мислех, че...

— Припаднахте, господине — каза докторът.

Летис плачеше тихо, за да не безпокои никого. Големият ѝ брат се приближи и ѝ помогна да стане. По искане на лекаря всички освен Амбър напуснаха стаята. Тогава той заговори на двамата съпрузи сериозно и наблегна, че Самуел трябва да пази няколко дни пълно спокойствие. Не трябвало да прави каквото и да е усилие. Той се обръщаше по-специално към Амбър, която го гледаше сериозно и кимаше с глава.

— Трябва да помогнете на мъжа си, госпожо Дейнджърфийлд. — И прибави, когато тя го изпращаше: — Животът му виси на косъм. Може да издъхне внезапно, ако не внимавате. Разбирате ме, нали?

— Да, докторе. Ще внимавам.

Когато се върна, Самуел ѝ хвана ръката усмихнат.

— Доктор дьо Форест е изпълнен с предубеждения. Няма да даваш ухо на неговите думи, нали?

— Не, ще го послушаме, Самуел — отговори твърдо Амбър. — Той казва, че това е за твоё добро. Обещай ми, Самуел, обеща ми, че ще изпълниш каквото ти каза.

Самуел видимо се чувстваше объркан, но Амбър настояваше. Тя няма да му позволи и най-малкото нещо, което би могло да навреди на неговото здраве. Но те ще бъдат пак щастливи, както преди. Нека той не мисли, че нещо друго би могло тук да има значение за нея. Интересуваше я само здравето му. Самуел, дълбоко трогнат от така засвидетелстваната му преданост, не можа да сдържи сълзите си. Но докато говореше и милваше косата му, Амбър мислеше, че ако сега забременее, детето ще бъде от лорд Карлтън и ако това стане скоро, Самуел ще го счете за свое.

На следната сутрин той се почувства по-добре, но Амбър настоя да остане в леглото, както беше препоръчал лекарят, и въпреки възраженията му остана при него. Към един и половина Джемима влезе заедно с двамата си по-големи братя, за да съобщи, че отиват да гледат разтоварването на корабите на Карлтън.

— Защо не ги придружите, мила? — запита Самуел. — През цялото време стояхте затворена с мен.

Джемима погледна тревожно Амбър с явната надежда, че ще откаже, но след дълги молби Амбър отстъпи. Разходката обаче ѝ донесе разочарование. Тя не можа да размени дума насаме с Брус, който беше тъй зает, че едва ли забеляза присъствието ѝ. Единствената

й утеха беше, че Джемима също беше разочарована и че не успяваше да прикрие чувствата си тъй добре както нея.

Все пак той направи и на двете хубави подаръци: на Джемима великолепен копринен плат със златни шарки, тъй ефирни и фини, сякаш бяха нарисувани от злато и топази. И двата подаръка бяха ограбени от един холандски кораб при завръщането му от Източна Индия.

На следващата сутрин Амбър се измъкна рано, грижливо маскирана и облечена с тъмна наметка. Тя взе фиакър и даде адреса на Алмсбъри Хаус. Прекараха половин час при детето, при Емили и Алмсбъри, после се върнаха в апартамента на Брус.

— А ако те открият? — попита той.

Амбър не се страхуваше.

— Не е възможно. Самуел спеше, а Нан ще каже, че съм отишла да пробвам нова рокля. Мога да бъда спокойна.

Тя се усмихна.

— О, аз съм необикновено предана съпруга, уверявам те.

— Ти си една малка безсърдечна скитница — каза той. — Съжалявам всички, които те обичат.

Амбър се чувстваше много щастлива, за да може да се обиди, а и светлината, която блестеше в отправените към нея зелени очи, беше достатъчна, за да я накара да го извини. Тя седна на коленете му, обви ръце около врата му и залепи устните си на току-що обръснатата му буза.

— Но ти ме обичаш, Брус, а аз никога не съм ти причинявала болка. Не мисля, че бих могла, дори и да искам — прибави тя, като се нацупи.

Той вдигна едната си вежда и се усмихна. Никога не й правеше комплименти, което беше твърде на мода, и понякога тя ревниво се питаше дали прави на другите жени, на Джемима например.

— Какво мислиш за Джемима? — запита тя ненадейно.

— Много е хубава и е по-наивна от дворцовите госпожици през първата седмица от представянето им в двореца.

— Тя лудо те обича.

— Забелязах вече, че сто и няколко хиляди лири правят мъжа по-съблазнителен, отколкото самият той вярва.

— Сто хиляди! Господи! Брус! Колко пари! Когато Самуел умре, аз ще имам седемдесет хиляди. Помисли какво богатство е това, ако ги съберем. Ще бъдем най-богатите хора в Англия!

— Мила, ти забравяш, че аз няма да бъда в Англия!

— О, но ти...

Изведнъж той стана, взе я в обятията си и затвори устата ѝ с целувка. Амбър си отиде опиянена, макар че аргументите ѝ бяха отминати с мълчание. Но последната дума не беше казана. Сега тя имаше цена в очите му, защото беше богата и се надяваше да може да си послужи като примамка с парите. О, само да приеме да се ожени за нея, да може да го спечели завинаги! Всъщност това беше единственото нещо, на което наистина придаваше значение. Всичките ѝ други амбиции се стопяваха пред тая като парче лед, поставено върху горещ камък.

Следващите два дни тя не ходи у Алмсбъри, защото Брус я беше предупредил да бъде внимателна, ако не иска да я разкрият.

— Понеже вършиш забранени неща, не забравяй, че е необходимо малко, за да събуди съмнение. Ако те изненадат, твоите седемдесет хиляди лири ще бъдат чувствително намалени.

Тя знаеше, че е така, и реши да бъде внимателна.

Но когато Джемима я запита какво мисли за лорд Карлтън, кръвта се качи в лицето ѝ и тя изведнъж се наведе, за да закрепи жартиерата си.

— Как да ти кажа!... Очевидно е много красив.

— Струва ми се, че ме обича, нали?

— Откъде това предположение?

Против волята ѝ гласът ѝ прозвуча кисело, но тя скоро се овладя.

— Не трябва да бъдеш дръзка, Джемима. Уверена съм, всички помислиха, че флиртуваш с него, а всички придворни са еднакви.

— Еднакви? В какво?

Раздразнена и отегчена от тези въпроси, които смяташе за глупави, тя добави строго:

— Едно запомни! Трябва да внимаваш да не ти причини зло.

— Зло! — подигравателно каза Джемима. — Какво зло може да ми направи, щом го обичам?

Амбър овладя бясното си желание да я набие, да ѝ оскубе косата. Това не беше в унисон с ролята, която разиграваше с цената на толкова

усилия и жертви. Не трябваше да провали всичко заради една малка глупачка, която не беше интересна на Брус. Въпреки това от този ден отношенията им се промениха и Джемима, която не можеше да си обясни причината, започна пак да я нарича „госпожо“.

На следващия ден при завръщането си от една от многобройните роднини на Самуел тя завари Джемима в хола заедно с Картър — и двете готови да излязат. Джемима беше гримирана, парфюмирана, накъдрена, а копринената ѝ златиста рокля беше тъй деколтирана, че малките ѝ гърди можеха да се покажат всеки миг. Беше забола в косите си жълти рози, раменете си беше наметнала с черна кадифена пелерина с жълта подплата, но достатъчно открита. Всеки би я взел за дворцова красавица или модна куртизанка.

— Боже милостиви! Джемима! — извика Амбър с нескрито учудване. — Къде отиваш в такова облекло?

Очите на Джемима блеснаха и тя отговори тържествуващо и дори предизвикателно:

— Лорд Карлтън ще ме изведе на разходка в Хайд парк.

— Сигурно ти си го помолила?

— Възможно е! Ако седим със скръстени ръце, не ще можем да получим никога каквото искаме.

Амбър беше ѝ казвала някога нещо подобно и днес Джемима си служеше със същата фраза, без да си спомня откъде я е научила. Амбър, която беше разпалила с лукавство немирния дух у нея, сега виждаше как съветите ѝ се обръщат против нея. Преди три месеца в никакъв случай Джемима не би поискала от някой мъж да я изведе на разходка. Но Амбър, вирайки се е явна омраза в Джемима, не мислеше за справедливото възмездие. „О, само ако не бях омъжена за баща ѝ!“ — мислеше тя безсилна в яростта си.

— Джемима, ставаш смешна, защото не знаеш от кой род хора е лорд Карлтън.

Джемима вдигна брадичка.

— Моля за извинение, госпожо, но зная твърде добре. Той е красив и очарователен; той е джентълмен и аз го обичам!

Амбър сви презрително устни и повтори, като я имитираше, за да я направи смешна.

— Той е красив, очарователен; той е джентълмен и ти го обичаш! Но ако не си отваряш очите, ще забележиш твърде скоро, че твоята

девственост...

— Не ти вярвам! А и Картър е с нас!

— Така е по-добре. И не ѝ позволявай да си отиде!

Амбър беше така разгневена, че въпреки явните знаци на Нан би продължила в същия дух, ако не се беше почукало на вратата и лакеят не беше въвел Брус. Той поздрави двете жени и една присмехулна искра блесна в дъното на очите му при вида на Амбър и заварената ѝ дъщеря, защото разбра, че са се карали.

„Да върви по дяволите — помисли Амбър. — Мъжете винаги си въобразяват, че стоят по-високо.“

— Каква приятна изненада, госпожо Дейнджърфийлд — каза той. — Не очаквах удоволствието да ви видя.

— О, госпожата не идва с нас — побърза да каже Джемима, — тя се завръща.

— Нима? — каза Брус меко. — Крайно съжалявам, госпожо Дейнджърфийлд. Бих бил много щастлив, ако можехте да ни придружите.

— Нима, лорд Карлтън?

Тя рязко се обърна и се заизкачва по стълбите, но когато вратата се затвори, се спря на балкона, като ги търсеше с очи. Бяха тръгнали. Тогавя вдигна ръка и с всичка сила захвърли ветрилото си на пода. Мислеше, че е сама, но в същия миг прислужникът влезе и я погледна изненадано. Те се гледаха в продължение на няколко тягостни секунди, после тя се втурна тичешком в стаята си.

Вълнението ѝ не беше още преминало, когато Самуел се завърна от кантората си, където беше прекарал един-два часа. Амбър го целуна нежно, подаде му стол, седна до него и постави ръката си върху неговата. Разговаряха за разни неща, после изведнъж тя сви вежди и си придаде замислен вид.

Той помилва блестящите ѝ и меки, буйни коси.

— Какво има, мила? Нещо не е наред?

— Не, Самуел, нищо няма. О, Самуел, все пак трябва да ти кажа. Отнася се за Джемима. Много ми е неприятно!

— Искаш да кажеш за лорд Карлтън?

— Да. Но как да ти кажа? Преди час приблизително я срещнах в хола; беше поискала от него да я заведе на разходка в Хайд парк.

Той въздъхна уморено.

— Не я разбирам. Тъй добре е възпитана. Понякога си мисля, че днес дишаме отровен въздух; младежта не може да издържа. Не всички, разбира се — прибави той с нежна усмивка. — Смятам, че той не се интересува от нея. Джемима не е от ония жени, които харесва. Ако не му беше досаждала, никога не би помислил за нея.

— Сигурно не — потвърди уверено Амбър.

— Не зная какво да правя...

— Аз зная, Самуел. Трябва да я омъжите за Джоузеф Катъл, колкото се може по-скоро. Докато не се е случило най-лошото.

XXIX

Това бе краят на приятелството между Джемима и мащехата ѝ. С непогрешимия си инстинкт девойката беше схванала изведнъж на кого се дължи внезапното решение на баща ѝ относно женитбата ѝ с Джоузеф Катъл. Но този път Амбър получи всеобщо одобрение, защото, макар и да считаха нея отговорна за това, което ставаше, всички бяха обезпокоени от прищявката на Джемима. Те смятаха, че тя никога не би помислила да се възхищава от подобен човек, ако не беше лошият пример на Амбър. Пък и Брус прояви известно недоволство, когато научи, че договорът е подписан и сватбата ще се състои на 30 август, едва четиридесет дни след годежа.

— Господи — каза той, — тоя тронав тип с крака като вретено и тази хубава малка скъпоценност Джемима!

— Какво те интересува за кого ще се омъжи тя!

— О, нищо, по принцип. Но не мислиш ли, че твърде много се месиш в работата на семейство Дейнджърфийлд?

— Съвсем не! И без това Самуел искаше да я омъжи за него. Аз само ускорих нещата, за нейно добро.

— О, ти се лъжеш, ако си мислиш, че съм имал намерение да я съблазня. Заведох я на разходка, защото тя поиска и би било обида за баща ѝ, ако откажех.

Той погледна Амбър с присвити очи.

— Питам се дали съзнаваш колко е добър старият господин Дейнджърфийлд. Каж ми как можа да го накараш да се ожени за теб. Мъжете от това семейство не принадлежат към онзи род хора, които се сближават с актриси.

Тя започна да се смее.

— Би искал да знаеш?

Но тя никога не му разказа.

Амбър не следва за дълго предпазливите съвети на Брус; тя ходеше у Алмсбъри три или четири пъти в седмицата сутрин. Самуел тръгваше за бюрото си към 7 часа и се връщаше между единадесет и дванадесет; тя беше винаги вкъщи, когато той отиваше и идваше. Но и

да не беше, това не би създадо пречки. Той ѝ вярваше напълно и ако се осведомяваше къде е ходила, правеше това не от недоверие, а така, между другото и защото се интересуваеше за дребните подробности от живота ѝ. Той вярваше на всичко, което му казваше тя.

А Джемима се мусеше и характерът ѝ ставаше непоносим. Отказваше да прояви и най-малък интерес към сложните приготовления около сватбата. Шивачки и продавачки изпълваха апартамента ѝ през всички часове на деня. Венчалната ѝ рокля щеше да бъде от златно сукно, а пръстенът ѝ инкрустиран с тридесет диаманта. Голямата бална зала в южното крило на къщата, където щеше да се състои сватбеният прием и балът с маски, беше преобразена в пролетна гора с истинска трева на пода. На церемонията щяха да присъстват петстотин поканени, а на следващия ден хиляда. За оркестъра бяха ангажирани петдесет от най-добрите лондонски музиканти, а френски готвач — специалист, щеше да дойде от Париж, за да се разпорежда с подготовлението на ястията. Самуел желаше да достави преди всичко радост на дъщеря си; недоволството ѝ го наскърбяваше.

Но Амбър великодушно взимаше страната на Джемима.

— Няма защо да се тревожиш, Самуел. Тя е като всички други момичета за женене: анемична и нервна. Това е то! Ще видиш след женитбата — ще стане каквато беше. Уверявам те.

Самуел поклати глава.

— Дано! Ужасява ме мисълта, че е нещастна. Понякога се питам дали не грешим, като я принуждаваме да се омъжи за Джоузеф. И наистина, не липсват подходящи мъже за нея в Лондон, ако тя...

— Глупости, Самуел. Чувал ли си момиче само да избира съпруга си? Тя е много млада, за да разбере какво ѝ подхожда. Джоузеф е много мил младеж; той ще я направи щастлива.

Така се уреди въпросът и Амбър беше доволна, че е действала тъй изкусно. Сега Джемима повече няма да ѝ пречи. „Каква глупачка — мислеше си тя подигравателно, — трябваше да знае, че е по-добре да не ме предизвиква.“

Бяха изтекли едва шест месеца от пристигането на Брус в Лондон и Амбър му съобщи за новата си бременност, като му обясни защо е уверена, че детето е от него.

— Надявам се да бъде момиче — каза тя. — Малкият е тъй хубав. Чувствам, че и тя ще бъде прекрасна. Какво име да ѝ дам?

— Струва ми се, че това зависи от Самуел? Нали?

— О, защо? Той сигурно ще пита мен. Кажете ми, моля те, твоите предпочитания. Бих искала да ги зная.

Лицето му стана сериозно, но леката усмивка, която играеше около устните му, издаваше мислите му.

— Сюзън е хубаво име — каза той най-после.

— Познаваш ли някое лице, което да се нарича Сюзън?

— Не! Попита ме за вкуса ми. Казвам ти име, което ми харесва, без каквато и да е причина.

— Но нали кръщаваш все пак всичките си незаконни деца. Какво стана с онази проститутка... Лий, нали така ѝ беше името? Алмсбъри казва, че си имал две деца от нея — каза Амбър.

Брус беше в Лондон вече от доста време и Амбър го виждаше толкова често, че ревността и тревогите, които изпитваше в негово отсъствие, започнаха да застрашават удоволствието, което изпитваше в негово присъствие. Беше по-скоро недоволна от онова, което ѝ липсваше, вместо да бъде доволна от това, което имаше.

— Лий почина преди една година при раждане — отвърна тихо лорд Карлтън.

Тя му хвърли бърз поглед, промълви някакво фалшиво извинение, след което промени темата на разговора.

— Къде ли ще бъдеш, когато, се роди Сюзън?

— Надявам се някъде, където ще създавам затруднения на холандците. Ще им обявим война, щом парламентът гласува необходимите кредити. Докато чакам, ще се опитам да запазя мира така, както желае Негово величество.

Почти от година Англия и Холандия воюваха навсякъде освен в собствени води, а през изтеклите два месеца войната се беше разгоряла съвсем явно. Оставаше само да бъде обявена, но Чарлс изчакваше, за да се подготви по-добре, а и да получи кредитите от парламента.

Те се бяха излегли полуоблечени на леглото. Брус беше свалил перуката си и открил ниско остриганата си коса, вчесана назад. Амбър се извъртя, сложи глава на гърдите му, присегна се и хвана чепка хубаво червено лисабонско грозде.

— Върви! Струва ми се, че за теб времето тече бавно, когато не палиш градуве и не избиваш холандци!

Той започна да се смее, като откъсна няколко зърна от нейната чепка.

— Ти ме мислиш за доста кръвожаден тип!

Тя въздъхна.

— О, Брус! Ако искаше да ме послушаш!

Досега той винаги бе успявал да ѝ попречи да говори, но този път трябваше да я изслуша докрай. Изведнъж тя скочи и седна срещу него.

— Върви на война, щом трябва, Брус! Но когато свърши, продай корабите си и остани в Лондон. С твоите сто хиляди лири и моите седемдесет ще имаме достатъчно пари, за да купим, ако желаем, Роял Иксчейндж за лятна резиденция. Ще можем да имаме една от най-хубавите къщи в Лондон и всички ще идват на нашите балове и вечери. Ще имаме десетина коли и хиляда слуги, яхта, за да ходим във Франция, ако ни се прииска. Ще ходим в двореца, ти ще бъдеш виден човек — канцлер или нещо друго, което предпочиташ, — а аз — почетна дама. Никой не ще заема по-високо положение от нас. Никой, о, мили Брус, не разбираш ли? Ще бъдем най-щастливите хора на света!

Беше тъй страстно убедена, че не се съмняваше, че ще съумее да убеди и него. Затова отговорът, който последва, бе за нея мъчително разочарование.

— Би било приятно за една жена — каза той.

— О! — извика тя сърдито. — Вие, мъжете! Какво ви трябва на вас?

— Ще ти кажа, Амбър.

Той стана и я погледна право в лицето.

— Искам да направя нещо по-свременно през своите идващи двадесет и пет години, отколкото да се изкача на една стълба, където токовете на някой друг ще стъпват на пръстите ми, докато аз ще тъпча с моите пръстите на човека под мене. Искам да направя нещо повече, отколкото да плета заговори и интриги с разни слуги и глупаци, за да се прославя сред хора, които презирам. Искам нещо повече, отколкото да ходя от театъра на борба с петли и от Хайд парк в Пал Мал, за да

започна същото на следващия ден, нещо повече, отколкото да играя на карти, да гледам с лорнет женски рокли и да служа за играчка на краля.

Той направи жест, който изразяваше безпределно презрение.

— И накрая да умра от жени и пиянство!

— Мислиш ли, че животът в Америка ще ти попречи да умреш от жени и пиянство?

— Може би не. Но знам, че там не ще умра от скука.

— А! Така ли? Разбирам — животът там е прекрасен, с негрите, пиратите, кандидатите за бесилка и всякаква друга измет!

— Там животът е много по-напреднал, отколкото си мислиш. Има много хора от добри семейства, напуснали Англия след смъртта на Чарлс Първи. Не трябва да забравяш това. И други, които я напускат поради същите причини като мен. Аз не отивам там, защото намирам американските мъже и жени по-добри или различни от тия в Англия — те си приличат доста. Отивам, защото Америка е още млада страна и открива широки възможности, както Англия преди хиляда години. Тя е страна, която очаква да бъде създадена от хората, които ще дръзнат да рискуват, и аз искам да отида там, докато съм в състояние да проправям пътя си. През гражданската война баща ми загуби всичко, което семейството му притежаваше от седем века. Аз желая децата ми да притежават нещо, което не може да се загуби.

— Тогава защо искаш да се биеш за Англия, щом толкова малко я обичаш?

— Амбър — каза той меко, — надявам се един ден да научиш много неща, които днес не знаеш.

— А аз се надявам, че един ден ще се удавиш в океана!

— Не се бой: аз съм твърде голям мизерник, за да може да ми се случи подобно нещо.

Амбър скочи от леглото разярена, но изведнъж се спря и погледна Брус, който я наблюдаваше подпрян на лакътя си. Тя се върна, седна до него и сложи двете си ръце върху неговата.

— О, Брус, знаеш, че не желая това, което говоря! Толкова те обичам — бих умряла за теб, — а изглежда, че ти съвсем не се нуждаеш от мен, така както аз от теб. Аз съм само твоя любовница, а бих искала да бъда твоя жена. Бих искала да ходя, където ходиш ти, да споделям плановете и неприятностите ти, да раждам твоите деца, бих искала да съм частица от теб самия. О, моля ти се, мили, вземи ме в

Америка, без да се грижиш за каквото и да е. Кълна ти се: ще ти помагам да сечеш дърва, да сееш тютюн. Ще ти готвя. О, Брус, ще правя всичко, само ме вземи!

Той я гледа още един момент и тъкмо когато тя мислеше, че го е убедила, поклати глава и стана.

— Невъзможно, Амбър. Не си привикнала към такъв живот; след няколко седмици ще ти дотегне и ще почнеш да ме упрекваш, че съм те взел.

Тя изтича и застана пред него в отчаяното си усилие да задържи щастиято, което изглеждаше, че държи, и което сега се изплъзваше от ръцете ѝ.

— Не, никога, обещавам ти, Брус! Всичко с теб ще ми бъде скъпо.

— Не мога, Амбър, да не говорим повече!

— Ти сигурно имаш друга причина. Нали? Кажи ми каква?

Той започваше да се нервира.

— За бога, Амбър, стига толкова! Не мога. Това е всичко!

Тя го изгледа дълго, после очите ѝ се свиха.

— Зная защо — каза тя бавно. — Зная защо не искаш да ме вземеш, да се ожениш за мен. Причината е, че съм племенница на чифликчия, а ти си благородник. Баща ми беше прост офицер, докато твоето семейство е започнало да заседава в Камарата на лордовете преди още тя да е съществувала. Майка ми беше проста жена, а твоята от рода Брус, произхождащ ни повече, ни по-малко от самия Мойсей. Всичките ми роднини са чифликчии, когато, ако потърсим добре, ще открием, че в твоите жили има Стюартова кръв.

Тя говореше с ирония и горчивина и устата ѝ трепереше изкривена в гримаса, която придаваше на лицето ѝ грозно изражение.

Амбър се извърна гневно и започна да се облича пред Брус, който я наблюдаваше. В очите му можеше да се прочете нещо подобно на нежност. Той като че ли търсеше израз, за да смекчи мъчителното чувство на унижение, което тя изпитваше, но тя не му даде възможност. За две минути Амбър се приготви и като взе мантото си, извика:

— За това е, нали?

Той я погледна в лицето.

— О, Амбър, защо винаги усложняваш живота! Знаеш много добре, че не мога да се ожения за теб, дори и да исках. Не съм сам в този свят, захвърлен от ветровете като някаква прашинка. Имам роднини, и то много, и съм отговорен пред баща си и майка си, макар и да не са живи. Семействата Брус и Карлтън не представляват за теб нищо и ти си права, но те имат дяволски голяма важност от брусовска и карлтъновска гледна точка!

— С тия фокуси не можеш ме залъга. Ти не би се оженил за мен, дори и да можеше! Вярно ли е?

Те стояха така един миг, гледайки се в очите, после отговорът дойде като изстрел на пистолет.

— Вярно е!

Амбър постоя още секунда неподвижно, но беше станала алена и сините вени на врата ѝ се издуваха.

— О — изстена тя полудяла от ярост и скръб, — мразя те, Брус Карлтън! Мразя те! Аз... — Амбър изтича от стаята, затръшвайки вратата след себе си.

— Надявам се, че никога няма да те видя! — изхълца тя, слизайки по стълбата.

И наистина си каза, че това е краят, че за последен път понася обидите му, че за последен път...

Амбър излезе тичешком от Алмсбъри Хаус и бързо се качи в колата.

— Вкъщи, бързо! — извика тя на Темпист.

И като се оттегли навътре, проля няколко сълзи, като хапеше нервно ръкавиците си.

Беше тъй развълнувана, че не забеляза другата кола, която чакаше отвън със спуснати щори и която тръгна след нея веднага щом се появи. Тя остана зад нея, следвайки я на всеки завой. Движеше се със същата скорост и не допусна друга карета да се вмъкне между тях. Само няколко минути преди да пристигне, Амбър забеляза, че двамата ѝ лакеи изглеждаха изненадани и заинтригувани и че често се обръщаха назад. Сега и тя погледна през малкото задно прозорче и видя фиакъра, който я следеше, но без много да се обезпокои.

Когато възвяха и преминаха през южната желязна врата на Дейнджърфийлд Хаус, другата наемна кола направи същото. Амбър

слезе с още намръщено лице и се намери срещу Джемима, която току-що бе напуснала наемната кола, докато Картър уреждаше сметката.

— Добър ден, госпожо — каза Джемима.

Амбър продължи пътя си, като отговори с престорено равнодушие:

— Добър ден, Джемима.

Но сърцето ѝ биеше силно и тя почувства, че я обзема ужас. Тази проклета гаменка я беше проследила! Нещо по-лошо, беше я хванала на местопрестъплението!

— Един миг, госпожо. Само една дума. Вие бяхте готова да ме считате за приятелка преди лорд Карлтън...

Амбър се спря и се обърна, за да може да посрещне с лице удара на заварената си дъщеря. Трябваше да ѝ отвърне със същата дързост.

— Какво общо има тук лорд Карлтън?

— Лорд Карлтън живее в Алмсбъри Хаус. Ето защо вие излязохте оттам, както онзи ден и още толкова пъти!

— Занимавай се с твоите собствени работи, Джемима. Аз не съм пленница в тази къща. Ходя където си искам. И така се е случило, че лейди Алмсбъри е моя добра приятелка и отивам да я виждам.

— Не ходехте там преди идването на лорд Карлтън.

— Тя не беше в Лондон, а в именията си. А сега, Джемима, чуи какво ще ти кажа. Ти като че ли си ме следила и имам намерение да поговоря за това с баща ти. Уверявам те, че ще го почувстваш.

— Вие, да говорите на татко! А ако аз му съобща някои малки неща, които зная за вас и за лорд Карлтън?

— Не знаеш нищо. И ако не беше ревнива като бездетна жена, нямаше така да се съмняваш.

Погледът ѝ мина от Джемима на Картър и пак се спря на Джемима.

— Кой ти е напъхал тия мисли в главата? Тая стара кукумявка ли?

Смутеното лице на Картър ѝ показа, че е отгатнала. Застанала в поза на добродетелна жена, Амбър завърши с едно последно предупреждение:

— Да свършим с тия смешни заплашвания, иначе ще видим на кого от двете ни ще повярва баща ти!

Джемима не посмя да рискува и спокойствието се запази. За да има оправдание, че вече не ходи в Алмсбъри Хаус, Амбър каза, че има треска. Датата на сватбата, макар и отложена поради горещите молби на Джемима с няколко дни, приближаваше. Амбър бързаше да се сложи край, за да може да отстрани момичето от пътя си.

Около седмица след скарването ѝ с Брус Самуел ѝ каза, че лорд Карлтън е ходил да го види в бюрото му.

— Той ще отплава утре, ако вятърът е благоприятен — каза. — Надявам се, че след като замине, Джемима...

Но Амбър не го слушаше. „Утре! — мислеше тя. — Боже мой! Той си отива утре! О, трябва да го видя, трябва непременно още веднъж да го видя...“

Корабът на Брус беше хвърлил котва при кея Бътълф и Амбър почака в каретата си, като изпрати Джеремая да го потърси. Тя беше неспокойна, защото се страхуваше да не го разсърди, но щом я видя, той се усмихна. Денят беше горещ и лорд Карлтън не носеше перука. Беше облечен в панталон и бяла широка риза. Загорялото му лице беше плувнало в пот.

С едно бързо движение Амбър се наведе и постави ръката си върху неговата, като му каза меко:

— Трябва да те видя, преди да заминеш, Брус.

— Ние товарим, Амбър. Не мога да се отделя.

— Не можем ли да отидем на кораба? Само за минута.

Той се отдръпна и подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе. Наоколо кипеше живот. Кораби с високи мачти, богато украсени и позлатени, се плъзгаха бавно по водата. Кеят гъмжеше от хора. Имаше моряци, плавали дълги години, които се поклащаха с характерната за тях походка. Яки, плещести носачи търкаляха бурета и залитаха под тежестта ту на големи дървени каси, ту на превързани с тел бали. Елегантни търговци се разхождаха нагоре-надолу, преследвани от просяците — стари, съсипани моряци, които бяха загубили по някой крак, ръка или око за доброто на Англия. Имаше широко ококорени хлапаци, старци, излезли да се поразходят, ярко гримирани проститутки. Шумна многолика тълпа.

Когато вървяха по кея, всички погледи се обръщаха към тях. Тоалетът на Амбър, косите ѝ, скъпоценностите ѝ светеха на слънцето. Тя беше красива и изискана, което беше нещо необикновено за такова

място. Проститутките измерваха Брус с поглед, в който се четеше не само професионален интерес.

— Защо не дойде да ме видиш? — запита тя тихо, когато се изкачваха по мостика.

— Страхувах се, че не ще бъда желан — прошепна той, вървейки след нея, после се обърна, за да даде някои нареждания.

Той я заведе в една съвсем мъничка кабина, удобна, макар и не луксозна, с хубава койка, писмена маса и три стола. На стените от тъмен дъб бяха заковани карти, а на пода бяха натрупани много подвързани книги.

Щом влезе, тя бързо се обърна към него:

— Не идвам да се карам, Брус. Няма нищо да ти казвам, само ме целуни.

Едва я бе обгърнал с ръце, когато на вратата се почука.

— Лорд Карлтън, една дама ви търси.

Амбър го погледна с упрек. Той я остави, като изръмжа през зъби. Но преди да отвори, той й направи знак и след като взе мантото и маншона си, тя премина в съседната кабина. Брус отвори другата врата и тя чу потракване от високи токчета и младия напевен глас на Джемима Дейнджърфийлд.

— Лорд Карлтън! Слава богу, намирам ви! Трябва да ви предам една поръчка от баща си...

Амбър чу как Джемима влезе в кабината, после как вратата се притвори. Сгушена до вратата, прилепила ухо до ключалката, тя се послуша с туптящо сърце. Вълнуваше се не само от ревност, но и от страх да не я изненадат.

— О, Брус. Научих, че утре заминавате! Трябваше да дойда!

— Не трябваше, Джемима! Някой може да ви види. А и аз съм така зает, че нямам нито минута свободно време. Слязох само да потърся някои книжа. Ето! Елате, ще ви заведе до колата ви.

— О, Брус, вие заминавате утре! Трябва да ви видя. Можем да се срещнем където пожелаете. Тази вечер ще бъда в „Корона“ в осем часа. В нашата стая.

— Извинете ме, Джемима, но аз няма да мога да дойда. Много съм зает, кълна ви се. Трябва да отида в Уайтхол, а ние вдигаме котва в зори.

— Тогава сега! О, Брус, моля ви се. Само още веднъж...

— Хайде, Джемима! Сам и Робърт могат да дойдат всяка минута. Не бихте желали да ви намерят тук сама с мен, нали?

Настъпи мълчание. Амбър чу как той тръгна към вратата, отвори я и после каза:

— О, извинете, не бях забелязал, че ръкавицата ви е паднала!

Джемима не отговори и те излязоха.

Амбър почака да се увери, че са излезли, после се върна в кабината.

Сега, когато нямаше защо да се безпокои, тя бе обхваната от ревност и ярост. Значи той беше имал с нея любовни връзки! Мръсен лъжец! И тая малка нахална лигла Джемима! О, тя би дала всичко само да го има!

Когато Брус се върна, той я намери седнала на масата, облегла крака на кушетката и с ръце на хълбоците. Тя го погледна, като очакваше да го види засрамен и смутен.

— Е — каза тя.

Той вдигна рамене и затвори вратата.

— Значи — ето какво си правил миналата седмица!

Тя стана и прекоси стаята, като се обърна с гръб към него.

— А нямаше намерение да я съблазняваш.

— Не!

Тя се обърна.

— Не? Но тя каза...

— Нямах намерение. Слушай, Амбър, нямам време за спорове. Преди около петнадесет дни Джемима дойде една сутрин в Алмсбъри Хаус, като се представи с твоето име. Мислиш, че може би е трябвало да я изгоня с негодувание от стаята ни, но не го направих. Бедното дете беше нещастно и отчаяно при мисълта, че ще се омъжи за Джоузеф Катъл. И си въобразяваше, че е влюбена в мен. Това е всичко!

— Тогава каква е тази история с „Корона“ и с „нашата стая“?

Тя последни думи тя изрече с тон, който подражаваше гласа на Джемима.

— Срецнахме се там три-четири пъти впоследствие. Ако искаш да знаеш повече, обърни се към Джемима. Аз нямам време. Ела, трябва да се кача на палубата.

Той тръгна, но тя изтича при него и го хвана за ръката.

— Брус! Моля ти се, мили, не заминавай, преди да си ми казал сбогом...

След половин час той я придружи до колата ѝ.

— Кога ще се върнеш в Лондон? — запита тя.

— Не зная. Ще отсъствам няколко месеца. Щом се върна, ще те потърся.

— Ще те чакам, Брус. О, скъпи мой, пази се! И понякога мисли за мен!

— Разбира се.

Той се отдръпна, затвори вратата и направи на кочияша знак да тръгне. Амбър се наведе през прозорчето.

— И издави най-малко хиляда холандци!

Той се засмя.

— Ще се постарая!

Лорд Карлтън махна с ръка за последен път, изкачи се на кораба и изчезна.

Амбър се върна вкъщи твърде богата със спомена за страстните и горещи ласки на Брус, за да мисли за Джемима. Затова тя остана неприятно изненадана, когато я намери в стаята си.

Джемима беше напрегната, развълнувана.

— Мога ли да ви говоря насаме, госпожо?

Амбър се чувстваше тържествуваща и победителка.

— Разбира се, Джемима.

Нан каза на прислужниците да излязат, като остави само Тенси, дълбоко погълнат от подреждането на една китайска игра, която Самуел му беше подарил миналата неделя. Един от прислужниците взе маншона, ветрилото и ръкавицата на Амбър — другата я беше загубила. Тя беше небрежна към вещите си, тъй като лесно си ги набавяше. Загубеше ли нещо, веднага ѝ се купуваше ново.

— Какво има? — попита Амбър равнодушно, като се обърна към заварената си дъщеря, оправяйки косата си. — Какво желаеш?

Двете жени — и двете красиви, богато облечени и изискани — представляваха особен контраст. Едната беше явно неопитна и по природа почтена, а другата беше пълна противоположност. Но не защото външно или пък в маниерите си беше по-различна — тя имаше някакво неопределимо излъчване, нещо като порочен парфюм, ухаещ на страст, дързост и стръв към живота.

Джемима беше много смутена, много нещастна и твърде много раздразнена, за да може да хитрува.

— Къде бяхте?

Това не беше въпрос, а обвинение.

Амбър вдигна вежди и се извърна да оправи ръбовете на чорапите си.

— Не е твоя работа!

— Моя е, защото зная. Вижте... това е ваше, нали?

Тя извади ръкавица от чантичката си.

Амбър погледна с присвити очи.

— Къде я намери?

— Знаете много добре къде. На пода в кабината на „Дракон“...

— Е, и какво от това? Струва ми се, че имам право да видя един човек, който отива да се бие против холандците...

— Да го видите! Не се мъчете да ме заблуждавате. Зная какво значат подобни посещения. Зная каква сте! Една уличица... И вие мамите баща ми!

Амбър стана и погледна Джемима. Кожата ѝ настръхна от злоба и омраза.

— Малка хленчеца кучко! — каза тя бавно. — Ти ревнуваш, нали? Ревнуваш, защото аз получих това, което ти желаеше!

И тя започна да имитира Джемима, като повтаряше точно думите, с които тя си беше послужила преди по-малко от час, но като им придаваше комичен вид и ги правеше смешни.

„Какво ще кажете, а?!... О, Брус, моля ви се. Само още веднъж.“ Тя се смееше. Ужасът и унижението, които се изписаха по лицето на Джемима, ѝ доставяха удоволствие.

— О — каза Джемима тихо, — не знаех, че сте такава...

— Е, добре, сега знаеш и това не ще ти помогне много.

Амбър беше рязка и изпълнена с увереност, като си казваше, че сега веднъж завинаги ще свърши с Джемима.

— Защото, ако мислиш да разкажеш на баща си това, което знаеш за мен, не трябва да забравяш какво ще каже той, когато научи, че дъщеря му е бягала от къщи, за да се среща с мъж в една публична кръчма. Направо ще побеснее.

— Откъде знаете?

— Лорд Карлтън ми каза.

— Не можете да го докажете...

— А! Така ли? Не забравяй, че ще мога да извикам някоя акушерка, за да те прегледа!

Амбър се готвеше да изгони тържествено Джемима от стаята, когато думите, които девойката изрече, прозвучаха тъй внезапно, както гръмотевичен тътен сред ясен летен ден:

— Извикайте, когото искате! Не ме интересува. Но, заявявам ви, или ще накарате баща ми да скъса годежа с Джоузеф Катъл, или аз ще му кажа за вас и за лорд Карлтън.

— Не ще посмееш. Това може да го убие!

— Защото вас много ви е грижа, така ли? Признайте, вие го желаете. О, те всички са имали право. Колко съм била глупава, че не съм забелязала. Сега зная каква сте — вие сте уличница.

— И ти също — единствената разлика между нас е тая, че аз получих каквото исках, а ти не.

Джемима извика и с дясната си ръка нанесе силна плесница на Амбър, която ѝ я върна така бързо, като че ли продължаваше същото движение. Но заедно с това тя хвана с другата си ръка сноп от косите на Джемима и изви главата ѝ назад като на пиле. Джемима изпищя от ужас, а Амбър я удари силно още веднъж. Самообладанието ѝ беше изчезнало, тя дори не съзнаваше какво върши. Вече истински изплашена и с викове за помощ, Джемима започна да се бори, за да се отскубне. Ужасът, който се четеше в очите на момичето, и писъците ѝ вбесиха Амбър; обзе я дивото желание да я убие. В стаята се втурна Нан, която се хвърли между двете жени и така спаси Джемима от жесток побой.

— Мадам — викаше тя, — мадам! За бога! Да не сте полудели.

Амбър отпусна ръце и с бързо движение отхвърли косите си назад.

— Излез! — каза тя. — Излез и да не си посмяла да ме безпокоиш повече, чуваш ли?

Последните думи бяха по-скоро истеричен вик, но Джемима беше вече избягала, хлипайки.

Не беше лесно да се убеди Самуел, че женитбата на Джемима трябва да се отложи за още няколко седмици. Но Амбър успя, като му каза, че бедното дете имало нужда от известна почивка, за да дойде на себе си след заминаването на лорд Карлтън. Бременността правеше

Амбър и без това нервна и неспокойна, а след заминаването на Брус — още по-мрачна и по-раздразнителна. Но тя трябваше да крие лошото си настроение от всички освен от Нан, която изслушваше с търпение и съчувствие вечните оплаквания на господарката си.

— Дотегна ми тая почтеност! — каза тя уморено една вечер след завръщането си от някакво посещение.

Тя отделяше голяма част от времето си за посещения при жените и дъщерите на приятелите на Самуел, приказвайки с тях за бебета, слуги и болести, докато я обхванеше желание да вие. Амбър правеше големи усилия, за да играе ролята на почтена жена. В този момент тя изкриви уста в усмивка, имитирайки една стара леля, която току-що бе посетила.

Никой освен Самуел, който се показваше глупаво щастлив, не знаеше, че тя очаква дете.

— Мила моя, надявам се, че скоро ще имаш дете. Повярвай, нито една жена не е познала истинското щастие, ако не е държала първата си рожба на гърдата си.

Амбър направи физиономия и зацъка с език.

— Да ме вземат мътните, ако разбирам какво удоволствие има в това, да повръщам всяка сутрин и да приличам на напompано прасе или на стара пъхтяща матрона, която се изкачва по Сноу Хил. — Тя захвърли ветрилото си. — По дяволите! Всичко ми опротивя!

Четири дни след заминаването на Брус Самуел обърка още повече нещата, като определи категорично датата на сватбата — 15 октомври. Нищо не ще го накара вече да промени решението си, беше заявил той. Семейство Катъл проявяваше нетърпение и хората започнаха да недоумяват. Време беше Джемима да престане с глупостите си и да започне да се държи като голяма жена. Макар непрестанно да си блъскаше главата над този проблем, Амбър не знаеше как да постъпи. Тревогата ѝ непрекъснато растеше, защото Джемима я беше предупредила, че ако не намери начин да се спре сватбата, баща ѝ ще узнае всичко дори ако трябва да ги изхвърли и двете на улицата.

— О, господи! Нан, да загубя така парите си след всичко, което направих, за да ги спечеля! Никога не ще имам шилинг в джоба си! Знаех си аз, че нещо ще се случи! Никога не ще успея да стана наистина богата.

— Нещо ще ви спаси, мадам — каза весело Нан. — Уверена съм. Вие сте се родили с риза.

— Нещо ли? — попита унило тя. — Но какво? Кога?

Пет дни преди сватбата Амбър беше вече почти обезумяла от тревога и разкаяние. Искаше ѝ се никога да не беше срещала Брус Карлтън, да си беше стояла у дома в Меригрийн и да се беше омъжила за Джек Кларк или Боб Стерлинг. Тя крачеше нагоре-надолу из стаята си, кършеше ръце, хапеше пръсти и непрекъснато си шепнеше: „Боже мой! Боже мой! Боже мой! Какво да правя?“

Една сутрин Амбър повтаряше тия думи, крачейки из стаята си, когато Нан се втурна с почервенели бузи и блестящи, тържествуващи очи.

— Какво ще кажете, мадам? Видях една от прислужниците на Джемима и тя ми каза, че от няколко дни господарката не се чувствала добре, но че никой не трябвало да знае за това!

Амбър я изгледа с недоумение.

— Невъзможно! Не! — каза тя тихо.

После скочи и тичешком излезе от стаята, премина дългия коридор, който водеше в противоположното крило на къщата, и влезе в стаята на Джемима. Стаята беше пълна с шивачки, камериерки, търговки на едро и дребно, Амбър беше казала да ѝ предадат да действа така, като че ли се съгласява с женитбата и че в последната минута все щеше да се намери някакъв начин да се отложи сватбата. Джемима се беше съгласила не защото се съгласяваше с мащеха си, а защото се чувстваше свършено объркана.

На всички столове бяха метнати рокли. Парчета брокат и атлаз се извиваха по паркета като реки, а по-надалеч се виждаха купчинки от блещукащи кожи. Джемима стоеше всред тоя шум с гръб към вратата и пробваше сватбената си рокля, направена от златна материя, която ѝ беше подарил лорд Карлтън.

Амбър влезе весело.

— О, Джемима! — извика тя. — Колко красива рокля! Как ти завиждам, че ще я носиш на сватбата си.

Джемима я изгледа навъсено през рамо и Амбър забеляза със задоволство, че девойката изглеждаше бледа и уморена.

— Скоро ли ще свършите?

Джемима говореше с мъка на двете шивачки, които с пълни уста с карфици бяха коленичили пред нея, оправяйки гънките с най-голяма грижливост.

— След минута, госпожо. Малко търпение, моля ви се.

Джемима въздъхна.

— Много добре. Но побързайте, моля.

Амбър застана пред Джемима и с малко наведена настрани глава си даваше вид, че разглежда роклята, но подигравателните ѝ очи оглеждаха фигурата на девойката. Не ѝ убягнаха нетърпеливостта и малките капчици пот по челото ѝ.

Изведнъж Джемима падна на пода, отпусна ръце и глава и обърна очи. Шивачките и прислужниците извикаха от ужас, а слугите дотичаха вкупом.

Амбър започна да дава нареждания.

— Вдигнете я и я поставете на леглото. Картър, донесете ми студена вода. Вие вървете за бренди!

С помощта на двете камериерки тя разкопча роклята на Джемима, измъкна възглавницата под главата ѝ и започна да развързва корсета ѝ. Когато Картър донесе студена вода, Амбър изпрати всички навън въпреки нежеланието на Картър, която не искаше да изостави господарката си на грижите на мащехата ѝ. После сложи компрес на челото на Джемима.

Девойката дойде на себе си и погледна Амбър, която се надвесваше над нея.

— Какво стана? — запита тя тихо, като се оглеждаше неспокойно наоколо.

— Припадна. Пийни глътка бренди и ще се почувстваш по-добре.

Амбър повдигна главата на Джемима. И двете мълчаха доста време. Джемима отпи от брендите и направи гримаса.

— По-добре съм — каза тя най-после. — Можете да извикате другите.

Тя се опита да стане.

— О, не, Джемима. Не веднага. Трябва да ти кажа нещо.

Джемима нащрек хвърли на Амбър бърз поглед.

— Какво има?

— Знаеш го добре. Безполезно е да се преструваш. Ти си бременна, нали?

— Не! Разбира се, че не! Не е възможно! Това е просто... Е, добре, вие ми се свят! Това е всичко!

— Ако мислиш, че е виене на свят, защо не казваш на никого? Не лъжи, Джемима. Каж ми истината и аз навярно ще мога да ти помогна.

— Да ми помогнете? Как ще можете да ми помогнете?

— Кога имаше за последен път менструация?

— Преди около два месеца. Но това нищо не значи. О, зная, че не съм бременна. Това е невъзможно! Ще умра, ако е вярно!

— Не се прави на глупачка, Джемима. За какви дяволи си мислила, когато спа с него? Че имаш някакво омайно биле, което ще те закриля? Излъгала си се и колкото по-скоро го разбереш, толкова по-добре за теб.

Поставена пред фактите, които от няколко седмици отказваше да приеме, Джемима се смути и изплаши. Тя започна да плаче.

— Не ви вярвам. След няколко дни ще бъда здрава. Зная, че ще бъде така. Вие искате да ме изплашите. О, вървете си. Оставете ме сама.

Амбър я разтърси силно.

— Престани, Джемима! Може би слугите подслушват на вратите. Нима искаш всички да узнаят? Ако съумееш да мълчиш и да бъдеш разумна, има още време да спасиш всичко и да избегнеш неприятности на семейството. Не забравяй, че срамът ще падне на всички.

— О, това именно ме плаши! Те ще ме намразят!... Те... О, бих искала да умра!

— Престани с тези глупости! Ако се омъжиш за Джоузеф Катъл на петнадесети...

Джемима подскочи, като че ли я бяха залели с ведро студена вода.

— Да се омъжа за Джоузеф Катъл! Не, не го искам! Вие знаете. И за цяло царство.

— Ще го вземеш! Нищо друго не ти остава. Това е единственото средство, за да избегнеш срама на рода Дейнджърфийлд.

— Все ми е едно! Не ме интересува. Не го искам! Ще избягам от къщи, ще отида където и да е, за да чакам завръщането на лорд

Карлтън. Той ще се ожени за мене, когато узнае какво е станало.

Амбър се засмя кратко и жестоко.

— О, Джемима, малка бяла гъско! Лорд Карлтън да се ожени за теб! Луда ли си? Не ще го направи и дори ти да имаше два-три близнака. Ако трябваше да се свързва с всички жени, с които е спал, той щеше да има толкова съпруги, колкото цар Соломон. Освен това, ако избягаш от къщи, няма да можеш дори да му дадеш зестра. Омъжи се за Джоузеф Катъл, докато е още време. Това е единственото ти спасение.

Джемима замълча спряла за дълго поглед на мащехата си.

— Значи вие печелите в края на краищата — каза тя съвсем тихо.

Очите ѝ светеха, а устните ѝ едва изрекоха последните думи:

— О, колко ви презирам!

XXX

Сватбата на Джемима бе цяло събитие за обществото.

Семействата Дейнджърфийлд и Катъл имаха приятели и роднини почти във всяко семейство в Сити. Подаръците се сипеха от седмици, изпълвайки голямата стая, предназначена за целта. Младоженката, стъпвайки по златен килим, се отправи към импровизирания в салона на южното крило олтар; лелите и братовчедките подсмърчаха, стените трепереха от свиренето на трите големи органа. На хубавите си бакърени коси, разпилени по раменете ѝ — символ на девственост, — Джемима носеше венец от мирти, маслинови клончета и розмарин. Тя изглеждаше сериозна и очите ѝ бяха сухи — лош знак, защото казваха, че не е хубаво, ако младоженката не плаче. Имаше загрижен вид и като че ли не съзнаваше какво прави и говори. Когато церемонията свърши, тя прие целувките на щастливия си съпруг и на роднините и приятелите със същото разсеяно безразличие.

Според обичая младата двойка откри бала и се оттегли след първия танц в сватбената стая на горния етаж. Започна събличането и Джемима се разплака, което зарадва всички. Когато младите бяха настанени един до друг в голямото легло, Джемима заприлича на животно, хванато в клетка. Присъстващите в стаята започнаха да си подават с церемониална сериозност стомната с „посето“^[1].

Всичко ставаше без съмнителни смехове, груби шеги или буйни песни, както това се случваше при много други сватби. Атмосферата беше пропита с някаква спокойна и благосклонна тържественост. Роднините и приятелите излязоха, като оставиха Джемима насаме със съпруга ѝ, и Амбър въздъхна с облекчение. „Свърши се най-последно! — си каза тя. — Спасена съм!“

Но щом дойде сигурността, обхвана я отегчение, прилично на тия тъжни мъгли, които се вият над реките. Тя имаше вече твърде много рокли и скъпоценности, за да могат те да представляват интерес за нея, още повече че презираше мнението на тия, които ги виждаха. Така всичкото ѝ внимание се насочи към нейната бременност. Безпокоеше се за цвета на кожата си, за кръговете под очите си,

плачеше, като гледаше обезобразената си фигура, казваше, че е станала отвратителна и че щяла да остане такава. За да се развлече, прекарваше по-голямата част от времето си в мисли за необикновени неща за ядене — беше зима — и тъй като всички мислеха, че ако желанията на една бременна жена не са удовлетворени, детето може да пострада, Самуел и цялата къща всеки миг бяха готови да ѝ доставят каквото поиска. Но когато лакомството пристигаше, желанието ѝ се изпаряваше.

Амбър спеше по десет-единадесет часа на ден — вече не ставаше в часа заедно със Самуел, а дремеше поне до десет сутринта. Но дори и тогава, след като се събудеше, оставаше още половин час в леглото недоволна от това, че трябва да става. Обличаше се по обяд. Ако съпругът ѝ оставаше въщи след обяда, оставаше и тя. Ако ли не — посещаваше многобройните роднини на Дейнджърфийлдови и още многобройните им приятели, които говореха само за бебета и слуги.

— Кога го очаквате, госпожо Дейнджърфийлд? — питаха я те непрекъснато, където и да отидеше. И тогава се подхващаше разговор за братовчедката Джанет, която се мъчила ужасно цели петдесет и четири часа, или пък за леля Рут, която два пъти един след друг родила по три близнаци. През всичкото това време те дъвчеха сиропирани сладкиши, дебели парчета пасти, крем или сметана — закръглени, добродушни, щастливи и доволни жени, които Амбър считаше за най-смешните същества на света.

Така седмиците бързо отминаваха.

„Боже господи! — мислеше отчаяно тя. — През март ще навърша двадесет и една! Когато получа най-сетне тези проклетни пари, сигурно ще бъда съвсем стара, за да мога да им се радвам.“

Коледа донесе приятно разнообразие. Повече от всякога къщата се напълни с дечурлига. Дебора, която живееше на село, дойде за празниците с мъжа си и шестте си деца. Алис и Анна, макар да живееха в Лондон, последваха семейната традиция и се присъединиха към тях. Уилям се завърна от чужбина, а Джордж — от Оксфорд. Единствена Джемима предпочете да остане у съпруга си, но тя ги посещаваше всеки ден с Джоузеф, който се възхищаваше от хубавата си жена и беше така горд от бъдещото си бащинство, че занимаваше с него всички, които искаха да го слушат. А Джемима изглеждаше ако не влюбена в него, поне доволна от неговото обожание. Такова доволство тя не беше проявявала досега. Бременността я успокояваше. Бунтът ѝ

против навиците и морала на нейната класа беше изчезнал, тя започваше да приема фактите и да живее с действителността.

Всички стаи бяха украсени с лаври, кипариси и чемшир с червени пъпчици, изпълвайки къщата със зимни благоухания. В салона постоянно стоеше сребърна кана с топло вино и подправки и украсена с бръшлян и панделки. Яденетата се готвеха според старите славни традиции: пудинги, пате от месо, печено прасенце, глава от глиган с позлатени зъби, тлъсти патици и угоени петли, фазани със златисто хрупкаво месо. Всеки обяд беше празник; останките се раздаваха на бедните, които стояха при задните врати с кошници в ръце, защото великодушието на семейство Дейнджърфийлд беше добре познато.

И в най-строгите семейства през коледната седмица комарът бе позволен и от сутрин до вечер картите минаваха от ръка в ръка, заровете се търкаляха, монетите звънтяха весело. Децата играеха на криеница, на сляпа баба и на чудотворен риболов, викаха и се смееха, гонеха се от стая в стая, от избата до тавана. В продължение на две седмици потокът от гости не преставаше да влиза и излиза от къщата.

Амбър подари на Самуел един свой портрет в рамка с формата на сърце, инкрустирана с рубини и диаманти. Тя направи също много скъпи подаръци на всички други членове на семейството и великодушието ѝ към слугите ги убеди, че Амбър е най-добрият човек на света. От своя страна тя получи толкова много неща, колкото даде, не че семейството я обичаше, а за да се запази приличието пред бащата и чуждите хора. Амбър знаеше това, но никак не се безпокоеше, защото нищо не можеше да разклати нейното положение сега, когато Самуел беше убеден, че тя носеше в утробата си тяхното дете. Той ѝ подари една малка каляска, цялата позлатена, обвита отвътре с червено кадифе, със златни краища и впрегната с шест красиви черни коня. Но не ѝ позволиха да се вози в нея, Самуел се страхуваше за нейното здраве и за това на детето и тя трябваше да излиза само в носилка.

В навечерието на Богоявление развлеченията спряха. Вечерта късно Самуел получи силен пристъп, първия от месец юли насам.

Доктор дьо Форест, когото повикаха веднага, говори с Амбър насаме. Той я запита дали Самуел беше изпълнявал съветите му и тя неохотно призна, че от известно време той не ги е спазвал. Но тя се оправда, като твърдеше, че е била правила всичко възможно, за да го отклони. Той не бил искал да я слуша, като казвал, че било смешно да

се считат хората на шестдесет години неспособни за любов и че се бил чувствал по-здрав и силен от всякога.

— Наистина, не зная какво да правя, докторе — завърши тя, като прехвърли така отговорността върху него.

— Тогава, госпожо — каза той сериозно, — съмнявам се дали съпругът ви ще изкара годината.

Амбър се обърна уморено и напусна стаята. За да стане богата, Самуел трябваше да умре и все пак тя не би желала, дори и косвено, да причини края му. Колкото и да беше повърхностна, тя обичаше искрено този стар човек, когото беше оплела в мрежите си — тъй добър, тъй великодушен, тъй почтен.

В преддверието на спалнята Амбър срещна Летис и Сам. Сгушена в прегръдките на брат си, Летис тъжно нареждаше:

— О, Сам, да беше се случило някоя друга вечер, а не тази! Дванадесетата нощ означава, че той ще умре преди края на годината! Ще видите.

Дванадесетата нощ беше нощта на пророчеството. Сам я потупа успокоително по рамото и каза тихо:

— Не бива да мислите така, Летис. Това е само глупаво суеверие. Не помните ли как миналата година леля Елън получи пристъп на дванадесетия ден, а цяла година след това беше весела и засмяна като младо момиче?!

Той зърна Амбър, застанала на прага, но Летис не я виждаше.

— О, но с татко е по-различно! Тази ужасна жена! Тя го убива!

Сам се опита да накара сестра си да замълчи, защото Амбър влезе в стаята. Летис се извърна, изгледа я втренчено за миг, сякаш се чудеше дали да се извини, или да продължи, и после изведнъж извика:

— Да, за вас става дума! Вие сте виновна! Откакто дойдохте, здравето му се влоши!

— Тихо, Летис! — шепнеше Сам.

— Не, няма да мълча! Той ми е баща и аз го обичам, а ще трябва да го видим как умира преждевременно, тъй като това безсрамно същество го накара да мисли, че е отново на двадесет и пет години!

Тя изгледа Амбър с омраза и презрение.

Съобщението на Самуел, че жена му е бременна, беше тежък удар за Летис — последното доказателство за това, че баща ѝ бе изменил на покойната им майка.

— Що за жена сте вие? Нима нямате сърце? Да вкарате в гроба набързо един старец само за да наследите парите му.

— Летис... — умоляваше я Сам.

Амбър сдържа езика си поради собственото си чувство за вина. Нямахше желание да се кара с дъщерята на Самуел, когато той може би умираше в съседната стая.

— Не е вярно, Летис — рече тя с неочаквана кротост. — Зная, че разликата във възрастта ни е голяма, но аз се опитах да го направя щастлив и мисля, че успях. Той беше болен и преди моето идване. Вие знаете това.

Избягвайки погледа ѝ, Летис нетърпеливо махна с ръка. Тя никога нямаше да хареса тази жена. Не би ѝ се доверила за нищо на света. Но все пак поне заради баща си ѝ засвидетелстваше уважение пред хората.

— Извинете, разприказвах се много. Толкова съм разтревожена, че не зная какво върша.

Амбър тръгна към спалнята и минавайки покрай Летис, стисна бързо ръката ѝ.

— Аз също, Летис — каза тя.

Дъщерята ѝ хвърли поглед, изпълнен с хиляди подозрения. Летис си оставаше Летис — и най-дребните жестове на тази жена винаги щяха да ѝ се струват фалшиви.

Самуел отказа да направи ежегодните си бани в Търнбридж през януари, защото поради напредналата си бременност жена му не можеше да го придружи. Но той си почиваше много. Оставаше вкъщи все по-дълго и синовете му сами се нагърбиха с работата. Амбър му четеше на висок глас, пееше, свиреше на китара и с веселост и обич се опитваше да успокои угризенията на своята съвест.

Според установената практика финансистите уреждаха сметките си в края на всяка година. Поради пристъпа си Самуел отложи това задължение за началото на февруари и то му отне няколко дни. Богатството му се състоеше от злато, стоки в една източна индийска компания, на която той беше един от директорите, наеми, ипотеки, акции в каперската флота и други подобни, товари от Лисабон и Венеция, скъпоценности, златни кюлчета и пари в брой.

— Защо не оставите тая грижа на Сам и Боб? — попита един ден Амбър, седнала на пода и увлечена в някаква игра с Тенси.

Самуел беше на бюрото си, облечен в халат от индийски кашмир, подарък от Брус. Над главата му беше окачен голям полилей, който осветяваше стаята, защото, макар и по обяд, беше тъмно.

— Искам сам да се уверя, че сметките са в ред, за да зная в случай, че стане нещо...

— Не трябва да говорите така, Самуел.

Амбър стана, потупа приятелски Тенси и отиде при него.

— Вие сте в цветущо здраве.

Тя докосна с устни челото му и продължи с ръка, обвита около врата му.

— О, какви са тия йероглифи? Не бих могла да ги разчета и за всичкото злато на света. Главата ми се завърта само като погледна една цифра!

Действително тя знаеше само да разчита числата.

— Вземам всички мерки, за да нямате никакви грижи. Ако детето е момче, оставям му десет хиляди лири, за да може само да започне търговия. Така ще е по-добре, отколкото да се присъедини към братята си. Ако е момиче, давам му пет хиляди лири зестра. А вие как искате частта си? В пари или в недвижими имоти?

— О, Самуел, не зная нищо. Да не мислим за това.

Той ѝ се усмихна нежно.

— Глупости, мила. Трябва да мислим, разбира се. На каквато и възраст да е, един мъж с пари е задължен да си приготви завещанието. Кажете ми какво предпочитате?

— Тогава мисля, че е по-добре за мен да имам злато. Така не ще бъда изложена на рискове.

— Нямам такава сума на разположение, но след няколко седмици всичко ще бъде в ред. Ще депозирам сумата у Шедрак Нюболд.

Той умря спокойно една априлска вечер, когато току-що се бе качил в стаята си да си почине след изморителния ден.

Изложиха тялото на Самуел Дейнджърфийлд на голямото легло, цялото в черно. Раздадоха милостиня по три „фартинга“ на бедните заедно с бисквити и бира. Младата вдовица, която поради предстоящото майчинство беше предмет на особено съчувствие, приемаше гостите в собствената си стая. Тя беше бледа, облечена в строг черен тоалет, с траурен воал, който се влачеше до земята. Всички столове, маси, огледала, картини в апартамента ѝ бяха обвити в черно.

Прозорците бяха затворени и само няколко свещи горяха. Смъртта се беше настанила в къщата.

На поканените поднесоха студено месо, бисквити и вино и най-после траурното шествие потегли. Нощта беше мрачна, студена, ветровита, около факлите пушекът образуваше черни знамена. Шествието се изнизваше много бавно и тържествено. Начело вървеше човек, който дрънкаше със звънец. След него идеше катафалката, впрегната в шест черни коня, с черни пера на главите. Хора в траур на черни коне яздеха от двете страни. После следваше редица от тридесет затворени коли, в които бяха близките роднини. След тях вървяха пеш в официално облекло членовете на всички корпорации, в които беше участвал покойният, после останалите поканени в криволичеща процесия, дълга повече от две мили.

Амбър не можа да спи тая нощ в своята обвита изцяло в черно спалня и настоя Нан да остане при нея и в стаята да има поне един запален свещник близо до леглото. Тя не се чувстваше толкова щастлива, че е богата жена, колкото си бе представяла преди, а и смъртта на Самуел не ѝ причини толкова мъка, колкото предполагаше. Тя беше чисто и просто безразлична и желаше само едно: да почнат болките и да се роди детето, за да се освободи най-сетне от тоя товар, който ставаше всеки ден все по-непоносим.

[1] Питие от кисело мляко, вино, бира или оцет, което някога е имало широко разпространение. ↑

XXXI

Чакалнята бе пълна с хора, събрани на групи по двама или трима. Младежите се спираха по рамките на прозорците и гледаха към двора, където силният мартенски вятър огъваше дърветата. Те носеха огромни шапки с пера и наметки, които стигаха почти до коленете, а мечовете им стърчаха отзад. Дантели на дипли падаха по пръстите и коленете им, а други висяха на вълни по раменете, коленете и хълбоците им. Повечето от тях се прозяваха с натежали за сън очи.

— Проклятие! — изръмжа един от тях с досада. — Да си легнеш в три часа и да станеш в шест! Да можеше само Стария Роули да намери жена, която да го задържи сутрин в леглото.

— Не се оплаквайте! Когато бъдем в морето, ще спим колкото искаме! Получихте ли назначението си? На мене ми обещаха капитански чин!

Другият започна да се смее.

— Ако вие сте капитан, аз бих могъл да бъда вицеадмирал! Във всеки случай поне различавам левия от десния борд на кораба!

— Наистина? Я да чуем!

— Левият борд е винаги откъм морето, а десният — откъм пристанището.

— Лъжете се! Вярно е тъкмо обратното...

— Е, както и да е — няма никакво значение. На света няма човек, който така да страда от морска болест, както аз. Само да се кача в лодка, пък ако ще да е от Черинг крос до Прайвит Стеърз, и ще повърна поне два пъти.

— Аз също съм плавал по реки. Въпреки всичко радвам се, че войната започна. Не може вечно да си в компанията на артистки и леки жени. Започва да ти втръсва. Да ме вземат мътните, но тази промяна ми харесва — солта във въздуха, вълнението и пушечният бой. Ето какво харесва на мъжа! А освен това последната ми любовница беше започнала много да ме притеснява... О, добре, че се сетих. За малко да забравя да си изпия хапчето тази сутрин.

Той извади от джоба си малка кутийка, обсипана със скъпоценни камъни, отвори я с изщракване и предложи на приятеля си, но той отказа. Сетне лапна два големи хапа и с усилие ги преглътна, клатейки мрачно глава.

— Дяволски избухлив съм, Джек.

В този миг в стаята настана раздвижване. Вратата се отвори внезапно и влезе канцлерът Кларендън. Със смръщени вежди и загрижено лице, както обикновено, с десен крак, обвит в дебела превръзка, за да облекчава подаграта си, той прекоси стаята, без да каже дума, и изчезна през вратата, водеща към спалнята на Негово величество.

При преминаването на стария човек някои вдигнаха вежди и си размениха лукави погледи.

Кларендън се превръщаше бързо в най-ненавиждания човек на кралството не само в двореца, но и в цялата страна. Той бе на власт от дълго време и народът го смяташе отговорен за всичко, колкото и малка вина да имаше той за това. Кларендън не приемаше ничие мнение и не търпеше никакво противоречие. Всичко, което правеше, бе добро. Но докато тия грешки можеше да му бъдат простени, той имаше други, непростими недостатъци. Бе непреклонно честен, не приемаше, нито предлагаше подкупи и дори самите му приятели не се ползваха от неговата власт. Въпреки че бе прекарал почти целия си живот в двора, той презираше придворните и не желаше да стане царедворец.

Хората наблюдаваха и очакваха. Ако загубеше влиянието си в парламента, те щяха да се втурнат вкупом върху плячката, като изгладнели чакали.

— Бяхте ли в Пикадили, за да видите новата къща на канцлера? — попита един, след като Кларендън излезе. — Ако се съди по основите, той би трябвало да продаде цяла Англия, за да я довърши. С това, което получи от Дюнкерк, няма да може дори обора да завърши.

— Какво ли си мисли старият му дявол? Колко пъти още ще може да продаде Англия? При сегашния курс цената ни едва ли ще се запази дълго.

Вратата на кралския кабинет се отвори и Бъкхърст излезе с още един млад мъж. Към тях се присъединиха още двама-трима.

— Защо се бавим? Чакам вече половин час. Трябва да говоря с краля за назначаването на братовчед ми, иначе за нищо на света не бих

станал от леглото си в такава сутрин. А сега той сигурно се е измъкнал през Прайвит Стеърз и ни е оставил сами да се оправяме.

— Скоро ще се върне. Сигурно се пазари с някой йезуитски свещеник за цената на някоя тайна рецепта. Имаш ли в джоба си някаква бележчица, Том? Ако е нечетлива, продай я на Стария Роули като универсално лекарство и ще станеш богат. За рецепта на йезуитския шарлатанин дава пет хиляди лири.

— Пет хиляди! Бога ми, за какво може един старец да даде пет хиляди?

— Познай де! За лекарство против импотентност, разбира се.

— Най-доброто лекарство против импотентност е една красива проститутка.

Гласовете мигновено замлъкнаха, защото се яви кралят, придружен от своите кучета и своите доносници. Току-що обръснатото му мургаво лице излъчваше здраве. С усмивка и кимване на главата той отмина бързо. Веднага след него се затичаха всички, но Бъкингам се настани от едната страна, а Лодърдейл от другата.

— Предполагам — каза Чарлс на дука, — че до утре из целия град ще плъзне мътва, че съм бил закоравял католик.

— Вече съм чувал такива слухове, сир.

— Е — сви рамене Чарлс, — ако това е най-лошият слух за мене в чужбина, то тогава няма какво да се безпокоим.

Чарлс не беше склонен да се тревожи за това, какво говорят по негов адрес. Той познаваше народа си добре и знаеше, че мърморенето е национален спорт, не по-опасен от крачната топка или борбата. Беше в Англия от пет години и меденият месец за него и поданиците му беше приключил.

Като напусна покоите си, той прекоси Каменната галерия и се отправи през лабиринт от тесни коридори към Прайвит Гардън, а оттам през Холбайн Гейтуей — към парка Сейнт Джеймс. Кралят вървеше толкова бързо, че по-дребните мъже почти тичаха, и тъй като повечето от тях идваха да молят за услуга, не си позволяваха да изостанат.

— Има достатъчно време — каза Чарлс — да се разходим из парка, преди да отидем на църква. Надявам се, че въздухът е достатъчно студен, за да ме приспи.

Тъкмо бяха стигнали старите стълби, водещи към парка, когато една от вратите в коридора с трясък се отвори и от нея изскочи Монмът. Просителите спряха, дукът изтича към тях, а кралят се разсмя високо. Момчето дотича запъхтяно, свали шапка и дълбоко се поклони. Чарлс прегърна сина си през раменете и ласкаво го потупа с ръка.

— Успях се, сир. Тъкмо се канех да дойда на църква заедно с вас.

— Елате, Джеймс. Отдавна искам да си поговорим.

Джеймс, който вървеше между краля и Лодърдейл, хвърли към баща си боязлив поглед.

— За какво, сир?

— Сигурно се сещате защо. Иначе едва ли щяхте да ме гледате така гузно. Всички ми говорят за вас. Вашето държане е любима тема за разговор.

Джеймс наведе глава, а Чарлс, едва скривайки усмивката си, продължи:

— Говорят, че поддържате леки жени... вие сте само на петнадесет, Джеймс... че сте затънали в дългове, че се шляете нощем по улиците, безпокоите мирни граждани и чупите прозорците им. Накратко, сине, отдали сте се на разпуснат живот.

Монмът стрелна поглед към баща си, а на лицето му изгря умоляваща усмивка.

— Ако съм се отдал на разпуснат живот, сир, то е, за да накарам тревогите ми да ме напуснат.

Неколцина мъже избухнаха в смях, но Чарлс погледна момчето сериозно. В черните му очи се появи хладен блясък.

— Сигурно имате много тревоги, Джеймс. Хайде, елате и ми разкажете за тях.

Утринта бе студена. Вятърът духаше, отнасяше перуките, а ушите на болонките плющяха. Чарлс здраво нахлупи шапката си, но другите, които ги държаха под мишница, задържаха перуките си с голяма мъка. Тревата беше твърда и хлъзгава, а водата в канала бе покрита с тънка ледена корица. Зимата беше необикновено студена и суха. От Коледа насам снегът не беше се разтапял дори веднъж. Просителите се гледаха един друг навъсено, ядосани че трябва да се разхождат в такова време, ала кралят вървеше така спокойно и безгрижно, сякаш беше топъл летен ден.

Чарлс влезе в парка, защото обичаше да се разхожда на чист въздух. Харесваше му да върви покрай канала и да гледа как птиците му, окачени в клетки по дърветата, понасяха студа. Някои от помалките беше прибрал вътре, докато времето омекне. Искаше да знае дали случайно не са измръзнали младите брястове, които беше засадил миналата година, и дали малкото жеравче, загубило единия си крак при злополука, се беше научило да ходи с дървената протеза, изработена му от него. Кралят излизаше в парка, защото обичаше разходките и чистия въздух. Но това не бе единствената причина. Тази разходка съставяше част от утринната работа. Чарлс предпочиташе винаги да извършва най-неприятните работи при най-добрите възможни условия, а изслушването на молби той ненавиждаше най-много. Ако зависеше само от него, той би удовлетворил всички прошения не толкова поради природна щедрост, колкото да се отърва от плачливите гласове и умолителните погледи. Изпитваше ужас от тях, а не можеше да се освободи.

Някои искаха служба в двореца за приятел или роднина. За едно свободно място винаги имаше стотици просители. Когато и да избереше, винаги оставаха много недоволни и мърморещи, а този, който получаваше поста, не винаги бе така доволен, както се очакваше. Други пък искаха разрешително за Кралската лотария, т.е. да продават лотарийни билети на свободни цени на някой кралски прием. Трети искаха недвижими имоти. Често се случваше някой да поеме разходите по арестуването и осъждането на други хора с надеждата да измоли от краля богато парично възнаграждение или някой конфискуван имот. Един мъж го молеше да отиде във флотата да се бие срещу холандците като капитан, макар че единственият му плавателен опит бе да прекоси с лодка от Кале до Дувър.

Той изслушваше търпеливо, търсеше, ако е възможно, да насочи просителя към някого друго и ако не успяваше, обещавахе да изпълни молбата, макар и да знаеше, че е неизпълнима. Когато се разхождаше и изслушваше молбите на своите придворни, към него се приближаваше често и някоя болна старица или млада жена, носеща дете, които искаха да се докосне до тях, за да бъдат излекувани. Това натрапничество дразнеше царедворците, но Чарлс не споделяше тяхното мнение.

Кралят обичаше народа си и го разбираше, макар че бе живял в чужбина твърде продължително време. Всички роптаеха против неговите любовници и против разточителството на двора, но щом Чарлс им се усмихваше или спираше да разговаря със своя топъл и дълбок глас, те пак го боготворяха. Този чар и тази отзивчивост бяха мощни политически оръдия и той знаеше това.

Като минаха покрай канала, който протичаше през парка, те се върнаха през Пал Мал, заобикаляйки Кинг стрийт, и влязоха в градината на двореца. Камбаната на църквичката започна да бие и Чарлс ускори стъпките си облекчен, че настъпва краят на разходката, и то на място, гдето никой нямаше да го безпокои. Монмът беше далече напред. През цялото време той тичаше и подскачаше, подвиквайки на кучетата да го следват. Дългите им уши бяха подгизнали от вода и по лапите им бе полепнала кал. „Ах — помисли си Чарлс, като вдъхна дълбоко въздух. — Още сто метра и съм спасен!“

Точно в този миг Бъкингам, който бе отстъпил мястото си на други, го настигна.

— Сир — започна той, — мога ли да ви представя...

Чарлс хвърли към Лодърдейл поглед, изпълнен с комично отчаяние.

— Как става така — прошепна той, — че всеки от моите приятели си има по един просител!

Но Чарлс се обърна с усмивка, за да изслуша молбата на човека, и се спря точно пред вратата на църквичката, заобиколен от цялата тълпа царедворци. Дамите влизаха и той ги проследи с поглед. Пристигаше Франсис Стюарт, придружена от своите компаньонки, мина край него и му направи приятелски знак. Чарлс се усмихна широко и направи бързо движение, за да я последва, но се овладя, като си спомни, че изслушва молба.

— Да — прекъсна той, — разбирам вашето положение, господине. Вярвайте ми, че сериозно ще помисля за това...

— Но, господарю — възрази човекът, като вдигна ръце, — спешно е, както ви казах. Трябва да разбере колкото е възможно по-бързо.

— Да — каза Чарлс, който не бе чул нищо, — това е истина. Много добре. Аз мисля, че при тези условия вие ще можете да получите това, което искате.

Изпълнен с благодарност, човекът понечи да падне на колене, но кралят го възпря с нетърпеливо движение, защото бързаше да си отиде. И точно преди да влезе през голямата врата от рязан дъб, той се обърна и подхвърли през рамо:

— Що се отнася до мене, вие можете да получите това, което желаете. Но ще сторите по-добре, ако се споразумеете с канцлера.

Човекът отвори уста, усмивката му отстъпи място на недоволството, но бе твърде късно. Кралят бе изчезнал.

— Ще го хванете на излизане — пошушна Бъкингам, който се измъкна на свой ред.

Църквицата бе вече пълна и големият орган кънтеше. Чарлс не обичаше да ходи на църква. Проповедите го отегчаваха, но той се утешаваше с хубавата музика. За голямо огорчение на пазителите на старите обичаи той бе въвел в църквата и цигулки, тъй като предпочиташе този инструмент пред всички други.

Той бе сам в кралската ложа, разположена срещу параклиса. Катерина посещаваше своята католическа литургия. От дамите го отделяха завеси. Обаче той знаеше, че Франсис е доста близо до него и той можеше да й пошушне няколко думи. Младият пастор, който щеше да произнесе проповедта, бе вече на амвона. Той изтри потното си лице с ръце, но черните му ръкавици оставиха следи по челото и бузите му и той приличаше повече на коминочистач, отколкото на божи служител. Това предизвика смях и младият човек доби още по-нешастен вид, чудейки се защо хората бяха започнали да се смеят, когато той не беше казал и една дума.

Да се проповядва пред двора, беше почти толкова трудно, колкото и да се играе. Кралят, седнал право срещу амвона, неизбежно заспиваше веднага щом като започваше проповедта. Почетните дами бърбяха помежду си, размахваха ветрилата си, правеха знаци на младежите долу, сподавяха смеховете си и си разменяха панделки и скъпоценности. Младите франтове си изкълчваха вратовете, за да гледат дамите в галерията, и спореха по това, коя е най-хубавата. Политиците се навеждаха един към друг и си шепнеха поверителни неща, въпреки че не се движеха, за да пазят приличие. Старите придворни и ония дами, които бяха остатъци от двора на Чарлс I, седяха важно на своите скамейки и слушаха повтарящите се предупреждения срещу безгрижието на времето, които се сипеха от

амвона, но въпреки своите добри намерения и те издаваха понякога звучни хъркания.

Най-сетне младият свещеник, който дължеше мястото си на един влиятелен сродник, обяви целта на своята проповед пред краля и двора.

— Внимание! — извика той, като прекара бегло черната ръкавица по бузата си, — аз съм великолепен и страшен!

Неудържим смях изпълни църквата и докато нещастният млад човек се питаше уплашено със сълзи на очи какво става с неговите слушатели, самият крал биде принуден да се наведе над обувките си, за да прикрие една усмивка. През завесата го докосна леко един пръст и Чарлс разбра, че това е Франсис, чийто сподавен смях се чуваше. После настана отново тишина, ужасеният пастор се насили да продължи и Чарлс се настани да дреме.

Франсис Стюарт бе заместила Барбара като най-видна личност в Уайтхол. Угощенията, които даваше в своите апартаменти с изглед към Темза, събираха най-влиятелните личности и най-красивите жени в двора, Бъкингам и Арлингтън търсеха нейната подкрепа, защото бяха убедени, както всички, че кралят винаги ще бъде воден от жена. Бъкингам подрънкваше с китарата си, пееше ѝ песни, имитираше Кларендън, а Арлингтън играеше с нея на любимата ѝ игра — строене на замъци от карти, и се ласкаеше от мисълта, че тя вероятно е влюбена в него. Баронът не владееше нито един от тези трикове, но той все пак си позволи да говори с нея малко снизходително — единственото нещо, което според него би трябвало да очарова една жена. И когато Луи XIV изпрати своя нов пълномощен министър Куртен, за да опита да убеди Чарлс да се откаже от войната против Холандия, веселият дребен французин се отправи към лейди Стюарт.

— О, небеса! — каза тя една вечер, когато Чарлс бе успял да остане насаме с нея в един ъгъл. — Всички тези политически приказки ми замайват главата! Един ми разправя едно, втори друго, трети противното!...

Тя замлъкна, погледна го, после добави с лукав смях:

— И аз забравям всичко, което ми казват. Ако те знаеха само колко малко слушам тяхното дрънкане, уверявам ви, че не биха били така любезни.

Чарлс я гледаше изпълнен с възхищение, като си казваше, че тя наистина е най-голямата красавица, която е срещал някога.

— За бога, не ги слушайте! — каза и той. — Една жена няма защо да се бърка в политиката. Може би именно за това ви обичам, Франсис. Вие никога не ме отегчавате с молби и искания за вас или за другите. Аз виждам навсякъде само лица на просители и съм щастлив, че вашето лице не им прилича.

Гласът му се сниши.

— Но аз ще ви дам всичко, което желаете, Франсис, всичко... Знаете, нали?

Един млад човек, който ги наблюдаваше от другата страна на салона, каза на своя съсед:

— Негово величество е влюбен в нея от две години, а тя е още девица. Това е просто невероятно!

Франсис се усмихна с нежна, замислена усмивка, така невинна и така непринудена, че Чарлс се развълнува.

— Аз зная, сир, че вие сте много щедър. Обаче, откровено казано, не желая друго, освен да вода почтен живот.

Жив израз на нетърпение премина по лицето на краля и веждите му се смръщиха. Но той се усмихна.

— Франсис, моя мила, един почтен живот е точно това, което прави онзи, който го живее. Но все пак — често това е само дума.

— Не зная какво искате да кажете, сир. За мен чест е не само дума.

— Като оставим настрана и това, че вие свързвате винаги едно или няколко качества с известна дума, негова светлост, херцог Бъкингам, например ей там, при игралната маса, притежава съвсем друго определение в сравнение с вашето.

Франсис започна да се смее малко облекчена, защото не обичаше сериозните разговори и не се чувстваше добре в областта на абстракциите.

— Не се съмнявам, Ваше Величество. Считаю, че по този въпрос моето мнение е различно от това на негова светлост, както и от вашето.

— О?! — възкликна кралят закачливо. — А не се ли е опитвал напоследък Бъкингам да ви убеди да промените мнението си?

Франсис се изчерви и затупа с ветрило коляното си.

— Но аз не това имах предвид!

— Нима? Мисля, че точно това имахте предвид. Ала не се безпокойте, мила моя. Дукът отдавна има такъв навик — да се влюбва заедно с мене.

Франсис се показва обидена.

— Да се влюбва заедно с вас! За бога, сир! Казвате го, сякаш се влюбвате необикновено често!

— Искате да кажете, да се преструвам, че не съм забелязвал жените преди вас... Но, Франсис... все пак...

— И така да е, не бива да говорите за това, сякаш е ежедневие!

Тя наклони глава и вирна презрително нос. Чарлс се разсмя.

— Почти съм сигурен, че сте най-хубава, когато сте малко... съвсем мъничко сърдита. Имате най-прекрасния нос на земята...

— Така ли, сир? — Неспособна да устои на комплимента, тя живо се обърна и му се усмихна.

Обаче кралят хвърли поглед в стаята и прошепна отегчено:

— Господи! Ето Куртен, който се тъкми да ме учи относно войната. Бързо, да се измъкваме оттук!

Като я хвана за ръка, без да слуша нейните протести, той я тласна през вратата и затвори след себе си. Стаята беше тъмна, осветена единствено от отразения във водата блясък на месеца.

— Там! — каза той, като отвори една втора врата. — Той не ще смее да ни последва.

— Но той е толкова учтиво човече. Защо не искате да говорите с него?

— Защо? Аз съм повтарял вече хиляда пъти, че Англия и Холандия са във война — това е всичко. Флотата е в морето и аз не мога да я повикам от обич към всички учтиви човечета, които идват от Франция. Хайде, елате.

Франсис недоверчиво го погледна, защото винаги когато бяха сами, се повтаряше едно и също. Но след дълго колебание го последва на прозореца. Големи бели лебеди плуваха лениво по реката в пролетния мрак, а тръстиките бяха израснали тъй високо, че върховете им достигаха почти до стъклата. Водата изглеждаше мрачна и студена, хладен вятър вдигаше слаби вълни. Кралят прекара ръка около снагата ѝ и в продължение на един миг двамата мълчаливо гледаха навън. После той бавно я притегли към себе си и я целуна по устата. Франсис отговори на целувката, но не откликна с жар. Ръцете ѝ леко докосваха

раменете му, тялото ѝ бе напрегнато, а устните — хладни и безчувствени. Ръцете му здраво я обгърнаха, а устата му накара устните ѝ да се разтворят. Кръвта издуваше вените му, той целият трепереше от страст. Беше сигурен, че този път ще я развълнува и ще я накара да го пожелае така, както той нея.

— Франсис, Франсис! — шепнеше Чарлс с някакъв умолителен гняв в гласа. — Прегърни ме. Престани да разсъждаваш, престани да мислиш, че любовта е нещо лошо. Остави, забрави всичко и позволи да те науча какво е щастието...

— Сир!

Тя започна да го отблъсква леко уплашена, извиваше тяло и дърпайки се, опитваше се да избяга от него. Но той я притискаше здраво с ръце и устни, жадни за нея.

— О, Франсис, не можеш винаги да ме отблъскваш! Чакам от две години. Това не може да трае вечно, Франсис, аз те обичам, кълна ти се. Няма да ти сторя зло, мила. Моля те... моля те...

Той наистина бе влюбен. Влюбен в нейната красота, в нейното тъй ярко женствено очарование, в онова обещание за пълен завършек, което тя предлагаше. Но дълбоко в душата си не я обичаше повече, отколкото бе обичал другите жени, и вярваше, че нейната добродетелност е само средство, за да получи онова, което желае. В отношенията му с жените, както и в цялото му поведение, егоизмът се скриваше зад цинизма му.

— Сир! — повтори тя сериозно уплашена, защото до този момент не бе разбрала колко лесно би могла да бъде насилена.

Но той не я чуваше. С нетърпеливи ръце бе свалил колкото можеше деколтираната рокля, разголваше раменете ѝ и я притискаше силно към себе си, сякаш искаше да погълне тялото ѝ в своето. Тя никога не бе го виждала да се владее тъй малко и се уплаши, защото въобще не споделяше неговата страст, и се почувства ужасена и отвратена. Дори в тоя миг изпитваше почти омраза към него.

Тя силно го блъсна с ръце и нададе отчаяно ридание.

— Ваше Величество! Пуснете ме!

И потъна в сълзи.

Той спря мигновено, тялото му се изви и така бързо я отпусна, че Франсис почти изгуби равновесие. В тишината на мрака се чуваше само тежкото му дишане. Тя се обърна и продължи да плаче, но не

тихо, а хлипайки високо, за да я чуе и да се разкае за постъпката си, а също и за да може да разбере, че е по-обидена от него. Боеше се, че кралят може да се разсърди. Измина цяла вечност, преди той да проговори.

— Извинявай, Франсис! Не знаех, че ти вдъхвам ужас!

Франсис се обърна внезапно.

— О, сир, не е така! Съвсем не! Но ако ви се покоря, ще изгубя единственото нещо, което има цена за мен. За една жена не е по-извинително да се отдаде на краля, отколкото и на всеки друг мъж. Вашата майка го казваше!

— С майка ми не винаги сме на едно и също мнение, както между другото и по този въпрос. Отговори ми откровенно, Франсис. Каква е твоята цел? Казах ти и пак повтарям, че ще ти предложи всичко, което имам, освен брак и ако можех...

Тогава Франсис отвърна кратко:

— При тези условия, сир, аз няма да бъда никога ваша, защото няма да се отдам на мъж, ако не да се ожени за мен.

Той се обърна с гръб към прозореца, лицето му потъна в сянката и тя не можа да види безумния гняв, който го обземаше.

— Надявам се — каза той тихо, — надявам се, че някой ден ще бъдеш грозна и по-благосклонна.

И като мина бързо покрай нея, излезе.

XXXII

Амбър не обичаше да носи черни дрехи и да седи затворена в стая, това предизвикваше нейната меланхолия. Във всеки случай траурът я освободи от редица посещения, които в друго време щяха да бъдат непоносими. Детето ѝ — момиче — се роди едва няколко дни след смъртта на Самуел. Ако не бе тъй, тя щеше да бъде принудена да устрои празненство по случай раждането, друго — по случай очистителната молитва и голям прием след кръщението.

При сегашните обстоятелства беше посетена само от близките роднини и приятели, но получи многобройни подаръци. Седнала в леглото, опряна на възглавниците, изглеждаше твърде бледа и крехка всред черния креп. Усмиваше се замислено на посетителите, изтриваше по някоя сълза, отронваше въздишки и поглеждаше нежно бебето, а бавачката изпадаше във възторг и казваше, че приличало напълно на Самуел. Амбър бе вежлива, търпелива и пълна с благоприличие, защото си мислеше, че дължи на Самуел благодарност за голямото богатство, което ѝ бе оставил.

Тя почти не виждаше останалите близки. Всеки от тях бе дошъл да я види по веднъж от уважение към бащата. Амбър разбираше това много добре. Знаеше, че сега, след неговата смърт, разчитат тя да си замине веднага щом се оправи. Пък и тя сама нямаше намерение да се бави.

Само Джемима дръзна да изрази онова, което всички други си мислеха.

— Е, добре! Сега вие притежавате парите на баща ми, предполагам, че имате намерение да си купите титла и да станете видна дама.

Амбър сви устни в дръзка и подигравателна усмивка.

— Може би — съгласи се тя.

— Може би ще успеете да си купите титла — каза Джемима, — но не и необходимото възпитание.

На Амбър това се стори само отглас от всичко, което Джемима бе чула от другите. Но думите, които последваха, бяха напълно нейни:

— А има нещо друго, което вие не можете да купите с всичкото злато, което е тук. Вие никога не можете да купите лорд Карлтън.

Ревността на Амбър спрямо Джемима бе изчезнала след нейния брак. Ревността бе заместена от леко презрение. Нямаше от какво друго да се страхува и затова с дързък поглед тя ѝ отговори:

— Много съм благодарна за вашите съвети, Джемима. Но ги зная и сама, повярвайте. И ако сте дошли за това, можете да си вървите.

Джемима добави с тих и разтреперан глас, защото безразличието и цинизмът на Амбър я влудяваха:

— Отивам си с надеждата, че докато съм жива, няма да ви видя. Но позволете ми да ви кажа... един ден ще ви сполети съдбата, която заслужавате. Бог няма да позволи порочността да тържествува.

Амбър започна да се смее подигравателно.

— Наистина, Джемима, ставате толкова фанатична, колкото и другите. С малко повече ум бихте могли да разберете, че нищо не преуспява така, както порочността. А сега излезте оттука, невъзпитана уличнице, и не идвайте повече да ме отегчавате.

Джемима не се яви повече, както и останалите членове на семейството. Амбър остана сама.

Тя изпрати Нан в града да търси жилище — не в Сити, а в едно от модерните западни предградия между Темпъл бар и Черинг крос. Около три седмици след раждането на бебето тя отиде лично да види какво бе намерила Нан.

Беше хубава нова къща на Сейнт Мартин лейн между Холбърн, Дръри лейн и Линкълнз Ин Фийлдс, в квартал, обитаван от заможни хора. Сградата беше четириетажна, с по един апартамент на всеки етаж и пети — за прислугата. Апартаментът на Амбър се намираше на втория етаж. Едно хубаво момиче, което идваше от село с надежда да намери съпруг, живееше заедно с леля си на горния етаж. А богатата възрастна вдовица заемаше четвъртия. Собственицата — госпожа Лейси — бе запазила за себе си първия етаж. Тя бе крехко създание, което въздишаше и се оплакваше от сплин^[1], говореше непрестанно за своето минало богатство и някогашното си положение, загубени през войната, както и за съпруга си, когото никога не бе заместила с друг.

Къщата се наричаше „Сините пера“, а една голяма дървена табела бе окачена под прозорците на Амбър. На нея бе изобразено голямо синьо перо на златен фон и беше оградена с богата рамка от

позлатено ковано желязо. Помещението за карети и оборът бяха малко по-нагоре, на същата улица. На нея имаше само богати домове — на кавалери, благородници, титулувани дами и много други, които посещаваха Уайтхол. Гербове, сребърни мечове, копринени рокли и домина, перуки и шапки с пера, боядисани карети и елегантни расови коне се точеха в непрестанна парадна върволица под прозореца на Амбър.

Жилището беше най-хубавото от всички, които Амбър изобщо бе виждала.

Състоеше се от преддверие, облепено със сатен на пурпурни и златни ивици, мебелирано само с няколко позлатени стола и едно венецианско огледало. Оттам се минаваше в дълъг салон, с множество прозорци, чиито стъкла имаха форма на ромб. Салонът гледаше от едната страна към улицата, а от другата — към двора. Над мраморната камина се издигаше гипсова украса, която стигаше до тавана и бе съставена от цветя, животни, геометрически фигури и голи жени. Самата камина бе украсена с големи китайски и персийски вази. Имаше сребърен полилей, а мебелите бяха позлатени или инкрустирани със слонова кост и седеф. Госпожа Лейси обясни гордо, че нищо от тези неща не бе направено в Англия. Смарагдовите и жълти атлазени тапети бяха тъкани във Франция, мраморът за камината бе от Генуа, писалищните маси — от Неапол, а розовото дърво за двете маси — от Нова Гвинея.

Спалнята беше още по-пищна. Балдахинът бе покрит с посребрено платно, а завесите бяха от зелена тафта. Дори креслата бяха облечени в посребрено платно. Имаше множество вградени гардероби, както и очарователно малко легло за почивка с балдахин и дълга възглавница — най-изящното легло, което Амбър бе виждала. Освен това жилището включваше още три стаи: детска, трапезария и готварница, които тя не възнамеряваше да ползва.

Наемът бе извънредно висок: сто двадесет и пет лири годишно, но Амбър бе изпълнена с презрение към тази скромна сума и заплати, без да възрази, въпреки че се надяваше да остане тук само половин година. Брус нямаше да закъснее да се върне — бе заминал преди около осем месеца и пристанището се изпълваше със заловени търговски кораби.

Тя се премести от Дейнджърфийлд Хаус и макар пренасянето да продължи три или четири дни, никой не дойде да види какво взимаше или оставяше, въпреки че не всички неща бяха нейна собственост. Бе наела бавачка да гледа детето и дойка да го кърми. Бе взела и три слугини, нещо, което подобаваше на всяка видна дама, живееща сама. В деня на заминаването ѝ голямата къща бе напълно тиха. Амбър забеляза само един прислужник, дори никое от децата не се появи в хола. Нищо не можеше да ѝ засвидетелства по-ясно презрението, с което се отнасяха към нея.

Но тя малко се безпокоеше от това. Бяха ѝ чужди тези надути и педантични хора, които живееха в един свят, презиран от нея. Отпускайки се върху възглавниците на колата, Амбър с облекчение въздъхна.

— На път! Е?!

Тя се обърна към Нан.

— Свършено е, слава богу!

— О, да! — съгласи се Нан тихо, но задушевно. — Слава богу!

Мълчаха и гледаха през вратичката, като се забавляваха с всичко, което виждаха. Денят бе мъглив и влагата усилваше различните, общо взето, неприятни миризми на Лондон. От едната страна на улицата се надуваше млад красавец с превързана ръка поради скорошен дуел. От другата страна — група хора, очевидно французи, бяха нападнати от тълга хлапаци, които ги обсипваха с ругатни и псувни. Англичаните мразеха чужденците, а най-много — французите. Дрипава едноока продавачка на риба размахваше някаква вмирисана скумрия, залиташе и реवेशе с пиянски продран глас.

Изведнъж Нан нададе вик; постави едната си ръка на устата и показваше с пръста на другата:

— Вижте! Още един!

— Един какво?

— Още един кръст!

Амбър се наведе и видя голям червен кръст, нарисуван на вратата на къщата, край която минаваха. Отдолу се четеше надпис с едри букви: „Господи, имай милост към нас!“ Пред сградата стоеше пазач с алебарда.

Тя се дръпна с безгрижен израз назад.

— Пфу! Голяма работа! Чумата е болест на бедните. Знаеш добре това!

Укрепена зад своите шестдесет и шест хиляди лири, тя се чувстваше защитена от всичко.

През следващите седмици Амбър живя твърде спокойно в своето ново жилище. Пристигането ѝ събуди твърде силно любопитство у съседите и всеки път, когато излизаше, тя си даваше ясна сметка, че я наблюдават очи, благоразумно скрити зад завесите. Една толкова богата вдовица дори ако не бе млада и красива, винаги щеше да събужда интерес. Но сега нямаше желание да се свързва с никого, а богатството я караше да бъде недоверчива дори към някой млад човек, който просто от учтивост се отдръпваше, за да ѝ стори път. Повечето кавалери бяха в открито море с флотата. И въпреки че Амбър с удоволствие би натрила носовете им със своя успех, който я правеше независима, все пак се интересуваеше истински само от Брус. Беше щастлива да очаква завръщането му.

Прекарваше повечето време у дома си, погълната от майчинските задължения. Синът ѝ бе откъснат от нея твърде рано и така малко го бе виждала, че това бебе бе за нея като първо дете. Тя помагаше на бавачката да го къпе, наблюдаваше го как се храни и спи, люлее го, пееше му и се удивляваше на всички промени, които забелязваше от ден на ден. Бе щастлива, че е родила това дете дори въпреки обстоятелството, че временно бе малко напълняла. Момиченцето бе нещо, свързано с Брус, нещо, което ѝ принадлежеше постоянно. То имаше име, обезпечена зестра и завидно положение в света.

Нан се интересуваеше от бебето толкова, колкото и нейната господарка:

— Това е най-хубавото бебе в Лондон!

Амбър се показва обидена:

— В Лондон? Какво говориш? В цяла Англия!

Един ден, когато се намираше в Ню Иксчейндж, да направи някои ненужни покупки, тя срещна Барбара Палмър. Тъкмо на излизане пред нея спря голяма позлатена каляска и от нея слезе Барбара Палмър. Лейди Каслмейн хвърли любопитен поглед на тоалета на Амбър, защото, макар и в траур, наметката ѝ бе украсена с

леопардова кожа, която Самуел бе купил от някакви африкански търговци на роби, а в ръцете си държеше леопардов маншон. Когато погледът на Барбара се спря върху лицето на Амбър и откри кой носеше този костюм, тя извърна високомерно глава.

Амбър се усмихна леко. „Значи ти си спомняш за мене! — помисли си тя. — Много добре, милейди. Уверена съм, че един ден ще се опознаем по-добре.“

Колкото повече седмици минаваха, толкова повече червените кръстове се множаха по вратите. Чумата всяка година бушуваше в Лондон и когато през януари и февруари се явяваха отделни случаи, никой не се безпокоеше. Но сега със затоплянето епидемията се разрастваше и ужасът бавно завладяваше Сити. Носеха се слухове от съсед на съсед, от продавач на купувачи, от търговци на домакини.

Всеки ден по улиците се точеха дълги погребални шествия и хората започнаха да обръщат внимание на онези, които бяха в траур. Бяха припомняни лошите предзнаменования като появата през декември на една комета, оставяща всяка нощ злокобна диря в небето. Други бяха видели огнени мечове, надвиснали над града, погребални колесници и ковчези с купища трупове в облаците. Тълпата се събираше по стъпалата на Сейнт Пол, за да слуша стария полугол човек, който със запален факел в ръка призоваваше към покаяние. Камбаните биеха всеки ден и техният глас за всекиго придобиваше нов смисъл: утре може би ще забие за мен или за онези, които обичам.

Нан се връщаше всеки ден с ново предпазно средство. Купуваше прах от кехлибар, за да се вдишва преди излизане, амулети от жаба, рог от носорог, пера натопени в арсеник или живак, живак в орехова черупка, златни монети, сечени по времето на кралица Елизабет. Щом ѝ кажеха за някакво още неизползвано от нея средство, веднага го купуваше за всички обитатели на къщата и настояваше да го използват. Дори върза около шиите на конете огърлици от пера, натопени в живак. Но не се задоволи само с предпазни мерки срещу чумата. Със здравия си разум тя разбираше, че въпреки мерките хората все пак се разболяваха. По тези причини Нан започна да пълни шкафовете с лекарства против болестта: смес от сярна и селитра, а също барут, катран и смола за дезинфекция на въздуха. Купуваше всички препоръчителни билки: ангелика, седефче, тинтява, плодове от хвойна и десетки други. Скринът ѝ се препълни с различни лекарства като

серен сироп, драконова вода, шишенце с говежди испражнения, смесени с оцет.

Амбър по-скоро се смееше над всичките й умопомрачителни средства. Един астролог й бе предсказал, че 1665 ще бъде една от най-щастливите години в живота й, пък и в хороскопа й нямаше никакво предупреждение за чума или друга болест. От друга страна, бе вярно, че само бедните умираха из техните бордеи.

— Госпожа Лейси напуска града утре — каза Нан сутринта, когато разресваше косите на Амбър.

— Добре, ако госпожа Лейси е страхлива стара глупачка, която крещи, щом види мишка, какво трябва да сторя аз?

— Не е само тя, мадам, знаете добре. Има множество хора, които заминават.

— Не и кралят, нали?

Същият разговор се повтаряше вече от близо две седмици и Амбър започна да се отегчава.

— Не, но той е крал и не би могъл да се разболе, дори да е искал. Казвам ви, мадам, опасно е да се стои тук. На пет минути от нас, на края на Дръри лейн, затвориха една къща. Страхувам се, мадам! Господи, нямам никакво желание да умра, а смятам, че и вие нямате такова желание.

Амбър започна да се смее.

— Добре, Нан. Ако положението се влоши, ще заминем. Но ти не трябва да превръщаш това в трагедия.

Тя нямаше никакво намерение да заминава преди завръщането на Брус.

На 3 юни английската и холандската флота започнаха сражение точно при брега на Лоустофт и в Лондон, макар и слабо, се чу тътенът от битката.

Към 8 юни се узна, че англичаните са победили. Двадесет и четири холандски кораба бяха потопени или заловени, почти десет хиляди холандци — убити или пленени. Загубата бе само седемстотин английски моряци. Настана безумна радост. Бяха запалени големи огньовете навсякъде по улиците и тълпата чупеше стъклата на френското посолство, а пред вратите му бе запален огън. Крал Чарлс бе най-великият от владетелите, Йоркският дук — най-прочутият измежду

адмиралите, всеки желаеше да продължи борбата, да бъдат пометени холандците и Англия да господства над океаните.

Червените кръстове завладяваха вратите на Сити. След няколко дни Нан влезе със списък в ръка.

— Мадам — извика тя, — през последната седмица са умрели сто и двадесет души.

На гости у Амбър бяха дошли лорд Бъкингам и сър Чарлс Седли, които заедно с другите се бяха завърнали от морските си пътешествия — загорели от слънцето, истински герои.

Щом ги видя, Нан се спря смутена на вратата.

— О — възкликна тя, като се поклони, — извинете ме, господа.

— Няма нищо, госпожице Нан. Дявол да ме вземе, Седли! Тя е все така хубава! Но какво има? Нали не се боите от чумата?

— Напротив, сър, боя се! Изплашена съм до смърт. Погледнете само какво е отбелязано тук. Обзалагам се, че поне половината от тях са умрели от чума.

И тя започна да чете имената от току-що отпечатания списък:

— Преплитане на червата — трима, тения — петима, сърдечен удар — двама. Кажете ми сега, откъде можем да сме сигурни, че не са умрели от чума, а някой, подкупен с тлъста сумичка, не ги е съобщил като починали от друго.

Амбър и гостите ѝ започнаха да се смеят, но Нан бе така смутена, че едва не се задуши от златната монета, която държеше в устата си, и избяга тичешком. Но не минаха девет дни и кралицата със своите придворни дами замина за Хемптън корт, а царедворците проявиха намерение да ги последват веднага. Бъкхърст и неколцина други се опитаха да убедят Амбър също да замине, но тя отказа.

Все пак за голямо облекчение на Нан започна да прави някои приготовления за заминаване. Даде нареждане на слугите да опаковат роклите ѝ, занесе по-голямата част от своите скъпоценности при Шедрак Нюболд, защото не искаше да ги носи в провинцията, пък и не знаеше къде ще се установи. Намери улицата задръстена с коли, а къщата — в безредие.

— Имате късмет, че пристигате днес, госпожо Дейнджърфийлд — каза той, — защото утре напускам града. Смятах, че сте вече на село с останалите от семейството. Те заминаха преди петнадесет дни — Дейнджърфийлдови имаха къща в Дорсетшър.

— Не живея вече в Дейнджърфийлд Хаус. Смятам, че стотина лири ще ми бъдат достатъчни. Не мислите ли?

— Да. Пътищата са пълни с разбойници. Епидемията вече стихва. Извинете ме за миг, госпожо.

Докато го нямаше, Амбър продължи да седи, като си вееше с ветрилото. Бе топло, чувстваше, че черният атлаз на затворената ѝ рокля обгръща кожата ѝ, а черните копринени чорапи, плувнали в пот, лепнеха по краката. После Шедрак Нюболд се върна, започна да брой златните и сребърните монети, като ги нареждаше на малки купчини, а тя го наблюдаваше небрежно.

— Хубаво момченце е родила госпожа Джемима, нали? — каза той, за да поддържа разговора.

Амбър не знаеше, че Джемима вече е родила. Но каза с ироничен тон:

— Толкова скоро! Тя се омъжи през миналия септември!

— Ах! Да, то може би е избързало малко. Младите хора, знаете, не обръщат внимание нито на договори, нито на церемонии, нали?

Той сложи парите в една кесия и ѝ я подаде. Преди да излезе, тя се обърна:

— Някакви новини от лорд Карлтън?

— Какво? А, да, имам. Преди около десет дни един от неговите кораби хвърлил котва тук. Казаха ми, че негово благородие ще пристигне скоро. Чаках го повече, отколкото бих искал. Вече нямам време. Може би е чул за епидемията и е решил да не идва. Довиждане, госпожо, желая ви щастие!

— Благодаря, на вас също — отвърна Амбър.

Амбър отиде веднага на пристанището и изпрати Джеремайя да се осведоми. След половин час той се върна и каза, че бил намерил един от моряците от кораба и че негово благородие се очаква да пристигне всеки миг. Екипажът на първия кораб го очакваше нетърпеливо, защото искаше да получи заплатата си.

Когато се завърна, Амбър видя пред вратата на своя дом коли, натоварени с нейния багаж. Нан пристигна тичешком да я посрещне.

— Тази сутрин умрял човек от четвъртата къща по-горе — извика тя. — Приготвих всичко. Можем да заминем веднага, мадам! Моля ви!

Амбър изпита голяма досада.

— Не, това е невъзможно. Току-що узнах, че лорд Карлтън ще се върне днес или утре, няма да тръгна, преди да го видя. После ще заминем всички.

Нан започна да плаче.

— О! Ще се заразим от чума и ще умрем. Така е станало с цяло едно семейство в Литъл Клементс Мейн — всички са умрели. Защо да не чакаме негово благородие на село? Оставете му едно писмо.

— Не! Може да не дойде! Ох, Нан! За бога, млъкни! Можеш да заминеш утре.

Нан замина много рано на следната сутрин заедно с бебето, бавачките, Тенси, две от прислужниците и Големия Джон, който бе дошъл от Дейнджърфийлд заедно с тях, защото бе влюбен в Нан. Тя трябваше да отиде в Дънстъбъл и да чака или ако епидемията върлува в града, да продължи пътя, докато намери сигурно място, и тогава да предупреди Амбър. Господарката ѝ я обсипа с наставления и препоръки за бебето и надзора над багажите. После се разделиха. Амбър изпрати Джеремая на пристанището, за да узнае новини, но Брус още не бе пристигнал.

Лондон бързо се опразваше.

Истински шествия от коли и каруци потегляха рано всяка сутрин. Предишната седмица бяха починали две хиляди и петстотин души! Бледите и тъжни лица на заразените от чумата, онези, които бяха затворени заедно с болните, се явяваха по прозорците и камбаните биеха в почти всички църкви на града. Хората запушваха носовете си, когато минаваха покрай къщите, белязани с кръст. Много семейства трупата припаси, после затваряха вратите, запушваха здраво пролуките и дупките на ключалките, заковаваха вратите и прозорците, за да се запазят от епидемията.

Горещините продължаваха без мъгла. Повече от месец насам не бе валил дъжд. Цветята, посадени по дворовете, вехнеха, ливадите около града изгаряха. Уличните търговци продаваха ранни череши и ябълки, защото портокалите бяха рядък плод от началото на войната. Всеки, който можеше да си позволи, купуваше лед — начупен от заледените през зимата езера, за да охлажда виното и бирата си.

Темпист и Джеремая се оплакваха, че трябвало да останат така дълго в града, и съвсем не харесваха тичанията до пристанището. Джейн — прислужницата, която бе останала — плачеше и искаше да

се върне при баща си в Кент. Най-после Амбър я изпрати. Четири дни след заминаването на Нан тя още веднъж изпрати Темпист и Джеремая да търсят лорд Карлтън, като им каза, че ще им даде по една лира, ако го намерят. Защото знаеше, че без примамката на парите щяха просто да обиколят околностите, да спрат за два часа в някоя кръчма и после да се върнат без никаква вест. На обяд те се завърнаха. Лорд Карлтън бе пристигнал през нощта. Бяха го видели на пристанището, като разтоварвал корабите си.

[1] Състояние на меланхолия без определена причина. — Бел. Dave ↑

Издание:

Катлийн Уиндзор. Вечната Амбър. Първи том
Английска, второ издание

Технически редактор: Елена Шинева

Коректор: Спаска Трайчева

Художник: Георги Трифонов

Издание на списание „Съвременник“ — София, 1990 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.